

- THE NEW YORK TIMES BESTSELLER -

M A R I E L U

CHIẾN SĨ

nh
nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

- THE NEW YORK TIMES BESTSELLER -

MARIE LU

CHIẾN ST

vh

nhà in nhà xuất bản văn học

CHIẾN SĨ

Tác giả: Marie Lu
Người dịch: Việt Đức
Phát hành: Nhã Nam
Nhà xuất bản Văn Học 2016

ebook@vctvegroup

Dành tặng các độc giả của tôi

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

CỘNG HÒA MỸ

☆☆☆

DÂN SỐ: 24.646.320

DAY

Trong tất cả những vỏ bọc tôi từng khoác lên mình, đây có lẽ là kiểu tôi thích nhất.

Mái tóc màu đỏ sẫm, khá khác so với màu tóc bạch kim thường thấy của tôi, được cắt vừa chấm vai và buộc đuôi ngựa. Kính áp tròng màu xanh lá nhìn tự nhiên khi đặt lên đôi mắt màu nước biển của tôi. Chiếc sơ mi nhàu, được sơ vịn một vạt áo với những chiếc cúc màu bạc nhỏ xíu sáng lấp lánh trong bóng tối, chiếc áo khoác quân đội mỏng, quần đen và đôi ủng mũi bọc thép, khăn xám dày choàng quanh cổ, cằm và miệng. Chiếc mũ lưỡi trai quân đội màu đen kéo sụp xuống trán cùng hình xăm đỏ thẫm kéo dài trên khắp nửa trái khuôn mặt, biến tôi trở thành một người xa lạ. Ngoài ra, tôi còn đeo bộ tai nghe và micro di động. Quân Cộng hòa yêu cầu tôi phải đeo chúng.

Ở hầu hết những thành phố khác, tôi thậm chí còn bị soi nhiều hơn bình thường bởi hình xăm mặc dịch to bụi, tôi phải thừa nhận đây không phải một hình xăm tinh tế cho lắm. Nhưng tại thành phố San Francisco này, tôi hoàn toàn hòa lẫn vào dòng người xung quanh. Điều đầu tiên tôi chú ý khi cùng Eden chuyển đến Frisco^[1] tám tháng trước là xu hướng thời trang nơi đây: đám thanh niên vẽ hoa văn màu đen hoặc đỏ trên mặt mình, một số xăm hình nhỏ và tinh xảo, ví dụ các biểu tượng của chính quyền Cộng hòa trên thái dương hoặc đại loại như vậy, số khác lại xăm những hình rất lớn, nguệch ngoạc như bản đồ lãnh thổ Cộng hòa. Tối nay, tôi chọn một hình xăm khá chung chung bởi tôi không đủ trung thành với quân Cộng hòa để xăm những biểu tượng của sự trung thành đó lên mặt. Việc đấy nên để June. Còn tôi đã có hình một ngọn lửa cách điệu. Thế là đủ.

Đêm nay chứng mắt ngủ của tôi lại phát tác, thay vì nằm ngủ, tôi một mình dạo quanh khu vực có tên Marina, theo những gì tôi thấy thì vùng đồi núi ở Frisco cũng nhiều điểm tương đồng với khu Lake của LA. Trời đêm mát mẻ và khá yên tĩnh, một cơn mưa bụi thổi từ vịnh thành phố. Những con phố chật hẹp, lấp loáng nước, giăng đầy ổ gà và những tòa nhà cao tầng vươn cao ở hai bên đường, hầu hết chúng đều cao đến mức bị che khuất sau những tầng mây thấp, đủ kiểu dáng với sắc nhạt nhòa của màu đỏ, vàng, đen, xung quanh bề mặt được gia cố bằng dầm thép khổng lồ để chống đỡ những trận động đất cứ đôi ba tháng lại tràn qua một lần. Các màn hình khổng lồ cao khoảng mười lăm đến mười tám mét được đặt ở mỗi lô nhà, phát inh ỏi những tin tức quen thuộc của chính phủ Cộng hòa. Không khí có mùi mặn đắng, như khói và chất thải công nghiệp trộn lẫn với nước biển, và phảng phất trong đấy có mùi thoang thoang của cá rán. Đôi khi rẽ vào một góc phố, tôi chợt thấy mình đứng sát mép nước đến độ ướt cả đôi ủng. Ở đây, những con dốc dẫn thẳng đến vịnh và hàng trăm tòa nhà nhô lên một nửa khỏi mặt nước nằm dọc theo đường chân trời. Mỗi khi nhìn ngắm quang cảnh của vịnh, tôi đều thấy đông đảo nát của cầu Cổng Vàng, những tàn dư của cây cầu cũ nằm vụn vẹo, chồng chất dọc phía bên kia bờ biển. Thi thoảng, một nhóm người chen lấn đi ngang qua tôi, nhưng hầu hết thành phố còn đang ngủ yên. Những đóm lửa rải rác thắp sáng các con ngõ, điểm tụ họp của các cư dân đường phố. Không khác là bao so với khu Lake.

Thực ra thì tôi đoán lúc này đã có *vài* điểm khác biệt. Sân vận động tổ chức kỳ Sát hạch ở San Francisco, riêng mình nó, nằm vắng lặng ở phía xa, không một ánh đèn. Vài cảnh sát tuần tra quanh những khu nghèo. Những hình vẽ graffiti trên tường của thành phố. Ta luôn có thể hiểu được cảm nghĩ của dân chúng khi nhìn những hình vẽ graffiti. Gần đây, nhiều thông điệp tôi nhìn thấy thực chất đều ủng hộ Cử tri mới của chính phủ Cộng hòa. *Anh là niềm hy vọng của chúng ta*, một dòng thông điệp được viết nguệch ngoạc trên tường một tòa nhà. Một dòng khác

sơn trên phố ghi: *Cử tri sẽ dẫn đường cho chúng ta thoát khỏi tăm tối*. Hơi lạc quan quá mức, theo quan điểm của tôi, nhưng tôi đoán đây là dấu hiệu tốt. Anden chắc hẳn đã làm được điều gì đó đúng đắn. Tuy nhiên, thỉnh thoảng tôi cũng thấy những dòng thông điệp ghi, *Cử tri là một trò lừa bịp*, hay *Tỷ nã*, hay *Day mà chúng ta biết đã chết*.

Tôi cũng không biết. Đôi khi, có cảm giác sự tin tưởng mới hình thành giữa Anden và người dân giống như một sợi dây... và tôi là sợi dây đó. Hơn nữa, có thể những hình vẽ kia đều là giả, được những nhân viên tuyên truyền sơn lên tường. Sao lại không chứ?

Với chính quyền Cộng hòa thì ta không bao giờ biết được.

Eden và tôi, dĩ nhiên, có một căn hộ ở Frisco trong khu vực nhà giàu được gọi là Pacifica, nơi anh em tôi sống cùng Lucy, bảo mẫu của chúng tôi. Chính quyền Cộng hòa phải chăm sóc tên tội-phạm-mười-bảy-tuổi-bị-truy-nã-gắt-gao-nhất-nhưng-đã-trở-thành-anh-hùng-quốc-gia, chẳng phải sao? Tôi nhớ lại mình đã không tin tưởng Lucy đến thế nào, một người đàn bà năm mươi hai tuổi lạnh lùng, mập mạp mặc bộ đồ mang màu sắc cổ điển của chính phủ Cộng hòa, khi lần đầu tiên bà xuất hiện tại cửa nhà chúng tôi ở Denver. “Chính quyền Cộng hòa phân công tôi đến trợ giúp các cậu,” bà nói với tôi trong khi bước hối hả vào căn hộ của chúng tôi. Ánh mắt bà dừng ngay lại ở Eden. “Đặc biệt là cậu em.”

Phải. Cách đấy không hợp với tôi lắm. Ban đầu, phải mất hai tháng tôi mới có thể để Eden rời khỏi tầm mắt mình. Chúng tôi ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau; thằng bé *không bao giờ ở một mình*. Tôi đã làm quá đến mức đứng trông ngoài cửa phòng tắm của thằng bé, như thể lính Cộng hòa sẽ lôi thằng bé qua đường thông hơi, mang trở lại phòng thí nghiệm và cắm một đồng máy móc vào người nó.

“Eden không cần bà,” Tôi gắt gỏng với Lucy. “Thằng bé đã có tôi. Tôi sẽ chăm sóc nó.”

Nhưng rồi sức khỏe tôi bắt đầu thất thường sau vài tháng đầu. Có những ngày tôi thấy khỏe; những ngày khác, tôi lại nằm

bếp trên giường với cơn đau đầu như búa bổ. Mỗi khi tôi ốm, Lucy sẽ tiếp quản công việc, và sau vài trận khẩu chiến, tôi và bà đã dần ổn định với một lịch sinh hoạt miễn cưỡng. Món bánh nhân thịt bà nấu thực sự rất ngon. Và khi chuyển nhà từ đây đến Frisco, bà đi cùng chúng tôi. Bà đã dẫn đường cho Eden. Bà cũng quản lý việc uống thuốc của tôi.

Khi đã chán đi bộ, tôi nhận ra mình đang lang thang ngay ngoài ô Marina và tiến vào một khu vực giàu có hơn. Tôi dừng chân trước một câu lạc bộ với dòng chữ QUÁN BAR OBSIDIAN khắc trên tấm biển kim loại treo ở cửa ra vào. Tôi dựa lưng vào tường rồi trượt ngồi xuống, tay đặt trên đầu gối và cảm nhận sự rung động trong tiếng nhạc. Chiếc chân kim loại của tôi phải hơi lạnh ngắt như đá xuyên qua lớp vải quần. Trên bức tường đối diện là dòng chữ đỏ viết nguệch ngoạc: *Day = Kẻ phản bội*. Tôi thở dài, lấy từ trong túi chiếc hộp kim loại, rút ra một điếu thuốc dài. Một ngón tay tôi lần theo dòng chữ in dọc chiều dài điếu thuốc, BỆNH VIỆN TRUNG TÂM SAN FRANCISCO. Thuốc lá theo đơn. Đây là theo yêu cầu của bác sĩ, phải không nhỉ? Những ngón tay tôi run run đặt điếu thuốc lên môi rồi châm lửa. Mắt nhắm nghiền. Hít một hơi sâu. Từ từ tôi chìm vào trong đám khói xanh lam, đợi chờ những ảo ảnh ngọt ngào đến cuốn mình đi.

Đêm nay không mất nhiều thời gian. Cơn đau đầu âm ỉ, triền miên sớm biến mất, và thế giới quanh tôi chìm trong bóng nước lấp loáng mà tôi biết không chỉ do mưa. Một cô bé đang ngồi cạnh tôi. Là Tess.

Em cười thật tươi với tôi, nụ cười quen thuộc khi tôi còn sống trên đường phố khu Lake. “Có tin tức gì chiếu trên màn hình khổng lồ không?” Em hỏi tôi, tay chỉ về phía chiếc màn hình bên kia đường.

Tôi thở ra làn khói xanh, lắc đầu uể oải. “Không. Ý anh là anh thấy vài dòng tít về quân Ái quốc, nhưng trông như bọn em bị xóa bỏ khỏi bản đồ vậy. Em đang ở đâu? Em định đi đâu vậy?”

“Anh có thấy nhớ em không?” Thay vì trả lời, Tess hỏi tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào bóng dáng thấp thoáng của em. Em trông giống những gì tôi nhớ khi còn lang thang đường phố, mái tóc màu hung đỏ buộc rối phía sau, đôi mắt mở to, long lanh, dịu dàng và ân cần. Tess, cô bé nhỏ xinh. Lờ mờ cuối cùng tôi nói với em là gì nhỉ... quay lại khi chúng tôi phá vỡ âm mưu ám sát của quân Ải quốc nhằm vào Eden? *Làm ơn đi Tess. Anh không thể bỏ lại em ở đây.* Nhưng chính xác là tôi đã làm vậy.

Tôi quay mặt đi, rít một hơi thuốc. Tôi có nhớ em không ư? “Ngày nào anh cũng nhớ,” Tôi đáp.

“Anh đã cố tìm em,” Tess vừa nói vừa nhích lại gần hơn. Tôi thể là mình gần như cảm thấy em dựa vai vào người tôi. “Em đã nhìn thấy anh, đang lòng sục tin tức từ các màn hình khổng lồ và sóng radio, nghe lén những cuộc trò chuyện trên phố. Nhưng bây giờ quân Ải quốc đang lẩn trốn rồi.”

Hẳn nhiên là họ đang lẩn trốn. Sao họ có thể tấn công khi Anden đang nắm quyền và một hiệp ước hòa bình giữa chính quyền cộng hòa và Thuộc địa đã được ký kết? Họ có lý do mới nào nữa? Tôi không biết, có lẽ là không có. Có lẽ ngay chính họ cũng không còn tồn tại nữa. “Anh ước gì em có thể quay về,” Tôi thì thầm với Tess. “Thật vui khi lại được gặp em.”

“Vậy còn June thì sao?”

Khi nói đến câu này, hình ảnh của Tess chợt biến mất. Em đã bị thay thế bởi June, với mái tóc đuôi ngựa dài và đôi mắt đen lấp lánh ánh vàng, nghiêm túc và đang phân tích, luôn luôn phân tích. Tôi tựa đầu vào đầu gối và nhắm chặt mắt. Ngay cả ảo ảnh về June cũng đủ gây nên cơn đau nhói như dao đâm xuyên qua ngực tôi. Chết tiệt. Tôi nhớ cô rất nhiều.

Tôi nhớ lại khi tôi nói lời tạm biệt với cô hồi ở Denver, trước khi tôi và Eden chuyển đến Frisco. “Chắc chắn chúng tớ sẽ quay lại,” Tôi nói với cô qua micro, cố gắng lấp đầy phút yên lặng ngưng ngừng giữa cả hai. “Sau khi Eden được chữa trị.” Tất nhiên chỉ là lời nói dối. Chúng tôi chuyển đến Frisco để chữa trị cho tôi, không phải Eden. Nhưng June không biết điều đó, cô chỉ nói, “Cậu sớm quay về nhé.”

Vậy là đã gần tám tháng trôi qua. Từ đó tôi không nghe tin tức gì về cô. Tôi không biết liệu có phải vì chúng tôi quá ngại làm phiền nhau, quá lo sợ rằng người kia không muốn nói chuyện, hay có thể cả hai đang quá tự cao để là người đủ dũng cảm làm lành với người còn lại. Có khi cô chẳng còn hứng thú nữa. Nhưng ta luôn biết chuyện này sẽ đi đến đâu. Một tuần trôi qua không liên lạc, rồi một tháng, và rất nhanh thôi, một khoảng thời gian dài trôi qua, việc gọi cho cô chỉ làm tôi thấy kỳ cục và hỗn độn. Nên tôi không gọi. Hơn nữa, tôi sẽ nói gì chứ? Đừng lo, các bác sĩ đang chiến đấu để cứu mạng mình. Đừng lo, họ đang cố gắng thu hẹp vùng tổn thương trong não mình bằng một núi thuốc trước khi thử mổ nó ra. Đừng lo, Nam Cực có thể bảo lãnh cho mình đến chữa trị tại bệnh viện cao cấp của họ. Đừng lo, mình sẽ khỏe thôi.

Giữ liên lạc với người con gái ta si mê liệu có ý nghĩa gì khi mà ta đang chết dần chết mòn?

Một cơn đau nhói xuyên thấu gáy tôi như một lời nhắc nhở. “Cứ thế này sẽ tốt hơn,” Tôi tự nhủ với bản thân hàng trăm lần. Và *quả* là vậy. Không gặp cô trong suốt một thời gian dài làm ký ức về lần đầu tiên chúng tôi gặp gỡ mờ dần đi, tôi nhận ra mình đã ít nghĩ về việc cô liên quan đến cái chết của gia đình tôi hơn thường lệ.

Khác với ảo ảnh của Tess, không biết vì sao ảo ảnh của June không hề nói một từ. Tôi cố lờ đi ảo ảnh lung linh này nhưng cô vẫn không chịu ra đi. *Đúng là đồ cứng đầu.*

Cuối cùng, tôi đứng dậy, vút điếu thuốc lên vỉa hè rồi bước qua cánh cửa quán bar Obsidian. Có khi âm nhạc và ánh sáng sẽ giúp tôi rũ được hình ảnh của cô ra khỏi đầu.

Đột nhiên, tôi không thể trông thấy gì. Câu lạc bộ tối như hũ nút còn âm thanh thì chói tai. Ngay lập tức tôi bị chặn lại bởi hai tên lính vạm vỡ. Một tên đặt bàn tay chắc nịch lên vai tôi. “Tên và đơn vị?” Hắn hỏi.

Tôi không thích tiết lộ danh tính thật của mình. “Hạ sĩ Schuster. Không quân.” Tôi đáp, bịa ra một cái tên vu vơ và chọn

đơn vị đầu tiên nghĩ đến. Tôi luôn nghĩ về không quân đầu tiên, chủ yếu là vì Kaede. “Tôi đóng quân tại Căn cứ Hải quân số hai.”

Tên lính gật đầu. “Bọn nhóc không quân ở khu trong cùng bên trái, gần nhà tắm. và nếu tôi nghe thấy cậu gây gỗ với bất kỳ ai trong cabin quân đội, cậu sẽ bị đuổi và sáng mai chỉ huy của cậu sẽ biết chuyện đó. Hiểu không?”

Tôi gật đầu và bọn lính để cho tôi qua. Tôi đi xuôi một hành lang tối tăm, đi qua cánh cửa thứ hai, rồi hòa mình vào đám đông, vào những ánh đèn lập lòe bên trong quán.

Sàn nhảy chật cứng người mặc những chiếc sơ mi lưng thùng, tay áo xắn cao, những chiếc váy đi cùng những bộ đồng phục nhả nhúm. Tôi tìm thấy bàn dành cho không quân ở cuối phòng. Tốt, vài chiếc vẫn còn trống. Tôi trượt người ngồi vào bàn, dựng đôi ủng lên ghế đệm rồi ngã đầu ra phía sau. Ít nhất, hình ảnh của June cũng biến mất. Âm nhạc ồn ào làm phân tán mọi suy nghĩ của tôi.

Tôi mới ngồi vào bàn được vài phút thì một cô gái đi xuyên qua sàn nhảy chật chội, loạng choạng bước về phía tôi. Trông cô hồng hào, đôi mắt sáng và tinh nghịch; rồi khi liếc ra phía sau cô gái, tôi để ý thấy một đám con gái đang cười đùa và theo dõi chúng tôi. Tôi gượng cười. Thường thì tôi thích được mọi người chú ý ở câu lạc bộ, nhưng đôi khi, tôi chỉ muốn nhắm mắt lại và để đám đông hỗn độn cuốn mình đi.

Cô ghé người lại gần và ấn đôi môi vào tai tôi. “Xin lỗi,” cô hét lên để át tiếng ồn. “Đám bạn tôi muốn biết anh có phải là Day không?”

Tôi đã bị nhận ra rồi sao? Bất giác tôi co mình lại và lắc đầu để những người khác cũng nhìn thấy. “Cô nhận nhầm người rồi,” Tôi cười gượng đáp. “Nhưng cảm ơn cô vì lời khen.”

Khuôn mặt cô gái bị bóng tối che phủ phần lớn nhưng tôi vẫn biết nó đang đỏ ửng. Bọn cô bật cười. Không ai trong số họ tin vào lời phủ nhận của tôi. “Anh muốn nhảy không?” Cô gái hỏi. Cô liếc ra sau về phía ánh đèn lập lòe xanh vàng, rồi quay lại nhìn tôi. Chắc đây cũng là điều hội bạn đã thách cô làm.

Trong khi đang cố nghĩ ra vài lời từ chối lịch sự, tôi đánh giá vẻ ngoài của cô gái. Không gian xung quanh quá tối để tôi có thể thấy rõ cô và tất cả những gì tôi nhìn được chỉ là thấp thoáng ánh đèn nên ông trên da, đuôi tóc buộc dài, đôi môi bóng của cô cong lên thành một nụ cười, thân hình gọn ghẽ và mượt mà trong chiếc váy ngắn và đôi bốt quân đội. Lời từ chối của tôi dần biến mất trên đầu môi. Có điều gì đó ở cô gái làm tôi nhớ đến June. Trong tám tháng kể từ lần đầu tiên June trở thành Đầu-não-tập-sự, tôi chưa từng cảm thấy hứng thú với cô gái nào, nhưng giờ đây, hình bóng mờ ảo của người ấy đang vẫy gọi tôi lên sàn nhảy, tôi để bản thân lại được hy vọng.

“Được thôi, sao lại không chứ?” Tôi nói.

Cô gái nhoẻn miệng cười tươi. Khi tôi đứng dậy khỏi bàn và nắm lấy tay cô gái, hội bạn cô thốt lên kinh ngạc, sau đó hò reo cổ vũ lớn. Cô gái dẫn tôi đi xuyên qua họ, và trước khi tôi kịp biết chuyện gì, chúng tôi đã bị xô vào giữa đám đông, chỉ kịp giữ một khoảng cách rất nhỏ với nhau.

Tôi ép sát người vào cô gái, cô đưa tay vuốt gáy tôi và chúng tôi để tiếng nhạc ồn ã cuốn đi. *Cô ta cũng xinh đấy*, tôi tự nhủ, mắt mờ đi giữa một biển ánh sáng và chân tay. Bản nhạc thay đổi, rồi lại thay đổi. Tôi không biết chúng tôi bị cuốn đi như thế trong bao lâu nhưng khi cô gái ngả người về trước và chạm môi lên môi tôi, tôi đã nhắm mắt và để yên như vậy. Tôi còn cảm thấy một cơn run rẩy đang chạy dọc sống lưng. Cô hôn tôi hai lần, đôi môi mềm mọng, lưỡi có vị vodka và hoa quả. Tôi áp một tay vào eo lưng cô gái, kéo cô sát gần lại, đến khi cơ thể cô ép cứng vào người tôi. Cô hôn tôi vồn vã hơn. *Cô ấy là June*, tôi tự nhủ lòng, chọn cách đắm mình trong những ảo tưởng. Khi nhắm mắt, đầu óc tôi vẫn chệnh choáng trong những ảo giác do thuốc lá gây ra, trong chốc lát tôi có thể tin vào chúng, tôi có thể hình dung ra cô đang hôn tôi ở đây, đang lấy đi từng hơi thở trong lồng ngực tôi. Cô gái có lẽ đã nhận ra sự thay đổi trong cử chỉ của tôi, cử chỉ đột nhiên mạnh mẽ, khao khát hơn, vì cô đang nở nụ cười ngay trên môi tôi. *Cô ấy là June*. Là mái tóc đen của June đang chạm vào mặt tôi, cặp lông mi dài của June đang

chạm vào gò má tôi, cánh tay của June đang ôm lấy cổ tôi, cơ thể của June đang lướt qua cơ thể tôi. Tôi thốt lên một tiếng rên khe khẽ.

“Đi nào,” Cô thì thầm. Lời nói pha chút tinh nghịch. “Mình đi hít chút khí trời đi.”

Đã bao lâu rồi nhỉ? Tôi không muốn đi, bởi rời đi đồng nghĩa với việc tôi phải mở mắt ra và June sẽ biến mất, thay vào đó là một cô gái xa lạ. Thế nhưng cô gái đã kéo tay tôi đi và tôi buộc phải nhìn xung quanh. Dĩ nhiên là tôi không thể nhìn thấy June nữa. Ánh đèn trong câu lạc bộ lóe lên làm tôi bị chói mắt không nhìn thấy gì trong giây lát. Cô gái dẫn tôi xuyên qua đám đông chật ních những vũ công, dọc hành lang tối như hũ nút của câu lạc bộ, ra ngoài bằng một cánh cửa hậu không có biển đề. Chúng tôi bước ra một con ngõ yên tĩnh phía sau câu lạc bộ. Chỉ vài tia sáng yếu ớt chiếu xuống dọc theo lối đi, khoác lên cảnh vật một màu xanh lục kỳ quái.

Cô xô tôi vào tường và nhấn chìm tôi trong một nụ hôn nữa. Làn da cô ấm và tôi cảm nhận được cô đang sờn gai ốc bên dưới những cái động chạm của tôi. Tôi hôn đáp lại, rồi một tiếng cười khe khẽ bật ra từ cô khi tôi xoay tròn cả hai và ấn chặt cô vào tường.

Cô ấy là June, tôi liên tục tự nhủ. Tôi vừa hôn ngấu nghiến lên cổ cô gái vừa nếm thấy vị khói và nước hoa trộn lẫn.

Tiếng tĩnh điện nhỏ kêu xèo xèo trong tai nghe của tôi, nghe như tiếng mưa rơi hay tiếng rán trứng. Tôi cố tăng lò cuộc gọi đến, ngay cả khi giọng nói của người đàn ông đã vang lên trong tai tôi. Cuộc gọi làm tôi mất hứng. “Anh Wing,” anh ta nói.

Tôi không trả lời. *Biến đi. Tôi đang bận.*

Vài giây sau, giọng nói lại vang lên. “Anh Wing, tôi là Đại úy David Guzman thuộc Đội tuần tra số mười bốn thành phố Denver. Tôi biết anh có ở đây.”

Ôi, cái gã này. Gã đại úy tội nghiệp luôn được giao nhiệm vụ phải liên lạc với tôi.

Tôi thở dài và buông cô gái ra. “Anh xin lỗi,” tôi nói không ra hơi, trưng bộ mặt thành thật xin lỗi rồi chỉ tay lên tai. “Chờ anh một chút được không?”

Cô gái mỉm cười đưa tay vuốt phẳng váy. “Em vào trong nhé,” Cô nói. “Nhớ tìm em đấy.” Rồi cô bước qua cánh cửa, quay trở vào câu lạc bộ.

Tôi bật micro lên rồi đi đi lại lại trong con ngõ. “Anh muốn gì?” tôi thì thầm, giọng khó chịu.

Gã đại úy thở vào điện đàm rồi tuôn một tràng. “Anh Wing, anh được yêu cầu có mặt ở Denver vào tối mai, ngày Quốc khánh, tại phòng khiêu vũ Tòa nhà Quốc hội. Như mọi khi, anh có thể từ chối lời đề nghị, như anh vẫn thường làm,” Gã lau bầu trong miệng. “Tuy nhiên, đại tiệc lần này là một buổi họp mặt hiếm có của những nhân vật vô cùng quan trọng. Nếu anh tham gia, chúng tôi sẽ cử một chiếc chuyên cơ đợi anh vào sáng mai.”

Một buổi họp mặt hiếm có của những nhân vật vô cùng quan trọng? Đã bao giờ nghe một câu có nhiều từ ngữ bóng bẩy như vậy chưa? Tôi đảo mắt chán nản. Khoảng mỗi tháng một lần, tôi lại nhận được lời mời dự những sự kiện vớ vẩn ở thủ đô, như một buổi dạ hội dành cho các sĩ quan chiến tranh có quân hàm cấp cao hay lễ kỷ niệm được tổ chức nhân ngày Anden chấm dứt hoàn toàn kỳ Sát hạch. Nhưng lý do duy nhất họ muốn tôi đến dự những sự kiện này là vì họ có thể trưng tôi ra và nhắc nhở mọi người rằng, “Nhìn này, phòng khi các người quên mất, Day đang ở phe chúng tôi!” *Đừng liêu quá Anden à.*

“Anh Wing,” Gã đại úy nói trong khi tôi yên lặng, như thể đang dùng đến những lý lẽ cuối cùng, “Đích thân ngài cử tri vĩ đại yêu cầu anh hiện diện, cả Đầu-não-tập-sự cũng vậy.”

Đầu-não-tập-sự.

Tiếng bước chân lạo xạo của tôi dừng lại ở giữa con ngõ. Tôi quên cả thở.

Đừng phẫn khích quá, suy cho cùng, có đến ba Đầu-não-tập-sự, có thể gã nhắc đến bất cứ ai trong số họ. Vài giây trôi qua trước khi tôi cất tiếng hỏi, “Đầu-não-tập-sự nào?”

“Là người thực sự quan trọng đối với anh.”

Hai má tôi nóng lên vì giọng điệu trêu chọc của gã. “June à?”

“Vâng, cô June Iparis,” Gã đại úy đáp. Gã nói giọng nhẹ nhõm vì cuối cùng đã lôi kéo được sự chú ý của tôi. “Lần này cô ấy muốn đích thân mời. Cô ấy rất mong được gặp anh tại đại tiệc ở Tòa nhà Quốc hội.”

Đầu tôi đau nhói và tôi phải cố gắng giữ hơi thở đều. Mọi suy nghĩ về cô gái trong câu lạc bộ biến mất như cơn gió. June chưa từng đích thân mời tôi trong suốt tám tháng qua, đây là lần đầu tiên cô mời tôi đến dự một buổi lễ công khai. “Nhân dịp gì vậy?” tôi hỏi. “Chỉ là một bữa tiệc nhân dịp Ngày Quốc khánh thôi phải không? Tại sao lại quan trọng vậy?”

Gã đại úy ngần ngừ. “Đây là việc liên quan đến an ninh quốc gia.”

“Thế nghĩa là sao?” Niềm hứng khởi ban đầu của tôi dần tan biến, có lẽ gã chỉ đang bịa chuyện. “Nghe này, Đại úy, tôi có chút công việc đang dở dang cần làm. Thử thuyết phục tôi lần nữa vào sáng mai nhé.”

Gã đại úy lau bàu chửi rửa tôi. “Được thôi, anh Wing. Tùy anh quyết định.” Gã lăm bầm gì đó mà tôi không nghe rõ rồi cúp máy. Tôi nhăn nhó vì tức giận khi niềm hứng khởi đã tan biến thành nỗi thất vọng tràn trề. Có lẽ giờ tôi nên đi về nhà. Dù sao cũng đến lúc tôi quay về kiểm tra xem Eden thế nào. Đúng là một trò hề. Rất có thể ngay từ đầu gã đã bịa chuyện về lời mời của June, bởi nếu cô thực sự muốn tôi quay về thủ đô như thế thì cô...

“Day phải không?”

Một giọng nói khác vang lên trong tai nghe của tôi. Tôi đứng im không cử động.

Những ảo giác do thuốc lá vẫn chưa biến mất sao? Có phải tôi vừa tưởng tượng ra giọng nói của cô? Dù đã gần một năm nay tôi chưa nghe giọng nói ấy, nhưng lúc nào tôi cũng có thể nhận ra, chỉ tiếng nói thôi cũng đủ gợi lên hình ảnh June đang đứng

trước mặt tôi, như thế tôi có thể tình cờ gặp lại cô trong con ngõ này. *Cầu mong không phải cô ấy. Cầu mong đó là cô ấy.*

Có phải giọng nói của cô luôn tác động đến tôi mạnh như vậy?

Tôi không biết mình đã đứng yên tại chỗ trong bao lâu nhưng chắc là khá lâu, cô phải nhắc lại, “Day, là mình đây. June đây. Cậu có ở đó không?” Tôi rùng mình.

Đây là sự thật. Chính là cô ấy.

Giọng cô khác với những gì tôi nhớ. Trang trọng và ngập ngừng, như nói chuyện với người lạ. Cuối cùng tôi cũng trấn tĩnh lại và bật micro lên. “Mình đây,” Tôi đáp. Giọng của chính tôi cũng khác đi, cũng ngập ngừng, và trang trọng như vậy. Tôi hy vọng cô không nhận ra chút run rẩy trong giọng tôi.

Có một khoảng lặng ngắn ở đầu dây bên kia trước khi June nói tiếp. “Chào.” Rồi một khoảng lặng dài, sau đó là, “Cậu khỏe không?”

Bỗng nhiên tôi cảm thấy một cơn bão từ ngữ đang lớn dần trong tôi và chỉ chực trào ra. Tôi muốn nói tuột ra mọi thứ: Mình đã nghĩ đến cậu mỗi ngày kể từ lời tạm biệt cuối cùng giữa chúng ta, mình xin lỗi vì đã không gọi cho cậu. Mình ước gì cậu đã gọi cho mình. Mình nhớ cậu. Mình nhớ cậu.

Nhưng tôi không nói lời nào. Thay vào đó, tôi chỉ nói được một câu, “Mình khỏe. Có việc gì thế?”

Cô ngập ngừng, “Ừ. Vậy là tốt. Mình xin lỗi vì gọi muộn thế này, vì mình chắc cậu đang cố ngủ sớm. Nhưng Thượng viện và ngài cử tri yêu cầu mình đích thân chuyển lời mời đến cậu. Mình cũng sẽ không làm theo nếu thấy nó không thực sự quan trọng. Denver sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ nhân ngày Quốc khánh, và trong sự kiện này, chúng mình sẽ mở một cuộc họp đột xuất. Chúng mình cần cậu tham gia.”

“Tại sao?” Có vẻ tôi đã phải dùng đến những câu đáp cụt lủn. Vì nhiều lý do, đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra khi nghe giọng June trên điện thoại.

Cô thờ hắt, tạo nên tiếng tĩnh điện khe khẽ trong tai nghe, rồi nói, “Cậu đã nghe về hiệp ước hòa bình được soạn thảo giữa chính quyền Cộng hòa và Thuộc địa rồi, đúng không?”

“Ồ, tất nhiên.” Mọi người trên đất nước này đều biết rằng: Anden nhỏ bé, quý giá của chúng ta có một tham vọng lớn nhất, đó là chấm dứt cuộc chiến tranh mà không ai biết sẽ còn tiếp diễn trong bao lâu. Cho đến nay, mọi chuyện có vẻ vẫn đi đúng hướng, đủ để tiền tuyến ở trong tình trạng yên ắng và bế tắc suốt bốn tháng qua. Ai mà ngờ rằng ngày này sẽ tới, cũng giống như việc chúng ta chưa bao giờ hy vọng được nhìn thấy các sân vận động sát hạch trên khắp đất nước đóng cửa nằm im lìm. “Có vẻ như ngài Cử tri đang đi đúng hướng để trở thành người anh hùng của nước Cộng hòa nhỉ?”

“Đừng nói trước như vậy.” Lời nói của June có vẻ buồn rầu, tôi cảm giác như nhìn thấy được nét mặt cô qua chiếc tai nghe. “Ngày hôm qua, chúng mình nhận được một bức điện giận dữ từ chính quyền Thuộc địa. Có một nạn dịch đã tràn qua các thành phố nơi tiền tuyến bên họ và họ tin chắc đó là do vũ khí sinh học mà chúng ta chuyển đến qua đường biên giới. Họ thậm chí còn lần theo số xê ri trên vỏ những vũ khí được cho rằng đã gây ra bệnh dịch.”

Từng lời cô nói bị bóp nghẹt qua những chấn động trong tâm trí tôi, đám sương mù mang những ký ức về Eden và đôi mắt đen láy, đang chảy máu, về thằng bé trên đoàn tàu bị sử dụng như một phần của cuộc chiến. “Như vậy nghĩa là hiệp ước hòa bình bị bãi bỏ?” Tôi hỏi.

“Đúng thế.” Giọng June chùng xuống. “Chính quyền Thuộc địa nói bệnh dịch là một hành động tuyên chiến chính thức với họ.”

“Và điều đó thì liên quan gì đến mình?”

Lại một khoảng lặng dài, đáng ngại. Một cảm giác sợ hãi đến lạnh người xâm chiếm lấy tôi, và tôi cảm thấy từng ngón tay mình đang trở nên tê liệt. *Bệnh dịch. Nó đang diễn ra. Tất cả lại là một vòng luẩn quẩn.*

“Mình sẽ kể cho cậu nghe khi nào cậu đến đây,” cuối cùng June cũng cất lời. “Tốt nhất không nên nói về chuyện này qua điện thoại.”

JUNE

Tôi không thể chịu nổi cuộc nói chuyện đầu tiên với Day sau tám tháng không liên lạc. Tôi *ghét* nó. Từ khi nào mà tôi trở nên thủ đoạn như vậy? Tại sao tôi luôn dùng những điểm yếu của cậu để chống lại chính cậu?

Đêm qua lúc 23:06, Anden đến khu căn hộ và gõ cửa nhà tôi. Anh đi một mình. Tôi đoán thậm chí cũng chẳng có vệ binh đứng canh ở hành lang lối vào. Đó là dấu hiệu đầu tiên báo cho tôi rằng việc anh cần nói với tôi hẳn rất quan trọng, và là một bí mật.

“Anh phải nhờ em giúp một việc,” anh nói khi tôi mở cửa. Anden có mọi tố chất gần như hoàn hảo của một Cử tri trẻ (bình tĩnh, điềm đạm, tự chủ, sẵn sàng đương đầu với áp lực, giọng nói bình thản cho dù đang tức giận), nhưng lần này tôi có thể thấy vẻ lo lắng sâu thẳm trong đôi mắt anh. Ngay cả chú chó Ollie của tôi cũng biết Anden đang gặp rắc rối, nó cố trấn an anh bằng cách dụi dụi chiếc mũi ướt vào bàn tay Anden.

Tôi đẩy nhẹ Ollie ra trước khi quay lại chỗ Anden. “Có chuyện gì vậy anh?” tôi hỏi.

Anden lùa tay qua mái tóc xoắn đen nhánh của anh. “Anh không định làm phiền em lúc đêm muộn như thế này,” Anh nói và cúi đầu về phía tôi trong nỗi lo âu không thành lời, “Nhưng anh e là không thể hoãn cuộc nói chuyện này nữa.” Anh đứng gần đến mức nếu muốn, tôi có thể ngẩng đầu lên và tình cờ chạm môi vào môi anh. Tim tôi đập rộn lên vì ý nghĩ đó.

Anden có vẻ cảm nhận thấy sự căng thẳng trong cử chỉ của tôi, vì anh đã bước lui lại với vẻ hối lỗi để thêm không gian cho tôi hít thở. Cảm xúc của tôi pha lẫn giữa nhẹ nhõm và tiếc nuối.

“Hiệp ước hòa bình đã chấm dứt,” Anh nói thầm. “Chính quyền Thuộc địa đang chuẩn bị tuyên chiến với chúng ta một lần nữa.”

“Cái gì?” Tôi thì thầm đáp lại. “Tại sao chứ? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Theo lời những sĩ quan bên ta thì khoảng vài tuần trước, một virus chết người bắt đầu càn quét tiền tuyến của Thuộc địa như một cơn bão.” Thấy tôi tròn mắt khi đã hiểu chuyện, anh gật đầu. Trông anh thật mệt mỏi dưới gánh nặng lo toan cho an toàn của cả một đất nước. “Dường như anh đã hành động quá chậm trong việc rút vũ khí sinh học của chúng ta khỏi chiến trường.”

Eden. Virus thí nghiệm của cha Anden được sử dụng nhằm gây ra bệnh dịch cho Thuộc địa. Nhiều tháng nay, tôi đã cố gạt bỏ những ký ức ấy sang một bên, xét cho cùng, Eden giờ đã an toàn, được Day chăm sóc, theo tin mới nhất tôi nghe được, và đang dần điều chỉnh cuộc sống trở lại bình thường. Những tháng gần đây, tiền tuyến vẫn yên ắng trong khi Anden cố gắng tranh luận triệt để về Hiệp ước hòa bình với chính quyền Thuộc địa. Tôi đã nghĩ chúng tôi gặp may và sẽ không xảy ra hệ lụy gì từ cuộc chiến tranh sinh học đó. Mơ tưởng hảo huyền.

“Các Thượng nghị sĩ biết điều này chưa?” Sau một lúc tôi hỏi. “Còn những Đầu-não-tập-sự khác nữa? Tại sao anh lại kể cho *em* nghe chuyện này? Em đâu phải cố vấn thân cận nhất của anh.”

Anden thở dài, bóp sống mũi mình. “Thứ lỗi cho anh. Anh ước gì không phải kéo em vào chuyện này. Chính quyền Thuộc địa nghĩ rằng chúng ta có thuốc chữa dịch virus chứa trong những phòng thí nghiệm và giấu nhem chúng đi. Họ yêu cầu chúng ta chia sẻ thuốc, nếu không họ sẽ dồn toàn bộ lực lượng tổ chức một cuộc tổng tấn công Cộng hòa. Và lần này, cuộc chiến sẽ không giống như lần trước. Chính quyền Thuộc địa có sự hỗ trợ của đồng minh. Họ đã thống nhất một thỏa thuận trao đổi với Châu Phi. Chính quyền Thuộc địa được hỗ trợ quân sự, và đổi lại, Châu Phi sẽ có một nửa lãnh thổ của chúng ta.”

Linh tính về điềm gở sắp xảy ra làm tôi rùng mình. Dù anh không nói nhưng tôi vẫn biết chuyện gì đang diễn ra. “Chúng ta

không có thuốc chữa, phải không?”

“Không. Nhưng ta *biết rõ* những người từng là bệnh nhân có khả năng giúp chúng ta tìm được thuốc chữa.”

Tôi lắc đầu không đồng ý. Khi Anden với tay ra định chạm vào khuỷu tay tôi, tôi liền giật lại. “Không được,” Tôi nói. “Anh không thể nhờ em chuyện này được. Em sẽ không làm đâu.”

Anden nhìn rất đau khổ. “Anh đã yêu cầu một bữa tiệc riêng vào đêm mai để tập trung tất cả các Thượng nghị sĩ. Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác nếu muốn chấm dứt chuyện này và tìm cách bảo đảm hòa bình với chính quyền Thuộc địa.” Giọng anh trở nên cương quyết hơn. “Em hiểu rõ chuyện này cũng như anh. Anh muốn cậu ta dự bữa tiệc lần này và nghe chúng ta nói rõ tất cả. Anh cần cậu ta cho phép khi chúng ta đến đưa Eden đi.”

Tôi bàng hoàng nhận ra, *Anh ấy đang nghiêm túc*. “Anh Sẽ không bao giờ thuyết phục cậu ấy được đâu. Anh cũng biết điều đó, đúng không? Sự ủng hộ của người dân dành cho anh còn yếu, sự hợp tác của Day với anh còn chưa chắc chắn. Anh nghĩ cậu ấy sẽ nói gì về *chuyện này*? Sẽ ra sao nếu anh làm cậu ấy giận dữ đến mức kêu gọi dân chúng hành động, thuyết phục họ chống lại anh? Hoặc *tôi tệ hơn*, sẽ ra sao nếu cậu ấy yêu cầu họ ủng hộ quân Thuộc địa?”

“Anh biết. Anh đã tính đến tất cả những chuyện đó.” Anden mệt mỏi đưa tay day thái dương. “Nếu có lựa chọn tốt hơn thì anh đã làm rồi.”

“Vậy là anh muốn *em* thuyết phục cậu ấy,” Tôi nói thêm. Sự thách thức được tôi thể hiện không chút giấu giếm. “Em sẽ không làm đâu. Anh bảo Thượng nghị sĩ khác đến thuyết phục Day hoặc anh tự làm đi. Hoặc tìm cách khác tạ lỗi với Thủ tướng Thuộc địa, yêu cầu ông ta đàm phán điều khoản mới.”

“*Em* là điểm yếu của Day, June à. Cậu ấy sẽ nghe em.” Anden cau mày ngay cả khi anh nói ra điều đó, như thể anh không muốn thừa nhận nó. “Anh biết nói thế này sẽ khiến người ta nghĩ gì về mình. Anh không muốn trở nên nhẵn tâm. Anh

không muốn Day coi chúng ta như kẻ thù. Nhưng anh sẽ làm tất cả để bảo vệ những người dân Cộng hòa. Nếu không, chính quyền Thuộc địa sẽ tấn công, và nếu điều đó xảy ra thì nhiều khả năng virus cũng sẽ bị phát tán ở đây.”

Mọi chuyện còn tồi tệ hơn dù Anden không nói ra. Nếu chính quyền Thuộc địa tấn công chúng tôi cùng sự hỗ trợ của Châu Phi thì quân đội của ta sẽ không đủ sức chống lại họ. Lần này, họ có thể thắng. *Cậu ấy sẽ nghe em.* Tôi nhắm mắt và cúi đầu. Tôi không muốn thừa nhận nhưng tôi biết Anden đúng.

Nên tôi làm theo yêu cầu của anh. Tôi đã gọi cho Day và mời cậu trở về thủ đô. Chỉ nghĩ đến việc gặp lại cậu đã làm tim tôi đập mạnh, đau đớn vì sự vắng mặt của cậu trong cuộc đời tôi suốt nhiều tháng qua. Tôi chưa gặp, chưa nói chuyện với cậu đã từ rất lâu... và đây là cách chúng tôi đoàn tụ sao? Giờ cậu sẽ nghĩ gì về tôi?

Cậu sẽ nghĩ gì về chính phủ Cộng hòa khi phát hiện ra những điều họ muốn ở em trai cậu?

12:01.

TÒA ÁN LIÊN BANG HẠT DENVER.

NHIỆT ĐỘ PHÒNG 22 ĐỘ C.

CÒN SÁU GIỜ NỮA TÔI SẼ GẶP DAY Ở BỮA TIỆC TỐI.

289 NGÀY VÀ 12 GIỜ KỂ TỪ CÁI CHẾT CỦA ANH METIAS.

Thomas và Chỉ huy Jameson được xét xử ngày hôm nay.

Tôi đã chán ngấy các phiên tòa. Trong vòng bốn tháng qua, một tá nguyên Thượng nghị sĩ đã bị xét xử và kết án do tham gia vào kế hoạch ám sát Anden, kế hoạch mà tôi và Day cố gắng lắm mới ngăn chặn được. Những Thượng nghị sĩ đó đều bị xử tử. Razor đã bị xử tử. Đôi khi tôi cảm giác như mỗi tuần lại có một người mới bị kết án.

Nhưng phiên tòa hôm nay khác hẳn. Tôi biết *chính xác* hôm nay ai bị kết án và lý do kết án.

Tôi ngồi trên ban công nhìn xuống khuôn viên tròn của phòng xét xử, tay không ngừng cử động trong đôi găng lụa trắng, cơ thể liên tục chuyển tư thế trong chiếc áo cánh và áo khoác đen có điểm xếp nếp, hai chân đi bốt gỗ nhẹ vào cột chống ở ban công. Chiếc ghế tôi ngồi làm từ gỗ sồi tổng hợp phủ lớp nhung đỏ mềm mại, nhưng nó vẫn không thể làm tôi thấy thoải mái. Để giữ mình bình tĩnh và bận bịu, tôi tỉ mẩn tết bốn chiếc kẹp giấy được kéo thẳng ra, đặt trên đùi mình thành một chiếc vòng nhỏ. Hai lính gác đứng sau lưng tôi. Ba vòng gồm hai mươi sáu Thượng nghị sĩ bao quanh sân khấu, họ mặc bộ đồng phục com lê tông đỏ đen, cầu vai đính bạc phản chiếu ánh đèn phòng, tiếng nói vang vọng khắp trần nhà hình vòm. Giọng nói đều đều lãnh đạm, như thể họ đang bàn về lộ trình thương mại chứ không phải về số phận của con người. Phần nhiều trong số đó là những khuôn mặt mới thay thế cho các Thượng nghị sĩ phản bội, những kẻ đã bị Anden xóa sổ. Tôi là người vẫn trung thành với bộ đồ đen và vàng của mình (ngay cả bảy mươi sáu lính canh đứng ở đây cũng được trang bị quân phục đỏ sẫm; hai người cho tôi, hai người cho mỗi Thượng nghị sĩ, hai người cho mỗi Đầu-não-tập-sự, bốn người đứng canh bên Anden, mười bốn người canh tại cửa tiền và cửa hậu căn phòng, chứng tỏ các bị cáo, Thomas và Chỉ huy Jameson, được đánh giá là khá nguy hiểm và có thể có những hành động không thể lường trước).

Rõ ràng tôi không phải một Thượng nghị sĩ. Tôi là một Đầu-não-tập-sự và cần được phân biệt rõ ràng như vậy.

Hai Đầu-não-tập-sự khác trong phòng đều mặc đồng phục đen và vàng giống tôi. Lúc này tôi lơ đãng nhìn về phía họ đang ngồi bên ban công đối diện. Sau khi Anden bắt tôi luyện tập cho vị trí Đầu não Thượng viện, Quốc hội đã thúc giục anh tuyển chọn thêm vài người khác. Xét cho cùng, không thể có duy nhất một người chuẩn bị trở thành người lãnh đạo Thượng viện, đặc biệt khi người đó chỉ là một cô gái mười sáu tuổi không có chút kinh nghiệm nào về chính trị. Vậy nên Anden đã đồng ý. Anh đã chọn thêm hai Đầu-não-tập-sự, cả hai đều đang là Thượng nghị sĩ. Một trong số họ là Mariana Dupree. Tôi tập trung nhìn cô,

mũi cô héch lên và đôi mắt nặng nề, nghiêm nghị. Ba mươi bảy tuổi, mười năm làm Thượng nghị sĩ. Cô ghét tôi ngay khi vừa để mắt đến. Tôi rời mắt khỏi cô và nhìn về phía ban công nơi Đầu-não-tập-sự thứ hai đang ngồi. Serge Carmichael, một Thượng nghị sĩ ba mươi hai tuổi tính tình thất thường đồng thời là một bộ óc chính trị vĩ đại, người lập tức thể hiện rằng anh ta không coi trọng tuổi trẻ và sự thiếu kinh nghiệm của tôi.

Serge và Mariana. Hai đối thủ cạnh tranh chức Đầu não Thượng viện với tôi. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng làm tôi kiệt sức.

Trên một ban công cách đó khoảng chục mét, ngồi giữa vòng vệ binh, Anden trông điềm tĩnh và đang xem xét gì đó cùng một người lính. Anh mặc chiếc áo khoác quân đội màu xám đẹp để dính cúc bạc sáng, cầu vai bằng bạc và huy hiệu bạc đeo trên tay áo. Thi thoảng anh lại liếc xuống phía các tù nhân đang đứng trước vành móng ngựa. Tôi quan sát anh một lúc, ngưỡng mộ vẻ bình tĩnh của anh.

Thomas và Chỉ huy Jameson đang sắp bị tuyên án vì tội danh phản quốc.

Thomas trông gọn ghẽ hơn thường lệ, nếu còn có thể gọn ghẽ hơn được. Tóc anh ta chải ngược về phía sau và tôi biết chắc anh ta đã dùng hết cả hộp xi đánh giày cho mỗi chiếc ủng. Anh ta đứng nghiêm ở trung tâm căn phòng, mắt nhìn thẳng, với sự tập trung làm cho bất kỳ sĩ quan chỉ huy Cộng hòa nào cũng phải tự hào. Tôi không biết anh ta đang nghĩ gì. Liệu có phải anh ta đang hình dung ra cái đêm trong con ngõ cạnh bệnh viện, khi anh ta ám sát anh trai tôi? Liệu anh ta đang nghĩ về những cuộc trò chuyện với anh Metias, khoảnh khắc khi anh trai tôi mất cảnh giác? Hay về cái đêm định mệnh khi anh ta đã chọn cách phản bội anh Metias thay vì cứu anh ấy?

Chỉ huy Jameson, ngược lại, đầu tóc có phần rối bời. Ánh nhìn lạnh lùng, vô cảm dán chặt lấy tôi. Bà ta nhìn tôi không chút ngần ngại suốt mười hai phút qua. Tôi vừa chăm chăm nhìn đáp lại một lúc vừa cô gắng tìm kiếm dấu hiệu gợi lên một

tâm hồn trong ánh mắt bà ta, nhưng không có gì ngoại trừ lòng căm thù lạnh lẽo, hoàn toàn không có lương tâm.

Tôi quay đi, hít thở thật sâu và chậm, cố gắng nghĩ đến chuyện khác. Tôi nghĩ về Day.

Đã 241 ngày kể từ khi cậu đến thăm căn hộ của tôi và nói lời tạm biệt. Nhiều khi tôi ước Day sẽ lại đến ôm tôi trong vòng tay và hôn tôi như cách cậu đã hôn vào đêm cuối, gắn bó đến ngạt thở, đôi môi mềm mại của cậu kề bên môi tôi. Nhưng rồi tôi rút lại ước muốn đấy. Nghĩ về nó chỉ vô ích. Nó gợi tôi nhớ về sự mất mát, giống như việc ngồi đây nhìn xuống những kẻ đã giết hại gia đình mình khiến tôi nhớ đến tất cả mọi điều tôi từng có; nó cũng khiến tôi nhớ đến tội lỗi của mình, những thứ Day từng có nhưng đã bị tôi cướp mất.

Hơn nữa, Day có lẽ sẽ không bao giờ muốn hôn tôi nữa. Không bao giờ sau khi phát hiện ra lý do tôi mời cậu quay trở lại Denver.

Bây giờ Anden đang nhìn về hướng tôi. Khi tôi bắt gặp ánh mắt anh, anh gật đầu, lặng lẽ rời khỏi ban công nơi anh đứng và một phút sau anh đã đến chỗ tôi. Tôi đứng dậy, cùng nhóm lính gác, thực hiện nghi thức chào kiếu quân đội. Anden vội vẫy tay bảo tôi. “Ngồi đi.” Khi tôi đã yên vị trên ghế, anh cúi xuống ngang tầm mắt tôi và hỏi, “Em thế nào rồi June?”

Tôi gắng không để hai má đỏ ửng lên. Sau tám tháng thiếu vắng Day trong đời, tôi thấy mình đang cười với Anden, thích thú vì được săn sóc, đôi khi còn mong chờ được như vậy. “Em ổn mà, cảm ơn anh. Em đã rất mong chờ ngày này.”

“Tất nhiên rồi.” Anden gật đầu. “Em đừng lo, chẳng bao lâu nữa cả hai kẻ đó sẽ biến khỏi cuộc đời em vĩnh viễn.” Anh siết vai tôi trấn an. Rồi anh rời đi nhanh chóng cũng như khi xuất hiện, biến mất trong tiếng leng keng của huy hiệu và cầu vai kim loại va vào nhau, để rồi vài giây sau lại xuất hiện ở ban công của mình.

Tôi ngẩng đầu lên cố tỏ ra cứng rắn trong vô vọng, biết rằng ánh mắt sắc lạnh của Chỉ huy Jameson vẫn đang nhằm vào

mình. Khi mỗi Thượng nghị sĩ đứng lên để tuyên bố bỏ phiếu đồng ý với phán quyết của tòa án, tôi lại nín thở, thận trọng đẩy lui những ký ức về ánh nhìn chăm chăm của bà ta vào mình, cất gọn chúng ở một góc sâu trong tâm trí. Việc bỏ phiếu dường như không có hồi kết, dù cho các Thượng nghị sĩ đều nói thật nhanh điều mà họ cho rằng sẽ làm Cử tri hài lòng. Không ai dám liều mình vượt mặt Anden sau khi chứng kiến rất nhiều kẻ bị kết án và xử tử. Khi đến lượt mình, cổ họng tôi khô ran. Tôi nuốt khan vài lần rồi cất lời.

“Có tội,” Tôi nói, đồng dục và bình tĩnh.

Serge và Mariana bỏ phiếu sau tôi. Chúng tôi trải qua thêm một vòng bỏ phiếu tuyên án cho Thomas, sau đó kết thúc. Ba phút sau, một người đàn ông (hói đầu, khuôn mặt tròn đầy nếp nhăn, tay trái cầm vạt áo choàng đỏ tươi dài chấm đất) vội vã đi đến ban công của Anden và cúi chào nhanh. Anden nghiêng người về phía người đàn ông này và nói thầm vào tai ông ta. Tôi quan sát cuộc hội thoại của hai người đầy tò mò, không biết mình có đoán được phán quyết cuối cùng qua những cử chỉ của họ không. Sau cuộc thảo luận ngắn, Anden và người đưa tin đều gật đầu. Rồi người đưa tin cất giọng phát biểu trước toàn thể hội đồng.

“Bây giờ chúng ta đã sẵn sàng tuyên bố bản án dành cho Đại úy Thomas Alexander Bryant và Chỉ huy Natasha Jameson thuộc Đội tuần tra số Tám thành phố Los Angeles. Mọi người đứng dậy hành lễ trước ngài Cử tri vĩ đại của chúng ta!”

Tôi và các Thượng nghị sĩ đứng dậy trong tiếng lách cách của đồng phục, trong khi Chỉ huy Jameson hướng về phía Anden với ánh nhìn khinh bỉ. Thomas thì đáp lại bằng tư thế chào kiểu quân đội về phía Anden. Anh ta giữ nguyên tư thế khi Anden đứng lên, vươn thẳng người và chấp tay ra sau lưng. Một khoảnh khắc nín lặng khi chúng tôi chờ đợi phán quyết cuối cùng của anh, người giữ phiếu bầu quan trọng nhất. Tôi cố kìm con ho đang dâng lên. Bất giác tôi liếc nhìn về phía các Đầu-não-tập-sự khác, một việc mà gần đây tôi vẫn hay làm; Mariana nhú mày hài lòng còn Serge lại có vẻ chán chường. Một bên tay tôi

nắm chặt lấy chiếc nhẫn bằng kẹp giấy mà mình đang ghép lại. Tôi biết việc đó sẽ để lại vết hằn sâu trong lòng bàn tay mình.

“Các Thượng nghị sĩ Cộng hòa đã đưa ra lời tuyên án của cá nhân họ,” Anden thông báo trước phòng xử án, từng lời nói đầy những từ ngữ trang trọng của một bài phát biểu theo lối truyền thống. Tôi lấy làm ngạc nhiên trước giọng nói rất đỗi nhẹ nhàng mà lại thuyết phục đến vậy. “Tôi đã đánh giá ý kiến của tất cả mọi người và cũng đưa ra quyết định của mình.” Anden dừng lại rồi đưa mắt nhìn hai kẻ đang chờ đợi phía dưới. Thomas vẫn đang giữ nguyên tư thế chào, nhìn chăm chú vào khoảng không vô định trước mặt. “Đại úy Thomas Alexander Bryant thuộc Đội tuần tra số Tám thành phố Los Angeles,” anh nói, “Chính phủ Cộng hòa Mỹ tuyên cha anh *có tội...*”

Căn phòng im phăng phắc. Tôi cố giữ hơi thở đều. *Hãy nghĩ đến chuyện khác. Chuyện gì cũng được.* Những quyển sách chính trị tôi vừa đọc trong tuần thì sao nhỉ? Tôi cố nhắm lại những con số đã học nhưng bỗng nhiên không thể nhớ ra điều gì. Những điều cơ bản nhất.

“... trong cái cái chết của Đại úy Metias Iparis vào đêm ngày mười ba tháng Mười một, gây ra cái chết của công dân Grace Wing mà không có lệnh cho phép xử tử hợp pháp, một mình giết chết mười hai người biểu tình ở quảng trường Batalla buổi chiều ngày...”

Anh nghe văng vát trong đầu tôi. Tôi tì một tay lên thành vịn của ghế, thở ra thật chậm và cố giữ người không nghiêng ngả. *Có tội.* Thomas bị kết tội giết cả anh trai tôi và mẹ của Day. Tay tôi run lên.

“... và do đó sẽ nhận án tử hình sau hai ngày kể từ hôm nay, vào lúc bảy giờ không phút. Chỉ huy Natasha Jameson thuộc Đội tuần tra số Tám thành phố Los Angeles, chính phủ Cộng hòa tuyên bố cô *có tội....*”

Tiếng nói của Anden nhỏ dần thành những tiếng âm ừ không rõ. Mọi thứ quanh tôi như chậm lại, như thể tôi đang sống quá nhanh so với tất cả và bỏ thế giới lại phía sau.

Một năm trước tôi đã đứng phía ngoài lầu đài Batalla trong một phiên tòa khác, cùng một đám đông lớn xem thẩm phán tuyên cho Day bản án tương tự. Giờ thì Day vẫn còn sống và trở thành một người nổi tiếng ở nước Cộng hòa. Tôi mở mắt ra. Chỉ huy Jameson mím chặt môi khi Anden đọc to bản án tử hình dành cho bà ta. Thomas nhìn không một chút biểu cảm. Liệu anh ta có thật sự vô cảm? Tôi đứng quá xa để nhìn rõ, nhưng đôi mày anh ta dường như đang nhíu lại đầy bi kịch. *Đáng lẽ mình nên thấy vui vì điều này*, tôi thầm nhủ. Cả Day và tôi đáng lẽ nên vui mừng. Thomas đã giết anh Metias. Anh ta đã lạnh lùng bắn mẹ của Day, không chút do dự.

Nhưng chợt phòng xử án biến mất và tất cả những điều tôi thấy chỉ là ký ức về Thomas thời còn thiếu niên, lúc anh ta, anh Metias và tôi đang ăn bát thịt lợn nấu đậu nành kiểu Nhật trong một quán ăn đường phố ẩm áp, giữa cơn mưa đang đổ xuống xung quanh. Tôi nhớ khi Thomas khoe khẩu súng anh ta được cấp lần đầu tiên với tôi. Tôi còn nhớ quãng thời gian anh Metias đưa tôi đến những buổi tập chiều cùng anh. Lúc tôi mới mười hai và chỉ vừa bắt đầu khóa học ở Drake được một tuần, thời ấy mọi thứ mới ngỡ ngàng làm sao. Chiều hôm đó, anh Metias đón tôi khi tan học, rất đúng giờ, rồi chúng tôi đến thẳng khu vực Tanagashi, nơi anh chỉ huy các bài tập của đội tuần tra. Tôi vẫn còn cảm thấy hơi ấm của ánh mặt trời phủ lên mái tóc mình, vẫn nghe thấy tiếng sột soạt của chiếc áo choàng lông mà anh Metias mặc, nhìn thấy tia sáng trên cầu vai bạc và vẫn nghe thấy tiếng lách cách của đôi ủng sáng bóng anh đi nện trên nền xi măng. Trong lúc tôi ngồi lên chiếc ghế dài và bật máy tính để (giả vờ như đang) đọc tài liệu thì anh Metias dẫn hàng quân lính để kiểm tra. Anh dừng bước trước mỗi người lính để chỉ ra lỗi trên quân phục của họ.

“Học viên Rin,” anh quát một người lính mới. Người lính giật mình vì giọng nói đanh thép của anh trai tôi, rồi cúi mặt xấu hổ khi anh Metias gõ lên miếng huy hiệu độc nhất trên chiếc áo khoác học viên. “Nếu tôi đeo huy hiệu kiểu này, Chỉ huy

Jameson sẽ tước quân hàm của tôi ngay. Cô có muốn bị đuổi ra khỏi đội không, cô lính?”

“Kh... không, thưa Đại úy,” Cô học viên lắp bắp.

Anh Metias giắt đôi găng tay ra sau lưng rồi đi tiếp. Anh phê bình thêm ba người lính nữa trước khi đến chỗ Thomas, người vẫn đứng nghiêm ở gần cuối hàng. Anh Metias kiểm tra đồng phục của anh ta bằng ánh nhìn nghiêm khắc và cẩn thận. Lễ tất nhiên, bộ quân phục của Thomas hoàn toàn không một vết bẩn, không một sợi chỉ thừa, mỗi đường rãnh trên huy hiệu và cầu vai đều được lau chùi sáng bóng, đôi ủng bóng bẩy đến mức tôi còn soi gương được. Một khoảng lặng dài. Tôi gập máy tính lại, vươn người về trước để quan sát gần hơn. Cuối cùng, anh trai tôi cũng gật đầu. “Làm tốt lắm, cậu lính,” anh nói với Thomas. “Cứ tiếp tục phát huy, tôi sẽ thấy Chỉ huy Jameson thăng chức cho cậu trước cuối năm nay.”

Nét mặt của Thomas không đổi nhưng tôi nhìn thấy anh ta ngẩng cằm lên đầy vẻ tự hào. “Cảm ơn, Đại úy,” anh ta đáp. Ánh mắt của anh Metias dừng lại chỗ anh ta vài giây rồi anh lại tiếp tục bước đi.

Khi đã kiểm tra tất cả mọi người xong xuôi, anh trai tôi đứng đối diện trước cả đội tuần tra. “Một kết quả kiểm tra đáng thất vọng, các binh lính,” Anh nói to với họ. “Các anh thuộc sự quản lý của tôi, nghĩa là các anh thuộc sự quản lý của Chỉ huy Jameson. Bà kỳ vọng những phẩm chất tốt hơn thế này nhiều, nên các anh phải làm thật tốt và cố gắng hơn nữa. Rõ chưa?”

Những cánh tay nghiêm trang đưa lên chào đáp lại anh. “Vâng, thưa Đại úy!”

Anh Metias đưa mắt nhìn Thomas. Tôi thấy sự tôn trọng trên khuôn mặt anh tôi, thậm chí là ngưỡng mộ. “Nếu mỗi người các anh chú ý đến từng tiểu tiết như Học viên Bryant, chúng ta sẽ trở thành đội tuần tra xuất sắc nhất cả nước. Để anh ta làm mẫu cho cả đội quan sát.” Anh tham gia cùng với họ trong nghi thức chào cuối cùng. “Nước Cộng hòa muôn năm!” Các học viên đồng thanh hô vang theo anh.

Ký ức dần phai nhạt trong tôi, giọng nói trong trẻo của anh Metias biến thành lời thì thầm của một bóng ma, để lại mình tôi yếu đuối và kiệt sức trong nỗi đau buồn.

Anh Metias luôn nói với tôi rằng Thomas nhất định sẽ trở thành một người lính ưu tú. Tôi nhớ sự tận tụy đến mù quáng của Thomas đối với Chỉ huy Jameson, cũng giống như sự tận tụy của anh ta đối với Cử tri mới. Rồi tôi thấy mình và Thomas đang ngồi đối diện nhau trong một phòng thẩm vấn, tôi vẫn nhớ nỗi đau trong đôi mắt anh ta. Cách anh ta nói với tôi rằng anh ta muốn bảo vệ tôi. Chuyên gì đã xảy ra với cậu nhóc rụt rè, hay ngưỡng ngùng đến từ khu phố nghèo của Los Angeles, cậu nhóc từng muốn được tập luyện với anh Metias mỗi buổi chiều? Mắt tôi mờ dần đi, tôi vội vàng đưa tay lên dụi mắt.

Tôi *đáng lẽ* đã đồng cảm. Tôi đã có thể bảo Anden tha mạng cho anh ta, để anh ta sống những năm cuối đời trong tù và cho anh ta cơ hội chuộc lỗi. Nhưng thay vào đó tôi chỉ đứng nhìn với đôi môi mím chặt, thái độ không chút do dự và một trái tim lạnh như băng. Nếu ở vị trí tôi, anh Metias có lẽ sẽ nhân từ hơn.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ tốt bụng được như anh trai tôi.

“Đây là kết luận của phiên tòa xử Đại úy Thomas Alexander Bryant và Chỉ huy Natasha Jameson,” Anden kết thúc. Anh chỉ tay về hướng Thomas rồi gật đầu một lần. “Đại úy, anh có lời nào muốn nói trước Thượng viện không?”

Thomas không một chút do dự, không hề có chút dấu hiệu nào của sợ hãi, hối tiếc hay là tức giận trên gương mặt. Tôi nhìn kỹ anh ta. Sau một tích tắc, anh ta đưa mắt lên nhìn về nơi Anden đang đứng, rồi cúi chào thật thấp. “Thưa Cử tri vĩ đại của tôi,” anh ta đáp bằng giọng đồng dục, không chút nao núng. “Tôi đã làm ô nhục nước Cộng hòa với những hành động làm ngài không hài lòng và thất vọng. Tôi xin chấp nhận phán quyết dành cho mình.” Anh ta đứng thẳng người dậy rồi đưa tay chào kiểu quân đội. “Nước Cộng hòa muôn năm.”

Anh ta ngược nhìn tôi khi tất cả Thượng nghị sĩ đồng thanh nói đồng ý với phán quyết cuối cùng của Anden. Trong khoảnh

khắc, ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Rồi tôi nhìn xuống. Một lúc sau, tôi nhìn lại thì anh ta đã nhìn thẳng về phía trước.

Anden hướng chú ý về phía Chỉ huy Jameson. “Chỉ huy,” anh nói, chỉ bàn tay đang đi găng về hướng bà ta. Anh ngẩng cao đầu về vương giả. “Cô có lời nào muốn nói trước Thượng viện không?”

Bà ta không do dự nhìn Cử tri trẻ tuổi. Đôi mắt lạnh lùng và tối đen như đá. Dừng một lúc, bà ta cuối cùng cũng gật đầu. “Vâng, *Cử tri*,” giọng điệu bà ta cay nghiệt và giễu cợt, hoàn toàn trái ngược với Thomas. Những Thượng nghị sĩ và binh lính xôn xao nhưng Anden đã giơ tay ra hiệu im lặng. “Tôi có vài lời dành cho anh. Tôi không phải kẻ đầu tiên mong anh chết, và tôi sẽ không phải kẻ cuối cùng. Anh là Cử tri, nhưng vẫn chỉ là một thằng nhóc. Anh không biết mình là ai.” Bà ta nheo mắt... rồi mỉm cười. “Nhưng *ta* thì biết. Ta nhìn xa hơn anh nhiều, ta đã rút máu của những tù nhân gấp đôi tuổi anh, ta đã giết những tên đàn ông khỏe gấp đôi anh, ta đã làm cho những tên tù nhân phải run rẩy trong cơ thể tan nát của chúng, những kẻ gan lì gấp đôi anh. Anh nghĩ anh là vị cứu tinh của đất nước này, phải không? Nhưng ta biết rõ hơn anh. Anh cũng chỉ là con trai của cha anh thôi, mà cha nào con nấy. Ông ta đã thất bại thì anh cũng sẽ như thế.” Bà ta nhoẻn miệng cười nhưng chỉ cười nửa miệng. “Cái đất nước này sẽ bị thiêu rụi trong lửa dưới sự chỉ huy của anh và hồn ma của ta sẽ cười vào mặt anh trên suốt con đường dẫn đến địa ngục.”

Cảm xúc của Anden vẫn không thay đổi. Ánh mắt vẫn trong và không hề sợ hãi, ngay lúc này, tôi bị anh thu hút như một chú chim đứng trước một bầu trời rộng mở. Anh bình tĩnh đáp lại ánh nhìn của cô ta. “Kết thúc phiên tòa ngày hôm nay,” Anh đáp, giọng nói vang vọng khắp gian phòng. “Chỉ huy, tôi khuyên cô nên để dành những lời đe dọa cho đội xử bắn thì hơn.” Rồi anh chấp tay sau lưng, gật đầu với quân lính. “Giải chúng đi cho khuất mắt ta.”

Tôi không hiểu sao Anden có thể ít sợ hãi khi đứng trước Chỉ huy Jameson như vậy. Tôi ghen tị với điều đó. Bởi khi nhìn binh

lính giải bà ta đi, tất cả những gì tôi có thể cảm nhận là một hố sâu lạnh lẽo của nỗi khiếp sợ. Như thể bà ta vẫn chưa tha cho chúng tôi. Như thể bà ta đang cảnh cáo chúng tôi.

DAY

Chúng tôi hạ cánh xuống Denver vào buổi sáng ngày tổ chức bữa tiệc khẩn cấp. Thậm chí nghe từ này thôi tôi đã muốn phì cười: *Bữa tiệc* khẩn cấp? Đối với tôi, tiệc tùng vẫn là một bữa ăn uống, tôi chưa thấy tình trạng khẩn cấp nào là động cơ cho một núi đồ ăn, mặc dù nó là dành cho ngày Quốc khánh. Đây là cách các Thượng nghị sĩ đương đầu với khủng hoảng sao, bằng cách nhồi thêm đồ ăn vào mấy khuôn mặt béo phì của họ?

Sau khi tôi và Eden ổn định tại căn hộ tạm thời của chính phủ, Eden mệt lả ngủ thiếp đi vì chuyến bay sớm, tôi ngần ngại để thằng bé lại với Lucy để đi gặp người trợ lý được phân công giúp tôi chuẩn bị cho sự kiện tối nay.

“Nếu bất kỳ ai muốn gặp thằng bé,” tôi nói nhỏ với Lucy lúc Eden đang ngủ, “dù là vì lý do gì, bà hãy gọi cho tôi. Nếu có ai muốn...”

Lucy, vốn đã quen với tính đa nghi của tôi, khoát tay bảo tôi ngừng nói. “Để tôi làm cho cậu thư giãn hơn, cậu Wing à.” Bà đáp. Bà vỗ nhẹ vào má tôi. “Không ai được phép gặp Eden trong lúc cậu đi vắng. Tôi hứa đấy. Tôi sẽ gọi ngay cho cậu nếu có chuyện gì xảy ra.”

Tôi gật đầu. Ánh mắt còn nán lại chỗ Eden như thể nếu tôi chớp mắt thôi là thằng bé sẽ biến mất. “Cảm ơn bà.”

Để tham dự sự kiện kỳ dị này, tôi phải ăn vận chỉnh chu, và để ăn mặc chỉnh chu, chính quyền Cộng hòa đã phái con gái của một vị Thượng nghị sĩ đưa tôi đến các quận trung tâm, nơi tập trung các khu mua sắm chính của thành phố. Cô gặp tôi ngay tại ga tàu ở trung tâm quận. Không thể nhầm cô với ai, cô rất kiêu cách trong bộ quân phục thời trang từ đầu đến chân, đôi mắt nâu nhạt tương phản với làn da nâu sẫm màu và mái tóc xoắn

đen dày được tết bím gọn gàng. Khi nhận ra tôi, cô thoáng mỉm cười. Tôi thấy ánh mắt soi xét của cô, chắc hẳn đang chê bai bộ quần áo của tôi. “Chắc anh là Day,” Cô nói rồi bắt tay tôi. “Tôi tên là Faline Fedelma, ngài Cử tri phân công tôi đến hướng dẫn anh.” Cô dừng lại và nhướn đôi lông mày khi nhìn quần áo tôi. “Chúng ta có nhiều việc cần phải làm đây.”

Tôi nhìn lại chính mình, ống quần được giắt trong đôi boot cao cổ, áo sơ mi nhàu nhĩ còn khăn quàng thì đã cũ. Đây có khi sẽ được coi là đồ xa xỉ trên đường phố. “Mừng là cô đã chấp nhận.” Nhưng Faline chỉ cười và vòng tay khoác lấy tay tôi.

Khi cô dẫn tôi đi qua các con phố chuyên bán trang phục dự sự kiện buổi tối của chính quyền, tôi hòa vào dòng người đông đúc vội vã xung quanh. Toàn những dân thượng lưu, ăn diện. Một nhóm ba sinh viên đi qua, cười khúc khích về điều gì đó, mặc bộ quần phục mới tinh và đi những đôi ủng sáng bóng. Khi chúng tôi rẽ ngoặt và bước vào một cửa hàng, tôi nhận ra quân lính đang đứng gác trên khắp con phố. *Rất nhiều* lính gác.

“Ở khu trung tâm thường có nhiều lính gác như vậy à?” Tôi hỏi Faline.

Cô chỉ nhún vai và ướm thử một bộ quần áo lên người tôi nhưng tôi có thể thấy vẻ không mấy thoải mái trong đôi mắt cô. “Không,” Cô đáp, “Không hẳn. Nhưng tôi chắc không có việc gì phải lo lắng đâu.”

Tôi bỏ qua chuyện đó nhưng trong đầu vẫn rộn lên cảm giác lo lắng. Denver đang tăng cường phòng thủ. June không giải thích với tôi tại sao cô lại cần tôi tham gia bữa tiệc này đến vậy, cần đến độ phải đích thân liên lạc với tôi sau rất nhiều tháng không nói chuyện. Cô ấy cần cái quái gì ở *tôi* chứ? Lần này chính quyền Cộng hòa lại muốn gì đây?

Nếu chính phủ Cộng hòa thực sự sẽ tham chiến, thì có lẽ tôi nên tìm cách đưa Eden ra nước ngoài. Suy cho cùng, hiện giờ chúng tôi đã đủ khả năng để ra đi. Không biết điều gì níu giữ tôi ở đây nữa.

Vài giờ sau, khi mặt trời đã lặn và pháo hoa mừng sinh nhật ngài cử tri đã bắt đầu bắn ngẫu nhiên ở các khu vực trong thành phố, một chiếc xe jeep chở tôi từ căn hộ đến lầu đài Colburn. Tôi nôn nóng ngó nhìn qua cửa sổ. Dòng người tấp nập ngược xuôi đi trên vỉa hè đông đúc. Đêm nay, mỗi người đều khoác lên mình những bộ trang phục đặc trưng, hầu hết là màu đỏ, ánh vàng và có huy hiệu nước Cộng hòa được đóng lên khắp nơi, trên đôi găng trắng hay trên cánh tay áo khoác quân đội. Tôi không biết bao nhiêu người tán thành dòng graffiti *Anden là vị cứu tinh của chúng ta* và bao nhiêu người về phe với *Anden là kẻ lừa đảo*. Từng đoàn quân diễu hành trên các con phố. Tất cả màn hình khổng lồ đều chiếu hình ảnh biểu tượng Cộng hòa, theo sau là cảnh truyền hình trực tiếp từ lễ hội diễn ra trong lầu đài Colburn. Nhờ có Anden, trên các màn hình khổng lồ gần đây đã giảm dần hình ảnh tuyên truyền về chính phủ Cộng hòa. Mặc dù vậy, vẫn không hề thấy tin tức gì về thế giới bên ngoài. Có lẽ ta không thể có được tất cả.

Ngay khi chúng tôi đến trước những bậc thềm đá của lầu đài Colburn, các con đường nhốn nháo cảnh ăn mừng, đám đông chật ních người cùng đám lính gác nghiêm nghị. Những người xem hò reo chào đón khi tôi bước ra từ xe jeep, một tiếng rống lên làm xương cốt tôi rung chuyển và gây ra một cơn đau nhói xuyên qua gáy. Tôi ngần ngại vẫy chào lại.

Faline đang đợi tôi ở cuối bậc thềm dẫn lên lầu đài Colburn. Lần này cô mặc bộ váy vàng óng và phấn vàng lấp lánh rắc trên mí mắt cô. Chúng tôi cúi chào nhau trước khi tôi theo sau cô, quan sát cô vẫy tay ra hiệu cho những người khác tránh đường. “Anh nhìn rất bảnh trai đấy,” Cô nói. “Có người sẽ rất vui khi thấy anh.”

“Tôi không nghĩ ngài Cử tri sẽ vui như cô nghĩ đâu.”

Cô ngoái lại liếc nhìn rồi cười với tôi. “Tôi đâu có nói về ngài Cử tri.”

Câu nói làm tim tôi đập rộn.

Chúng tôi đi xuyên qua đám đông đang reo hò. Tôi vươn cổ nhìn chăm chăm vào vẻ đẹp kỳ vĩ của lầu đài Colburn. Mọi vật

đều lấp lánh. Đêm nay, mỗi chiếc cột chống đều được trang hoàng bằng những tấm băng rôn dài in hình huy hiệu Cộng hòa, treo ở ngay chính giữa cột và phía trên lối vào sảnh chính là tấm chân dung lớn nhất tôi từng thấy. Khuôn mặt vĩ đại của Anden. Faline dẫn tôi đi xuống hành lang, nơi các Thượng nghị sĩ đang trò chuyện vu vơ và những khách mời thượng lưu nói cười với nhau như thể mọi điều trên đất nước này đang diễn ra rất tốt đẹp. Nhưng đằng sau những chiếc mặt nạ tươi cười của họ là dấu hiệu của sự lo lắng, những đôi mắt xao động và những cái nhíu mày. Họ chắc hẳn cũng cảm thấy số lượng lính đông bất thường ở đây. Tôi cố bắt chước chính xác cách thức bọn họ nói năng đi đứng nhưng dừng lại ngay khi Faline để ý đến hành động của tôi.

Tôi đi lang thang chúc rượu mọi người, khám phá lâu đài Colburn trong vài phút, lạc giữa một biển các chính trị gia. Những chiếc tua rua ở cầu vai tôi va vào nhau leng xeng. Tôi đi tìm cô ấy, dù cho tôi không biết mình sẽ nói gì khi, nếu, tôi tìm thấy cô. Làm sao tôi có thể bắt gặp cô giữa đám đông xa hoa chết tiệt này chứ? Rẽ vào bất kỳ nơi nào, tôi đều thấy những chiếc áo choàng sắc sỡ và những bộ lễ phục bóng bẩy, những đài phun nước và đàn piano, những người phục vụ mang những chiếc ly dài đựng sâm banh, đám người vui vẻ với những nụ cười giả tạo. Tôi đột nhiên có cảm giác sợ bị giam cầm.

Tôi đang ở đâu? Tôi đang làm gì ở đây?

Như được sắp đặt từ trước, ngay lúc tôi tự đặt cho mình những câu hỏi cũng là lúc tôi nhìn thấy cô. Không hiểu sao, giữa những kẻ quý tộc đang hòa vào nhau trong một bức tranh mờ ảo, ánh mắt tôi bắt gặp hình bóng của cô và dừng lại. *June*. Âm thanh xung quanh tôi nhỏ dần thành tiếng vo ve, lặng lẽ và tẻ nhạt, toàn bộ sự chú ý của tôi đều tập trung vô vọng về phía cô gái mà tôi nghĩ mình có thể gặp được.

Cô khoác một chiếc áo choàng đỏ sẫm dài chấm đất, mái tóc dày, bóng mượt của cô buộc cao trên đỉnh đầu tạo thành làn sóng đen óng và được gài gọn gàng bằng chiếc trâm nam đá màu đỏ lấp lánh. Cô là người con gái đẹp nhất trên đời, nhiều

khả năng là cô gái quyến rũ nhất trong căn phòng này. Cô đã cao hơn kể từ lúc tôi gặp cô tám tháng trước, và cách cô xuất hiện, đỉnh đặc duyên dáng với chiếc cổ cao mảnh khảnh như thiên nga và đôi mắt đen sâu thẳm, là hình ảnh của sự hoàn hảo.

Gần như hoàn hảo. Nhìn gần hơn, tôi nhận ra điều làm mình lo lắng, có một vẻ kìm nén ở nơi cô, điều gì đó bất an và tự ti. Không giống June mà tôi biết. Như thể sự bất lực đối ngược với vẻ bề ngoài, tôi nhận ra mình đang dẫn cả Faline và tôi đi về hướng cô. Tôi chỉ dừng lại khi những người xung quanh cô tản ra, để lộ người đàn ông đang đứng cạnh cô lúc này.

Là Anden. Tất nhiên, đáng lẽ tôi không nên ngạc nhiên. Rảo bước xung quanh, vài cô gái đốm đáng đang cố gắng vô ích để được chú ý đến, nhưng có vẻ anh ta chỉ tập trung vào một mình June. Tôi quan sát khi anh ta dựa người để thì thầm vào tai cô, rồi lại tiếp tục trò chuyện thoải mái với cô và những người khác.

Tôi lảng lạng quay đi, Faline nhăn mặt vì tôi đổi hướng đột ngột. “Anh ổn chứ?” cô hỏi.

Tôi cố nặn ra một nụ cười cho qua chuyện, “Ồ, tất nhiên. Đừng lo.” Tôi thấy thật lạc lõng giữa những kẻ quý tộc này, với tài khoản ngân hàng và cách xử sự bề trên của họ. Dù cho chính quyền Cộng hòa có tiêu tốn bao nhiêu tiền cho tôi, tôi cũng mãi mãi là một cậu bé đường phố.

Và tôi đã quên mất rằng một cậu bé đường phố thì không thể xứng đôi với Đầu não Thượng viện tương lai.

JUNE

19:35

LÂU ĐÀI COLBURN, PHÒNG KHIÊU VŨ CHÍNH.

20 ĐỘ C.

Tôi nghĩ mình đã nhìn thấy Day trong đám đông. Mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh nước biển rực sáng thoáng qua. Sự tập trung của tôi đột nhiên rời khỏi cuộc trò chuyện với Anden và những Đầu-não-tập-sự khác, tôi vươn cổ, hy vọng nhìn rõ hơn, nhưng nếu có mặt ở đây thì giờ cậu cũng đã biến mất. Thất vọng, tôi quay về nhìn chăm chú vào những người khác và nỗ lực cười đã được tập luyện kỹ càng của mình. *Liệu* đêm nay Day có xuất hiện không? Chắc chắn người của Anden đã báo cho chúng tôi nếu Day từ chối bước lên chiếc phi cơ riêng được cử đến đón cậu vào sáng nay. Nhưng đêm trước, qua micro giọng cậu nghe thật xa cách và ngưng đọng, có lẽ cuối cùng cậu đã quyết định rằng đến đây là một việc không đáng. Có lẽ cậu ghét tôi khi mà giờ đây chúng tôi đã có đủ thời gian xa nhau để cậu suy nghĩ kỹ càng về tình bạn giữa hai người. Tôi lại liếc nhìn đám đông lần nữa khi các Đầu-não-tập-sự khác mỉm cười cợt trước những câu nói đùa của Anden.

Linh tính mách bảo tôi rằng Day sẽ xuất hiện. Nhưng tôi không phải là người hay dựa vào bản năng. Tôi lơ đãng chạm vào đám trang sức cài trên tóc, để chắc chắn chúng vẫn nằm ngay ngắn. Đây đúng là những thứ vương vীu nhất tôi từng đeo, nhưng người thợ làm tóc đã phải thở hổn hển sau khi đính xong những viên ruby lên mái tóc đen của tôi, và biểu hiện đó đủ để tôi biết đám trang sức đó xứng đáng với những rắc rối mà chúng

đem lại. Tôi không chắc tại sao mình lại quan tâm đến việc làm đẹp cho tối nay. Hôm nay là ngày Quốc khánh, tôi nghĩ vậy, và đây là một dịp lễ lớn.

“Cô Iparis đây đã tiến bộ nhanh chóng đúng như chúng ta kỳ vọng vào cô ấy,” Lúc này Anden vừa nói chuyện với các Thượng nghị sĩ, vừa quay lại mỉm cười với tôi. Tất nhiên, bề ngoài vui vẻ của anh chỉ nhằm mục đích phô diễn. Tôi đã đi theo anh một thời gian đủ dài để biết khi nào anh cảm thấy căng thẳng, và tối nay sự lo lắng hiện ra trong từng cử chỉ của anh. Tôi cũng lo lắng. Trong vòng một tháng tới, các thành phố nước Cộng hòa có thể sẽ bị những lá cờ Thuộc địa che phủ khắp. “Những người hướng dẫn cho cô ấy nói họ chưa từng thấy một học trò nào tiến bộ nhanh như vậy qua từng bài viết chính trị.”

“Cảm ơn, thưa Cử tri,” Tôi tự động đáp lại lời khen. Cả hai viên Thượng nghị sĩ đều tũm tũm cười, nhưng nằm bên dưới vẻ ngoài tươi cười đó là sự ghen tức dai dẳng mà họ dành cho tôi, *đứa trẻ* đã được Cử tri lựa chọn và có khả năng trở thành lãnh đạo của họ trong một ngày không xa. Mariana khéo léo gật đầu với tôi, dù còn cứng nhắc, còn Serge thì có vẻ không thoải mái lắm với cách Anden lựa chọn tôi. Tôi lơ đi ánh nhìn tức giận vì Thượng nghị sĩ này dành cho mình. Sự tức giận của anh ta từng làm tôi khó chịu, nhưng giờ thì tôi chỉ thấy mệt mỏi.

“À, tốt.” Thượng nghị sĩ Tanaka của California kéo dựng chiếc cổ áo khoác quân đội và liếc nhìn vợ. “Đúng là một tin tốt lành thưa ngài Cử tri. Dĩ nhiên, tôi cam đoan những người hướng dẫn cũng biết còn nhiều điều mà một Thượng nghị sĩ cần học từ bên ngoài sách vở và từ những năm tháng ngồi trong phòng họp Quốc hội. Như Thượng nghị sĩ Carmichael đáng mến của chúng ta ở đây.” Ông ta dừng lời, lịch sự gật đầu với Serge, kẻ đang dương dương tự đắc.

Anden tỏ vẻ quan tâm. “Tất nhiên rồi,” Anh lặp lại. “Rồi sẽ đến lúc, ngài Thượng nghị sĩ ạ.”

Bên cạnh tôi, Mariana thở dài, ghé người sang tôi, hất cằm về phía Serge. “Nếu cô nhìn thật kỹ đầu anh ta, cô sẽ thấy nó mọc cánh và bay được đấy,” Cô thì thầm.

Tôi mỉm cười vì câu nói đùa.

Mọi người chuyển đề tài từ nói về tôi sang bàn bạc phương thức xếp loại học sinh vào các trường trung học khi mà bây giờ kỳ Sát hạch đã không còn được áp dụng. Huyền thuyên về chuyện chính trị làm tôi đau đầu. Tôi nhìn quanh đám đông để tìm Day. Sau vài lần tìm kiếm vô ích, cuối cùng tôi chạm vào cánh tay Anden và nghiêng người thì thầm, “Xin lỗi. lát em sẽ quay lại ngay.” Anh gật đầu đồng ý. Khi tôi quay đi, len lỏi vào giữa đám đông, tôi cảm thấy ánh mắt anh vẫn đang dõi theo.

Tôi đi quanh phòng khiêu vũ trong vô ích, chào hỏi rất nhiều Thượng nghị sĩ và gia đình của họ khi đi qua. Day đang ở đâu? Tôi cố gắng lắng nghe những cuộc trò chuyện, hoặc để ý nơi mà các đám đông có thể tụ tập. Day là một người nổi tiếng. Chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của mọi người khi cậu đến. Tôi chuẩn bị đi qua bên kia căn phòng thì bị cắt ngang bởi tiếng loa. Bài Tuyên thệ. Tôi thở dài, rồi quay về nơi Anden đang đứng sẵn sàng tại sân khấu phía trước, hai bên là những binh lính giương cao quốc kỳ Cộng hòa.

“Tôi xin thề trung thành với lá cờ của nước Cộng hòa Mỹ...”

Day. Cậu ấy kia rồi.

Cậu đứng cách tôi khoảng mười lăm mét, hơi quay lưng về phía tôi nên tôi chỉ nhìn được một phần nhỏ xíu của khuôn mặt, tóc cậu để xõa, mái tóc dày và thẳng tuyệt đẹp, khoác tay cậu là một cô gái mặc chiếc váy vàng lấp lánh. Khi nhìn cậu kỹ hơn, tôi để ý thấy miệng cậu không hề mấp máy. Cậu chỉ đứng yên lặng trong suốt bài Tuyên thệ. Tôi hướng sự chú ý về phía trước khi những tràng pháo tay vang lên khắp căn phòng và Anden bắt đầu đọc bài phát biểu đã được chuẩn bị trước. Qua khóe mắt, tôi thấy Day ngoảnh lại nhìn ra phía sau. Tay tôi run lên khi thoáng bắt gặp khuôn mặt cậu, có thực sự tôi đã quên mất cậu đẹp đến nhường nào không, quên mất đôi mắt chứa đựng sự hoang dại, sự tự do, không thể chế ngự ngay cả giữa tất cả những trật tự và thanh tao này?

Khi bài phát biểu kết thúc, tôi tiến thẳng về phía Day. Cậu mặc chiếc áo khoác quân đội được may vừa như in và bộ lễ

phục. Dường như cậu gầy hơn? Trông có vẻ cậu sút đến năm cân kể từ lần cuối tôi gặp cậu. Có lẽ cậu đang ốm. Khi tôi đến gần, Day nhìn thấy tôi và dừng cuộc trò chuyện với cô gái đi cùng. Mắt cậu hơi mở to. Tôi có thể cảm thấy hai má mình đang nóng bừng lên nhưng cố kìm lại. Đây sẽ là lần đầu tiên chúng tôi mặt-đối-mặt sau nhiều tháng và tôi không định biến mình thành một con ngốc.

Tôi dừng lại cách vài bước. Tôi liếc nhìn bạn gái cậu, tôi nhận ra cô tên là Faline, cô con gái mười tám tuổi của Thượng nghị sĩ Fedelma.

Faline và tôi gật đầu chào nhau. Cô cười tươi. “Chào June,” Cô nói. “Đêm nay trông bạn thật lộng lẫy.”

Cô làm tôi mỉm cười thật sự, một cảm giác nhẹ nhõm sau biết bao nụ cười xã giao với các Đầu-não-tập-sự khác. “Bạn cũng rất đẹp,” Tôi đáp.

Không để lỡ một giây ngập ngừng, cô nhận ra tôi đang đỏ mặt và nhún đầu gối xuống cúi chào tôi và Day. Rồi cô quay lại đám đông, để tôi ở lại với Day một mình giữa biển người.

Trong giây lát, chúng tôi nhìn nhau chăm chú. Tôi phá vỡ sự im lặng trước khi nó kéo dài quá lâu. “Chào cậu,” Tôi nói. Tôi đã ghi nhớ khuôn mặt cậu, gợi lại trong trí nhớ của tôi từng chi tiết nhỏ nhất. “Gặp được cậu thật tốt quá.”

Day cười đáp lại và ngả đầu cúi chào nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi tôi. Cách cậu nhìn đắm đắm làm trào lên luồng hơi nóng trong lồng ngực tôi. “Cảm ơn cậu vì lời mời.” *Lại được nghe trực tiếp giọng nói của cậu ấy...* Tôi hít thật sâu, nhắc nhở mình lý do tôi mời cậu đến đây. Ánh mắt cậu lướt trên khuôn mặt, xuống chiếc váy tôi đang mặc, cậu có vẻ sẵn sàng buông lời khen chiếc váy, nhưng rồi lại quyết định không làm vậy, cậu khoát tay về phía căn phòng. “Cậu có một bữa tiệc nhỏ vui vẻ thật đấy.”

“Thực ra không vui như vẻ bề ngoài đâu,” Tôi thì thầm đáp lại, để người khác không nghe thấy. “Mình nghĩ một vài Thượng

nghe sĩ sắp phát điên vì bị bắt nói chuyện với những người họ không thích.”

Câu bông đùa của tôi làm Day mỉm cười nhẹ nhõm. “Mừng là mình không phải người duy nhất không thấy vui ở đây.”

Anden đã rời sân khấu, lời nhận xét của Day nhắc tôi nhớ rằng đáng lẽ mình sắp phải hộ tống anh đến bữa tiệc. Ý nghĩ này làm tôi sực tỉnh. “Sắp đến giờ rồi,” Tôi nói, vẫy tay ra hiệu Day đi theo tôi. “Bữa tiệc lần này rất riêng tư. Chỉ có mình, cậu, các Đầu-não-tập-sự và Cử tri.”

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Day hỏi khi cậu đi song song bên cạnh tôi. Cánh tay cậu chạm vào người tôi, khiến tôi rùng mình. Tôi gắng giữ hơi thở đều. *Tập trung vào, June.* “Cậu đã không nói rõ ràng trong cuộc nói chuyện lần trước. Mong là mình đang chịu đựng cái lũ người Quốc hội hợm hĩnh lăng xăng này vì một lý do chính đáng.”

Tôi không khỏi ngạc nhiên với cách Day ám chỉ các Thượng nghị sĩ. “Cậu sẽ biết khi chúng ta đến nơi. Và nhớ hạn chế tối đa lời lẽ xúc phạm đấy.” Tôi rời mắt khỏi cậu, hướng về phía hành lang nhỏ chúng tôi đang đi đến, phòng họp Thạch Anh, căn phòng giản dị được tách ra từ phòng khiêu vũ chính.

“Mình sẽ không cư xử thế này đâu, phải không nhỉ?” Day lẩm nhẩm sát tai tôi.

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong tôi. “Có lẽ là không.”

Chúng tôi yên vị trong phòng tiệc riêng (tại một chiếc bàn nhỏ hình chữ nhật làm bằng gỗ anh đào với bảy chiếc ghế), một lát sau, Serge và Mariana cũng bước vào. Mỗi người chọn một phía ngồi bên cạnh ghế của Anden. Tôi ngồi cạnh Day, theo ý của Anden. Hai người phục vụ đi quanh bàn, đặt những chiếc đĩa cầu kỳ đựng salad dưa hấu và thịt lợn trước mặt chúng tôi. Serge và Mariana tán gẫu lịch sự với nhau, cả tôi và Day đều không nói gì. Thi thoảng, tôi lại liếc nhìn cậu. Cậu đang cau mày khó chịu chăm chú nhìn hàng dao, đĩa, thìa đặt trước mặt, cố gắng phân biệt chúng mà không cần nhờ ai giúp. *Ôi trời, Day.* Tôi không biết tại sao nhìn cảnh này mình lại cảm thấy đau

nhộn nhạo trong bụng, hay tại sao việc đó lại kéo tôi lại gần cậu. Tôi đã quên đôi lông mi dài của cậu tỏa sáng đến nhường nào.

“Đây là cái gì?” Cậu thì thầm hỏi tôi, tay giơ một chiếc lên.

“Là dao cắt bơ.”

Day cúi kính nhìn nó, vuốt dọc ngón tay lên những góc cùn được mài tròn của chiếc dao. “Cái này,” Cậu càu nhàu, “*không phải* là dao.”

Ở bên cạnh, Serge cũng nhận ra vẻ ngập ngừng của cậu. “Tôi đoán ở nơi cậu sống không dùng dao đĩa phải không?” Anh ta lạnh lùng nói.

Day cứng người, nhưng cậu cũng không bỏ lỡ một giây. Cậu nắm lấy một con dao lớn hơn được chạm trổ, cố tình làm lộn xộn bộ đồ ăn đã được sắp xếp cẩn thận, và có những cử chỉ không mấy trang trọng. Cả Serge và Mariana đều né ra xa. “Nơi tôi sống, chúng tôi quan tâm đến tính hiệu quả hơn,” Cậu đáp. “Một con dao thế này sẽ dùng để xiên đồ ăn, phết bơ và đồng thời để cắt cuống hòng.”

Dĩ nhiên là đời Day chưa từng cắt cuống hòng ai bao giờ, thế nhưng Serge không hề biết điều đó. Anh ta khịt mũi khinh bỉ câu nói của Day nhưng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Tôi vờ húng hắng để không bật cười trước vẻ mặt móc-mĩa-nghiêm-túc của Day. Với những người không hiểu rõ cậu, câu nói vừa rồi thực sự nghe như lời hăm dọa.

Tôi cũng chợt nhận ra điều mình không để ý lúc trước, Day trông thật nhợt nhạt. Nhợt nhạt hơn *nhiều* so với những gì tôi nhớ. Có phải căn bệnh gần đây cậu mắc nặng hơn tôi nghĩ?

Một phút sau Anden bước vào phòng, gây náo động như thường lệ vì tất cả chúng tôi đứng lên để chào anh, anh vẫy tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống. Anh đi cùng bốn người lính, một trong số đó đóng cửa sau khi anh vào và cuối cùng cô lập chúng tôi trong bữa tiệc riêng tư này.

“Day,” Anden mở lời chào hỏi. Anh dừng lại để lịch sự gật đầu về phía Day. Day không mấy vui vẻ vì được chú ý nhưng cũng

gắng chào đáp lại. “Hân hạnh khi được gặp lại cậu, cho dù là trong những tình huống không may mắn lắm.”

“Rất không may,” Day đáp lại. Tôi cựa mình khó chịu trên ghế, cố hình dung ra cảnh tượng nào khó xử hơn bữa tối hôm nay.

Anden bỏ qua những câu đối đáp cứng nhắc. “Để tôi nói cho cậu hiểu được tình hình hiện tại.” Anh đặt dao xuống. “Hiệp định Hòa bình chúng ta xúc tiến với Thuộc địa đã bị hoãn lại. Một loại virus đã tấn công mạnh vào các thành phố tiền tuyến ở miền Nam Thuộc địa.”

Ngồi cạnh tôi, Day đang khoanh tay và quan sát mọi người với vẻ mặt ngờ vực, nhưng Anden vẫn nói tiếp. “Họ cho rằng chúng ta đã tạo ra loại virus đó và họ đang yêu cầu chúng ta đưa cho họ thuốc chữa nếu như còn tiếp tục muốn đàm phán hòa bình.” Serge hắng giọng định nói điều gì đó nhưng Anden đã giơ tay ngăn lại. Rồi anh tiếp tục tiết lộ tất cả các chi tiết, cách thức chính quyền Thuộc địa gửi đến Cộng hòa những tín hiệu gay gắt trước, yêu cầu tin tức về loại virus đang hoành hành dữ dội trong quân đội của họ, vội vàng rút số quân bị nhiễm dịch và phát tối hậu thư đến các vị tướng ở tiền tuyến, cảnh báo về những hậu quả thảm khốc nếu thuốc chữa dịch không được phân phát kịp thời.

Day lắng nghe tất cả mà không động đậy hay thốt ra lời nào. Một tay cậu nắm lấy cạnh bàn chặt đến mức các khớp ngón tay chuyển màu trắng bệch. Tôi không biết liệu Day có đoán được chuyện này sẽ đi đến đâu và tất cả những chuyện này có liên quan gì đến mình không, nhưng rõ ràng là cậu chỉ đang chờ Anden nói xong.

Serge ngả người ra ghế, cau mày. “Nếu Thuộc địa muốn đùa giỡn với lời đề nghị hòa bình của chúng ta,” Anh ta chế giễu, “thì mặc kệ chúng đi. Chúng ta đã tham chiến đủ lâu, chúng ta có thể đối phó với vài cuộc chiến nữa.”

“Không, chúng ta không thể,” Mariana xen vào. “Anh *thật sự* nghĩ Liên hợp quốc sẽ chấp nhận tin Hiệp ước Hòa bình của chúng ta đã thất bại ư?”

“Chính quyền Thuộc địa có bằng chứng nào chứng minh chúng ta đã gây ra chuyện này không? Hay chỉ là những lời buộc tội vô căn cứ?”

“Chính xác. Nếu họ nghĩ chúng ta định...”

Day đột nhiên lên tiếng, mặt hướng thẳng về phía Anden. “Đừng dồng dài nữa,” cậu nói. “Nói cho tôi biết vì sao tôi lại có mặt ở đây.” Không to tiếng nhưng giọng nói mang đến sự lo lắng của cậu làm cả căn phòng phải nín lặng. Anden nhìn lại cậu bằng vẻ mặt nghiêm trọng không kém. Anh hít một hơi sâu.

“Day, tôi tin đây là kết quả của một loại vũ khí sinh học do cha tôi tạo ra, và virus này bắt nguồn từ máu của Eden, em trai cậu.”

Day nheo mắt. “Và?”

Anden có vẻ ngập ngừng khi nói tiếp. “Có nhiều lý do khiến tôi không muốn có nhiều Thượng nghị sĩ ở đây với chúng ta.” Anh nghiêng người ra trước, hạ giọng và nhún nhường nhìn Day. “Lúc này tôi không muốn nghe những người khác nói. Tôi chỉ muốn nghe cậu thôi. Cậu là trái tim của nhân dân, Day à, cậu luôn luôn ở trong tim mọi người. Cậu đã đánh đổi mọi thứ mình có chỉ để bảo vệ họ.” Day cứng người bên cạnh tôi nhưng Anden vẫn tiếp tục. “Tôi lo lắng cho người dân. Tôi lo cho sự an toàn của họ, e rằng đến khi lần ra manh mối thì chúng ta đã phải giao nộp họ cho kẻ thù.” Anh hạ giọng hơn. “Tôi phải đưa ra những quyết định rất khó khăn.”

Day nhướn mày. “Quyết định về chuyện gì?”

“Chính quyền Thuộc địa đang liều mình tìm thuốc chữa. Họ sẽ *hủy diệt* chúng ta để có được thuốc, hủy diệt mọi thứ mà cả tôi và cậu đều yêu quý. Cơ hội duy nhất để tìm được thuốc chữa là đưa Eden đến...”

Day đẩy ghế rồi đứng dậy. “Không,” Cậu nói. Giọng nói lạnh lùng và dứt khoát, nhưng tôi còn nhớ những cuộc tranh cãi gay gắt trước kia với Day đủ rõ để nhận ra cơn thịnh nộ ẩn dưới vẻ bình tĩnh đấy. Không nói thêm lời nào, cậu quay lưng bỏ đi.

Serge bắt đầu đứng dậy, rõ ràng muốn mắng Day vì phản ứng thô lỗ của cậu nhưng Anden đã liếc nhìn cảnh cáo và vẫy tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống. Rồi Anden quay sang tôi với ánh mắt như muốn nói, *Hãy nói chuyện với cậu ta đi. Xin em đấy.*

Tôi nhìn dáng hình Day bước đi. *Cậu ấy hoàn toàn có quyền từ chối, hoàn toàn có quyền căm ghét chúng tôi vì đã yêu cầu điều này.* Nhưng rồi tôi vẫn thấy mình đứng dậy khỏi ghế, rời bàn tiệc và vội vàng đi theo cậu.

“Day, đợi đã,” Tôi gọi to. Cậu nói gọi tôi nhớ về lần cuối cùng chúng tôi ở chung một phòng, khi chúng tôi nói lời tạm biệt nhau.

Chúng tôi đi đến một hành lang nhỏ dẫn ra phòng khiêu vũ chính. Day không hề ngoảnh lại nhưng có vẻ cậu cố tình đi chậm lại để tôi bắt kịp. Cuối cùng khi đã bắt kịp cậu, tôi hít một hơi thật sâu. “Nghe này, mình biết là...”

Day giơ một ngón tay lên môi, ra hiệu cho tôi im lặng rồi nắm lấy tay tôi. Hơi ấm từ làn da cậu thấm qua lớp vải của găng tay. Sau bao nhiêu tháng ngày, cảm giác bàn tay cậu nắm lấy tay tôi làm tôi choáng váng đến quên cả điều định nói, mọi thứ về cậu, những cái chạm, sự gần gũi, mang đến một cảm giác *không thể sai khác*. “Ta hãy nói chuyện riêng.” Cậu nói nhỏ.

Chúng tôi bước qua một cánh cửa trên hành lang, đóng rồi khóa cửa lại. Tôi đưa mắt quét kỹ khắp căn phòng (phòng ăn tối riêng, không bật đèn, một chiếc bàn tròn và mười hai chiếc ghế đều phủ vải trắng, có duy nhất một cửa sổ vòm ở bức tường trong để cho ánh trăng xuyên qua). Ở trong phòng mái tóc Day biến thành màu bạc. Giờ cậu đang nhìn tôi chăm chăm.

Liệu tôi tưởng tượng ra hay cậu cũng bối rối giống tôi vì cái nắm tay chớp nhoáng vừa rồi? Tự nhiên tôi cảm thấy chiếc váy như bó chặt lại, không khí đè nặng lên đôi vai trần và xương đòn của tôi, sức nặng của lớp vải và nữ trang trên tóc. Ánh mắt Day dừng lại ở chiếc vòng cổ ruby đeo trên cổ tôi. *Đây là quà chia tay cậu tặng tôi.* Má cậu hơi ửng đỏ trong bóng tối. “Vây,” cậu nói, “đây có thực sự là lý do mình phải có mặt ở đây?”

Dù giọng nói có phần tức giận nhưng sự thẳng thắn của cậu như làn gió ngọt ngào, mát lạnh sau những cuộc trò chuyện toan tính chính trị hàng tháng trời. Tôi muốn được hít thở trong làn gió ấy. “Chính quyền Thuộc địa từ chối thông qua thêm bất kỳ điều khoản nào,” Tôi đáp. “Họ tin rằng chúng ta đang giữ thuốc chữa loại virus đó, và người duy nhất có thể mang trong người loại thuốc đó là Eden. Chính phủ Cộng hòa đang cho kiểm tra trên... những mẫu thí nghiệm trước đây... để xem liệu có phát hiện ra điều gì không.”

Day khom người, rồi khoanh tay trước ngực nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ. “Đang kiểm tra,” cậu lẩm bẩm một mình, quay đi nhìn về phía ánh trăng nơi cửa sổ. “Rất tiếc là mình không thể hào hứng với ý tưởng này,” Cậu lạnh nhạt nói thêm.

Tôi nhắm mắt lại vài giây. “Chúng ta không có nhiều thời gian,” Tôi thừa nhận. “Mỗi ngày chúng ta không đưa ra được thuốc chữa, chính quyền Thuộc địa lại càng tức giận.”

“Thế chuyện gì sẽ xảy ra nếu ta không đưa cho họ thứ gì?”

“Cậu biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi mà. Chiến tranh.”

Một thoáng sợ hãi ánh lên trong đôi mắt Day, nhưng cậu vẫn nhún vai. “Cộng hòa và Thuộc địa vẫn chiến tranh suốt đây thôi. Lần này thì khác gì?”

“Lần này họ sẽ thắng,” Tôi thì thầm. “Họ có một đồng minh rất mạnh. Họ biết chúng ta đang rất mong manh trong giai đoạn chuyển tiếp từ Cử tri cũ sang một Cử tri mới còn trẻ tuổi. Nếu chúng ta không thể giao thuốc chữa ra, chúng ta sẽ không còn cơ hội.” Tôi nheo mắt. “Cậu còn nhớ những điều chúng ta đã thấy khi đến Thuộc địa không?”

Day dừng lại trong khoảnh khắc. Cho dù cậu không nói ra, tôi có thể thấy vẻ giằng xé hiện trên khuôn mặt cậu. Cuối cùng, cậu thở dài rồi mím môi đầy tức giận. “Cậu nghĩ mình sẽ để cho chính phủ Cộng hòa mang Eden đi lần nữa sao? Nếu Cử tri tin là như vậy, thì mình thực sự đã sai lầm khi phung phí sự ủng hộ cho anh ta. Mình không cứu anh ta để rồi nhìn anh ta ném Eden trở lại phòng thí nghiệm đâu.”

“Mình xin lỗi,” Tôi nói. Thật vô ích khi cố thuyết phục cậu tin là Anden cũng ghét phải ở vào tình huống này. “Anh ấy đáng lẽ không nên yêu cầu cậu như thế này.”

“Anh ta chỉ định cậu làm việc này, phải không? Mình cá là cậu cũng phản đối, phải không? *Cậu* biết chuyện này nghe thế nào rồi đấy.” Giọng nói cậu trở nên bức tức hơn. “Cậu *biết* câu trả lời của mình sẽ thế nào mà. Sao cậu vẫn phải mời mình đến đây?”

Tôi nhìn vào mắt cậu và nói ra điều đầu tiên mình nghĩ đến. “Bởi vì mình muốn gặp cậu. Không phải đó cũng là lý do mà cậu đồng ý sao?”

Cậu nói làm cậu im lặng trong giây lát. Cậu quay người đi, lùa cả hai tay vào mái tóc rồi thở dài. “VẬY *cậu* nghĩ gì? Nói cho mình biết sự thật đi. Cậu sẽ yêu cầu mình làm gì, nếu như cậu hoàn toàn không phải chịu áp lực từ bất kỳ ai trên đất nước này?”

Tôi giắt một lọn tóc ra sau tai. *Mạnh mẽ lên, June*. “Mình sẽ...” tôi lên tiếng, rồi lại do dự. Tôi sẽ nói gì đây? Theo lý trí, tôi sẽ đồng ý với đánh giá tình hình của Anden. Nếu chính quyền Thuộc địa thực hiện những điều họ đe dọa, nếu họ tổng lực tấn công chúng ta với sự trợ giúp của một cường quốc khác, rất nhiều mạng sống vô tội sẽ bị cướp đi nếu chúng tôi không liều mình đánh đổi *một* mạng sống. Đơn giản là không có sự chọn lựa nào dễ hơn thế. Bên cạnh đó, chúng ta có thể đảm bảo Eden sẽ được đối xử tốt nhất, với những bác sĩ đầu ngành và điều kiện vật chất thoải mái nhất. Day có thể theo dõi suốt quá trình, cậu sẽ biết chính xác mọi chuyện đang diễn ra. Nhưng sao tôi có thể giải thích như thế với chàng trai đã mất đi gần như cả gia đình của mình, người đã từng nhìn thấy em trai bị đem ra làm thí nghiệm và chính bản thân cũng phải chịu chung hoàn cảnh đó? Đây là điều mà Anden không hiểu rõ bằng tôi, dù cho anh biết đến quá khứ của Day trên giấy tờ, nhưng anh không hiểu về Day, chưa từng đồng hành cùng cậu hay chứng kiến những đau đớn mà cậu từng trải qua. Câu hỏi quá phức tạp để có thể trả lời bằng những logic đơn giản.

Điều quan trọng nhất, là *Anden không thể đảm bảo an toàn cho em trai của Day*. Mọi việc đều có thể đem lại rủi ro, và tôi biết chắc chắn không điều gì trên thế gian này có thể khiến Day chấp nhận rủi ro này.

Day chắc đã nhìn thấy vẻ thất vọng thoáng trên khuôn mặt tôi, bởi cậu bỗng dịu lại và bước lại gần tôi. Tôi có thể thực sự cảm nhận hơi nóng đang tỏa ra từ cậu, hơi ấm của sự gần gũi làm tôi thở gấp. “Đêm nay mình đến đây là vì *cậu*,” Cậu nói bằng giọng trầm. “Không điều gì trên thế giới này họ nói có thể thuyết phục được mình, trừ việc *cậu* muốn mình đến đây. Và mình không thể từ chối cậu điều gì. Họ nói với mình cậu đích thân...” Cậu nuốt khan. Sự giằng xé quen thuộc của những cảm xúc trên khuôn mặt cậu làm tôi thấy như mình đang ốm, cảm xúc mà tôi biết đó là sự *khao khát*, vì những gì chúng tôi từng có, *đau khổ*, vì nỗi khao khát một cô gái đã hủy hoại gia đình cậu. “Thật tốt khi được gặp cậu, June à.”

Cậu nói ra như thể rũ bỏ được gánh nặng lớn trong lòng. Không biết liệu cậu có nghe tiếng tim tôi đang đập thình thịch trong lồng ngực không. Dù vậy, khi nói chuyện, tôi cố giữ giọng nói thật vững vàng và bình tĩnh. “Cậu có ổn không?” Tôi hỏi. “Nhìn cậu xanh quá.”

Vẻ nặng trĩu lại hiện về trên đôi mắt cậu, và khoảnh khắc thân mật thoáng qua mờ nhạt khi cậu quay đi, tay mân mê đôi găng của mình. *Cậu ấy luôn ghét đeo găng tay*, tôi nhớ rõ. “Mấy tuần trước mình bị cảm cúm nặng,” Cậu đáp, cười trừ với tôi. “Nhưng giờ thì khỏe rồi.” (Mắt hơi liếc nhìn sang một bên, tay gãi vành tai, chân tay căng cứng, lời nói và nụ cười không cùng nhịp.) Tôi nghiêng đầu nhìn cậu rồi nhú mào.

“Cậu nói dối kém lắm, Day à.” Tôi nói. “Cậu cũng để mình biết được cậu đang nghĩ gì rồi.”

“Không có gì đáng kể cả,” Cậu tự động đáp lại. Lần này cậu dán mắt xuống sàn nhà và đút tay vào túi quần. “Nhìn mình khác thường, là vì mình lo lắng cho Eden thôi. Thằng bé đã mất một năm để điều trị mắt nhưng vẫn không nhìn được mấy. Bác sĩ nói thằng bé có thể cần đeo loại kính áp tròng đặc biệt, ngay

cả như vậy thì thằng bé cũng không bao giờ lấy lại được hoàn toàn thị lực như trước.”

Tôi biết đây không phải lý do thật sự đằng sau vẻ ngoài mệt mỏi của Day, nhưng cậu biết đưa việc hồi phục của Eden vào cuộc trò chuyện sẽ làm tôi không thể tra hỏi thêm được gì. Vậy, nếu cậu đã không muốn tôi biết, thì tôi cũng không ép nữa. Tôi ngượng ngùng hắng giọng. “Điều đó thật tệ,” Tôi thì thầm. “Mình rất tiếc khi biết chuyện đó. Ngoài ra thì cậu bé vẫn ổn chứ?”

Day gật đầu. Chúng tôi lại rơi vào bầu không khí yên lặng dưới ánh trăng. Tôi không khỏi nhớ về lần cuối chúng tôi ở chung trong một căn phòng, cậu ôm lấy khuôn mặt tôi trong lòng bàn tay, khi nước mắt cậu rơi trên má tôi. Tôi nhớ cách Day nói thầm câu *mình xin lỗi* trên môi tôi. Giờ đây, khi đứng cách nhau một mét và nhìn nhau chăm chú, tôi cảm thấy một khoảng cách thật xa, kết quả của một khoảng thời gian dài xa cách, khoảnh khắc rung cảm của buổi đầu gặp gỡ và sự do dự của những người xa lạ.

Day ngả người về phía tôi, như có một lực hút vô hình. Nét bi thương khẩn cầu trên khuôn mặt cậu làm ruột tôi đau thắt. *Xin đừng yêu cầu mình điều này, đôi mắt cậu van nài. Xin đừng bảo mình từ bỏ em trai. Mình sẽ làm mọi việc vì cậu. Nhưng không phải điều này.* “June, mình...,” Cậu nói nhỏ. Giọng nói như sắp sửa vỡ tan ra cùng với tất cả đau đớn cậu vẫn giữ chặt trong tim.

Cậu không bao giờ nói hết câu. Thay vào đó, chỉ thở dài rồi cúi đầu. “Mình không thể đồng ý với điều kiện mà Cử tri của cậu đưa ra,” Cậu nói bằng giọng ỉu rĩ. “Mình sẽ không giao em trai mình cho Cộng hòa làm thí nghiệm lần nữa. Nói với anh ta rằng mình sẽ làm việc với anh ta để tìm một giải pháp khác. Mình hiểu mức độ nghiêm trọng của tất cả chuyện này, mình không muốn nước Cộng hòa sụp đổ. Mình sẵn sàng giúp đỡ để tìm giải pháp khác. Nhưng *Eden* ở ngoài chuyện này.”

Và đó là kết thúc cho cuộc nói chuyện giữa chúng tôi. Day gật đầu chào tôi, nán lại vài giây cuối trước khi bước về phía cánh cửa. Tôi dựa vào tường, thấy mình bỗng nhiên kiệt sức. Không

có cậu ở bên, tôi như không còn sức sống, ánh trăng mới đây còn màu bạc đã trở nên ảm đạm và xám xịt. Tôi để ý nét mặt xanh xao của cậu lần cuối, phân tích cậu từ khóe mắt. Cậu lảng tránh ánh nhìn của tôi. Có điều gì đó không ổn, cậu từ chối không cho tôi biết là chuyện gì.

Tôi đang bỏ lỡ chuyện gì đây?

Cậu kéo cửa mở. Nét mặt cậu đánh lại ngay khi bước ra cửa. “Và nếu vì bất kỳ lý do gì mà Cộng hòa dùng vũ lực để bắt cóc Eden, mình sẽ làm cho nhân dân chống lại Anden và cuộc cách mạng lật đổ anh ta sẽ xảy ra trong chớp mắt.”

DAY

Thành thật mà nói, tôi đã quen dần với những cơn ác mộng.

Lần này là giấc mơ về tôi và Eden ở bệnh viện San Francisco. Một tay bác sĩ đeo cho Eden cặp kính mới. Chúng tôi đến bệnh viện ít nhất mỗi tuần một lần để bác sĩ có thể theo dõi xem mắt Eden tiến triển thế nào đối với thuốc chữa, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy bác sĩ mỉm cười động viên em tôi. Quả là dấu hiệu tốt, phải không nhỉ?

Eden quay sang tôi, nhe răng cười và ưỡn ngực tự đắc. Tôi bật cười. “Trông đẹp không anh?” Nó hỏi tôi rồi đùa nghịch với dáng vẻ cao lớn khác thường của mình. Mắt thằng bé vẫn còn màu tím tím kỳ lạ và thằng bé không thể nhìn thẳng vào tôi, nhưng tôi nhận ra thằng bé đã phân biệt được những thứ xung quanh như bức tường, hay ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ. Tim tôi đập rộn lên. Đã có tiến triển.

“Trông em như một con cú mười một tuổi vậy,” Tôi đáp rồi bước đến xoa đầu nó. Thằng bé khúc khích cười và gạt tay tôi ra.

Khi chúng tôi ngồi trong văn phòng chờ giấy tờ, tôi quan sát Eden luôn tay gấp những mảnh giấy theo một kiểu khá cầu kỳ. Nó phải cúi sát xuống tay để nhìn, đôi mắt tổn thương của thằng bé gần như tương phản với vẻ tập trung, bàn tay nhanh nhẹn và khéo léo của nó. Tôi thề rằng thằng nhóc này không bao giờ chịu ngồi yên.

“Đây là cái gì vậy?” Một lát sau tôi hỏi.

Thằng bé quá tập trung nên chưa trả lời tôi ngay. Cuối cùng, nó ghép mảnh giấy tam giác còn lại vào khối hình thủ công, giơ lên và cười ranh mãnh với tôi. “Đây,” nó nói, chỉ tay vào thứ nhìn như chiếc lá giấy dính ngoài một quả bóng. “Anh kéo cái này ra.”

Tôi làm theo lời thằng bé. Thật kinh ngạc, khối hình thủ công đã biến thành một bông hoa hồng giấy 3D công phu. Trong mơ, tôi mỉm cười với thằng bé. “Khá là ấn tượng đó.” Eden cầm lại khối hình.

Ngay khi đó, tiếng còi báo động vang lên khắp bệnh viện. Eden giật mình, vụt đứng dậy và làm rơi bông hoa giấy. Đôi mắt mờ lòa của thằng bé mở to sợ hãi. Tôi liếc về cửa sổ bệnh viện, nơi các bác sĩ và y tá đang tập trung lại. Bên ngoài dọc theo biên giới của San Francisco, một hàng dài khí cầu Thuộc địa đang bay càng ngày càng gần chúng tôi. Khung cảnh thành phố phía dưới ngập trong biển lửa.

Tiếng còi báo động điếc tai. Tôi nắm lấy tay Eden, kéo nó ra khỏi phòng. “Chúng ta phải ra khỏi đây,” Tôi hét lên. Thấy thằng bé quờ quạng, không nhìn thấy lối đi, tôi liền xốc nó lên vai. Xung quanh chúng tôi mọi người cũng đang vội vã bước đi.

Tôi đến được chân cầu thang, ở đó đã có một hàng lính Cộng hòa chặn chúng tôi lại. Một tên kéo Eden khỏi lưng tôi. Thằng bé la hét, đá loạn xạ vào những người nó không nhìn rõ. Tôi vật lộn để thoát khỏi bọn lính nhưng tay chúng như gọng kìm, còn chân tay tôi thì như bị nhúng sâu trong bùn. *Chúng tôi cần thằng bé*, một giọng nói mơ hồ vang lên trong đầu tôi. *Nó có thể cứu tất cả chúng ta.*

Tôi hét lên nhưng không ai nghe thấy. Phía xa bên ngoài, khí cầu Thuộc địa đang nhắm bắn vào bệnh viện, cửa kính xung quanh chúng tôi vỡ tan. Tôi cảm thấy hơi nóng của ngọn lửa. Trên sàn nhà bông hoa giấy của Eden bén lửa. Tôi không còn được nhìn thấy em trai tôi nữa.

Nó không còn nữa. Nó đã chết.

Một cơn đau đầu như búa bổ kéo tôi khỏi giấc ngủ. Những tên lính biến mất, tiếng còi báo động im bật, đám đông hỗn loạn ở bệnh viện tan biến trong sắc xanh sẫm của phòng ngủ. Tôi gắng hít thở sâu và nhìn quanh tìm Eden, nhưng cơn đau như một mũi dùi băng đâm xuyên qua gáy làm tôi nháy dựng lên,

thở dốc vì đau đớn. Giờ tôi đã nhớ ra vị trí thực sự của mình vào lúc này. Tôi đang ở trong một căn hộ tạm thời tại Denver, buổi sáng hôm sau ngày gặp June. Chiếc hộp truyền dẫn tôi thường dùng đang nằm trong phòng, đài phát vẫn ở tần sóng radio mà tôi nghĩ quân Ai quốc có lẽ đang sử dụng.

“Anh Daniel?” Trên chiếc giường bên cạnh, Eden trở mình. Tôi thấy nhẹ cả người, ngay cả khi đang đau quặn. Chỉ là một cơn ác mộng. Như mọi khi. *Chỉ là một cơn ác mộng.* “Anh có sao không?” Mất một lúc tôi mới nhận ra vẫn chưa đến bình minh, căn phòng vẫn tối, thứ duy nhất tôi thấy được là bóng em tôi giữa màu xanh đen của màn đêm.

Tôi không trả lời ngay. Thay vào đó, tôi quàng chân sang phía cạnh giường để đối diện với thằng bé rồi vùi đầu vào giữa hai bàn tay. Một cơn đau nữa xuyên qua óc tôi. “Lấy cho anh thuốc,” Tôi nói khẽ với Eden.

“Em gọi bà Lucy nhé?”

“Không, đừng đánh thức bà ấy,” Tôi đáp. Bà Lucy đã hai đêm mất ngủ vì tôi. “Thuốc.”

Cơn đau làm tôi thô lỗ hơn thường lệ, nhưng Eden đã nhảy ra khỏi giường trước khi tôi kịp xin lỗi. Thằng bé lập tức lần tìm cái chai đựng những viên thuốc màu xanh lá vốn luôn được đặt trên tủ gỗ kê giữa hai chiếc giường. Thằng bé vớ lấy và giơ cái chai về phía tôi.

“Cảm ơn em.” Tôi cầm lấy cái chai thằng bé đưa, run run dốc ba viên thuốc ra lòng bàn tay và cố nuốt chúng. Họng tôi quá khô. Tôi gượng đứng dậy, loạng choạng đi về phía bếp. Từ đằng sau, Eden tiếp tục hỏi, “Anh chắc là anh ổn chứ?” Nhưng cơn đau đầu quá dữ dội nên tôi gần như không nghe thấy thằng bé. Tôi còn gần như không *nhìn thấy* gì.

Tôi đến bồn rửa, bật vòi nước lên đưa tay hứng nước uống để cố nuốt trôi mấy viên thuốc. Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà trong bóng tối, dựa lưng vào cánh cửa tủ lạnh bằng kim loại.

Ổn rồi, tôi tự động viên mình. Cơn đau đầu của tôi ngày càng nặng hơn trong một năm qua nhưng các bác sĩ cam đoan với tôi

rằng mỗi lần cơn đau sẽ không kéo dài quá nửa giờ đồng hồ. Tất nhiên, họ cũng bảo nếu thấy đau dữ dội hơn bình thường thì tôi phải đến ngay phòng cấp cứu. Nên mỗi lần bị đau như vậy, tôi không biết mình đang trải qua một ngày bình thường, hay ngày cuối cùng của cuộc đời mình.

Vài phút sau, Eden quờ quạng đi vào bếp với chiếc đồng hồ đo bước đi, thiết bị này sẽ phát ra tiếng bíp khi thằng bé đến quá gần một bức tường. “Có lẽ chúng ta nên bảo bà Lucy gọi bác sĩ,” Nó thì thầm.

Tôi không biết tại sao, nhưng cảnh Eden dò dẫm tìm đường trong bếp làm tôi khẽ bật ra một tràng cười không thể kiểm soát. “Trời đất, nhìn hai anh em mình xem,” Tôi đáp. Tràng cười của tôi chuyển thành cơn ho. “Đúng là một đội khủng, nhỉ?”

Eden tìm tôi bằng cách ngấp ngừng đặt tay lên đầu tôi. Thằng bé ngồi khoanh chân cạnh tôi, mỉm cười nhả nhó. “Này, với chiếc chân kim loại và một nửa bộ não của anh, cùng bốn giác quan còn lại của em, chúng ta gần như là một người hoàn chỉnh đấy.”

Tôi cười lớn hơn, nhưng việc đó lại làm cơn đau càng dữ dội hơn. “Em thích châm chọc như thế từ bao giờ thế nhóc?” Tôi huých nhẹ thằng bé một cái.

Chúng tôi khom người ngồi yên lặng thêm một tiếng đồng hồ trong khi những cơn đau đầu vẫn kéo dài triền miên. Lúc này tôi đang đau đến quặn người, cổ áo ướt sũng và nước mắt chảy thành vệt trên mặt tôi. Eden ngồi cạnh tôi, nắm lấy tay tôi bằng hai bàn tay bé nhỏ của nó. “Hãy cố đừng nghĩ đến nó anh à,” Thằng bé thì thầm khuyên tôi, nheo nheo nhìn tôi bằng đôi mắt màu tím nhạt. Thằng bé đẩy cao chiếc kính gọng đen lên trên mũi. Từng mảnh nhỏ của cơn ác mộng ập đến với tôi, hình ảnh bàn tay thằng bé bị giật khỏi tay tôi. Tiếng hét của thằng bé. Tôi siết tay quá mạnh làm nó nhả nhó. “Anh đừng quên hít thở. Bác sĩ bảo hít thở sâu sẽ có ích hơn, đúng không? Hít vào, thở ra.”

Tôi nhắm mắt và gắng làm theo lời em trai, nhưng thật khó để nghe thấy nó nói trong khi đầu vẫn đau như búa bổ. Cơn đau

quần quai, choán hết tâm trí tôi, cảm giác như một con dao nung nóng sáng đang đâm liên hồi vào sau gáy. *Hít vào, thở r.* Mọi thứ theo chu kỳ, đầu tiên là một cơn đau âm ỉ, tê dại, ngay sau đó là cơn đau đầu khủng khiếp nhất mà ta có thể tưởng tượng, như một lưỡi giáo xuyên qua hộp sọ, và tác động của nó mạnh đến mức làm cả cơ thể ta căng cứng, nó kéo dài trong đúng ba giây, tiếp sau là một giây thả lỏng. Và rồi tất cả tiếp tục lặp lại.

“Đã bao lâu rồi nhỉ?” Tôi hỗn hển hỏi Eden. Ánh sáng xanh mờ chầm chậm đi xuyên qua cửa sổ.

Eden lôi ra một chiếc máy tính nhỏ xíu hình vuông và nhấn nút bấm duy nhất. “Giờ giấc?” Thằng bé hỏi chiếc máy. Chiếc máy lập tức đáp lại, “Bây giờ là năm giờ ba mươi phút.” Nó cất chiếc máy đi, nhúu mày lo lắng. “Đã gần một tiếng rồi. Đã bao giờ anh bị đau lâu thế này chưa?”

Tôi sắp chết. Tôi thực sự sắp chết rồi. Những lúc thế này tôi mừng vì mình sẽ không còn gặp June nhiều nữa. Nghĩ đến việc cô sẽ thấy tôi ướt sũng mồ hôi, bắn thủ ngồi trên sàn bếp, nắm chặt tay em trai, cầu mong được sống như những kẻ yếu đuối, đa cảm, trong khi cô lộng lẫy trong chiếc áo choàng đỏ sẫm và đá quý gắn trên mái tóc... Bạn biết đấy, cũng vì lẽ đó mà trong giờ phút này tôi còn thấy nhẹ nhõm vì mẹ và anh John không thể nhìn thấy tôi.

Khi tôi rên lên vì thêm một cơn đau khủng khiếp nữa ập đến, Eden lôi chiếc máy tính ra và nhấn nút. “Đủ rồi. Em sẽ gọi bác sĩ.” Khi máy tính kêu, nhắc nhở thằng bé đọc yêu cầu, nó nói, “Anh Day cần một xe cấp cứu.” Rồi, trước khi tôi kịp phản đối, thằng bé cất tiếng hét gọi Lucy.

Vài giây sau tôi nghe tiếng Lucy bước đến. Bà không bật đèn, vì bà biết ánh đèn chỉ làm cơn đau đầu của tôi tệ hơn. Thay vào đó, tôi thấy dáng hình mập mạp của bà trong bóng tối và nghe tiếng bà hét lên, “Day! Cậu ngồi ở đây bao lâu rồi?” Bà bước vội về phía tôi rồi áp bàn tay mũm mĩm của mình lên má tôi. Bà liếc nhìn Eden rồi chạm vào cằm thằng bé, “Cháu đã gọi bác sĩ chưa?”

Eden gật đầu. Lucy nhìn kỹ mặt tôi lần nữa, bà chặc lưỡi lo lắng, không hài lòng rồi vội vã đi tìm một chiếc khăn lạnh.

Nơi tôi không muốn đến nhất trong lúc này là bệnh viện Cộng hòa, nhưng Eden đã gọi điện thoại và dù sao tôi cũng chưa muốn chết. Mắt tôi bắt đầu nhòe đi, và tôi nhận ra đó là vì tôi đang chảy nước mắt không ngừng. Tôi quệt tay lau mặt và mỉm cười yếu ớt với Eden. “Chết thật, anh ướt sũng như vòi nước bị rỉ thế này.”

Eden cố cười đáp lại. “Vâng, hồi trước anh khá hơn thế này,” Thăng bé nói.

“Này nhóc con. Nhớ lần anh John phân công em tưới nước cho mấy cái cây ngoài cửa không?”

Eden cau mày một lúc, cố lục lại trí nhớ, rồi mặt hơi hờ cười toe. “Em đã làm rất tốt đúng không?”

“Em đã xây chiếc máy bắn đá nhỏ ở trước cửa.” Tôi nhắm mắt chìm trong ký ức để tạm thời làm mình phân tán khỏi cơn đau. “Ừ, anh còn nhớ cái đó. Em cứ ném những quả bóng nước vào mấy bông hoa tội nghiệp. Chúng có còn lại cánh hoa nào sau khi bị em ném không nhỉ? Ôi trời, anh John đã rất cáu.” Anh còn điên tiết hơn vì lúc đấy Eden mới bốn tuổi, ai lại đi phạt cậu em trai ngây thơ của mình chứ?

Eden cười khúc khích. Tôi nhắm mắt khi một cơn đau khác dội đến.

“Mẹ đã từng nói gì về chúng ta nhỉ?” Thăng bé hỏi. Giờ tôi biết nó cũng đang cố làm tôi sao nhãng và nghĩ đến những chuyện khác.

Tôi gượng cười. “Mẹ đã bảo có ba cậu con trai giống như có một cơn lốc đồ chơi biết cãi.” Trong khoảnh khắc hai chúng tôi bật cười, *ít ra* là trước khi tôi lại nhắm nghiền mắt.

Lucy quay lại với một chiếc khăn. Bà đặt nó lên trán tôi, tôi thở dài nhẹ nhõm vì bề mặt mát lạnh của nó. Bà kiểm tra mạch và đo nhiệt độ cho tôi.

“Anh Daniel,” Trong lúc bà đang kiểm tra cho tôi, Eden chợt gọi to. Thăng bé tiến lại gần hơn, ánh mắt vẫn trống rỗng nhìn

đắm đắm vào một điểm bên phải trên đầu tôi. “Cố gắng cầm cự anh nhé.”

Lucy nhìn mặt không vừa lòng vì điều mà giọng nói thẳng bé đang ám chỉ. “Eden,” bà quát, “làm ơn sống lạc quan hơn đi.”

Họng tôi nghẹn lại, hơi thở trở nên nặng hơn. Anh John đã mất, mẹ đã mất và bố cũng vậy. Tôi nhìn Eden mà lòng đau thắt. Tôi từng hy vọng việc là đứa nhỏ tuổi nhất trong ba anh em sẽ giúp nó rút kinh nghiệm từ những sai lầm của anh John, của tôi và trở thành đứa may mắn nhất trong ba chúng tôi, có thể vào được đại học hay trở thành một thợ máy kiếm ra tiền, hy vọng rằng chúng tôi sẽ ở bên cạnh hướng dẫn nó vượt qua những khó khăn trong cuộc đời. Chuyện gì sẽ đến với nó nếu tôi cũng mất đi? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó phải một mình chống chọi với chính phủ Cộng hòa?

“Eden,” Tôi bỗng gọi thẳng bé, kéo nó lại gần. Mắt thẳng bé mở to vì giọng nói khẩn thiết của tôi. “Nghe kỹ này, được không? Nếu chính phủ Cộng hòa yêu cầu em đi với họ, nếu lúc đó anh không có nhà hay đang ở bệnh viện và họ đến gõ cửa nhà chúng ta thì đừng bao giờ đi với họ. Em có hiểu lời anh nói không? Đầu tiên em gọi anh, rồi em gọi to bà Lucy, em...” Tôi chần chừ. “Em gọi cho chị June Iparis.”

“Đầu-não-tập-sự của anh ấy hả?”

“Chị ấy không phải của anh...” Tôi nhăn nhó vì một cơn đau khác lại tới. “Cứ nghe anh. Gọi cho chị ấy. Bảo chị ấy ngăn họ lại.”

“Em không hiểu...”

“Hứa với *anh*. Không đi với bọn chúng, dù em làm gì. Hiểu không?” Câu trả lời của tôi bị cắt ngắn khi một cơn đau điếng người ập đến làm tôi ngã khụy xuống sàn, toàn thân co quắp. Tôi kìm nén để không hét lên, đầu tôi đau như bị bóp ra làm hai. Thậm chí tôi còn đặt bàn tay run run lên sau gáy như để chắc chắn não mình không rơi ra sàn. Đầu đó phía trên, Eden đang la hét. Lucy gọi thêm một cuộc điện thoại nữa, lần này bà thực sự nổi giận.

“Hãy nhanh lên!” Bà quát vào điện thoại. “*Nhanh lên!*”

Khi xe cấp cứu đến, tôi đã nửa tỉnh nửa mê. Trong lúc mê man, tôi cảm thấy mình bị nhấc bổng lên khỏi sàn bếp và được đưa ra ngoài tòa chung cư, đến một chiếc xe cấp cứu đang đợi sẵn được ngụy trang giống như chiếc xe jeep bình thường của cảnh sát. Tuyết đang rơi? Vài bông tuyết nhỏ rơi trên mặt tôi, làm tôi giật mình vì cái lạnh như kim châm vào da thịt. Tôi gọi to Eden và Lucy, họ đáp lại từ một nơi nào đó mà tôi không thể nhìn thấy.

Rồi chúng tôi lên xe và rời đi.

Suốt một hồi lâu tôi chỉ nhìn thấy toàn những đốm màu, những vòng tròn mờ ảo lúc tiến lúc lui trước mắt, như thể đang nhìn qua một tấm kính dày, sần sùi. Tôi cố nhận ra một vài người trong số họ. Họ có phải con người không? Tôi thực sự hy vọng như vậy, nếu không, chắc hẳn tôi đã chết, hoặc tôi đang trôi dạt trên biển với những mảnh vụn vỡ xung quanh mình. Không có lý nào lại như vậy, trừ phi các bác sĩ đã quyết định quăng tôi ra giữa biển Thái Bình Dương và xóa sổ tôi khỏi trí nhớ. Eden đâu rồi? Chắc chúng đã đưa thằng bé đi. Giống như trong cơn ác mộng của tôi. Chúng đã lôi thằng bé đến phòng thí nghiệm.

Tôi không thở được.

Tay tôi cố với lên cổ họng, nhưng rồi có ai đó hét lên và tôi cảm thấy sức nặng đè lên cánh tay mình, ghì chặt tôi xuống. Một thứ lạnh lạnh luồn vào họng, làm tôi nghẹt thở.

“Bình tĩnh nào! Cậu vẫn ổn. Cố nuốt xuống đi.”

Tôi làm theo giọng nói đó. Nuốt xuống hóa ra khó khăn hơn tôi tưởng, nhưng cuối cùng tôi cũng làm được, và thứ lạnh lạnh kia trượt thẳng qua họng xuống dạ dày, làm cả cơ thể tôi run lên.

“Đúng rồi,” Giọng nói vang lên, ít xúc động hơn. “Tôi nghĩ nó sẽ hiệu quả với những cơn đau đầu sắp tới.” Anh ta có vẻ không nói chuyện với tôi nữa, vài giây sau, một giọng nói khác xen vào.

“Có vẻ đã tiến triển hơn một chút, bác sĩ ạ.”

Sau đó, chắc hẳn tôi đã bất tỉnh lần nữa, bởi khi tỉnh dậy, hoa văn trên trần nhà đã thay đổi và ánh sáng buổi chiều tà đang chiếu xuyên vào phòng. Tôi chớp mắt, nhìn xung quanh. Cơn đau dữ dội trong đầu đã biến mất, ít ra là lúc này. Tôi còn có thể thấy rõ là mình đang nằm trong phòng bệnh, tấm chân dung vẫn-luôn-ở-đó của Anden treo trên tường, một màn hình treo trên bức tường khác đang chiếu tin tức. Tôi rên lên, nhắm mắt lại và thở dài. Bệnh viện ngu ngốc. Chán ngấy chúng rồi.

“Bệnh nhân đã tỉnh.” Tôi quay sang nhìn một chiếc màn hình đặt gần cạnh giường đang lặp lại câu nói. Vài giây sau, một giọng người thật vang lên trong loa. “Anh Wing phải không?”

“Vâng?” Tôi lầm bầm.

“Tuyệt vời,” Giọng nói đáp. “Em trai anh sẽ đến gặp anh ngay bây giờ.”

Ngay sau đó, cửa phòng tôi bật mở và Eden chạy vào với hai y tá đang nổi trận lôi đình theo sau. “Anh Daniel,” Thằng bé hỗn hển, “cuối cùng anh cũng tỉnh lại! Quá lâu rồi đấy.” Việc không nhìn thấy đường cản trở Eden, thằng bé va vào cạnh tủ trước khi tôi kịp cảnh báo và y tá phải tóm tay nó lại để ngăn nó không ngã xuống sàn.

“Bình tĩnh nào nhóc,” Tôi nói to. Giọng tôi nghe thật mệt mỏi mặc dù bản thân đã tỉnh táo và hết đau. “Anh đã mê man bao lâu rồi? Bà... ?” Tôi dừng lại, bối rối. Lạ thật. Người chăm sóc chúng tôi tên gì nhỉ? Tôi sức nghĩ ra. Lucy. “Bà Lucy đâu em?” Tôi nói hết câu.

Thằng bé không trả lời ngay. Khi y tá dìu thằng bé ngồi xuống bên cạnh tôi xong xuôi, nó nhích đến gần rồi vòng tay ôm cổ tôi. Thật ngạc nhiên, tôi thấy nó đang khóc. “Này,” Tôi gõ nhẹ lên đầu nó. “Bình tĩnh đi, ổn rồi. Anh tỉnh rồi.”

“Em tưởng anh sẽ không qua khỏi,” Thằng bé lầm bầm. Đôi mắt nhạt màu của nó tìm kiếm tôi. “Em tưởng anh sắp chết rồi.”

“Anh không chết. Anh đang ở đây rồi.” Tôi để thằng bé sụt sịt thêm một lúc, đầu dụi vào ngực tôi, nước mắt làm mờ chiếc kính nó đeo, tạo thành vệt trên áo choàng bệnh viện của tôi.

Gần đây tôi bắt đầu sử dụng một cơ chế để đối phó với mọi chuyện, tôi giả vờ chui vào vỏ ốc của trái tim mình rồi trườn ra khỏi cơ thể, như thế tôi không thực sự ở đây và chỉ quan sát thế giới qua góc nhìn của một người khác. *Eden không phải em tôi. Nó còn không có thật. Mọi chuyện không có thật. Tất cả đều là tưởng tượng.* Cách đó rất tác dụng. Tôi vô cảm chờ đợi đến khi Eden từ từ lấy lại bình tĩnh, rồi cẩn thận quay về với cơ thể mình.

Cuối cùng, thằng bé lau đi những giọt nước mắt còn sót lại, nó ngồi dậy rồi nép người vào cạnh tôi. “Bà Lucy đang điên giấy tờ ở ngoài kia ạ.” Giọng thằng bé vẫn hơi run. “Anh đã mê man mười tiếng rồi. Họ nói phải đưa anh thật nhanh ra khỏi tòa nhà qua cửa chính, đấy không phải là lúc để lên đưa anh ra ngoài.”

“Có ai trông thấy anh không?”

Eden day day thái dương cố nhớ lại. “Có thể. Em không biết nữa. Em không nhớ rõ, lúc đấy em rối quá. Em chờ anh cả một buổi sáng ở ngoài phòng đợi vì họ không cho em vào.”

“Em có biết...” Tôi nuốt khan. “Em có nghe lỏm được bác sĩ nói gì không?”

Eden thờ ra nhẹ nhõm. “Không hẳn. Nhưng ít ra bây giờ anh ổn rồi. Bác sĩ nói anh phản ứng xấu với thuốc họ kê cho anh. Họ sẽ cho anh ngừng thuốc này và thử loại khác.”

Cách Eden nói làm tim tôi đập nhanh hơn. Thằng bé không hiểu hết tình hình, nó vẫn nghĩ rằng lý do duy nhất tôi quy ngã như vậy không phải do bệnh tình tôi đang nặng hơn mà chỉ do tôi phản ứng với thuốc. Một cảm giác nôn nao dấy lên trong tôi. Tất nhiên thằng bé sẽ lạc quan với tất cả những việc này; tất nhiên nó nghĩ đây chỉ là một bước lùi tạm thời. Tôi đã uống thứ thuốc chết tiệt này suốt hai tháng sau khi cả hai lượt thuốc đầu hết tác dụng, và với những cơn đau đầu, ác mộng, nôn nao kèm theo, tôi đã hy vọng loại thuốc này ít ra cũng có chút hữu ích, hy vọng chúng đã thu nhỏ vùng gặp vấn đề trên “đồi hải mã” của tôi, thuật ngữ mỹ miều để chỉ vùng phía sau não. Rõ ràng là vô ích. Sẽ ra sao nếu *không* có loại thuốc nào có tác dụng?

Tôi hít thật sâu rồi mỉm cười với em trai mình, “Ừ, ít ra bây giờ họ đã biết, có lẽ lần này họ sẽ thử loại thuốc tốt hơn.”

Eden cười theo tôi, một nụ cười ngọt ngào, trong sáng. “Vâng.”

Vài phút sau, bác sĩ của tôi đến và Eden quay lại phòng đợi. Khi bác sĩ thấp giọng nói với tôi về “lựa chọn tiếp theo của chúng ta”, những phương pháp điều trị họ sẽ thử thí nghiệm tới đây, ông cũng nói nhỏ với tôi về cơ hội thành công thấp của những phương pháp này. Đúng như tôi lo sợ, phản ứng của tôi không chỉ là vấn đề tạm thời do thuốc gây ra. “Loại thuốc này đang dần thu hẹp vùng não bị ảnh hưởng,” bác sĩ nói vậy nhưng trông ông vẫn buồn phiền. “Nhưng vùng não vẫn đang bị hoại tử, cơ thể cậu đang bắt đầu loại bỏ thuốc cũ, buộc chúng tôi phải tìm thuốc mới. Chúng ta thực sự đang chạy đua với thời gian, Day à, cố gắng thu vùng ảnh hưởng lại đủ hẹp để đẩy ra ngoài trước khi chuyện xấu nhất xảy ra.” Tôi lắng nghe tất cả với khuôn mặt không cảm xúc, giọng nói của ông nghe như phát ra từ dưới nước, không đáng kể và không rõ ràng.

Cuối cùng, tôi ngắt lời ông, “Ông nghe này, chỉ cần nói thẳng với tôi. Tôi còn sống bao lâu nữa? Nếu tất cả đều không có tác dụng?”

Bác sĩ mím môi, do dự rồi lắc đầu thở dài. “Có lẽ là một tháng nữa,” Ông thú nhận. “Cũng có thể hai tháng. Chúng tôi đang làm những gì tốt nhất có thể.”

Một hoặc hai tháng. *Thực ra trước kia họ đã từng nhầm, một hoặc hai tháng cũng có thể trở thành bốn hoặc năm tháng.* Không khác gì. Tôi nhìn về phía cửa, nơi Eden có lẽ đang áp tai vào tấm gỗ, cố gắng nghe lỏm trong vô vọng những điều chúng tôi nói. Rồi tôi quay về phía bác sĩ, nuốt cục nghẹn nơi cổ họng. “Hai tháng,” tôi lặp lại. “Còn cơ hội nào khác không?”

“Chúng ta có thể thử cách điều trị mạo hiểm hơn, dù vậy những cách này đều có tác dụng phụ chết người nếu cậu có phản ứng chống thuốc. Phẫu thuật khi chưa sẵn sàng có thể sẽ giết chết cậu.” Bác sĩ khoanh tay trước ngực. Cặp kính của ông phản chiếu ánh đèn huỳnh quang lạnh che khuất hoàn toàn đôi

mắt. Trông ông như một cỗ máy. “Day, tôi gợi ý cậu nên bắt đầu sắp xếp những việc ưu tiên của mình.”

“Những việc ưu tiên của tôi?”

“Chuẩn bị tâm lý cho em trai cậu khi nghe tin này,” Ông đáp.
“Và kết thúc những công việc còn dang dở.”

JUNE

Lúc 08:10, buổi sáng sau bữa tiệc khấn, Anden gọi cho tôi. “Là Đại úy Bryant,” anh nói. “Anh ta đã đưa ra yêu cầu cuối cùng, yêu cầu cuối cùng của anh ta là được gặp em.”

Tôi ngồi trên mép giường, chớp chớp mắt xua đi một đêm ngủ chập chờn, cố dốc sức để hiểu Anden đang nói gì.

“Ngày mai chúng ta sẽ chuyển anh ta đến một nhà tù phía bên kia Denver để chuẩn bị cho ngày hành quyết. Anh ta hỏi liệu có thể gặp em trước khi đi không.”

“Anh ta muốn gì vậy?”

“Cho dù anh ta phải nói bất cứ điều gì, thì anh ta cũng chỉ muốn nói cho một mình em,” Anden đáp. “Nhớ nhé June, em có quyền từ chối anh ta. Chúng ta không cần chấp nhận yêu cầu cuối cùng này.”

Ngày mai, Thomas sẽ chết. Tôi băn khoăn liệu Anden có cảm thấy chút tội lỗi nào khi kết án tử hình một người lính không. Ý nghĩ phải đối mặt một mình với Thomas trong phòng giam làm tôi hoảng loạn, nhưng vẫn cố trấn an bản thân. Có thể Thomas muốn nói gì về anh trai tôi. Tôi có muốn nghe điều đó không?

“Em sẽ gặp anh ta,” Cuối cùng tôi đáp. “Và hy vọng đây là lần cuối cùng.”

Anden chắc hẳn đã nghe ra điều gì đó trong lời tôi nói, nên anh dịu giọng. “Tất nhiên rồi. Anh sẽ sắp xếp người hộ tống em đi.”

09:30.

TRẠI CẢI TẠO BANG DENVER

Khu nhà nơi giam giữ Thomas và Chỉ huy Jameson được thắp sáng bằng ánh đèn huỳnh quang lạnh lẽo và âm thanh từ chiếc ủng của tôi vang vọng khắp trần nhà cao vợi. Vài người lính đang đi bên tôi, nhưng ngoài họ ra, hành lang trống rỗng đến đáng ngại. Những bức chân dung của Anden treo lác đác trên các bức tường. Tôi tập trung nhìn vào từng phòng giam mà chúng tôi đi ngang qua, nghiên cứu chúng, nghiên cứu những chi tiết lướt qua trong đầu để cố giữ bản thân thật bình tĩnh và tập trung. (Kích thước 10x10 mét, tường thép nhẵn, kính chống đạn, camera được lắp bên ngoài thay vì bên trong phòng giam. Hầu như các phòng đều trống, và các phòng giam không trống chính là nơi giam giữ ba Thượng nghị sĩ đã mưu đồ chống lại Anden. Tầng này được dành riêng cho những tù nhân liên quan đặc biệt đến âm mưu ám sát Anden.)

“Nếu cô thấy có bất cứ rắc rối nào,” Một người lính nói với tôi, tay chạm nhẹ chiếc mũ khi cúi chào lịch sự, “hãy gọi chúng tôi vào. Chúng tôi sẽ cho kẻ phản bội đó đo đất trước khi hắn kịp hành động.”

“Cảm ơn anh,” Tôi đáp, mắt vẫn dán vào những phòng giam khi chúng tôi đã gần đến nơi. Tôi biết mình sẽ không phải làm những việc anh ta nói, vì tôi biết Thomas sẽ không bao giờ bất tuân lệnh Cử tri hay cố làm hại tôi. Thomas đã làm nhiều việc nhưng anh ta không phải là kẻ chống đối.

Chúng tôi đến cuối hành lang nơi hai phòng giam nằm liền kề nhau, mỗi phòng có hai lính canh.

Có người bỗng cử động trong phòng giam ở gần tôi. Tôi quay về hướng người đó. Tôi thậm chí không có thời gian nghiên cứu nội thất căn phòng thì một người phụ nữ đã gõ nhịp lên song sắt. Tôi nhảy dựng lên, kìm nén tiếng hét khi nhìn thẳng vào khuôn mặt của Chỉ huy Jameson.

Bà ta nhìn tôi chằm chằm, nở một nụ cười đủ làm tôi toát mồ hôi lạnh. Tôi nhớ nụ cười này, bà ta đã cười như vậy trong cái đêm anh Metias bị giết, khi bà ta nhận tôi vào đội tuần tra làm đặc vụ cấp dưới. Nụ cười không chút cảm xúc, không chút thương hại hay thậm chí là sự giận dữ. Có nhiều thứ làm tôi sợ,

đối diện với sự lạnh lùng, tàn nhẫn của kẻ thù thực sự đã giết anh trai tôi là một trong số đó.

“Chà chà,” Bà ta thấp giọng. “Liệu đây có phải Iparis, đến đây để thăm chúng ta.” Ánh mắt bà ta long lên nhìn tôi, lính gác tập trung đứng lại gần tôi bảo vệ. *Đừng sợ.* Tôi đứng thẳng người hết sức có thể, siết chặt quai hàm, buộc mình đối diện với bà ta không chút do dự.

“Bà đang làm lãng phí thời gian của tôi đấy, Chỉ huy,” Tôi nói. “Tôi không đến đây để gặp bà. Và lần tới tôi gặp bà sẽ là ngày bà đứng trước đội xử bắn.”

Bà ta chỉ mỉm cười với tôi. “Dùng cảm quá, giờ thì cô đã có ngài Cử tri trẻ trung đẹp trai để núp bóng rồi. Không phải sao?” Thấy tôi nheo mắt, bà ta cười lớn. “Chỉ huy DeSoto đáng lẽ sẽ trở thành Cử tri giỏi hơn thằng nhóc kia rất nhiều. Khi chính quyền Thuộc địa xâm lược, chúng sẽ đốt trụi đất nước này. Tất cả sẽ hối hận vì đã ủng hộ thằng nhóc đấy.” Bà ta áp người vào song sắt, như đang cố len tới gần tôi nhất có thể. Tôi nuốt khan nặng nề, cho dù sợ hãi, nhưng cơn giận dữ trong tôi đang sôi lên. Tôi không quay đi. Kỳ lạ thật, tôi nghĩ là mình đã thoáng thấy bóng nước lấp lánh trong đôi mắt đó, thứ gì đó nhìn như vẻ bối rối đằng sau nụ cười dao động của bà ta. “Cô từng là một cô gái ta thích. Cô biết tại sao ta lại muốn có cô trong đội của ta không? Là vì ta nhìn thấy ở cô hình ảnh phản chiếu của chính mình. Chúng ta giống nhau, ta và cô. Đáng lẽ ta cũng đã là Đầu não Thượng viện rồi. Ta xứng đáng được như vậy.”

Tôi nổi da gà khắp cánh tay. Ký ức vụt hiện lên trong trí nhớ tôi về cái đêm anh Metias chết, khi Chỉ huy Jameson đi cùng tôi tới chỗ xác của anh. “Quá tệ là mọi chuyện không như ý bà, phải không?” Tôi nạt lại. Lần này tôi không thể kìm được những lời lẽ cay nghiệt. *Tôi mong họ sẽ xử tử bà mà không cần nghi thức như đã làm với Razor.*

Chỉ huy Jameson chỉ cười nhạo tôi. Đôi mắt dãn ra. “Cẩn thận thì hơn, Iparis à,” Bà ta thì thầm. “Không thì cô sẽ trở thành tôi đấy.”

Câu nói làm tôi lạnh sống lưng, cuối cùng tôi phải quay đi, thôi không nhìn thẳng vào bà ta nữa. Lính gác phòng không nhìn tôi; họ chỉ đưa mắt nhìn thẳng phía trước. Tôi tiếp tục bước đi. Đằng sau lưng, tôi vẫn nghe thấy tiếng cười khe khẽ của bà ta. Trống ngực tôi đập thình thịch.

Thomas đang bị giam trong căn phòng hình chữ nhật với lớp tường kính dày, đủ dày để tôi không thể nghe thấy tiếng động nào từ bên trong. Tôi đợi ở ngoài, tĩnh tâm lại sau cuộc đối đầu với Chỉ huy Jameson. Tôi thoáng nghĩ liệu mình có nên tránh đi và từ chối yêu cầu cuối cùng của anh ta; có khi đấy lại là cách tốt nhất.

Nhưng, giờ nếu tôi rời đi, tôi sẽ lại phải đối mặt với Chỉ huy Jameson. Có lẽ tôi cần thêm chút thời gian chuẩn bị cho việc đó. Tôi hít thật sâu và bước về phía song sắt nơi cửa phòng giam Thomas. Lính gác mở cửa, để hai lính gác theo sau tôi bước vào rồi đóng cánh cửa lại. Tiếng bước chân chúng tôi vang vọng trong gian phòng nhỏ, trống rỗng.

Thomas đứng dậy làm xích sắt va vào nhau lách cách. Tôi chưa từng thấy anh ta bệ rạc như vậy, tôi biết nếu đôi tay được tự do, anh ta sẽ sửa soạn vuốt lại bộ đồng phục nhàu nhĩ và chải gọn những sợi tóc ngang bướng kia ngay lập tức. Nhưng thay vào đó, Thomas chỉ giậm hai gót giày vào nhau. Đến khi tôi bảo anh ta nghỉ anh ta mới nhìn tôi.

“Rất vui khi được gặp cô, Đầu-não-tập-sự,” Anh ta nói. Liệu có dấu hiệu nào của sự buồn bã trên khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lùng này không? “Cảm ơn cô đã đồng ý với yêu cầu cuối cùng của tôi. Không bao lâu nữa cô sẽ hoàn toàn thoát khỏi tôi.”

Tôi lắc đầu, tức giận với chính bản thân, bực mình vì bất chấp mọi chuyện anh ta đã gây ra thì lòng trung thành không thể suy yếu của anh ta đối với Cộng hòa vẫn làm dấy lên trong tôi niềm cảm thông. “Anh ngồi xuống và thoải mái đi,” Tôi bảo anh ta. Không chút do dự, cùng một lúc, chúng tôi đều ngồi xuống nền phòng giam lạnh lẽo, anh ta dựa vào tường còn tôi thì ngồi khoanh chân. Chúng tôi cứ ngồi như vậy một lúc, để cho khoảng lặng bối rối giữa hai người kéo dài.

Tôi lên tiếng trước. “Anh không cần quá trung thành với nước Cộng hòa nữa đâu,” Tôi nói. “Anh biết đấy, anh có thể bỏ nó đi mà.”

Thomas chỉ lắc đầu. “Nghĩa vụ của người lính Cộng hòa là phải trung thành đến tận cùng, và tôi vẫn là một người lính cho đến tận khi chết.”

Không hiểu sao ý nghĩ về việc anh ta sẽ chết làm tôi xúc động mạnh với quá nhiều cảm xúc kỳ lạ. Tôi hạnh phúc, nhẹ nhõm, tức giận, buồn bã. “Sao anh muốn gặp tôi?” Cuối cùng tôi hỏi.

“Cô Iparis, trước khi đến ngày mai...” Thomas ngừng vài giây trước khi nói tiếp. “Tôi muốn kể cho cô nghe chi tiết toàn bộ sự việc đã xảy ra với Metias trong đêm đó tại bệnh viện. Chỉ là tôi cảm thấy... tôi cảm thấy như tôi nợ cô điều đó. Nếu có ai cần biết chuyện này, thì đó là cô.”

Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Liệu tôi đã sẵn sàng hồi tưởng về mọi chuyện một lần nữa, liệu tôi có cần biết điều này không? Anh Metias đã mất; biết chi tiết những chuyện đã xảy ra cũng không làm anh sống lại. Nhưng tôi thấy mình bắt lấy ánh nhìn của Thomas trong sự điềm đạm và tĩnh tại. Anh ta *thực sự* nợ tôi. Quan trọng hơn là tôi nợ anh trai mình điều đó. Sau khi Thomas bị hành quyết, *ai đó* nên tiếp tục lưu giữ những ký ức về cái chết của anh tôi, về những điều đã thực sự xảy ra.

Dần dần, tôi ổn định nhịp tim của mình. Khi mở miệng, giọng tôi có chút đứt gãy. “Được thôi,” Tôi đáp.

Giọng anh ta trở nên trầm hơn. “Tôi nhớ mọi thứ về đêm hôm đó. Từng chi tiết một.”

“Vậy kể cho tôi đi.”

Đúng như một người lính luôn tuân theo mệnh lệnh, Thomas bắt đầu câu chuyện. “Vào đêm anh trai cô chết tôi đã nhận được một cuộc gọi của Chỉ huy Jameson. Chúng tôi đang đợi trong xe jeep bên ngoài cổng vào bệnh viện. Metias đang trò chuyện với một y tá trước cửa trượt chính. Tôi đứng cách phía sau chiếc xe jeep một đoạn. Rồi cuộc gọi đó đến.”

Khi Thomas nói, nhà tù xung quanh chúng tôi như tan chảy và được thay thế bằng khung cảnh của đêm định mệnh ấy, bệnh viện và những chiếc xe jeep rồi quân lính, những con phố như thể tôi đang bước đi ngay bên cạnh Thomas, nhìn thấy tất cả những điều anh ta đã thấy. Sống lại trong những sự kiện ấy.

“Tôi thì thầm chào Chỉ huy Jameson qua tai nghe,” Thomas nói tiếp. “Bà ta không buồn đáp lại. ‘Việc này cần phải hoàn thành ngay tối nay,’ Bà ta nói. ‘Nếu bây giờ chúng ta không hành động, Đại úy của anh sẽ lập một kế hoạch mưu phản chống lại chính phủ Cộng hòa, hay thậm chí là chống lại cả ngài Cử tri. Tôi ra lệnh trực tiếp cho anh, Trung úy Bryant. Tối nay hãy tìm cách đưa Đại úy Iparis đến một nơi kín đáo. Tôi không quan tâm anh làm như thế nào.’”

Giờ Thomas nhìn thẳng vào mắt tôi và lặp lại, “*Một kế hoạch mưu phản chống lại chính phủ Cộng hòa.* Tôi đã nghiền chặt quai hàm. Tôi đã sợ hãi cuộc gọi không thể tránh được này, ngay từ lần đầu tiên tôi biết Metias đột nhập vào cơ sở dữ liệu về những công dân đã chết. Giữ bí mật với Chỉ huy Jameson gần như là không thể. Mắt tôi liếc nhanh tìm anh cô ở cổng vào. ‘Vâng, thưa Chỉ huy,’ tôi thì thầm. ‘Tốt,’ bà ta nói. ‘Bảo cho tôi biết khi nào anh sẵn sàng, tôi sẽ ra lệnh riêng cho những thành viên còn lại trong đội của anh phải có mặt tại một điểm khác trong thời gian đó. Hãy giải quyết nhanh gọn.’”

“Đó là lúc tay tôi bắt đầu run lên. Tôi đã cố tranh cãi với Chỉ huy, nhưng giọng bà ta chỉ trở nên lạnh lùng hơn. ‘Nếu cậu không làm thì tôi sẽ làm. Tin tôi đi, tôi ra tay bữa bãi hơn nhiều, không ai vui vẻ gì khi thấy cảnh đó đâu. Hiểu không?’”

“Tôi không trả lời ngay. Thay vào đó, tôi quan sát anh trai cô khi anh ấy bắt tay người y tá. Anh ấy nhìn quanh tìm tôi, phát hiện tôi đứng ở chỗ xe jeep. Anh ấy vẫy tay và tôi gật đầu, cẩn thận không để lộ cảm xúc. ‘Tôi hiểu, thưa Chỉ huy,’ cuối cùng tôi trả lời. ‘Cậu có thể làm được, Bryant,’ Bà ta nói với tôi. ‘Và nếu cậu thành công, thì coi như đã được thăng chức lên Đại úy.’ Cuộc gọi bị ngắt.

“Tôi đến chỗ Metias và một người lính nữa ở cổng vào bệnh viện. Metias mỉm cười với tôi. ‘Lại một đêm dài, nhỉ? Tôi thề, nếu chúng ta lại kẹt ở đây đến tận bình minh, tôi sẽ than vãn với Chỉ huy Jameson như không còn ngày mai luôn.’ Tôi miễn cưỡng cười theo. ‘Cầu mong đêm nay không có sự kiện gì xảy ra.’ Lời nói dối trơn tuột.

‘Ừ, mong là như vậy,’ Metias nói. ‘Ít ra tôi còn có cậu làm bạn đồng hành.’

‘Tôi cũng thế,’ Tôi nói với anh ấy. Metias liếc nhìn tôi, ánh mắt thoáng phân vân, rồi lại quay đi.

“Những phút đầu tiên trôi qua không có chuyện gì. Nhưng rồi, ngay sau đó, một thằng nhóc ở khu ổ chuột, ăn mặc rách rưới lê chân đến gần cổng vào rồi dừng lại nói chuyện với một y tá. Thằng nhóc trông nhếch nhác, bần bật, máu bết trên mặt, tóc đen bấn buộc ra sau, một bên chân thì đi khắp khiêng và dơ dáy. ‘Cho tôi nhập viện được không, chị gái?’ Nó hỏi y tá. ‘Đêm nay còn phòng không? Tôi sẽ trả tiền.’ Y tá vẫn tiếp tục viết nguệch ngoạc lên giấy. Cuối cùng cô ta hỏi, ‘Chuyện gì đã xảy ra vậy?’

‘Vừa đánh lộn,’ Thằng nhóc đáp. ‘Tôi nghĩ là tôi bị đâm.’

Cô y tá liếc về phía anh trai cô, và Metias gật đầu với hai người lính. Họ đi đến lục soát người thằng bé. Một lúc sau, họ lấy được vài thứ rồi vẫy tay cho thằng nhóc vào. Khi nó loạng choạng đi qua, tôi ghé tai Metias nói nhỏ, ‘Không thích vẻ ngoài của thằng nhóc này. Dáng nó đi không giống người bị đâm, đúng không?’

Anh cô và thằng nhóc nhìn qua nhau. Khi nó đã đi hẳn vào bên trong bệnh viện, anh ấy gật đầu với tôi. ‘Đồng ý. Hãy để mắt đến nó. Sau phiên canh gác, tôi sẽ tra hỏi thằng nhóc vài điều.’ Thomas ngừng lại ở đó, lướt nhìn khuôn mặt tôi, có lẽ để xin phép tôi được ngừng nói, nhưng tôi không đồng ý.”

Anh ta hít sâu rồi lại nói tiếp. “Tôi đổ mắt khi anh ấy ở gần. Anh cô có lẽ cũng cảm thấy như vậy và một khoảng im lặng lúng túng giữa chúng tôi trôi qua. Tôi luôn biết mình bị anh ấy

thu hút, nhưng đêm nay cảm giác ấy đặc biệt rõ ràng. Có lẽ nó liên quan đến cả ngày làm việc vất vả của anh ấy, những trò hề của cô ở trường làm anh ấy bối rối, những mệnh lệnh thường ngày của anh ấy có vẻ thờ ơ và mệt mỏi. Đằng sau vẻ bề ngoài bình thản, trái tim tôi đang đập mạnh. *Tối nay hãy tìm cách đưa Đại úy Iparis đến một nơi kín đáo. Tôi không quan tâm anh làm như thế nào.* Tình trạng dễ tổn thương này là cơ hội duy nhất của tôi.”

Thomas thoáng nhìn xuống đôi bàn tay mình rồi lại tiếp tục.

“VẬY là một lúc sau, tôi vỗ vai Metias. ‘Đại úy,’ Tôi nói nhỏ. ‘Tôi có thể nói chuyện riêng với anh một lát không?’ Metias chớp mắt. Anh ấy hỏi tôi, ‘Có khẩn cấp không?’

‘Không thưa sếp,’ Tôi nói. ‘Không hẳn. Nhưng... tôi muốn anh được biết.’

Anh trai cô nhìn tôi chăm chăm, bối rối một lúc và cố tìm hiểu xem có chuyện gì. Rồi anh ấy vẫy tay bảo một lính canh thế chỗ ở cổng vào và hai chúng tôi đi đến một con phố tối, vắng vẻ phía sau bệnh viện. Metias lập tức cởi bỏ vẻ ngoài câu nệ giả tạo. ‘Có chuyện gì sao, Thomas? Trông cậu không được khỏe.’

Tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là *việc mưu đồ chống lại chính phủ Cộng hòa*. Anh ấy sẽ không bao giờ làm vậy. Phải không? Chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, tập luyện cùng nhau, trở nên thân thiết... Rồi tôi nhớ đến mệnh lệnh của chỉ huy. Tôi cảm thấy con dao đang nằm trong bao nặng trĩu bên hông. ‘Tôi ổn,’ Tôi nói với anh ấy.

Nhưng anh cô chỉ cười. ‘Thôi nào. Từ trước đến giờ cậu chưa từng phải giấu giếm tôi điều gì. Cậu biết điều đó, phải không?’

Cứ nói đi, Thomas, Tôi tự nhủ. Tôi biết tôi đang bấp bênh đứng giữa một bên là những điều thân thuộc và bên kia là một điều không thể rút lại. *Bắt buộc phải nói. Hãy nói cho anh ấy nghe.* Cuối cùng, tôi ngẩng đầu lên và nói, ‘Chuyện gì đang xảy ra giữa chúng ta vậy?’

Nụ cười của anh cô bị dao động. Anh ấy im lặng hoàn toàn. Rồi lùi lại một bước. ‘Ý cậu là gì?’

‘Anh biết ý tôi là gì mà,’ Tôi nói. ‘Điều này. Tất cả những năm tháng qua.’

Giờ Metias chăm chú nhìn vào khuôn mặt tôi. Vài giây thật dài trôi qua. ‘*Điều này,*’ Cuối cùng anh ấy cũng đáp lại, nhấn mạnh từng từ, ‘không thể xảy ra. Cậu là cấp dưới của tôi.’

Rồi tôi lại hỏi, ‘Nhưng điều này cũng có ý nghĩa với sếp. Đúng không ạ?’

Cảm xúc buồn vui lẫn lộn trên khuôn mặt Metias. Anh ấy tiến lại gần hơn. Tôi biết bức tường dựng lên giữa chúng tôi cuối cùng đã có rạn nứt. ‘Vậy nó có ý nghĩa gì với *cậu* không?’ Anh ấy hỏi tôi.”

Một lần nữa, Thomas lại dừng lời. Rồi, bằng giọng thật nhẹ, anh ta nói, “Lưỡi dao tội lỗi xoáy sâu vào tim tôi đau đớn, nhưng đã quá muộn để quay đầu lại. Nên tôi đã bước lên phía trước, nhắm mắt lại, và... tôi đã hôn anh ấy.”

Lại một khoảng lặng. “Anh trai cô cứng người, đúng như tôi nghĩ. Lúc ấy có một khoảng hoàn toàn tĩnh lặng. Chúng tôi rời nhau ra, sự yên lặng nặng nề bủa vây xung quanh cả hai, trong phút chốc tôi nghĩ không biết liệu mình có đang mắc một sai lầm tai hại, liệu mình có hiểu nhầm mọi dấu hiệu trong suốt những năm tháng qua. Hay có lẽ, *có lẽ* anh ấy đã biết những điều tôi đang làm. Là tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nghĩ đến điều đấy. *Có lẽ sẽ tốt hơn nếu Metias phát hiện ra Chỉ huy Jameson định làm gì anh ấy. Có lẽ sẽ có một cách để thoát khỏi chuyện này.* Nhưng rồi anh ấy nghiêng người về trước, đáp trả nụ hôn và đó là lúc những gì còn lại của bức tường sụp đổ.”

“Dừng lại,” Tôi bỗng nói. Thomas im lặng. Anh ta cố giấu đi cảm xúc bên dưới vẻ ngoài cao thượng, nhưng sự hổ thẹn đang hiện rõ trên khuôn mặt. Tôi ngả người ra sau, tránh nhìn vào anh ta, rồi lấy hai tay xoa xoa thái dương. Nỗi đau đớn như xâm chiếm lấy tôi. Thomas không chỉ giết anh Metias mà còn biết anh trai tôi yêu anh ta.

Thomas đã biết điều đó và lợi dụng nó để phản lại anh tôi.

Tôi muốn anh chết đi. Tôi căm ghét anh. Cơn cuồng nộ trong tôi càng lúc càng lớn lên cho đến khi tôi nghe thấy tiếng thì thầm của anh Metias trong đầu tôi, ánh sáng mờ nhạt của lý trí.

Sẽ ổn thôi June-bọ. Nghe anh nói này. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Tôi đợi đến khi nhịp tim ổn định, đến khi lời nói nhẹ nhàng của anh giúp tôi bình tĩnh. Tôi mở mắt ra, nhìn thẳng vào Thomas. “Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Mất một lúc lâu anh ta mới nói tiếp. Khi nói, giọng anh ta run run. “Không còn cách nào khác. Metias không biết chuyện gì đang diễn ra. Anh ấy rơi vào bẫy vì niềm tin mù quáng. Tôi rón rén nắm lấy con dao ở thắt lưng, nhưng tôi không thể làm vậy. Tôi thậm chí còn không thở được.”

Mắt tôi đầm nước. Tôi mong mỗi trong tuyệt vọng được nghe hết từng chi tiết và đồng thời cũng mong Thomas ngừng nói, tôi muốn đêm nay đóng lại và không bao giờ quay lại nữa.

“Một tiếng báo động đột ngột vang lên. Chúng tôi vội nhảy ra xa nhau. Metias mặt đỏ ửng và bối rối, chỉ một giây sau cả hai đều hiểu tiếng báo động đang phát ra từ bệnh viện. Khoảnh khắc bị phá vỡ. Anh trai cô lập tức quay trở lại là một đại úy và chạy về hướng cổng vào bệnh viện. ‘Vào trong bệnh viện,’ Anh ấy hét qua tai nghe. Không quay nhìn lại. ‘Tôi muốn nửa đội vào trong đó, bám trụ ở đó. Những người khác tập trung tại cổng vào, đợi lệnh của tôi. *Ngay lập tức!*’

Tôi bắt đầu chạy theo anh ấy. Cơ hội tấn công của tôi đã tiêu tan. Tôi không biết liệu Chỉ huy Jameson có biết được thất bại của tôi không. *Tai mắt của Cộng hòa có ở khắp nơi. Họ biết mọi chuyện.* Tôi hoảng sợ. Tôi phải tìm một dịp khác, một cơ hội nữa ở riêng với anh trai cô. Nếu tôi không làm được thì số phận của Metias sẽ rơi vào tay của những kẻ tàn ác hơn nhiều.

Khi tôi bắt kịp anh ấy ở cổng vào, mặt anh ấy tối sầm lại vì tức giận. ‘Xông vào ngay,’ Anh ấy nói. ‘Là thằng nhóc chúng ta đã thấy. Tôi chắc chắn đấy. Bryant, gọi thêm năm người, bao vây phía Đông. Tôi sẽ đi đường khác.’ Anh trai cô vừa di chuyển, vừa tập hợp quân. ‘Thằng nhóc sẽ phải tìm cách thoát khỏi bệnh

viện,' anh ấy nói với chúng tôi. 'Chúng ta sẽ đợi đến khi nó cố thoát ra.'

Tôi đã làm theo lệnh của Metias, nhưng ngay khi anh ở ngoài tầm nghe, tôi đã ra lệnh cho quân lính tiến về phía Đông còn bản thân thì lén vào bóng tối. *Mình phải đi theo anh ấy. Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu mình thất bại thì chẳng lẽ mình cũng sẽ chết.* Mồ hôi chảy thành dòng nhỏ xuống lưng tôi. Tôi lén vào bóng đêm, ghi nhớ những bài học Metias đã dạy tôi về cách di chuyển khéo léo, không phát ra tiếng động.

Rồi trong bóng tối tôi nghe tiếng kính vỡ. Tôi trốn đằng sau bức tường khi anh trai cô chạy qua, một mình và không phòng vệ, mặt hướng về phía âm thanh phát ra. Rồi tôi chạy theo sau. Bóng tối nuốt chửng lấy tôi. Trong một lúc, tôi để lạc mất Metias ở cuối con ngõ. *Anh ấy đâu rồi?* Tôi điên cuồng lục soát con ngõ, cố tìm xem anh trai cô đã đi đâu. Ngay lúc đó, có một cuộc gọi. Chỉ huy Jameson quát tôi. 'Cậu nên tìm cơ hội thứ hai để hạ anh ta đi, Trung úy. Nhanh.'

Cuối cùng, vài phút sau, tôi cũng tìm thấy Metias. Anh ấy ở một mình, lăn lộn trên nền đất với một con dao cắm trên vai, xung quanh là vết máu và kính vương vãi. Cách đây khoảng một mét là một chiếc nắp cống. Tôi vội chạy đến bên anh ấy. Anh ấy thoáng cười với tôi, khi nắm lấy con dao trên vai.

'Là Day,' Anh ấy hỗn hển nói. 'Nó đã trốn xuống cống ngầm.' Rồi anh ấy vờ tay về phía tôi. 'Đây. Giúp tôi đứng dậy.'

"Đây là cơ hội của mày, tôi tự nhủ. Đây là cơ hội duy nhất, và nếu bây giờ mày không hành động, thì việc đó sẽ không bao giờ hoàn thành."

Giọng Thomas ngập ngừng trong lúc tôi cố tìm điều gì đó để nói. Tôi muốn ngăn anh ta một lần nữa nhưng không thể. Tôi đã tê liệt.

Thomas ngẩng đầu lên và nói, "Tôi ước gì mình có thể kể cho cô tất cả những hình ảnh đã lớn vồn trong đầu tôi. Chỉ huy Jameson đang thẩm vấn Metias, tra tấn anh ấy để lấy thông tin, rút từng móng tay, xẻ thịt đến khi anh ấy hét lên van xin, giết

anh ấy từ từ như cách bà ta đã làm với tất cả tù nhân chiến tranh.” Khi anh ta nói, những câu chữ tuôn ra nhanh hơn, trào ra hoảng loạn trong một mớ hỗn độn. “Tôi đã hình dung ra quốc kỳ Cộng hòa, huy hiệu Cộng hòa, lời tuyên thệ tôi đã đọc trong ngày Metias nhận tôi vào đội. Rằng tôi sẽ mãi mãi trung thành với nước Cộng hòa của tôi, ngài Cử tri của tôi, đến tận ngày tôi chết. Tôi liếc nhìn con dao cắm trên vai Metias. *Làm đi. Làm ngay bây giờ đi*, tôi tự nhủ. Tôi chộp lấy cổ áo Metias, giằng con dao ra khỏi vai và cắm sâu vào ngực anh ấy. Cắm ngập tận cán.”

Tôi nghe mình thở hỗn hển. Như thể tôi mong chờ một kết thúc khác. Như thể khi nghe thật nhiều lần, câu chuyện này sẽ thay đổi. Nhưng không bao giờ như vậy.

“Metias hét lên đau đớn,” Thomas thì thầm. “Hoặc có thể là tiếng hét của tôi, tôi không nhớ nữa. Anh ấy ngã khụy xuống đất, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay tôi. Đôi mắt mở to vì kinh ngạc. ‘Tôi xin lỗi,’ Tôi áp ứng.”

Thomas nhìn tôi khi nói tiếp, lời xin lỗi của anh ta dành cho cả tôi và anh trai tôi. “Tôi đã quỳ xuống bên cơ thể run rẩy của anh ấy. ‘Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi,’ Tôi đã nói với anh ấy như vậy. ‘Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Anh đã không cho tôi lựa chọn!’”

Tôi gần như không nghe được Thomas nói gì tiếp. “Một tia nhìn thấu hiểu hiện lên trong mắt anh trai cô. Ánh nhìn đầy đau đớn, nỗi đau vượt qua cả nỗi đau thể xác, là giây phút hiểu rõ tất cả. Rồi sự sợ hãi. Thất vọng. ‘Giờ tôi đã biết tại sao,’ Anh ấy thì thầm. Không cần hỏi tôi cũng biết anh ấy ám chỉ nụ hôn của chúng tôi.

Không! Tôi thật lòng! Tôi muốn hét lên. Đó là lời tạm biệt, lời tạm biệt duy nhất tôi có thể trao cho anh. Tôi thật lòng. Tôi thể đấy.

“Thay vì vậy tôi chỉ nói, ‘Tại sao anh phải chống đối chính phủ Cộng hòa? Tôi đã cảnh báo anh, hết lần này đến lần khác. Chống đối chính phủ quá nhiều lần thì rốt cuộc họ sẽ giết anh. Tôi đã cảnh báo anh! Tôi đã bảo anh phải lắng nghe!’ Nhưng anh trai cô lắc đầu. *Điều đó cậu không bao giờ hiểu được đâu*, đôi mắt anh ấy như muốn nói điều đó. Máu chảy ra từ miệng và tay anh

ấy nắm chặt lấy cổ tay tôi. ‘Đừng làm hại June,’ Anh ấy đã nói vậy. ‘Nó không biết gì đâu,’ Rồi một tia nhìn dữ dội, hoảng sợ hiện lên trong mắt anh ấy. *‘Đừng làm hại con bé. Hãy hứa với tôi.’* Nên tôi nói với anh ấy, ‘Tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Tôi chưa biết bằng cách nào, nhưng tôi sẽ cố gắng. Tôi hứa.’

Ánh sáng dần mờ đi trong đôi mắt và bàn tay anh ấy lỏng dần. Anh ấy nhìn chăm chăm vào tôi cho đến khi không thể nhìn được nữa, và tôi biết anh ấy đã ra đi. *Đi đi. Hãy rời khỏi đây,* tôi tự nhủ. Nhưng tôi vẫn quỳ bên xác của Metias, đầu óc trống rỗng. Sự ra đi của anh ấy đã quật ngã tôi. Metias đã ra đi, Metias sẽ không bao giờ quay trở về, và đó là lỗi của tôi. Không. *Nước Cộng hòa muôn năm.* Đó mới thực sự là điều có ý nghĩa, tôi tự nói với mình, đúng, đúng, đó mới là điều quan trọng. Chuyện này, cho dù giữa tôi và Metias đã xảy ra chuyện gì, không phải là thật, chuyện đó cũng không bao giờ có thể xảy ra. Không phải với Metias, Đại úy của tôi. Không phải với Metias tên tội phạm chống đối lại đất nước. Tốt hơn hết là như vậy. *Ừ. Nó đã như vậy.*

“Cuối cùng tôi nghe tiếng hò hét của quân lính đang đến gần. Tôi đứng lên. Lau mắt. Giờ đây tôi cần phải vượt qua chuyện này. Tôi đã làm được, giữ vững lòng trung kiên với nước Cộng hòa. Bản năng sinh tồn dấy lên trong tôi. Mọi thứ trở nên im lặng, như có một màn sương mù bao phủ lên cuộc đời tôi. Tốt. Tôi cần sự bình tĩnh đến kỳ lạ này, sự trống vắng mà nó mang lại. Tôi thận trọng cất giấu nỗi đau buồn vào sâu trong tim, như chưa từng xảy ra chuyện gì, và khi nhóm lính đầu tiên đến hiện trường, tôi gọi điện cho Chỉ huy Jameson. Tôi thậm chí không cần nói gì. Sự im lặng của tôi thể hiện mọi điều bà ta cần biết. ‘Đem Iparis bé nhỏ về khi cậu có cơ hội,’ Bà ta nói với tôi. ‘Và cậu làm tốt lắm, Đại úy.’

Tôi không đáp lại.”

Thomas im lặng; khung cảnh phai nhạt dần. Tôi lại thấy mình đang trong buồng giam của anh ta, hai má ướm đầm nước mắt, tim tôi bị xẻ ra như thể anh ta đã cầm dao đâm vào ngực tôi thay vì anh trai tôi.

Thomas nhìn vào khoảng sân giữa chúng tôi bằng đôi mắt vô hồn. “Tôi đã từng yêu anh ấy, June à,” Sau một lúc anh ta nói. “Thực sự yêu. Mọi việc tôi làm khi là một người lính, *tất cả* sự chăm chỉ tập luyện, đều là để gây ấn tượng với anh ấy.” Bây giờ lớp vỏ bọc của anh ta đã mất đi và tôi nhìn thấy cội sâu thẳm thật sự trong nỗi đau tận cùng của anh ta. Rồi giọng anh ta rần rở hơn, như đang cố thuyết phục bản thân bằng những điều mình nói. “Tôi đã đền đáp cho nước Cộng hòa, Metias đã đích thân huấn luyện tôi trở thành người như vậy. Ngay cả *anh ấy* cũng hiểu điều đó.”

Tôi thấy ngạc nhiên vì mình bị tổn thương nặng nề như vậy vì anh ta. *Đáng ra anh có thể giúp anh Metias trốn thoát. Đáng ra anh có thể làm việc gì khác. Việc gì cũng được. Đáng ra anh có thể thử.* Nhưng giờ Thomas không buồn động đậy. Anh ta sẽ không bao giờ thay đổi, anh ta sẽ không bao giờ hiểu được anh Metias thực sự là người thế nào.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra lý do thực sự anh ta yêu cầu gặp tôi. Anh ta muốn nói lời thú tội thực sự. Cũng giống như cuộc trò chuyện khi lần đầu tiên anh ta bắt tôi, anh ta tuyệt vọng kiếm tìm sự tha thứ từ tôi, điều gì đó để thanh minh - dù là một phần nhỏ, cho những việc anh ta đã làm. Anh ta muốn tin những gì anh ta làm là chính đáng. Anh ta muốn tôi cảm thông. Anh ta muốn được thanh thản trước khi ra đi.

Nhưng anh ta chỉ hoài công. Tôi sẽ không cho anh ta được bình yên, dù là trong ngày cuối cùng. Có những chuyện không thể tha thứ.

“Tôi thấy đáng tiếc cho anh,” Tôi lặng lẽ nói. “Vì anh quá yếu đuối.”

Thomas mím chặt môi. Vẫn tìm kiếm một chút thừa nhận, anh ta nói, “Tôi có thể chọn con đường của Day. Tôi có thể trở thành tội phạm. Nhưng tôi đã không làm vậy. Tôi làm mọi việc *đúng đắn*. Đó là điều mà Metias thích ở tôi. Anh ấy tôn trọng tôi. Tôi tuân theo *tất cả* những quy tắc. Tôi chấp hành *tất cả* luật lệ, tôi đã phấn đấu từ con số không.” Anh ta nghiêng người về phía tôi; đôi mắt trở nên tuyệt vọng hơn. “Tôi đã tuyên thệ, June à.

Tôi vẫn bị ràng buộc bởi lời thề đó. Tôi sẽ chết với vinh dự được hy sinh tất cả những gì tôi có, *tất cả*, vì đất nước của tôi. Vậy mà, Day trở thành một huyền thoại còn tôi bị tử hình.” Giọng anh ta vỡ òa với tất cả những đau đớn, giày vò từ bên trong, những bất công mà anh ta cảm thấy. “Chẳng hợp lý chút nào.”

Tôi đứng dậy. Phía sau tôi, lính gác đang tiến về phía cửa phòng giam. “Anh sai rồi,” Tôi buồn bã nói. “Điều đó hoàn toàn hợp lý.”

“Tại sao?”

“Vì Day đã lựa chọn bước đi trong ánh sáng.” Tôi quay lưng lại anh ta lần cuối cùng. Cánh cửa mở ra; những song sắt dọn đường cho hành lang, một phiên gác mới đến, sự tự do. “Và anh Metias cũng vậy.”

15:32

Chiều hôm đấy, tôi đến đường chạy của Đại học Denver cùng Ollie để cố làm đầu óc tỉnh táo. Bên ngoài, bầu trời mờ ảo, nhuộm màu nắng vàng của nắng chiều. Tôi cố hình dung ra bầu trời bị che phủ bởi những chiếc khí cầu của quân Thuộc địa, rừng rực ánh lửa của những cuộc hỗn chiến trên không cùng những vụ nổ. Còn mười hai ngày trước khi chúng tôi phải đưa ra thỏa thuận nào đó cho chính quyền Thuộc địa. Mà không có Day giúp đỡ, sao chúng tôi có thể làm được đây? Suy nghĩ này làm tôi bận tâm, nhưng nhờ nó mà tôi không phải nghĩ đến chuyện của Thomas và Chỉ huy Jameson. Tôi bắt đầu chạy. Đôi giày chạy của tôi nện xuống vỉa hè.

Khi đến đường chạy, tôi để ý thấy lính gác được bố trí ở mỗi cổng vào. Ít nhất bốn người mỗi cổng. Anden chắc đang tập thể dục như thường lệ, ở đâu đó quanh đây. Quân lính nhận ra tôi, cho tôi qua và giục tôi nhanh đi vào sân vận động, nơi đường chạy bao quanh một mặt sân lớn, mở rộng. Không thấy Anden đâu. Có lẽ anh đang ở khu thay đồ ngầm dưới lòng đất.

Tôi khởi động nhanh trong lúc Ollie sốt ruột đợi và nhún nhảy từ chân này đến chân kia, rồi bắt đầu xuống đường chạy. Tôi chạy càng lúc càng nhanh theo đường tròn đến khi tăng hết tốc lực ở những chỗ ngoặt, tốc bay phát phối ra sau, còn Ollie thì thở hổn hển bên cạnh. Tôi tưởng tượng Chỉ huy Jameson đang chạy nước rút theo tôi, tay cầm khẩu súng, *Cẩn thận thì hơn, Iparis à. Không thì cô sẽ trở thành tôi đấy.* Khi vòng sang bên cạnh đường chạy với các mục tiêu đã sắp sẵn, tôi hơi giảm tốc, rút súng từ thắt lưng và nhanh chóng bắn trúng từng mục tiêu. Bốn phát trúng hồng tâm. Không cần nghỉ, tôi trở lại đường chạy và lặp lại như thế ba lần. Mười lần. Mười lăm lần. Rồi tôi dừng lại, tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực.

Tôi chuyển qua đi bộ, dần dần lấy lại nhịp thở, suy nghĩ vẩn vơ. Nếu chưa từng gặp Day, liệu tôi có trở thành người như Chỉ huy Jameson không nhỉ? Lạnh lùng, tính toán, vô cảm? Chẳng phải tôi đã trở thành người như thế khi lần đầu phát hiện danh tính của Day sao? Chẳng phải tôi đã dẫn quân lính, dẫn *đích thân* Chỉ huy Jameson, đến cửa nhà cậu, mà không hề suy nghĩ xem liệu gia đình cậu có bị hại hay không sao? Tôi lên đạn, rồi lại nhắm bắn các mục tiêu. Những phát đạn găm vào hồng tâm.

Nếu anh Metias còn sống, anh sẽ nghĩ gì về những việc tôi đã làm?

Không. Tôi không thể nghĩ về anh trai mà không nhớ lại lời thú tội của Thomas sáng nay. Tôi bắn viên đạn cuối, rồi ngồi thụp xuống giữa đường chạy với Ollie, vùi đầu vào hai lòng bàn tay. Tôi quá mệt. Tôi không biết liệu mình có thể vượt qua con người cũ của mình không nữa. Và giờ tôi đang lặp lại tất cả từ đầu, cố thuyết phục Day từ bỏ em trai cậu một lần nữa, cố lợi dụng thằng bé vì lợi ích của Cộng hòa.

Cuối cùng tôi cũng đứng dậy, lau vệt mồ hôi trên trán rồi tiến thẳng đến khu thay đồ ngấm dưới đất. Ollie ngồi xuống đợi tôi dưới mái che mát mẻ gần cửa vào; nó uống ừng ực hết túi nước tôi để ở trước mặt. Tôi bước xuống cầu thang rồi đến một ngã rẽ. Không khí ẩm ướt vì những chiếc vòi sen, màn hình duy nhất ở cuối sảnh được phủ một màn sương mỏng. Tôi đi xuống hành

lang ngăn cách phòng thay đồ nam và nữ. Vài giọng nói vang từ đầu bên kia.

Một lát sau, tôi thấy Anden bước ra từ phòng thay đồ với hai lính gác đi kèm bên. Tôi đỏ mặt khi thấy anh. Anden như vừa bước ra từ phòng tắm mấy phút trước, ở trần và đang dùng khăn bông lau mái tóc ướt, bắp tay của anh căng lên sau buổi tập. Anh vắt chiếc sơ mi nhăn nhúm trên vai, màu trắng của vải áo tương phản hoàn toàn với làn da nâu. Một lính gác đang thì thầm với anh, và tôi nôn nao băn khoăn, liệu có phải chuyện gì liên quan đến Thuộc địa. Một lát sau, Anden ngược lên và nhận thấy tôi đang nhìn họ. Anh dừng cuộc trò chuyện.

“Cô Iparis,” Anden vừa gọi vừa mỉm cười lịch sự để che đi những điều đang làm mình phiền lòng. Anh hắng giọng, trao chiếc khăn bông cho người lính gác rồi xỏ tay vào chiếc áo sơ mi. “Tội xin lỗi vì tình trạng chưa mặc áo của tôi.”

Tôi cúi chào lần nữa, cố không tỏ ra bối rối vì mọi ánh mắt đang đổ dồn về mình. “Không có gì đâu, thưa ngài Cử tri.”

Anh gật đầu với lính gác. “Cứ đi đi. Tôi sẽ gặp hai anh ở cầu thang.”

Hai người lính cùng cúi chào, rời đi để lại chúng tôi một mình. Anden đợi đến lúc họ khuất dạng sau ngã rẽ rồi mới quay sang tôi. “Anh hy vọng buổi sáng của em diễn ra tốt đẹp,” Anh vừa nói vừa cài cúc áo. Anh cau mày. “Không có rắc rối nào chứ?”

“Không có gì ạ,” Tôi xác nhận, không có ý muốn đào sâu vào cuộc trò chuyện của mình với Thomas.

“Tốt lắm.” Anden luôn tay vuốt mái tóc còn ướt. “Vậy em có một buổi sáng tốt hơn anh rồi. Anh đã ngồi hàng giờ trong một buổi họp kín với Chủ tịch Thành phố Ross của Nam Cực, anh đã yêu cầu họ chi viện quân sự, trong trường hợp bị xâm lược.” Anh thở dài. “Nam Cực cũng thông cảm, nhưng không dễ làm vừa lòng họ. Anh không biết liệu ta có thể sử dụng em trai của Day hay không và cũng không biết làm sao để thuyết phục Day đồng ý.”

“Không ai có thể thuyết phục cậu ấy,” Tôi đáp, khoanh tay trước ngực. “Ngay cả em cũng vậy. Anh nói em là điểm yếu của cậu ấy, nhưng điểm yếu lớn nhất của cậu ấy là gia đình.”

Anden yên lặng một lúc. Tôi quan sát kỹ khuôn mặt anh, không biết liệu anh đang suy nghĩ gì. Ký ức gợi tôi nhớ rằng anh có thể tàn nhẫn đến thế nào khi đưa ra quyết định, rằng anh đã không do dự kết án tử hình Thomas, rằng anh đã đáp trả thẳng thừng lời sỉ nhục của Chỉ huy Jameson, rằng anh không bao giờ ngần ngại tử hình từng kẻ cố gắng hủy diệt anh. Đằng sau giọng nói và trái tim nhân hậu kia là một vẻ gì đó lạnh lùng. “Đừng bắt ép cậu ấy,” Tôi nói. Anden nhìn tôi ngạc nhiên. “Em biết anh đang nghĩ gì.”

Anden ngừng cài nút áo. “Anh chỉ có thể làm những việc anh cần làm, June à,” Anh nhẹ nhàng nói. Giọng nghe thật buồn.

Không. Em sẽ không bao giờ để anh làm tổn thương Day như thế. Không phải theo cách mà em đã từng làm tổn thương cậu ấy. “Anh là Cử tri. Anh *không phải* làm bất cứ điều gì. Nếu anh quan tâm đến nước Cộng hòa, anh sẽ không thể mạo hiểm mà chọc giận người được dân chúng tin tưởng.”

Quá muộn rồi, tôi cố ngăn mình nói. *Dân chúng tin tưởng Day, nhưng họ không tin anh.* Tôi có thể thấy rõ ràng Anden đang cau mày, dù cho anh không bình luận gì, tôi rửa thầm mình vì lời đáp trả xấu tính đấy. “Em xin lỗi,” Tôi lẩm bẩm. “Em không có ý như vậy.”

Một khoảng lặng kéo dài trước khi Anden cất lời. “Mọi chuyện không dễ dàng như vẻ bề ngoài.” Anh lắc đầu. Một giọt nước nhỏ từ tóc anh xuống cổ áo. “Liệu em có hành động khác? Mạo hiểm cả một quốc gia chỉ vì một con người? Anh không thể thanh minh cho chuyện đó. Nước Thuộc địa sẽ tấn công nếu chúng ta không giao cho họ thuốc chữa dịch, toàn bộ những rắc rối này đều nảy sinh từ thứ mà *anh* phải chịu trách nhiệm.”

“Không, cha anh phải chịu trách nhiệm. Điều đó không có nghĩa là *anh* cũng vậy.”

“Anh là con trai của cha anh,” Anden đáp, giọng bỗng lạnh lùng. “Vậy có gì khác đâu?”

Câu nói làm cả hai đều ngạc nhiên. Tôi mím chặt môi, quyết định không nhận xét, dù suy nghĩ đang rối loạn. *Có khác đấy.* Nhưng rồi tôi nghĩ đến điều Anden từng một lần kể với tôi về sự hình thành nước Cộng hòa, cách cha anh và các Cử tri trước ông đã buộc phải hành động trong những năm đầu tăm tối. *Cần thận thì hơn, Iparis à. Không thì cô sẽ trở thành tôi đấy.*

Có lẽ tôi không phải người duy nhất cần cẩn thận.

Thứ được chiếu trên màn hình ở cuối sảnh làm tôi sao nhãng. Tôi nhìn về hướng đấy. Có tin tức về Day; đoạn phim ngắn chiếu một vài video cũ quay cận cảnh cậu rồi đến một đoạn ngắn ở bệnh viện Denver, mặc dù phần lớn video đã bị cắt nhưng tôi đã thoáng thấy đám đông đứng tập trung phía trước tòa nhà. Anden cũng quay ra nhìn màn hình. Họ đang biểu tình sao? Họ đang biểu tình gì chứ?

Daniel Altan Wing được đưa vào bệnh viện để khám tổng quát và sẽ ra viện vào ngày mai.

Anden áp tay lên tai. Một cuộc gọi đến. Anh liếc qua phía tôi, rồi bật mic nói, “Ừ?”

Yên lặng. Trong lúc tin tức tiếp tục phát trên màn hình, mặt Anden trở nên tái nhợt. Nó làm tôi nhớ ngay đến vẻ tái nhợt của Day khi ở bữa tiệc, hai dòng suy nghĩ cùng chập lại một dòng, suy nghĩ lo sợ. Tôi bỗng nhận ra, dưới bóng đêm của sự nghi ngờ, *đây* chính là bí mật mà Day đã giấu tôi. Một cảm giác kinh hoàng dấy lên trong tim tôi.

“Ai cho phép chiếu đoạn phim này?” Ngừng trong chốc lát rồi Anden hỏi, giọng anh giờ đã ở mức thì thầm. Tôi thấy sự giận dữ trong đó. “Sẽ không có lần sau nữa. Phải thông báo cho tôi đầu tiên. Có hiểu không?”

Cổ họng tôi nghẹn ứ. Khi nói xong, anh buông tay, nhìn tôi thật lâu vẻ nghiêm trọng.

“Là Day,” Anh nói. “Cậu ấy đang ở bệnh viện.”

“Tại sao chứ?” Tôi gắng hỏi.

“Anh rất xin lỗi.” Anh cúi đầu vẻ buồn rầu, rồi nghiêng người nói thầm vào tai tôi. Anh kể tôi nghe. Đột nhiên tôi cảm thấy choáng váng, như thể toàn bộ thế giới bị xoáy vào một chuyển động mờ ảo, như thể không có gì là thật, như thể tôi đang đứng ngay sau lưng Bệnh viện Trung tâm Los Angeles vào đêm tôi quỳ bên cơ thể lạnh toát, không sự sống của anh Metias, nhìn chăm chăm vào một khuôn mặt tôi không còn nhận ra. Tim tôi đập chậm đến mức như ngừng lại. Mọi thứ đều ngừng lại. *Điều này không thể là thật.*

Sao chàng trai đã làm khuynh đảo cả một đất nước lại có thể chết?

DAY

Họ giữ tôi ở lại bệnh viện một đêm trước khi thả tôi về. Đến giờ tin tức đã lọt ra ngoài, người đi đường thấy tôi lộ diện, đã loan tin đến những người khác, và nhanh như một ngọn lửa không thể kiểm soát, tin đồn sẽ có mặt ở mọi góc ngách thành phố. Tôi đã thấy những tờ tin tức hằng ngày cố giấu chuyện này đến hai lần. Tôi ở bệnh viện để khám tổng quát; tôi ở bệnh viện để thăm em trai. Đủ thể loại nhảm nhí. Nhưng không ai mua báo.

Tôi dành cả ngày thưởng thức sự xa hoa trên chiếc giường-không-phải-giường-bệnh, ngắm ánh nắng, tuyết rơi dày ngoài cửa sổ, trong khi Eden “cắm trại” trên giường, cạnh chân tôi và chơi bộ đồ chơi rô bốt, món quà chúng tôi nhận từ chính phủ Cộng hòa. Thằng bé đang lắp ráp hình con rô bốt; nó ghép một khối nam châm phát sáng, một chiếc hộp to bằng lòng bàn tay có gắn màn hình nhỏ ở các mặt, với những khối Tay, Chân, Cánh để tạo thành thứ mà về cơ bản là một Người màn hình bay thu nhỏ. Thằng bé mỉm cười hài lòng, tách những khối hình ra và sắp xếp lại thành một Đôi Chân biết đi, biết chiếu những bản tin trên Màn hình mỗi khi giẫm chân xuống đất. Tôi cũng mỉm cười, phút chốc mãn nguyện vì *thằng bé* thấy hài lòng. Nếu chính phủ Cộng hòa có làm được điều gì tốt đẹp thì đó là họ đã chiều theo niềm yêu thích lắp ráp của Eden. Mỗi tuần họ lại có thêm một chiếc máy kỳ cục mới mà tôi chỉ thấy ở chỗ những đứa trẻ thượng lưu. Hiểu những việc June vẫn làm, tôi băn khoăn liệu có phải cô đã yêu cầu riêng điều này cho Eden. Hoặc có thể chỉ là Anden thấy hối hận vì những điều cha anh ta gây ra cho chúng tôi.

Tôi không biết cô đã nghe được tin tức chưa. Chắc hẳn là rồi.

“Cẩn thận,” Tôi nói khi Eden trèo lên giường tôi và rướn người để đặt tác phẩm mới của nó lên bậu cửa sổ. Bàn tay thẳng bé quờ quạng, dò tìm bậu cửa sổ và tấm kính cửa. “Nếu em ngã và làm vỡ thứ gì, chúng ta sẽ phải quay về bệnh viện và anh sẽ không thấy vui vì chuyện đó đâu.”

“Anh lại nghĩ về chị ấy, phải không?” Eden thuần thục đáp trả. Đôi mắt mờ của nó dán vào những khối hình cách mặt không đến ba xăng ti mét. “Anh luôn đổi giọng.”

Tôi chớp mắt nhìn thẳng bé ngạc nhiên. “Cái gì cơ?”

Thằng bé quay về hướng tôi và nhướn mày, vẻ mặt nhìn thật khô hài trên khuôn mặt trẻ con của nó. “Ôi, thôi nào. Chuyện rõ như ban ngày. Mà chị June là gì với anh chứ? Cả đất nước này đều đồn thổi về hai người và lúc chị ấy mời anh đến Denver, anh đã gói ghém hành lý nhanh nhất có thể. Anh dặn em gọi chị ấy nếu chính phủ Cộng hòa đến đưa em đi. Không sớm thì muộn anh sẽ để lộ ra thôi, nhỉ? Lúc nào anh cũng nhắc về chị ấy.”

“Không phải lúc nào anh cũng nói về chị ấy.”

“Ừ há, cũng đúng.”

Mừng là Eden không thể nhìn thấy vẻ mặt tôi lúc này. Tôi vẫn chưa kể với thằng bé về June, về mối liên hệ của cô với mọi người trong gia đình, lại một lý do tốt để tránh xa cô. “Chị ấy là một người bạn,” Tôi đáp.

“Anh thích chị ấy à?”

Tôi lại quay mặt ra ngắm cảnh mưa rơi bên ngoài cửa sổ. “Ừ.”

Eden đợi tôi nói thêm, nhưng thấy tôi vẫn im lặng, thằng bé nhún vai rồi quay về với con rô bốt. “Được rồi,” Nó lẩm bẩm. “Khi nào anh kể cho em cũng được.”

Như định trước, tai nghe của tôi rè rè một giây vì tiếng tín hiệu báo cuộc gọi đến. Tôi mở máy. Lát sau, giọng thì thầm của June vang lên trong tai tôi. Cô không nói gì về bệnh tình của tôi, chỉ đề nghị, “Chúng ta nói chuyện được không?”

Tôi biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi tôi nghe cô đề cập đến điều đó. Tôi nhìn Eden chơi thêm một chút. “Ta cần nói chuyện ở nơi khác,” Tôi thì thầm đáp lời. Em tôi liếc nhìn tôi và bỗng tỏ ra tò mò vì câu nói. Tôi không muốn làm hỏng ngày đầu tiên được ra viện bằng việc để một đứa trẻ mười một tuổi biết bệnh tình đáng lo ngại của mình.

“Vậy chúng ta đi dạo đi?”

Tôi liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Đã đến giờ ăn tối, các quán cà phê nằm ở tầng một đều chật kín khách quen, hầu hết đều đang núp dưới những chiếc mũ rộng vành, mũ lưỡi trai, ô dù hay mũ trùm đầu của riêng mình trong buổi chạng vạng lầy lội này. Có thể lại thích hợp để đi dạo mà không thu hút quá nhiều sự chú ý. “Hay là thế này. Cậu qua đây rồi chúng ta cùng đi.”

“Được đấy,” June đáp. Cô đập máy.

Mười phút sau, chuông cửa reo làm Eden giật mình, con rô bốt mới lắp rơi từ trên giường xuống và rơi ra thành ba mảnh. Eden quay về hướng tôi. “Ai vậy anh?” Thằng bé hỏi.

“Đừng lo, nhóc,” Tôi đáp rồi đi về hướng cửa. “Là chị June đó.”

Eden thả lỏng vai khi nghe tôi nói; nụ cười rạng rỡ sáng bừng trên khuôn mặt, thằng bé nhảy khỏi mép giường, đặt con rô bốt xếp hình lên cửa sổ. Nó lần ra đến đầu giường bên kia. “Sao rồi?” Nó gặng hỏi. “Anh không định cho chị ấy vào à?”

Dường như trong suốt quãng thời gian sống trên đường phố, tôi đã để lỡ cơ hội được nhìn thấy Eden trưởng thành. Đứa trẻ ít nói trở nên cứng cỏi và bướng bỉnh. Thật không thể tưởng tượng làm sao thằng bé lại thừa hưởng *điều đó*. Tôi thở dài, tôi ghét phải giữ bí mật với nó, nhưng làm sao tôi giải thích được chuyện *này*? Tôi đã kể với nó suốt một năm qua rằng June là: một cô gái làm cho chính phủ Cộng hòa, người đã quyết định giải cứu chúng tôi, một cô gái đang được đào tạo để trở thành Đầu não Thượng viện tương lai của đất nước. Tôi vẫn chưa tìm được cách để kể với nó những chuyện còn lại, nên tôi không nói một điều gì về chuyện đấy.

June không mỉm cười khi tôi mở cửa. Cô liếc nhìn Eden rồi nhìn tôi. “Kia là em trai cậu phải không?” Cô hỏi nhỏ.

Tôi gật đầu. “Cậu chưa từng gặp nó nhỉ, đúng không?” Tôi quay lại và gọi to. “Eden. Chào chị đi.”

Eden ngồi trên giường vẫy tay. “Em chào chị,” Thằng bé nói to.

Tôi bước sang một bên để June vào nhà. Cô đi thẳng đến chỗ Eden, mỉm cười ngồi xuống cạnh thằng bé, rồi nắm lấy bàn tay nhỏ của nó. Cô bắt tay nó hai lần. “Rất vui khi được gặp em, Eden.” Cô nói bằng giọng nhẹ nhàng. Tôi tựa cửa quan sát cuộc trò chuyện. “Dạo này em thế nào rồi?”

Eden nhún vai. “Khá là tốt, em nghĩ vậy,” Thằng bé đáp. “Bác sĩ nói mắt em đã ổn định. Em uống đều mỗi ngày mười loại thuốc.” Nó nghiêng đầu. “Nhưng em nghĩ em đang khỏe lên.” Nó hơi ưỡn ngực tự đắc, giả vờ gõ cánh tay lên. Đôi mắt nó không tập trung, hơi hướng về phía trái khuôn mặt June. “Trông em thế nào ạ?”

June phá lên cười. “Phải nói là trông em khỏe hơn hầu hết những người chị gặp. Chị đã nghe kể nhiều điều về em.”

“Em cũng nghe nhiều chuyện về chị,” Eden vội đáp, “phần lớn từ anh Daniel. Anh ấy nghĩ chị rất nóng bỏng.”

“Thôi, thế là đủ rồi.” Tôi hắng giọng thật to để thằng bé nghe thấy, rồi cúi kính nhìn nó dù cho mắt thằng bé chẳng nhìn thấy gì. “Chúng ta đi thôi.”

“Cậu đã ăn gì chưa?” Cô hỏi khi chúng tôi đi ra cửa. “Đáng lẽ tớ phải theo sát Anden và các Đầu-não-tập-sự khác, nhưng anh ấy bị gọi ra các doanh trại của Bộ giáp theo chỉ thị gấp, về vụ đồ ăn của binh lính bị nhiễm độc. Vậy nên tớ rảnh được vài tiếng.” Đôi má cô hơi ửng đỏ khi nói. “Tớ đã nghĩ chúng ta có thể đi kiếm chút gì để ăn.”

Tôi nhướn mày, rồi ngả người về phía June để gò má chạm vào má cô, đáp lại sự háo hức đó, tôi thấy cô run lên khi tôi chạm vào. “Tại sao, June,” Tôi trêu đùa bằng giọng trầm nhẹ, rồi mỉm cười nói thầm vào tai cô. “Cậu đang mời mình đi chơi à?”

Mặt June đỏ bừng, nhưng hơi ấm vẫn chưa chạm tới đôi mắt.

Khoảnh khắc trôi qua kết thúc. Tôi hắng giọng, quay lại nhìn Eden. “Anh sẽ mang đồ ăn về cho em. Đừng tự ý ra ngoài. Nhớ làm theo những gì bà Lucy bảo đấy.”

Eden gật đầu và đã lại mãi mê với con rô bốt xếp hình.

Vài phút sau, chúng tôi bước ra ngoài tòa chung cư, tiến vào màn mưa dày đặc. Tôi cúi đầu, mặt giấu sau bóng của chiếc mũ lính; cổ quấn khăn quàng dày màu đỏ và đút sâu hai tay vào túi áo khoác quân đội. Thật lạ là tôi rất hay mặc quần áo của quân Cộng hòa. June kéo cao cổ áo khoác, hơi thở cô cuộn lên xung quanh như những đám mây hơi nước. Đám tuyết như dày thêm, băng và nước rơi xuống mặt tôi, làm ngứa ngứa đôi lông mi. Tấm băng rôn chữ đậm tô đỏ vẫn treo trên cửa sổ các tòa cao tầng, màn hình khổng lồ có một biểu tượng màu đỏ và đen ở góc các chương trình truyền hình để thể hiện sự kính trọng với ngày sinh nhật của Anden. Mọi người bước đi hối hả như những chiếc bóng mờ trên đường. Chúng tôi thoải mái lặng lẽ bước đi, nhắm nháp cảm giác giản đơn khi được ở gần bên nhau.

Thực ra cũng hơi kỳ cục. Hôm nay là một ngày khá tốt của tôi, tôi không cảm thấy mình không thể theo kịp June, hôm nay, tôi không có cảm giác là mình chỉ còn sống được vài tháng nữa. Có khi lần này loại thuốc mới họ cho tôi uống sẽ có tác dụng.

Tôi không nói gì cho đến khi June dừng bước ở một quán cà phê nhỏ, ấm cúng cách chung cư tôi ở vài khối nhà. Tôi hiểu ngay tại sao cô lại chọn nơi này, quán rất vắng, nhỏ xinh nằm ở tầng một của một tòa nhà cao tầng ướt sũng nước bởi lớp tuyết mềm và không sáng sủa lắm. Mặc dù mở cửa đón khí trời giống như nhiều quán cà phê khác trong khu vực, quán vẫn có vài góc tối, yên tĩnh cho chúng tôi ngồi, nơi được thấp sáng duy nhất bởi những chiếc đèn lồng khối vuông sặc sỡ đặt trên mỗi chiếc bàn. Một cô phục vụ giục chúng tôi bước vào, xếp chỗ cho chúng tôi ở một góc khuất sáng theo yêu cầu của June. Những chiếc đĩa đựng nước có thả hoa đặt rải rác khắp quán. Tôi rùng mình, mặc dù chỗ chúng tôi ngồi khá ấm nhờ những chiếc đèn lồng sưởi ấm.

Chúng tôi đang làm gì ở đây? Tôi như bị một cơn sương mù cuốn đi, rồi mọi thứ lại trở nên rõ ràng, *chúng tôi ở đây để ăn tối, đó là việc chúng tôi đang làm.* Tôi lắc đầu, nhớ lại khó khăn nhỏ tôi đã gặp phải vài ngày trước, khi tôi không thể nhớ tên của Lucy. Một ý nghĩ đáng sợ xuất hiện.

Có thể đây là triệu chứng mới. Hoặc có thể tôi chỉ đang hoang tưởng.

Sau khi chúng tôi gọi món, June mở lời. Những tia sáng vàng trong đôi mắt cô thêm rực rỡ giữa ánh đèn lồng màu cam. “Sao cậu không nói với mình?” Cô khẽ nói.

Tôi đặt tay lên chiếc đèn lồng, cảm nhận hơi ấm. “Làm vậy thì có gì tốt?”

June nhú mày, lúc đó tôi mới để ý đôi mắt cô hơi bị sưng, như vừa mới khóc. Cô lắc đầu nhìn tôi. “Tin đồn đã lan khắp nơi,” Cô nói nhỏ bằng giọng tôi gần như không thể nghe rõ. “Nhiều người nói họ đã chứng kiến cậu được đưa ra khỏi căn hộ trên xe cang ba mươi tư giờ trước, một người trong số họ chắc chắn đã nghe lén một bác sĩ bàn luận về tình trạng của cậu.”

Tôi thở dài và giơ tay đầu hàng. “Cậu biết không, nếu tất cả những chuyện này gây ra nổi loạn ở đường phố và thêm nhiều rắc rối cho Anden thì mình rất tiếc. Mình đã được dặn là phải giữ bí mật, và mình đã làm như vậy, hết sức có thể. Mình chắc ngài cử tri vĩ đại sẽ tìm ra cách trấn an dân chúng thôi.”

June cắn môi. “Chắc phải có vài giải pháp Day à. Các bác sĩ của cậu đã...”

“Họ đã thử mọi cách.” Tôi nhăn nhó khi cơn đau thắt chạy xuyên qua gáy, như một sự trùng hợp. “Mình đã trải qua ba vòng thử nghiệm. Một quá trình lâu dài và đau đớn đến tận bây giờ.” Tôi giải thích với June những điều bác sĩ đã nói, về vùng nhiễm trùng khác thường trong hồi hải mã của tôi, thuốc men đang làm tôi suy yếu, hút hết sức lực từ cơ thể tôi. “Tin mình đi, họ đã thử rất nhiều cách.”

“Cậu còn bao lâu nữa?” Cô khẽ hỏi.

Tôi giữ im lặng, vờ như đang say sưa ngắm chiếc đèn lồng. Tôi không biết liệu mình có đủ cứng rắn để nói ra điều đó.

June nghiêng người lại gần, đến khi vai cô chạm nhẹ vào tôi. “Cậu còn bao lâu nữa?” Cô lại hỏi. “Làm ơn đi. Mình mong cậu vẫn đủ quan tâm đến mình để nói ra chuyện đó.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cô, từ từ gục ngã trước sức hút của cô, dường như tôi vẫn luôn như vậy. *Xin cậu, đừng bắt mình làm vậy.* Tôi không muốn nói thành lời với cô; việc đó có thể ám chỉ đây là sự thật. Nhưng cô trông rất buồn và sợ hãi làm tôi không thể kìm lòng. Tôi thở ra, đưa tay lùa vào tóc mình và cúi xuống. “Họ nói là một tháng,” Tôi khẽ nói. “Cũng có thể là hai. Họ nói mình nên sắp xếp những việc cần ưu tiên.”

June nhắm mắt lại, tôi nghĩ đã nhìn thấy cô khẽ xoay người tại chỗ. “Hai tháng,” Cô lơ đãng lẩm bẩm. Nỗi đau đớn tột cùng trên khuôn mặt cô gợi cho tôi về lý do tôi không muốn để cô biết.

Lại một khoảng lặng dài giữa chúng tôi, June nén xúc động, đưa tay rút một vật từ trong túi ra. Cô lấy ra một vật nhỏ, bằng kim loại. “Mình định đưa cho cậu vật này,” Cô nói.

Tôi nhìn nó bằng ánh mắt trống rỗng. Là một chiếc nhẫn bằng kẹp giấy, những đường dây mảnh kết thành chuỗi hình xoắn đẹp mắt và khép lại thành một vòng tròn, giống như cái tôi từng kết tặng cho cô. Tôi mở mắt ngược nhìn cô. Cô không nói gì; thay vào đó, cô cúi nhìn và giúp tôi đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của bàn tay phải. “Mình chỉ có chút ít thời gian,” Cô thì thầm.

Tôi đưa tay mân mê chiếc nhẫn và ngẫm nghĩ, sự căng nò thẳng hiện lên từ sâu thẳm trong tôi. Một tá cảm xúc pha trộn trong tôi. “Mình xin lỗi,” Sau một hồi tôi lắp bắp nói, cố gắng dẫn dắt mọi chuyện sang hướng có hy vọng hơn. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói, sau khi nhận quà từ cô ấy sao? “Họ nghĩ vẫn còn một cơ hội. Họ đang thử vài phác đồ điều trị khác.”

“Đã có lần cậu nói với mình tại sao cậu lại chọn ‘Day’ làm biệt danh đường phố,” Cô nói giọng quả quyết. Cô đặt tay lên bàn tay

tôi, che khuất đi chiếc nhẫn. Hơi ẩm từ làn da cô làm tôi thở gấp hơn. “Mỗi sáng mai thức dậy, mọi việc đều có thể xảy đến. Đúng không?” Một cơn râm ran chạy dọc sống lưng tôi. Tôi muốn ôm lấy khuôn mặt cô trong bàn tay mình, hôn lên má và say sưa nhìn vào đôi mắt đen buồn bã của cô và nói với cô rằng mình sẽ ổn. Nhưng đó sẽ chỉ là một lời nói dối khác. Nửa trong tôi tan nát vì khuôn mặt đau buồn của cô; nửa còn lại, tội lỗi thay, đang vỡ òa vui sướng khi biết cô vẫn còn quan tâm đến mình, có tình yêu trong từng lời bi thảm của cô, trong từng nếp gấp của chiếc nhẫn kim loại mảnh mai kia. Không phải sao?

Cuối cùng tôi hít thật sâu. “Đôi khi, mặt trời lặn sớm. Ngày sẽ không kéo dài mãi, cậu biết đấy. Nhưng mình sẽ chiến đấu đến cùng. Mình có thể hứa với cậu điều đó.”

Đôi mắt của June dịu đi. “Cậu không phải làm việc đấy một mình đâu.”

“Tại sao cậu phải chịu đựng những điều đó?” Tôi lẩm bẩm đáp. “Mình chỉ... nghĩ cứ thế này sẽ dễ dàng hơn.”

“Dễ hơn cho ai cơ?” June ngắt lời. “Cho cậu, mình, hay cho dân chúng? Cậu định một ngày nào đó cứ thế ra đi trong yên lặng, mà không nói lời nào với mình sao?”

“Ừ, mình định như vậy,” Tôi thấy mình đáp trả. “Nếu đêm đó mình nói với cậu, liệu cậu có đồng ý trở thành Đầu-não-tập-sự không?”

Cho dù định nói bất cứ điều gì thì June cũng không thể thốt ra được nữa. Cô dừng lại, nuốt khan. “Mình không,” Cô thừa nhận. “Có lẽ mình sẽ không có tâm trí làm việc đó. Mình sẽ đợi.”

“Chính xác.” Tôi hít thật sâu. “Cậu nghĩ mình muốn than thở với cậu về sức khỏe của mình trong lúc đó ư? Để cản trở cậu trên con đường đến với địa vị xã hội mà người khác có nỗ lực cả đời cũng chưa chắc đã có được sao?”

“Việc đó là do mình lựa chọn,” June nghiêng răng nói.

“Và mình muốn cậu lựa chọn mà không bị mình cản đường.”

June lắc đầu, vai cô hơi rũ xuống. “Cậu thực sự nghĩ mình ít quan tâm đến cậu như vậy sao?”

Thức ăn của chúng tôi được mang ra, bát súp nóng hổi, những chiếc đĩa đựng bánh mì ăn kèm và một túi đồ ăn được gói cẩn thận dành cho Eden, tôi nhẹ nhõm kết thúc câu chuyện. *Sẽ dễ dàng hơn cho mình, tôi tự nghĩ. Mình thà lảng tránh còn hơn phải ghi nhớ mỗi ngày rằng mình chỉ còn vài tháng được ở bên cậu.* Dù vậy tôi quá xấu hổ để nói ra điều đó. Khi June nhìn tôi mong chờ câu trả lời thì tôi chỉ lắc đầu và nhún vai.

Đúng lúc đó chúng tôi nghe thấy nó. Tiếng còi báo động vang rền khắp thành phố.

Tiếng còi kêu đến điếc tai. Cả hai như đông cứng người, nhìn lên những chiếc loa treo thành hàng trên tất cả các tòa nhà trong phố. Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe tiếng còi báo động nào như thế, một tiếng kêu xé tai, kéo dài vô tận, trút xuống bầu không khí, nhấn chìm mọi thứ trên đường đi. Tất cả màn hình khổng lồ đều tối đen. Tôi hoảng loạn đưa mắt nhìn June. *Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế này?*

Nhưng June không còn nhìn tôi. Đôi mắt cô dán chặt vào chiếc loa đang rền rĩ tiếng báo động vang khắp cả con đường, và khuôn mặt đầy hoảng loạn. Chúng tôi cùng nhìn vào khi màn hình khổng lồ bật sáng trở lại, lần này nhuộm màu đỏ máu và hiện lên dòng chữ màu vàng in đậm chạy ngang:

TÌM CHỖ TRÚ

“Như vậy nghĩa là sao?” Tôi hét to.

June nắm lấy tay tôi rồi bắt đầu chạy. “Nghĩa là một cuộc không kích sắp xảy ra. Bộ Giáp đã bị tấn công.”

JUNE

“Eden.”

Là từ đầu tiên Day thốt ra. Các màn hình khổng lồ đang phát đi thông báo mang màu đỏ chết chóc trong khi tiếng còi báo động rền rĩ khắp thành phố, rú lên từng hồi và lấn át mọi âm thanh khác. Dọc theo con phố, người dân ngó nghiêng qua cửa sổ và tràn ra từ các cửa ra vào của tòa nhà, hoang mang lo sợ giống như chúng tôi khi nghe thấy báo động bất thường. Binh lính ủa ra bố trí đội hình trên phố, la hét vào bộ đàm khi họ thấy quân địch đang tiếp cận. Tôi chạy ngay bên cạnh cậu, những suy nghĩ, những con số vụt qua trong đầu tôi khi chạy. (Bốn giây. Mười hai giây. Mười lăm giây một khối nhà, nghĩa là mất bảy mươi lăm giây chúng tôi sẽ tới căn hộ của Day nếu giữ tốc độ này. Liệu có đường nào ngắn hơn? Và *Ollie*. Tôi cần đưa nó ra khỏi căn hộ và giữ nó bên mình.) Sự tập trung đến kỳ lạ bám riết lấy tôi, giống như đã từng xảy ra khi lần đầu tiên tôi giải thoát Day khỏi lâu đài Batalla nhiều tháng trước, giống như lần Day trèo lên Tòa nhà Quốc hội để quan sát mọi người còn tôi làm quân lính mất dấu cậu. Tôi có thể là một người quan sát im lặng và đầy lo lắng trong phòng họp của Thượng viện, nhưng trên đường phố này, ngay chính giữa sự hỗn loạn này, tôi có thể suy nghĩ. Tôi có thể hành động.

Tôi nhớ mình đã từng đọc và diễn tập về còi báo động đặc thù ở trường trung học, mặc dù Los Angeles nằm cách xa Thuộc địa và những bài tập kia cũng hiếm khi diễn ra. Còi báo động chỉ được dùng khi quân địch tấn công thành phố chúng ta, khi chúng đã tiếp cận biên giới thành phố và đang xâm nhập. Tôi không biết quá trình diễn ra như thế nào ở Denver nhưng tôi hình dung sẽ không có nhiều khác biệt, chúng tôi sẽ lập tức sơ tán, tìm chỗ trú ẩn gần nhất trong boong ke dưới lòng đất đã

được chỉ định rồi lên tàu điện ngầm đến một thành phố an toàn hơn. Sau khi tôi vào đại học và chính thức trở thành quân nhân, cuộc diễn tập với tôi đã thay đổi: Quân lính sẽ báo cáo ngay cho sĩ quan chỉ huy địa phương thông qua bộ đàm. Chúng tôi phải sẵn sàng chiến đấu ngay khi biết tin.

Nhưng tôi chưa từng nghe tiếng còi báo động dùng trong trường hợp thành phố bị tấn công thật sự, bởi vì chuyện này chưa từng xảy ra. Hầu hết các cuộc công kích đều được đẩy lui trước khi chúng tôi tới nơi. Cho đến lúc này. Và khi tôi chạy song song cạnh Day, tôi biết chính xác cậu đang nghĩ gì. Một cảm giác tội lỗi quen thuộc lại dấy lên trong tôi.

Day chưa từng nghe tiếng còi báo động này, cũng chưa từng trải qua buổi luyện tập nào. Đó là bởi cậu đến từ khu dân nghèo. Trước đó tôi chưa từng chắc chắn, và thú thật cũng chưa từng nghĩ nhiều đến điều này, nhưng vẻ mặt lúng túng của Day khiến mọi chuyện sáng tỏ. Boong ke dưới lòng đất chỉ để dành cho tầng lớp trên, những khu vực đá quý. Khu dân nghèo thì bị bỏ mặc tự lo liệu.

Phía trên đầu, một tiếng động cơ gào rú. Một chiếc phản lực Cộng hòa. Rồi thêm vài chiếc nữa. Những tiếng la hét nổi lên, trộn lẫn cùng tiếng báo động, tôi sẵn sàng ứng phó nếu Anden gọi đến bất cứ lúc nào. Phía xa nơi đường chân trời, tôi đã nhìn thấy những vầng sáng cam bùng lên dọc theo Bộ giáp. Chính phủ Cộng hòa đang mở một cuộc phản công từ bức tường chắn. *Điều này đang thực sự xảy ra.* Nhưng đáng lẽ không nên như vậy. Chính quyền Thuộc địa đã cho chúng ta *thời gian*, dù ít, để giao thuốc chữa dịch cho họ, và từ tối hậu thư đó, mới chỉ bốn ngày trôi qua. Cơn giận trong tôi bùng lên. Có phải họ muốn chúng ta mất cảnh giác bằng cách cực đoan như vậy?

Tôi nắm lấy tay Day và tăng tốc độ. “Cậu gọi cho Eden được không?” Tôi hét to.

“Ừ,” Day thở dốc. Tôi nhận ra tức thì cậu không còn giữ được thể lực như trước, hơi thở nặng hơn, còn bước chạy cũng chậm hơn một chút. Cổ họng tôi nghẹn lại. Đây phần nào là bằng chứng đầu tiên cho thấy sức khỏe cậu đã suy yếu, và tim tôi đau

thắt. Tôi nắm chặt bàn tay cậu. Phía sau chúng tôi, một vụ nổ vang dội xuyên qua bầu trời đêm. Tôi nắm chặt bàn tay cậu.

“Cậu bảo Eden đợi sẵn ở cổng chung cư đi,” Tôi hét lên. “Mình biết chúng ta có thể đi đâu rồi.”

Một giọng khản thiết vang lên trong tai nghe của tôi. Là Anden. “Em đang ở đâu?” Anh nói. Tôi rùng mình khi phát hiện ra dấu hiệu sợ hãi trong giọng anh, lại thêm một thứ tôi ít khi nghe thấy. “Anh đang ở Tòa nhà Quốc hội. Anh sẽ cử xe jeep đến đón em.”

“Anh hãy cử xe đến căn hộ của Day. Một phút nữa em sẽ tới đó. Và Ollie, con chó của em...”

“Anh sẽ bảo người đưa nó vào boong ke ngay,” Anden nói. “Em hãy cẩn thận.” Một tiếng tách phát ra, và tôi còn nghe tiếng tĩnh điện vài giây trước khi tai nghe tắt đi. Bên cạnh tôi, Day lặp lại lời hướng dẫn của tôi cho Eden qua chiếc micro của cậu.

Khi chúng tôi chạy đến khu chung cư, những chiếc phản lực của Cộng hòa gào rú mỗi giây, vẽ ra hàng chục vệt khói trên bầu trời tối. Đám đông đã bắt đầu tập trung bên ngoài chung cư và được các đội tuần tra thành phố hướng dẫn tỏa đi các hướng. Tôi choáng váng, kinh hãi nhận ra một số chiếc phản lực nơi đường chân trời không phải của Cộng hòa, mà là của một kẻ địch xa lạ. Nếu chúng đến gần như vậy, thì chắc hẳn đã vượt qua được tên lửa tầm xa của chúng ta. Hai đốm đen lớn hơn bay nơi cuối trời. Khí cầu Thuộc địa.

Day nhìn thấy Eden trước tôi, thằng bé nhỏ thó với mái-tóc-vàng nổi bật, tay đang bám chặt lấy hàng rào cạnh cổng chung cư, dáo dác nhìn vô vọng giữa một biển người xung quanh. Người chăm sóc hai anh em đứng sau, đặt bàn tay vững chắc lên vai thằng bé. “Eden!” Day gọi lớn. Thằng bé lập tức quay về hướng chúng tôi. Day nháy qua bậc thềm, ôm chầm lấy thằng bé, rồi quay lại nhìn tôi. “Chúng ta đi đâu đây?” Cậu la lên.

“Ngài Cử tri đang cử một chiếc xe jeep đến đón chúng ta,” Tôi nói thầm vào tai cậu để người khác không nghe được. Đã có vài người thoáng nhận ra chúng tôi ngay cả khi họ chen chúc lướt

qua giữa một đám đông hoảng loạn. Tôi kéo cao cổ áo, đầu cúi thấp hơn khi họ đi qua. *Thôi nào, tôi lắm nhảm.*

“June,” Day gọi. Tôi bắt gặp ánh mắt cậu. “Điều gì sẽ xảy đến với các khu vực khác?”

Câu hỏi làm tôi điếng người. *Điều gì sẽ xảy đến với các khu vực khác ư?* Tôi do dự, và trong một thoáng im lặng đó, Day đã nhận ra câu trả lời. Cậu mím môi thật chặt. Ánh mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Chiếc xe jeep xuất hiện lập tức cứu tôi khỏi câu hỏi đó. Tiếng phanh xe rít lên cách đám đông đang tập trung vài mét, tôi nhìn thấy Anden vẫy tôi từ ghế hành khách. “Chúng ta đi thôi,” Tôi giục Day. Chúng tôi đi xuống bậc thềm khi một binh lính mở cửa. Day giúp Eden và người chăm sóc họ vào trong trước, khi cả hai đã thắt đai an toàn chúng tôi mới leo lên xe. Chiếc xe tăng tốc hết cỡ cùng lúc có thêm vài chiếc phản lực Cộng hòa bay qua đầu chúng tôi. Ở phía xa, lại một đám mây màu cam sáng bùng lên từ Bộ giáp. Do tôi tưởng tượng hay vụ nổ này thực sự trông gần hơn lần trước? (Có lẽ gần hơn khoảng 30 mét, dựa theo kích cỡ vụ nổ.)

“Tôi mừng là mọi người đều an toàn,” Anden nói nhưng không quay lại. Anh chào xã giao từng người, rồi thì thầm ra lệnh cho lái xe, anh ta lập tức rẽ gấp ở tòa nhà tiếp đó. Eden giật mình thốt lên một tiếng. Người chăm sóc nắm chặt lấy vai cậu bé, cố gắng vỗ về.

“Sao lại đi đường chậm?” Anden nói khi chúng tôi chuyển hướng xuống con phố hẹp. Mặt đất rung lên vì tác động ở phía xa.

“Tôi xin lỗi, thưa Cử tri,” Người lái xe đáp lời. “Tin báo có vài vụ nổ bên trong Bộ Giáp, con đường nhanh nhất không còn an toàn. Chúng đánh bom trúng một số xe jeep ở bên kia thành phố Denver.”

“Có thương vong không?”

“May mắn là không nhiều. Có hai chiếc bị lật, một vài tù nhân trốn thoát và một người lính bị chết.”

“Tù nhân là những ai?”

“Chúng tôi vẫn đang điều tra.”

Tôi bỗng có linh tính không hay. Khi tôi đến gặp Thomas, có một nhóm lính đến thay phiên canh gác ở phòng giam của Chỉ huy Jameson. Khi tôi đi thì lại là một nhóm lính khác.

Anden thở dài không hài lòng, rồi liếc nhìn chúng tôi. “Chúng ta đang đến khu vực ngầm được gọi là Hầm Số Một. Mọi người nên ở lại trong hầm hoặc rời đi ngay, lính canh sẽ quét vôn tay ở cổng vào. Mọi người nghe cậu lái xe nói rồi đấy, đi ra ngoài một mình sẽ không an toàn. Mọi người hiểu chứ?”

Lái xe nhấn tay lên tai, mặt tái đi, rồi quay ra nhìn Anden. “Thưa ngài, chúng tôi đã xác định được tù nhân trốn thoát. Có ba người.” Anh ta do dự, rồi nuốt khan. “Đại úy Thomas Bryan. Trung úy Patrick Murrey. Chỉ huy Natasha Jameson.”

Thế giới quanh tôi như chao đảo. Tôi đã biết. Tôi đã biết mà. Mới hôm qua, tôi còn nhìn thấy Chỉ huy Jameson bị giam sau song sắt, còn nói chuyện với Thomas khi anh ta đang ủ rũ trong tù. *Họ không thể đi xa được, tôi tự nhủ.* “Anden,” Tôi nói nhỏ, buộc các giác quan của mình tập trung lại. “Hôm qua, khi em đến gặp Thomas, đã có một nhóm lính khác đến thay phiên. Nhóm lính đó có được phân công không?” Day và tôi nhìn nhau, và ngay tức thì tôi cảm thấy như cả thế giới này đang trêu đùa chúng tôi, đan mắc cuộc đời chúng tôi vào một trò đùa độc ác.

“Truy tìm tù nhân ngay,” Anden trả lời vào micro. Mặt anh trở nên trắng bệch. “Bắn ngay khi thấy chúng.” Anh liếc về phía tôi trong khi nói tiếp. “Đưa những lính gác chịu trách nhiệm đến chỗ tôi. Ngay.”

Tôi nép người khi một vụ nổ nữa làm rung chuyển mặt đất. *Họ không thể đi xa được. Cuối cùng họ sẽ bị bắt giữ và bị bắn chết.* Tôi lặp đi lặp lại câu này. Không, có một điều gì khác đang diễn ra ở đây. Đầu óc tôi lật lại những khả năng:

Không phải trùng hợp khi Chỉ huy Jameson trốn thoát, chính quyền Thuộc địa tấn công vào cùng ngày bà ta được chuyển đi. Chắc chắn có những kẻ phản bội khác trong hàng ngũ Cộng hòa,

những tên mà Anden chưa diệt hết. Chỉ huy Jameson có lẽ đã truyền tin cho Thuộc địa thông qua chúng. Suy cho cùng, bằng cách nào đó Thuộc địa đã biết được khi nào quân lính ở Bộ giáp thay phiên gác, đặc biệt là ngày hôm nay chúng tôi có ít quân ở Bộ giáp hơn thường lệ do ngộ độc thức ăn. Chúng đã biết để tấn công vào thời điểm chúng tôi yếu nhất.

Nếu trong trường hợp đó, thì chính quyền Thuộc địa đã lên kế hoạch tấn công hàng tháng trời. Thậm chí là trước cả khi dịch bệnh bùng phát.

Và Thomas. Liệu anh ta có liên quan đến toàn bộ chuyện này? Trừ phi anh ta cố báo trước cho tôi. Đó là lý do anh ta đòi gặp tôi ngày hôm qua. Vì nguyện vọng cuối cùng, nhưng cũng có thể là vì mong tôi sẽ để ý điều gì đó ở nhóm lính gác. Tim tôi như đập nhanh hơn. Nhưng tại sao anh ta không nói thẳng lời cảnh báo?

“Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?” Tôi lặng người hỏi.

Anden ngả đầu tựa vào ghế. Có thể anh đang nghĩ đến một danh sách tương tự về các khả năng có thể xảy ra với những tù nhân trốn thoát nhưng không nói ra. “Máy bay phản lực của chúng ta đang giao chiến ngay ngoại ô Denver. Bộ Giáp sẽ cầm cự được khá lâu, nhưng có khả năng lớn quân Thuộc địa đang trên đường tới thêm. Chúng ta sẽ cần giúp đỡ. Các thành phố lân cận đã được cảnh báo và đang gửi quân tiếp viện, nhưng” Anden dừng lời quay lại nhìn tôi, “như thế có thể vẫn không đủ. Trong khi chúng ta tiếp tục tập trung dân cư xuống tầng hầm thì, June, anh và em cần trao đổi riêng ngay bây giờ.”

“Anh định sơ tán những dân nghèo đi đâu, thưa Cử tri?” Day chột cất lời.

Anden lại quay về chỗ ngồi. Anh nhìn đôi mắt xanh đầy thù địch của Day với ánh mắt bình tĩnh nhất có thể. Tôi để ý anh tránh nhìn vào Eden, “Tôi đã cử quân lính đang trên đường đến những vùng phía ngoài,” Anh nói. “Họ sẽ tìm nơi trú ẩn cho người dân, và bảo vệ họ cho đến khi tôi có mệnh lệnh khác.”

“Tôi đoán là không có boong ke ngầm nào dành cho họ,” Day lạnh lùng đáp lại.

“Tôi rất tiếc.” Anden thở dài. “Những boong ke được xây dựng từ lâu, thậm chí trước cả khi bố tôi trở thành Cử tri. Chúng tôi đang xây dựng thêm.”

Day vươn người ra trước, nheo mắt. Tay phải của cậu giữ chặt lấy Eden. “Vậy chia đôi số boong ke cho hai khu. Một nửa cho dân nghèo, một nửa cho dân giàu. Tầng lớp trên cũng nên mạo hiểm giơ đầu ra ngoài trời giống như tầng lớp dưới.”

“Không,” Anden cương quyết, dù cho tôi vẫn nhận thấy sự nuối tiếc trong lời nói của anh. Anh đã phạm sai lầm khi tranh cãi về đề tài này với Day, và tôi đã không thể ngăn anh lại. “Nếu chúng ta làm thế, logic vận tải sẽ trở thành cơn ác mộng. Các vùng phía ngoài không có cùng tuyến đường sơ tán, nếu những vụ nổ đánh trúng thành phố, hàng trăm ngàn người sẽ bị thương ngoài trời vì chúng ta không thể tổ chức mọi người kịp thời. Chúng ta phải sơ tán khu đá quý trước. Rồi có thể...”

“Vậy *làm đi!*” Day hét lên. “Tôi không quan tâm đến cái logic chết tiệt của anh!”

Mặt Anden nghiêm lại. “Cậu sẽ không được cãi lại tôi như vậy,” Anh nạt. Trong giọng nói là sự đánh thép mà tôi nhận ra từ vụ xét xử Chỉ huy Jameson. “Tôi là Cử tri của cậu.”

“Và *tôi* đã đặt anh ở vị trí *đó*,” Day ngắt lời. “Được thôi, anh muốn nói kiểu logic phải không? Tôi chơi luôn. Nếu anh không nỗ lực hơn để bảo vệ những người dân nghèo *ngay bây giờ*, tôi có thể hoàn toàn đảm bảo rằng anh sẽ được giải quyết một cuộc bạo động không thể kiểm soát. Anh có *thực sự* muốn vậy trong khi chính quyền Thuộc địa đang tấn công không? Như anh đã nói, anh là Cử tri. Nhưng anh sẽ không còn là thế nếu phần còn lại của đất nước biết về cách anh xử lý việc này, và ngay cả tôi cũng không thể ngăn họ nổi dậy. Họ đã nghĩ chính phủ Cộng hòa đang cố giết tôi. Anh nghĩ chính phủ Cộng hòa sẽ cầm cự được bao lâu giữa một cuộc chiến từ cả bên ngoài và bên trong?”

Anden lại quay nhìn thẳng. “Cuộc tranh luận kết thúc.” Như thường lệ, giọng anh trầm lặng đầy nguy hiểm, nhưng chúng tôi vẫn nghe rõ từng từ.

Day nguyên rửa một câu rồi đổ người ra sau ghế. Tôi nhìn cậu, lắc đầu. Day có ý đúng, tất nhiên, cả Anden cũng vậy. Vấn đề là chúng tôi không có thời gian cho mấy điều vô nghĩa này. Sau một lúc im lặng, tôi vươn người ra trước, hắng giọng và thử phương án khác.

“Chúng ta nên sơ tán dân nghèo vào những khu nhà giàu,” Tôi nói. Họ sẽ vẫn ở trên mặt đất, nhưng những khu nhà giàu nằm ở trung tâm của Denver, không phải dọc theo Bộ giáp nơi cuộc chiến đang diễn ra. Đây là kế hoạch còn khiếm khuyết, nhưng người dân nghèo sẽ thấy chúng ta đang nỗ lực bảo vệ họ. Rồi, khi người dân trong boong ke đã dần sơ tán tới LA qua đường tàu điện ngầm, chúng ta sẽ có thời gian, không gian để chuyển dần những người khác xuống dưới lòng đất.”

Day nói gì đó không rõ, nhưng đồng thời cậu cũng lăm bầm lời đồng ý miễn cưỡng. Cậu nhìn tôi tỏ ý biết ơn. “Với mình thì kế hoạch này hay hơn. Ít ra người dân cũng được *điều gì đó*.” Vài giây sau, tôi phát hiện ra điều cậu đang lăm bầm. *Cậu làm Cử tri còn tốt hơn gã đàn ông này.*

Anden yên lặng trong khi cân nhắc đề xuất của tôi. Rồi anh gật đầu đồng ý và nhấn tay lên tai. “Chỉ huy Greene,” Anh nói, rồi tuôn ra một loạt mệnh lệnh.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Day. Trông cậu vẫn buồn nhưng ít ra đôi mắt không còn bùng lên giận dữ như lúc trước. Cậu hướng sự chú ý đến Lucy, người đang choàng cánh tay qua vai che chở cho Eden. Thằng bé cuộn người ngồi trong một góc ghế xe jeep với đôi chân co quắp, hai tay ôm lấy chân. Em đưa mắt liếc nhìn màn hình vụt qua, nhưng tôi không chắc em có thể nhìn rõ bao nhiêu. Tôi vói qua Day, chạm vào vai Eden. Em lập tức căng thẳng. “Không sao đâu, chị June đây,” Tôi nói. “Và đừng lo. Chúng ta sẽ ổn cả, em nghe rõ không?”

“Sao quân Thuộc địa lại tấn công ạ?” Eden hỏi, đưa đôi mắt to màu tím tím nhìn tôi và Day.

Tôi ghen hòng. Hai chúng tôi đều không trả lời. Cuối cùng, khi thẳng bé lặp lại câu hỏi, Day ôm em chặt hơn và thì thầm điều gì đó. Eden ngồi xuống dựa vào vai anh trai. Trông vẫn không vui và sợ hãi, nhưng nỗi khiếp sợ ít nhất đã được kiềm chế, chúng tôi đi hết quãng đường còn lại mà không nói thêm lời nào.

Thời gian dài như vô tận (thực ra chuyến đi chỉ mất hai phút mười hai giây), nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đến một tòa nhà trông rất bình thường nằm gần trung tâm khu phố chính của Denver, một tòa cao ốc ba mươi tầng với những thanh dầm bắt chéo nâng đỡ ở cả bốn mặt. Hàng tá đội tuần tra hòa lẫn cùng đám đông dân thường, tổ chức họ lại thành từng nhóm tại cổng ra vào. Lái xe của chúng tôi dừng xe jeep ở mặt bên tòa nhà, nơi đội tuần tra để cho chúng tôi đi qua cửa của hàng rào tạm thời. Qua cửa kính, tôi thấy binh lính chạm gót giày chào kiểu nhà binh khi chúng tôi đi qua. Một trong số họ dắt Ollie. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nó. Khi xe jeep đỗ lại, hai người lính nhanh chóng mở cửa cho chúng tôi. Anden bước ra, ngay lập tức anh được vây quanh bởi bốn đại úy đội tuần tra, tất cả đều bồn chồn báo cáo với anh về tiến trình cuộc sơ tán. Chú chó của tôi điên cuồng kéo người lính về phía tôi. Tôi cảm ơn người lính, cầm lấy sợi dây và xoa đầu Ollie. Nó đang thở hổn hển vì mệt.

“Lối này, thưa cô Iparis,” Người lính mở cửa cho tôi nói. Day lặng lẽ theo sau tôi với vẻ căng thẳng, tay cậu vẫn vòng chặt qua vai Eden. Bà Lucy bước ra sau cùng. Tôi quay lại nhìn nơi Anden đang say sưa trò chuyện với các đại úy của mình, anh dừng lại và liếc nhìn tôi thật nhanh. Rồi anh đưa mắt nhìn Eden. Tôi biết chắc hẳn anh đang có cùng suy nghĩ với Day: *Giữ Eden được an toàn*. Tôi gật đầu, ra dấu rằng tôi đã hiểu ý anh, rồi chúng tôi tiếp tục đi qua một đám đông sơ tán đang đứng đợi và tôi mất dấu Anden.

Thay vì đối mặt với hàng dài dân cư ở cổng vào, binh lính hộ tống chúng tôi đi qua một cửa riêng và bước xuống những bậc thang uốn lượn, đến khi tới một hành lang mờ sáng kết thúc

bằng hai cánh cổng thép to bản. Những lính gác đứng ở lối vào thay đổi tư thế khi họ nhận ra tôi.

“Lối này thưa cô Iparis,” Họ nói. Một trong số họ cứng người khi nhìn thấy Day, nhưng đã nhanh chóng quay đi khi Day bắt gặp ánh mắt anh ta. Cánh cửa mở ra cho chúng tôi.

Chúng tôi được chào đón bằng một luồng khí ẩm, ấm áp và một khung cảnh hỗn loạn trong trật tự. Căn phòng nơi chúng tôi bước vào giống như một kho hàng khổng lồ (kích cỡ bằng một nửa Sân vận động Sát hạch, ba mươi sáu chiếc đèn huỳnh quang và sáu hàng dầm thép xếp trên trần nhà), chỉ duy nhất một màn hình khổng lồ trên bức tường bên trái phát ánh sáng hướng dẫn cho những người sơ tán thuộc giới thượng lưu đang bối rối di chuyển xung quanh chúng tôi. Xen giữa họ là một nhóm dân nghèo (chính xác là mười bốn người), những người này chắc hẳn là quản gia, gia nhân của các gia đình thuộc khu đá quý. Tôi thất vọng khi thấy binh lính tách họ thành một hàng riêng biệt. Vài người thượng lưu ném cho họ cái nhìn thương hại, trong khi những kẻ khác chỉ liếc nhìn khinh miệt.

Day cũng nhìn thấy họ. “Chúng ta đều được sinh ra bình đẳng, phải không nào?” Cậu lẩm bẩm. Tôi không nói gì.

Vài căn phòng nhỏ hơn nằm dọc bức tường bên phải. Ở tận cuối căn phòng lớn, phía đuôi chiếc tàu điện ngầm đang đỗ nghỉ lại trong một đường hầm, đám đông gồm binh lính và dân thường tập trung dọc theo hai bên ga tàu. Binh lính cố gắng sắp xếp những cư dân đang sợ hãi, hoảng loạn lên tàu. Tôi không biết rồi con tàu sẽ đưa họ đến đâu.

Bên cạnh tôi, Day im lặng quan sát khung cảnh với đôi mắt sôi sục. Bàn tay cậu vẫn giữ chặt Eden. Tôi không biết liệu cậu có đang để ý những trang phục quý tộc mà hầu hết những người sơ tán đang mặc không.

“Rất xin lỗi vì sự hỗn loạn này,” Một lính gác nói khi cô hộ tống chúng tôi đến một trong những căn phòng nhỏ. Cô chạm tay lên vành mũ thật lịch sự. “Chúng ta đang bước đầu sơ tán cư dân, như mọi người có thể thấy, đợt sơ tán đầu tiên vẫn đang được tiến hành. Chúng tôi cũng có thể đưa cô, cả Day và gia đình

cậu ấy lên chuyến đầu tiên, nếu cô không phiền nghỉ ngơi một lát trong phòng riêng.”

Mariana và Serge có lẽ đã đợi sẵn trong phòng họ. “Cảm ơn cô,” Tôi đáp. Chúng tôi đi qua vài cánh cửa, những cửa sổ hình chữ nhật dài để lộ ra những căn phòng rộng, trống trải với bức chân dung Anden treo trên tường. Hai căn phòng trông như để phục vụ các sĩ quan cấp cao, trong khi những phòng khác có vẻ để giam giữ kẻ gây rối, những nghi phạm với khuôn mặt ủ rũ kẹt giữa hai bên lính gác. Một căn phòng chúng tôi đi ngang qua đang giữ vài người bị lính gác vây xung quanh.

Chính căn phòng này làm tôi dừng lại. Tôi nhận ra một người trong đó. Có thật là cô ấy không? “Đợi đã,” Tôi gọi to, bước đến gần cửa sổ. Tôi thấy một cô gái trẻ với đôi mắt to, mái tóc ngắn quá vai rối bù, ngồi trên một chiếc ghế bên cạnh một chàng trai mắt xám và ba người khác nhìn tôi tỏ hơn tôi nhớ. Tôi liếc về phía quân lính. “Họ đang làm gì ở đây thế?”

Day bước theo tôi. Khi nhìn thấy điều tôi nhìn thấy, cậu hít một hơi thật sâu. “Hãy đưa chúng ta vào đó,” Cậu thì thầm với tôi. Giọng cậu thúc giục đến tuyệt vọng. “*Làm ơn đi.*”

“Đó là những tù nhân, thưa cô Iparis,” Người lính đáp, lúng túng vì sự quan tâm của chúng tôi. “Tôi không khuyến khích...”

Tôi mím môi. “Tôi muốn gặp họ,” Tôi ngắt lời.

Người lính ngần ngại, liếc quanh căn phòng rồi do dự gật đầu. “Vâng, tất nhiên rồi,” cô đáp. Cô bước đến mở cửa, rồi giục chúng tôi đi vào. Bà Lucy đứng ngay bên ngoài, vòng tay ôm chặt Eden. Cánh cửa sau lưng chúng tôi khép lại.

Tôi thấy mình nhìn chăm chăm thẳng vào Tess và một nhóm quân Ai quốc.

DAY

Vậy đấy, chết tiệt. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy Tess là khi em đứng giữa con ngõ gần nơi chúng tôi định ám sát Anden, nắm tay em siết chặt và khuôn mặt xước xát. Giờ đây nhìn em khác nhiều. Điềm đạm hơn. Già dặn hơn. Em cũng cao hơn một chút, khuôn mặt tròn xoe trẻ con đã gọn hơn. Nhìn thật lạ lẫm.

Em và những người khác đều bị còng vào ghế. Cảnh tượng này không giúp tâm trạng tôi khá hơn. Tôi nhận ngay ra một trong những bạn đồng hành của em, Pascao, người đưa tin có làn da sẫm màu với mái tóc ngắn xoăn và đôi mắt màu xám nhạt nực cười. Cậu không thay đổi nhiều, dù bây giờ, khi đứng đủ gần, tôi có thể thấy dấu tích của một vết sẹo nằm ngang mũi cậu và một vết khác nằm gần thái dương phải. Cậu nở một nụ cười khoe trọn hàm răng trắng đầy mĩa mai. “Phải anh không Day?” Cậu vừa nói vừa nháy mắt trêu đùa. “Vẫn lộng lẫy như mọi khi. Bộ quân phục Cộng hòa hợp với anh đấy.” Cậu đang châm chọc. Tôi quay ra nhìn những người canh gác họ. “Thế quái nào mà họ lại trở thành tù nhân?”

Một người lính hất hàm nhìn tôi. Dựa vào tất cả những hình trang trí chết tiệt trên đồng phục, hẳn chắc hẳn là đại úy của nhóm lính hoặc đại loại vậy. “Chúng là quân Ái Quốc,” Hẳn nói, nhấn mạnh từ cuối cùng như thể đang hướng mũi dùi vào tôi. “Chúng tôi đã bắt chúng ở ven rìa Bộ Giáp, nơi chúng định vô hiệu hóa các thiết bị quân đội và hỗ trợ cho quân Thuộc địa.”

Pascao tức giận dịch chuyển trên ghế. “Nhảm nhí, người bị mù à,” Cậu ngắt lời. “Chúng tôi đang hạ trại dọc theo Bộ Giáp vì chúng tôi đang cố giúp đỡ những binh lính đáng thương hại *của các người*. Lẽ ra chúng tôi không nên bận tâm.”

Tess nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác mà em chưa từng dành cho tôi. Cánh tay em quá nhỏ và gầy so với cái còng khổng lồ ôm lấy cổ tay. Tôi nghiêng rằng; tôi liếc nhanh về khẩu súng ở thắt lưng tên lính. *Không được manh động*, tôi tự nhủ. *Không phải giữa những kẻ ưa bắn giết này.* Tôi liếc thấy một người trong số họ đang chảy máu ở vai. “Thả họ ra,” Tôi nói với binh lính. “Họ không phải kẻ địch.”

Tên lính nhìn tôi lạnh lùng khinh khỉnh. “Không được. Chúng tôi được lệnh giam giữ chúng đến khi...”

Bên cạnh tôi, June hít hàm hỏi. “Ai ra lệnh này?”

Vẻ mạnh dạn của hấn có chút dao động. “Cô Iparis, tôi nhận lệnh trực tiếp từ ngài Cử tri vĩ đại.” Má hấn ửng đỏ khi thấy June nheo mắt, rồi hấn bắt đầu ba hoa gì đó về chuyến tuần tra quanh Bộ Giáp và về sự căng thẳng của trận chiến. Tôi bước đến cạnh Tess, ngồi sụp xuống để mắt chúng tôi ngang bằng nhau. Lính gác chuẩn bị súng, nhưng June cắt ngang bằng lời cảnh báo buộc họ dừng lại.

“Em đã quay lại,” Tôi thì thầm với Tess.

Dù cho Tess vẫn cảnh giác, nhưng có chút dao động trong đôi mắt em. “Đúng thế.”

“Tại sao vậy?”

Tess do dự. Em quay qua nhìn Pascao, người đang nhìn tôi bằng đôi mắt xám đầy sững sốt. “Chúng tôi quay lại,” Cậu đáp, “vì Tess nghe thấy anh gọi chúng tôi.”

Họ nghe được tôi. Tất cả những tín hiệu vô tuyến tôi gửi đi suốt hàng tháng trời đã không biến mất vào bóng đêm, bằng cách nào đó, *họ đã nghe được tôi.* Tess nuốt khan để lấy can đảm nói. “Frankie bắt được sóng của anh lần đầu tiên cách đây vài tháng,” Em nói, gạt đầu về phía cô gái tóc xoăn đang bị trói vào ghế. “Cậu ấy nói anh đang cố liên lạc với chúng em.” Tess đưa mắt nhìn xuống. “Em đã không muốn trả lời. Nhưng rồi em nghe về bệnh tình của anh... và...”

Thế đấy. Tin tức chắc chắn đã lan đi khắp nơi.

“Này,” Pascao cắt ngang khi cậu thấy vẻ mặt của tôi. “Chúng tôi không trở về nước Cộng hòa chỉ vì bọn tôi thương xót anh. Chúng tôi đã nghe tin tức từ cả anh và chính quyền Thuộc địa. Đã nghe về mối đe dọa chiến tranh xảy ra.”

“Và cậu quyết định đến trợ giúp chúng tôi?” June lên tiếng. Đôi mắt cô đầy nghi ngờ. “Tại sao tự nhiên lại rộng lượng như vậy?”

Nụ cười mỉa mai của Pascao biến mất. Cậu nghiêng đầu nhìn June. “Cô là June Iparis, phải không?”

Viên đại úy bắt đầu nhắc cậu chào June bằng kính ngữ, nhưng June chỉ gạt đầu.

“Vậy ra cô là người đã phá hỏng kế hoạch và chia rẽ đội của chúng tôi.” Pascao nhún vai. “Tôi không oán thán gì, cô biết đấy, không phải tôi là fan hâm mộ của Razor hay gì đó.”

“Tại sao cậu quay lại đất nước này?” June lặp lại.

“Thôi, được rồi. Chúng tôi bị tống cổ khỏi Canada.” Pascao hít một hơi sâu. “Chúng tôi đã trốn ở đó sau khi mọi thứ tan rã trong suốt...” Cậu ta dừng lại để liếc nhìn những binh lính xung quanh, “thời gian, à, cô biết đấy. Ngày hẹn của chúng ta với Anden. Nhưng rồi người Canada phát hiện chúng tôi không được phép ở đất nước họ, nên chúng tôi đã phải bay trở về phía Nam. Nhiều người đã bị phân tán do gió mạnh. Tôi không biết nguyên nửa nhóm của chúng tôi đang ở đâu, có thể một số vẫn đang ở Canada. Khi tin tức về Day vỡ lở, cô bé Tess đây đã hỏi liệu em có thể tách chúng tôi và một mình quay về Denver không. Tôi không muốn em, ừm, bị chết, nên chúng tôi đã đi cùng.” Pascao cúi nhìn một lúc. Cậu không ngừng nói, nhưng tôi biết cậu chỉ đang bịa ra chuyện này, cố đưa ra một lý do bất kỳ nhưng không phải lý do chính. “Với cuộc xâm lược của Thuộc địa, tôi đã nghĩ nếu chúng tôi thử trợ giúp công tác hậu cần của các anh, thì có lẽ chúng tôi sẽ được miễn tội và được phép ở lại đất nước này, nhưng tôi biết Cử tri của các anh có lẽ không phải người mà chúng tôi...”

“Tất cả chuyện này là sao?”

Tất cả chúng tôi cùng quay lại phía giọng nói cất lên, ngay khi binh lính trong phòng giờ tay chào. Tôi đứng dậy nhìn Anden đang đứng ở cửa ra vào với một nhóm vệ binh phía sau, đôi mắt đen thẫm sắp sửa nổi giận, ánh mắt nhìn chăm chăm vào June đầu tiên, sau đó là tôi và rồi đến nhóm Ái quốc. Dù chúng tôi mới để anh ta lại cùng các tướng tá của mình không lâu nhưng trên vai quân phục của anh ta đã dính một lớp bụi kha khá và khuôn mặt có vẻ ảm đạm. Tay đại úy nói chuyện với chúng tôi trước đó giờ đang hắng giọng lo lắng. “Lỗi của tôi thưa ngài cử tri,” Hấn bắt đầu, “nhưng chúng tôi đã bắt được những tù nhân này gần Bộ Giáp...”

Nghe thấy vậy, June khoanh tay trước ngực. “Vậy tôi đoán ngài không phải là người phê duyệt chuyện này phải không, ngài Cử tri?” Cô nói với Anden. Vẻ gai góc trong giọng nói làm tôi hiểu lúc này cô và Anden đang không hòa thuận.

Anden xem xét tình hình. Màn tranh cãi của chúng tôi trên chuyến xe vừa qua có lẽ đang in đậm trong tâm trí anh ta nhưng anh ta không buồn nhìn về hướng tôi. Được, tốt thôi. Có khi tôi đã cho anh ta điều gì đó để suy nghĩ. Cuối cùng, anh ta gật đầu với tay đại úy. “Họ là ai?”

“Cựu thành viên quân Ái quốc, thưa ngài.”

“Tôi hiểu. Ai đã ra lệnh này?”

Mặt tay đại úy đỏ bừng. “Dạ thưa ngài Cử tri,” Hấn đáp, cố ra giọng trịnh trọng, “sĩ quan chỉ huy của tôi...”

Nhưng Anden đã hướng sự chú ý khỏi tay đại úy đối trá và rời khỏi phòng. “Tháo còng cho họ,” Anh ta nói mà không quay lại. “Giờ cứ giữ họ ở đây, sau sẽ sơ tán họ đi với đoàn cuối cùng. Canh chừng họ cẩn thận đấy.” Anh ta ra hiệu cho chúng tôi đi theo, “Cô Iparis. Cậu Wing, cảm phiền hai người.”

Tôi quay lại nhìn Tess một lần nữa, em đang nhìn binh lính tháo còng khỏi cổ tay mình. Rồi tôi bước đi cùng June. Eden vội vã đi theo tôi, suýt va vào tôi vì bước vội, tôi đưa tay nắm lấy tay thẳng bé.

Anden dừng chúng tôi trước một nhóm lính Cộng hòa. Tôi cau mày khi nhìn thấy cảnh tượng này. Bốn người lính đang quỳ xuống đất và đặt hai tay lên đầu. Mặt họ cúi gằm. Một người đang lặng lẽ khóc.

Những binh lính còn lại trong nhóm đều chĩa súng vào nhóm lính đang quỳ. Tay lính phụ trách báo cáo Anden. “Đây là những binh lính chịu trách nhiệm canh gác Chỉ huy Jameson và Đại úy Bryant. Chúng tôi đã phát hiện mối liên hệ đáng ngờ giữa một trong số chúng với quân Thuộc địa.”

Không ngạc nhiên khi anh ta mang chúng tôi đến đây, để nhìn thấy khuôn mặt của những nghi phạm phản bội. Tôi quay ra nhìn những lính gác bị bắt. Người khóc lóc đang ngược nhìn Anden với ánh mắt cầu khẩn. “Ngài Cử tri, làm ơn,” người này van xin. “Tôi không dính líu đến chuyện vượt ngục. Tôi... tôi không biết chuyện xảy ra thế nào. Tôi...” Câu nói của người này bị cắt ngang khi một nòng súng đập thẳng vào đầu anh ta.

Vẻ mặt Anden, thường trầm ngâm và dè dặt, đã trở nên lạnh băng. Tôi nhìn từ nhóm lính quỳ gối sang anh ta. Anh ta giữ im lặng chốc lát. Rồi gật đầu với quân lính. “Tra khảo chúng. Nếu chúng không hợp tác, cứ bắn. Truyền tin cho những binh lính khác. Để đó là một bài học cho những kẻ phản bội khác trong hàng ngũ của chúng ta. Để cho chúng biết ta sẽ nhổ tận gốc bọn chúng.”

Nhóm lính mang súng giậm gót chân. “Vâng, thưa ngài.” Họ kéo lê những người bị buộc tội phản bội. Một cảm giác buồn nôn trào lên trong dạ dày tôi. Nhưng Anden không rút lại lời nói, thay vào đó, anh ta tiếp tục nhìn khi những binh lính bị kéo ra khỏi boong ke trong tình trạng vừa la hét vừa van xin. June có vẻ bàng hoàng. Đôi mắt cô hướng theo những tù nhân.

Anden quay lại phía chúng tôi với vẻ mặt nghiêm nghị. “Nước Thuộc địa đã được trợ giúp.”

Một tiếng uỳnh vang lên trên đầu chúng tôi, kèm theo đó là mặt đất và trần nhà rung lên. June nhìn kỹ Anden hơn, như đang phân tích anh ta. “Trợ giúp kiểu gì?”

“Anh đã nhìn thấy những phi đội của họ trên không, ngay trên Bộ Giáp. Không phải tất cả đều là phản lực Thuộc địa. Vài chiếc sơn hình ngôi sao châu Phi lên thân máy. Các tướng quân nói với anh rằng nước Thuộc địa đủ tự tin để đổ một chiếc khí cầu và một phi đội máy bay cách Bộ Giáp chưa đến nửa dặm, dựng lên những sân bay tạm thời khi chúng đi. Chúng đang chuẩn bị cho cuộc công kích tiếp theo.”

Bàn tay tôi nắm chặt lấy tay Eden. Thằng bé dáo dác nhìn về dòng người sơ tán đang chen chúc gần tàu điện ngầm nhưng có lẽ nó không thể thấy gì ngoài một loạt những chuyển động lơ mơ. Tôi ước gì có thể xua đi vẻ sợ hãi trên khuôn mặt thằng bé. “Denver sẽ trụ vững được bao lâu nữa?” Tôi hỏi.

“Tôi không biết,” Anden dứt khoát nói. “Bộ Giáp mạnh nhưng chúng ta không thể chiến đấu với một nước siêu cường được lâu.”

“Vậy giờ chúng ta phải làm gì?” June nói. “Nếu chúng ta không thể chống lại chúng một mình, vậy ta sẽ cứ thế chịu thua trận chiến này sao?”

Anden lắc đầu. “Chúng ta cũng cần trợ giúp. Anh sẽ thu xếp một buổi tiếp kiến với Liên hợp quốc hoặc với Nam Cực, xem liệu họ có thiện chí giúp đỡ không. Họ sẽ giúp chúng ta có thêm thời gian đủ để...” Anh ta liếc nhìn em trai tôi, nó đang im lặng và bình tĩnh bên cạnh tôi. Một cơn đau nhói vì tội lỗi và tức giận trào lên trong tôi. Tôi nheo mắt nhìn Anden, tay ghì chặt lấy cánh tay Eden. Đáng lẽ Eden không phải ở giữa chuyện này. Đáng lẽ tôi không phải chọn giữa việc mất em trai và mất cái đất nước đáng nguyên rủa này.

“Hy vọng sự việc không đến mức đó,” Tôi nói.

Khi June và anh ta bắt đầu cuộc thảo luận sâu hơn về Nam Cực, tôi nhìn lại căn phòng nơi Tess và quân Ải quốc bị giam giữ. Qua cửa sổ, tôi có thể thấy Tess chăm sóc cẩn thận cho cô gái bị chảy máu vai trong khi vẻ mặt những tên lính canh không được thoải mái cho lắm. Không hiểu sao những kẻ giết người điêu luyện lại sợ hãi một cô gái nhỏ bé chỉ được trang bị một nắm bông băng và cùn sát trùng. Tôi rùng mình khi nghĩ về cách

Anden ra lệnh đưa những binh lính bị tình nghi ra khỏi boong ke và giết chết họ. Pascao có vẻ nản chí, đôi lúc, cậu ta bắt gặp ánh nhìn của tôi qua tấm kính. Mặc dù cậu ta không mấp máy môi, tôi vẫn có thể biết cậu ta đang nghĩ gì.

Cậu ta biết việc giam cầm quân Ái quốc trong một căn hầm giữa một trận chiến, khi dân chúng và binh lính đều đang bị giết hại phía trên, là cực kỳ uổng phí.

“Ngài Cử tri,” Tôi bỗng nói rồi quay lại đối diện với Anden và June. Anh ta ngừng nói để nhìn chằm chằm vào tôi. “Hãy đưa họ ra khỏi boong ke này.” Khi Anden giữ im lặng để ép tôi tiếp tục, tôi nói, “Họ có thể giúp quân hỗ trợ ở trên kia. Tôi cá họ chơi trò đánh du kích giỏi hơn bất kỳ đội quân nào của anh, và vì anh sẽ không sơ tán những khu dân nghèo trong một khoảng thời gian nên có lẽ anh cần mọi sự trợ giúp có thể.”

June không nói gì về cú “xoáy” nhẹ của tôi còn Anden thì khoanh tay trước ngực. “Day, tôi tha tội cho quân Ái quốc theo một phần thỏa thuận ban đầu của chúng ta, nhưng tôi vẫn chưa quên quá khứ không hay của tôi với họ. Dù tôi không muốn thấy bạn bè cậu bị đeo gông như tù nhân, nhưng tôi cũng không có lý do gì để tin giờ họ sẽ giúp một đất nước mà họ khùng bố suốt thời gian dài.”

“Họ vô hại,” Tôi khẳng định. “Họ không có lý do gì để chống lại nước Cộng hòa.”

“Ba tử tù vừa trốn thoát,” Anden ngắt lời. “Thuộc địa đã triển khai một cuộc tập kích bất ngờ vào thủ đô của chúng ta. Và giờ những kẻ có-khả-năng ám sát đang ngồi cách tôi hơn chục mét. Tôi không có lòng nào mà khoan dung đâu.”

“Tôi đang cố giúp anh,” Tôi phản bác. “Dù sao, anh cũng đã bắt giam những kẻ phản bội lại rồi, không phải sao? Anh có thực sự nghĩ quân Ái quốc có liên quan đến vụ vượt ngục của Chí huy Jameson? Nhất là khi bà ta đã ném họ cho lũ chó không? Anh có nghĩ tôi *thích* cái ý tưởng rằng kẻ sát hại mẹ tôi giờ đang nhớn nhơ không? Hãy thả quân Ái quốc ra và họ sẽ chiến đấu cho anh.”

Anden nheo mắt. “Điều gì khiến cậu nghĩ họ trung thành với nước Cộng hòa đến vậy?”

“Hãy để tôi chỉ huy họ,” Tôi nói. Eden giật mình ngẩng lên nhìn tôi ngạc nhiên. “Và anh sẽ có được lòng trung thành.” June bắn cho tôi cái nhìn cảnh cáo, tôi hít một hơi, nuốt trôi sự thất vọng và buộc mình phải thật bình tĩnh. Cô đã đúng. Không lý gì giận dữ với Anden nếu tôi cần anh ta về phe mình. “Xin anh,” Tôi nói bằng giọng thấp hơn. “Hãy để tôi giúp anh. Anh phải tin tưởng *ai đó*. Đừng cứ để mọi người ở ngoài kia phải chết.”

Anden nhìn kỹ khuôn mặt tôi một lúc lâu, tôi rùng mình và chợt nhận ra anh ta giống cha mình nhiều đến mức nào. Dù vậy nét tương đồng chỉ ở đó trong thoáng chốc, rồi nó tan biến và được thay thế bằng ánh nhìn đăm đăm lo âu và nghiêm trọng của Anden. Như thế anh ta bỗng nhớ ra chúng tôi là ai. Anh ta thở dài thật lâu và mím môi. “Nói cho tôi nghe kế hoạch của cậu là gì,” Cuối cùng anh ta nói. “Chúng ta sẽ xem xét. Trong lúc đó, tôi khuyên cậu nên đưa em trai mình lên tàu điện ngầm.” Khi thấy phản ứng của tôi, anh ta nói thêm, “Cậu bé sẽ an toàn cho đến khi cậu gặp nó. Tôi hứa với cậu.”

Rồi anh ta quay đi, ra hiệu cho June đi cùng. Tôi thở ra khi quan sát một tên lính dẫn anh ta và June về phía đám tướng lĩnh. June ngoái lại nhìn khi họ bước đi. Tôi biết cô đang có suy nghĩ giống tôi. Cô lo lắng về ảnh hưởng của trận chiến này đến Anden. Ảnh hưởng của nó đến tất cả chúng tôi.

Bà Lucy cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. “Có lẽ chúng ta nên đưa em trai cậu lên tàu đi sơ tán,” Bà nói. Bà nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm.

“Đúng vậy.” Tôi nhìn xuống Eden và vỗ vỗ vào vai thằng bé, cố hết sức để tin tưởng vào lời hứa của Cử tri. “Hãy đi về phía con tàu và hỏi thật kỹ cách để đưa em ra khỏi đây.”

“Thế còn anh thì sao?” Eden hỏi. “Anh thực sự định chỉ huy một cuộc công kích à?”

“Anh sẽ gặp lại em ở Los Angeles. Anh hứa đấy.”

Eden không nói một lời nào trên đường chúng tôi đi đến ga tàu và để cho binh lính hộ tống lên phía trước, vẻ mặt thẳng bẻ trở nên nghiêm trọng và nặng nề hơn. Cuối cùng khi chúng tôi đã đứng trước cánh cửa kính đóng chặt của đoàn tàu, tôi cúi người xuống ngang tầm mắt thẳng bẻ. “Nghe này... anh xin lỗi vì không đi với em ngay bây giờ được. Anh cần ở lại đây, giúp đỡ mọi người, hiểu không? Bà Lucy sẽ ở bên em. Bà sẽ giữ cho em an toàn. Anh sẽ sớm bắt kịp em thôi...”

“Vâng, được rồi.” Eden cầu nhàu.

“Ừ.” Tôi hắng giọng. Eden ồm yếu, ham mê công nghệ, đôi lúc khó tính, nhưng rất ít khi tức giận như vậy. Ngay cả sau khi bị mù, thẳng bẻ vẫn rất lạc quan. Thế nên câu nói thẳng thùng của nó làm tôi hoang mang. “Rồi, vậy là tốt,” Tôi quyết định đáp lời, “Anh mừng là em...”

“Anh đang giấu em chuyện gì đó, anh Daniel,” Thẳng bẻ ngắt lời. “Em biết mà. Đó là chuyện gì vậy?”

Tôi dừng lời. “Không, anh không giấu.”

“Anh nói dối rất dở.” Thẳng bẻ lảng tránh cái ôm của tôi và cau mày. “Có gì đó không ổn. Em cảm nhận được trong giọng nói của Cử tri, rồi còn điều kỳ lạ hôm trước anh nói với em, rằng anh sợ quân lính Cộng hòa sẽ đến gõ cửa nhà chúng ta... Sao tự dưng họ lại làm như vậy? Em nghĩ giờ mọi chuyện đều tốt rồi mà.”

Tôi thờ dãi, gục đầu xuống. Ánh mắt thẳng bẻ dịu đi chút ít nhưng khuôn miệng vẫn cứng rắn. “Đó là chuyện gì vậy anh?” Nó lại hỏi.

Thẳng bẻ đã mười một tuổi. Nó xứng đáng được biết sự thật.

“Chính phủ Cộng hòa muốn em quay lại để họ thí nghiệm,” Tôi đáp, hạ thấp giọng để chỉ một mình thẳng bẻ nghe được. “Một loại virus đang lan tràn trong lãnh thổ Thuộc địa. Họ nghĩ rằng trong máu em có thuốc kháng bệnh. Họ muốn mang em đến phòng thí nghiệm.”

Eden nhìn chăm chăm về hướng tôi một lúc lâu và im lặng. Phía trên chúng tôi, lại một tiếng uỳnh dội lên từ xa làm mặt đất rung chuyển. Tôi không biết Bộ Giáp còn cầm cự được bao lâu

nữa. Từng giây trôi qua. Cuối cùng tôi đặt tay lên vai thằng bé. “Anh sẽ không để họ mang em đi đâu,” Tôi nói, cố trấn an thằng bé. “Được không? Em sẽ không sao hết. Anden, Cử tri, biết anh ta không thể đưa em đi mà không mạo hiểm gây ra một cuộc đảo chính trong nhân dân. Anh ta không thể làm vậy nếu anh không cho phép.”

“Vậy tất cả những người dân Thuộc địa sẽ phải chết, đúng không ạ?” Eden lầm bầm không rõ tiếng. “Những người có virus ấy?”

Tôi ngần ngừ. Tôi chưa từng hỏi nhiều và cụ thể về những triệu chứng của dịch bệnh, tôi đã không nghe nữa ngay khi họ nhắc đến em trai tôi. “Anh không biết,” Tôi thú nhận.

“Và rồi họ sẽ phát tán virus tới nước Cộng hòa.” Eden cúi mặt xuống và vắn vẹo hai bàn tay. “Có lẽ giờ họ đang phát tán nó rồi. Nếu như họ chiếm được thủ đô, dịch bệnh sẽ lan ra. Phải không anh?”

“Anh không biết,” Tôi lặp lại.

Đôi mắt Eden xoáy sâu vào khuôn mặt tôi. Dẫu rằng thằng bé gần như bị mù. Tôi vẫn có thể thấy sự ưu phiền trong đôi mắt nó. “Anh không cần phải thay em quyết định tất cả, anh biết đấy.”

“Anh không nghĩ anh *làm vậy*. Em không muốn sơ tán đến LA sao? Ở đó an toàn hơn và anh đã nói rồi... anh sẽ bắt kịp em ở đó. Anh hứa đấy.”

“Không, không phải chuyện đó. Tại sao anh lại giữ bí mật với em chuyện này?”

Đây là lý do thằng bé buồn sao? “Em đang đùa anh, đúng không?”

“Tại sao vậy anh?” Eden nhấn mạnh.

“Liệu em có *đồng ý* không?” Tôi tiến lại gần thằng bé, liếc quanh nhìn binh lính và dân sơ tán rồi hạ giọng. “Anh biết anh đã tuyên bố ủng hộ Anden nhưng không có nghĩa anh đã quên những điều quân Cộng hòa gây ra cho gia đình chúng ta. Cho em. Khi anh nhìn em bị ốm, khi đội kiểm dịch đến cửa nhà

chúng ta và kéo em đi trên chiếc xe cang đó, với đôi mắt đen đặc tụ máu..." Tôi ngừng lại, nhắm mắt, rồi rũ bỏ cảnh tượng đó. Tôi đã tua lại hình ảnh ấy trong đầu mình hàng triệu lần, không cần phải gọi lên lần nữa. Ký ức đó làm cơn đau dội vào gáy tôi.

"Anh tưởng em không biết điều đó sao?" Eden cãi lại bằng một tông giọng búong bình và hơi thấp. "Anh là anh trai em, không phải mẹ."

Tôi nheo mắt. "Bây giờ thì có đấy."

"Không, anh không phải mẹ. Mẹ chúng ta chết rồi." Eden hít một hơi. "Em nhớ những gì Cộng hòa đã làm với chúng ta. Tất nhiên là em nhớ. Nhưng nước Thuộc địa đang xâm lược. Em muốn giúp."

Thật không thể tin nổi Eden nói những điều này với tôi. Thằng bé không hiểu chính quyền Cộng hòa rồi sẽ làm những gì, thằng bé đã thực sự quên những thí nghiệm rồi sao? Tôi nghiêng người về trước nắm lấy cổ tay nó. "Em có thể bị chết. Em không nhận ra điều đó à? Và có khi họ còn chẳng thể tìm ra thuốc chữa."

Eden lại đẩy người ra xa tôi. "Đó là quyết định của em. Không phải của anh."

Câu nói của thằng bé lặp lại lời của June trước đó. "Được thôi," Tôi ngắt lời. "Vậy quyết định của em là gì hả nhóc?"

Thằng bé cứng rắn. "Có lẽ em muốn giúp."

"Em định đùa anh à. Em muốn giúp đỡ họ? Hay em chỉ làm vậy để chống lại những lời anh nói?"

"Em nghiêm túc đấy."

Tôi thấy ghen hòng. "Eden," Tôi bắt đầu, "chúng ta đã mất mẹ và anh John. Bố đã bỏ đi. Em là tất cả những gì anh còn lại. Anh không thể chịu nổi nếu cũng để mất em. Mọi việc anh làm từ trước đến giờ, đều là vì em. Anh sẽ không để em mạo hiểm cuộc sống cứu nước Cộng hòa, hay Thuộc địa đâu."

Vẻ búong bình biến mất dần trong ánh mắt Eden. Thằng bé chống tay vào rào chắn rồi ngã đầu vào đó. "Nếu có một điều em biết về anh," Nó nói, "thì đó là anh không phải người ích kỷ."

Tôi ngừng lại. Ích kỷ. Tôi *thật sự* ích kỷ, tôi muốn Eden được an toàn, khỏi mọi điều nguy hại và gạt phăng mọi suy nghĩ của thằng bé về những điều đó. Nhưng khi nghe thằng bé nói, tội lỗi của tôi như vỡ tan. Đã biết bao lần anh John giữ cho tôi tránh khỏi rắc rối? Đã biết bao lần anh cảnh báo tôi không được gây rối với chính phủ Cộng hòa hoặc cố tìm phương thuốc chữa cho Eden? Tôi chưa từng lắng nghe và tôi không hối hận vì điều đó. Eden nhìn đắm đắm vào tôi bằng đôi mắt mù lòa, một khuyết tật mà Cộng hòa đã gây ra cho thằng bé. Và giờ thì nó lại tự dâng hiến bản thân, một con cừu hy sinh vào lò mổ, tôi thật không hiểu tại sao.

Không. Tôi có hiểu. Thằng bé chính là tôi, nó đang làm những việc mà tôi sẽ làm nếu là nó.

Nhưng suy nghĩ sẽ mất thằng bé thật quá sức chịu đựng. Tôi đặt tay lên vai thằng bé và bắt đầu hướng nó vào trong. “Em hãy đến LA trước đã. Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau. Em nên suy nghĩ kỹ càng, bởi vì nếu em tự nguyện làm chuyện này...”

“Em đã nghĩ rất kỹ rồi,” Eden đáp. Rồi thằng bé đẩy người ra khỏi vòng tay tôi và lui lại qua cửa ban công. “Hơn nữa, nếu họ đến bắt em, anh thực sự nghĩ chúng ta có thể cản được họ sao?”

Và rồi đến lượt thằng bé. Bà Lucy giúp nó bước lên tàu điện ngầm, tôi còn cầm bàn tay nó thêm một lát trước khi nó phải buông tay. Dù cho thằng bé buồn rầu đến thế nào, Eden vẫn siết tay tôi thật chặt. “Anh nhớ đến nhanh đấy, được không?” Nó nói với tôi. Không báo trước, thằng bé vòng tay ôm lấy cổ tôi. Bên cạnh, bà Lucy nở nụ cười làm tôi yên lòng.

“Đừng lo, Daniel,” Bà nói. “Tôi sẽ trông nom thằng bé cẩn thận.”

Tôi gạt đầu cảm ơn bà. Rồi tôi ôm lấy Eden thật chặt, mắt nhắm nghiền và hít một hơi sâu. “Hẹn sớm gặp em, nhóc,” Tôi thì thầm. Tôi ngần ngừ gỡ các ngón tay thằng bé ra khỏi tay tôi. Eden khuất dạng trên chuyến tàu điện ngầm. Vài giây sau, đoàn tàu rời ga, đưa dòng người sơ tán đầu tiên về bờ Tây Cộng hòa, chỉ còn lại những câu nói của Eden văng vẳng bên tai tôi.

Có lẽ em muốn giúp.

Tôi ngồi một mình sau khi đoàn tàu rời ga, chìm đắm trong suy nghĩ, xem xét nhiều lần câu nói đó. Tôi bây giờ là người giám hộ của thằng bé, tôi có quyền giữ nó an toàn, và thật khốn nạn nếu tôi phải nhìn thấy nó quay lại phòng thí nghiệm của Cộng hòa sau tất cả những điều tôi đã làm để giữ nó tránh khỏi nơi đây. Tôi nhắm mắt lại và vùi tay vào tóc.

Một lúc sau, tôi quay trở lại căn phòng nơi đang giam giữ quân Ái quốc, cửa mở. Khi tôi bước vào trong, Pascao ngưng kéo dẫn cơ tay và Tess ngược nhìn tôi khi em đang hoàn tất việc băng bó cho cô gái bị thương trên vai.

“Vậy,” Tôi nói với họ, mắt tôi nán lại ở Tess. “Các cậu quay về thành phố để cho quân Thuộc địa vài vố phải không?”

Tess thôi không nhìn chăm chăm nữa.

Pascao nhún vai. “Vây, sẽ không vấn đề gì nếu chúng tôi quay trở lên đó chứ? Sao? Anh có ý tưởng gì à?”

“Cử tri đã có lệnh,” Tôi đáp. “Miễn là tôi còn chỉ huy, anh ta nghĩ chúng ta là những người đủ tốt để không chống lại chính quyền Cộng hòa.” Một nỗi lo vớ vẩn. Họ vẫn giữ em trai tôi, không phải sao?

Pascao dần nhoẻn miệng cười. “Ừ. Nghe có vẻ thú vị đấy. Anh định làm gì?”

Tôi đút tay vào túi quần và khoác lên mình bộ mặt ngạo mạn. “Làm những việc mà tôi luôn giỏi.”

JUNE

51,5 GIỜ KỂ TỪ CUỘC NÓI CHUYỆN CUỐI CÙNG CỦA TÔI VỚI THOMAS.

15 GIỜ KỂ TỪ LẦN CUỐI TÔI GẶP DAY.

8 GIỜ KỂ TỪ LÚC CUỘC BẮN PHÁ CỦA THUỘC ĐỊA VÀO KHU VỰC BỘ GIÁP CỦA DENVER TẠM LẶNG XUỐNG. KHU VỰC BỘ GIÁP CỦA DENVER TẠM YÊN ỔN.

Chúng tôi đang ngồi trên máy bay của Cử tri tiến đến thành phố Ross, Nam Cực.

Tôi ngồi đối diện Anden. Ollie đang nằm trên chân tôi. Hai Đầu-não-tập-sự khác đang ngồi trong khoang liền kề, cách chúng tôi bởi tấm kính (90x180 xăng ti mét, chống đạn, huy hiệu Cộng hòa khắc trên mặt kính đối diện tôi, cách đều các mép cắt). Phía ngoài cửa sổ, bầu trời xanh rạng rỡ, một tấm chăn mây đậm dưới tầm nhìn của chúng tôi. Một lát nữa, chúng tôi sẽ cảm thấy máy bay chúc xuống và thấy thủ đô rộng lớn của Nam Cực nằm trong tầm mắt.

Tôi hầu như giữ im lặng trong suốt chuyến đi, lắng nghe Anden nhận một loạt những cuộc gọi dài vô tận từ Denver báo về cuộc chiến. Chỉ khi chúng tôi sắp vượt qua vùng biển Nam Cực anh mới yên lặng. Tôi quan sát ánh sáng chơi đùa trên nét mặt anh, viền lên khuôn mặt trẻ đang nặng trĩu những suy tư.

“Lịch sử giữa nước chúng ta và Châu Nam Cực như thế nào?” Một lát sau tôi hỏi. Điều tôi thực sự muốn nói là, *Anh có nghĩ họ sẽ giúp chúng ta không?* Nhưng câu hỏi đó chỉ là một câu chuyện phiếm vớ vẩn, không thể có lời đáp, vì thế hỏi cũng vô nghĩa.

Anden ngừng nhìn ra cửa sổ và dán chặt đôi mắt sáng ngời màu xanh lục về phía tôi. “Nam Cực viện trợ cho chúng ta. Chúng ta đã nhận viện trợ quốc tế của họ từ nhiều thập niên qua. Nền kinh tế của chúng ta không đủ mạnh để có thể tự đứng vững.”

Tôi vẫn còn bối rối vì quốc gia tôi từng tin là rất hùng mạnh thực sự đang chật vật để tồn tại. “Và bây giờ mối quan hệ giữa chúng ta với họ là gì?”

Anden nhìn tôi đăm đăm. Tôi thấy vẻ căng thẳng trong đôi mắt anh nhưng khuôn mặt thì vẫn giữ vẻ bình tĩnh. “Nam Cực đã hứa tăng gấp đôi viện trợ nếu chúng ta có thể thảo ra bản hiệp ước bắt Thuộc địa đàm phán với chúng ta lần nữa. Và họ đe dọa sẽ ngừng viện trợ nếu chúng ta không có được một hiệp ước trước cuối năm nay.” Anh ngừng lại. “Nên chúng ta đến thăm họ không chỉ để nhờ giúp đỡ mà còn để thuyết phục họ đừng từ chối viện trợ.”

Chúng tôi phải giải thích tại sao mọi việc lại không thành. Tôi nuốt khan. “Tại sao là Nam Cực?”

“Họ là đối thủ lâu đời của Châu Phi,” Anden đáp. “Nếu nước nào có đủ sức mạnh giúp chúng ta thắng cuộc chiến với Thuộc địa và Châu Phi thì đó chính là họ.” Anh ngả người về trước, đặt khuỷu tay trên đầu gối. Đôi tay đeo găng của anh cách chân tôi ba mươi xăng ti mét. “Chúng ta hãy xem xét lại vấn đề. Ta nợ họ rất nhiều tiền và họ không hài lòng với chúng ta trong vài năm qua.”

“Tổng thống đã bao giờ gặp riêng anh chưa?”

“Vài lần lúc anh đến chơi cùng cha anh,” Anden đáp. Anh gượng cười với tôi làm tôi đột nhiên thấy xao xuyến. “Ông ta là một người rất lôi cuốn trong các buổi họp. Em nghĩ anh có cơ hội không?”

Tôi mỉm cười đáp lại. Tôi nhận ra sự đa nghĩa trong câu hỏi của anh; anh không chỉ nói về Nam Cực. “Anh rất cuốn hút, nếu ý anh muốn hỏi vậy,” Tôi quyết định nói.

Anh bật cười một chút. Tiếng cười làm tôi ấm lòng. Anh quay đi rồi đưa mắt nhìn xuống. “Dạo này anh không còn thành công trong việc cuốn hút ai nữa,” Anh lẩm bẩm.

Máy bay chúc đầu xuống. Tôi lại quay ra nhìn cửa sổ và hít một hơi sâu, cố kìm nén màu ửng hồng lan trên gò má mình.

Những đám mây ngày càng gần hơn khi chúng tôi hạ thấp độ cao, và chẳng mấy chốc tất cả chìm ngập trong vòng xoáy xám xịt của sương mù; vài phút sau, chúng tôi nhô lên từ phía dưới màn sương để rồi trông thấy một vùng đất trải dài bất tận bao phủ bởi lớp dày đặc những tòa nhà cao tầng xuất hiện trong đủ loại màu sắc rực rỡ. Tôi nín thở trước khung cảnh ấy. Chỉ một cái nhìn là đủ để xác định khoảng cách về công nghệ và sự giàu có giữa nước Cộng hòa và Nam Cực lớn đến nhường nào. Một mái vòm mỏng, trong suốt trải dài dọc thành phố, nhưng chúng tôi đâm xuyên qua nó một cách dễ dàng như khi xuyên qua những đám mây. Vở ngoài mỗi tòa nhà có khả năng thay đổi màu sắc trong nháy mắt (hai tòa nhà đã chuyển từ màu xanh lục nhạt sang màu nước biển thẳm, một tòa khác chuyển từ màu vàng thành màu trắng), các tòa nhà đều như mới tinh, sáng bóng không tì vết theo cách mà rất ít tòa nhà ở Cộng hòa có được. Những cây cầu to lớn, duyên dáng bắc giữa các tòa tháp chọc trời, trắng lóa dưới ánh sáng mặt trời, mỗi chiếc cầu nối sàn một tầng tòa nhà này với tầng đối diện của tòa nhà liền kề tạo nên một mạng lưới hình tổ ong xây bằng ngà. Những cây cầu trên cao nhất có sàn lớn hình tròn ở trung tâm. Khi nhìn gần hơn, tôi thấy đó giống như sân đỗ dành cho máy bay. (Một thứ kỳ dị nữa: Tất cả các tòa nhà đều có hình ảnh ba chiều khổng lồ, màu bạc của những con số nổi trên mái nhà, mỗi số nằm trong khoảng từ không đến ba mươi nghìn. Tôi nhíu mày. Liệu có phải chúng được chiếu sáng từ một ngọn đèn trên mỗi mái nhà? Có lẽ chúng biểu thị cho dân số sống trong mỗi tòa nhà chọc trời, mặc dù nếu vậy, ba mươi nghìn có vẻ là con số khá thấp so với kích cỡ các tòa nhà.)

Giọng nói người phi công vang lên qua hệ thống liên lạc thông báo máy bay sắp hạ cánh. Khi những tòa nhà sắc sảo như

những viên kẹo dần tràn ngập khắp khung cảnh, chúng tôi đáp lên một sàn đồ trên cầu. Phía dưới, tôi nhìn thấy người ta đang hối hả chuẩn bị cho máy bay của chúng tôi đáp xuống. Khi chúng tôi đang bay lơ lửng phía trên sàn đồ, một cú xóc nảy đột ngột khiến tất cả nhào sang một phía ghé ngồi. Ollie ngẩng đầu lên và gầm gừ.

“Chúng ta đang vào bến đỗ từ trường,” Anden nói khi thấy tôi có vẻ giật mình. “Kể từ giờ, phi công không phải làm gì hết. Sàn đồ tự nó sẽ hút chúng ta xuống.”

Máy bay tiếp đất rất nhẹ nhàng đến độ tôi không cảm thấy gì. Khi chúng tôi bước ra khỏi máy bay cùng đội tùy tùng gồm các Thượng nghị sĩ và vệ binh, điều làm tôi ngạc nhiên đầu tiên là không khí tuyệt vời ở bên ngoài. Một cơn gió mát nhẹ, ánh nắng ấm áp. Không phải ta đang ở tận cùng Trái đất sao? (Khoảng hai mươi hai độ theo giả thuyết của tôi, gió hướng Tây Nam, một cơn gió nhẹ đến bất ngờ ở độ cao chúng tôi đang đứng so với mặt đất.) Rồi tôi nhớ đến mái vòm mỏng, phi vật chất chúng tôi đi xuyên qua. Đó chắc là cách Nam Cực điều khiển khí hậu trong các thành phố của họ.

Thứ hai, tôi kinh ngạc khi thấy chúng tôi ngay lập tức được đưa vào một chiếc lều nhựa bởi một nhóm người mặc trang phục bảo hộ sinh học màu trắng và đeo mặt nạ phòng độc. (Tin tức dịch bệnh của nước Thuộc địa chắc đã lan đến nơi đây.) Một người trong nhóm kiểm tra nhanh mắt, mũi, miệng và tai tôi rồi quét một luồng sáng màu xanh lá trên khắp người tôi. Tôi im lặng hồi hộp chờ đợi khi người đó (Đàn ông hoặc đàn bà? Tôi không chắc) phân tích ghi chép trên một thiết bị cầm tay. Tôi liếc thấy Anden cũng đang bị kiểm tra tương tự, là Cử tri của Cộng hòa rõ ràng không giúp ta thoát khỏi khả năng nhiễm dịch bệnh. Mất đúng mười phút để tất cả chúng tôi nhập cảnh và được dẫn ra khỏi tấm vải nhựa.

Anden chào đón ba người Nam Cực (mỗi người mặc trang phục có màu lần lượt là xanh lá, đen và xanh lam, cắt may theo kiểu cách kỳ lạ) đang đợi chúng tôi trên cầu hạ cánh với một vài vệ binh. “Hy vọng chuyến bay của các vị đã diễn ra tốt đẹp,” Một

người cất tiếng khi Mariana, Serge và tôi tiến đến. Bà chào chúng tôi bằng tiếng Anh nhưng giọng nặng và quyến rũ. “Nếu các vị muốn, chúng tôi sẽ đưa các vị trở về bằng một trong những chiếc máy bay phản lực của chúng tôi.”

Nước Cộng hòa không hoàn hảo; điều đó tôi đã biết trong một thời gian dài và chắc chắn hơn kể từ khi tôi gặp Day. Nhưng câu nói của người phụ nữ Nam Cực này quá ngạo mạn làm tôi thấy bức mình. Rõ ràng là phản lực của chúng tôi không đủ tốt với họ. Tôi nhìn Anden để xem phản ứng của anh thế nào nhưng anh chỉ đơn giản gật đầu và đáp lại người phụ nữ bằng một nụ cười tươi. “*Gracias*^[2], Quý bà Medina. Bà lúc nào cũng thật tốt bụng,” Anh đáp. “Tôi rất biết ơn lời đề nghị nhưng tôi chắc chắn không muốn lạm dụng điều đó. Chúng tôi sẽ tự xoay sở.”

Tôi không thể không ngưỡng mộ Anden. Mỗi ngày, tôi lại thấy thêm những bằng chứng mới về gánh nặng anh phải gánh vác.

Sau vài cuộc tranh luận, tôi ngần ngại để một lính hộ vệ đưa Ollie đến khu khách sạn nơi tôi sẽ ở lại. Rồi tất cả chúng tôi rơi vào yên lặng khi những người Nam Cực đưa chúng tôi rời sàn đỗ, đi dọc theo cây cầu tới tòa nhà kết nối (màu đỏ thẫm, mặc dù tôi không chắc đó có phải là để tỏ lòng kính trọng khi chúng tôi đến không). Tôi cố tình đi gần rìa cây cầu để có thể nhìn xuống thành phố. Lần đầu tiên, tôi phải mất một lúc mới đếm hết các tầng nhà (dựa vào các cây cầu treo nhánh từ mỗi tầng, tòa nhà này có hơn ba trăm tầng, xấp xỉ ba trăm hai mươi bảy, dù cuối cùng tôi phải quay đi để tránh cảm giác chóng mặt). Ánh nắng tắm đẫm những tầng nhà cao nhất nhưng những tầng thấp hơn cũng sáng rực rỡ; chắc đó là mô phỏng ánh sáng mặt trời cho những lối đi ở mặt đất. Tôi quan sát Anden và Quý bà Medina trò chuyện, cười đùa như thể họ là những người bạn thân, Anden rất nhập tâm làm tôi không phân biệt được liệu anh thành thật quý mến người phụ nữ này hay chỉ đang vào vai một chính khách dễ chịu. Rõ ràng cố Cử tri của chúng tôi ít nhất đã huấn luyện rất tốt con trai ông ta trong những mối quan hệ quốc tế.

Cây cầu dẫn vào tòa nhà, một lối đi có mái vòm viền bởi những đường xoáy với hình cắt chạm trổ phức tạp, trượt mở chào đón chúng tôi. Chúng tôi dừng bước ở một sảnh chờ được trang trí xa hoa (tôi bị mê hoặc bởi những tấm thảm dày màu ngà, sẵn sàng bung ra những vòng xoáy sắc sỡ mỗi khi tôi đặt chân xuống; hàng cọ dài trồng trong chậu; một bức tường kính cong vút chiếu những quảng cáo tươi sáng và thứ gì đó trông như những trạm tương tác nhưng tác dụng là gì thì tôi không hiểu). Khi chúng tôi đi, những người Nam Cực đưa cho mỗi người chúng tôi một cặp kính. Anden và nhiều Thượng nghị sĩ lập tức đeo nó vào như thể họ đã quen với nghi thức này, nhưng những người Nam Cực vẫn giải thích về cặp kính. Tôi băn khoăn liệu họ có biết tôi là ai hay họ có quan tâm điều đó không. Họ chắc chắn đã để ý sự bối rối của tôi trước cặp kính.

“Hãy đeo những cặp kính này trong suốt buổi tham quan của các quý vị,” Quý bà Medina nói với chúng tôi bằng thổ âm khá nặng, dù tôi biết lời bà ta nhằm thách vào tôi. “Chúng sẽ giúp các vị thấy thành phố Ross thật sự là thế nào.”

Tò mò, tôi đeo thử cặp kính.

Tôi chớp mắt kinh ngạc. Thứ đầu tiên tôi *cảm thấy* là gì đó nhột nhột ở trong tai và thứ đầu tiên tôi *nhìn thấy* là những con số nhỏ phát sáng lơ lửng trên đầu mỗi người dân Nam Cực. Quý bà Medina có số 25,627: **CẤP ĐỘ 29**, trong khi hai người đi cùng bà (vẫn chưa thốt ra tiếng nào) lần lượt là 8,819: **CẤP ĐỘ 11** và 11,201: **CẤP ĐỘ 13**. Khi nhìn quanh sảnh chờ, tôi để ý tất cả các loại chữ và số ảo, loại cây hình củ ở góc phòng ghi chữ **TUỔI NƯỚC: +1** lơ lửng phía trên, trong khi chữ **LAU DỌN: +1** nổi trên một chiếc bàn đen, mặt bán nguyệt. Trong góc kính của mình, tôi thấy một dòng chữ phát sáng, nhỏ xíu:

JUNE IPARIS

Đầu-não-tập-sự 3

CỘNG HÒA MỸ

CẤP ĐỘ 1

22. T9. 2132

ĐIỂM HẰNG NGÀY: 0
ĐIỂM TÍCH LŨY: 0

Chúng tôi lại bước đi. Không ai có vẻ đặc biệt chú ý đến sự lẩn át của những chữ cái và con số ảo được phủ lên thế giới thực này nên tôi từ bỏ trực giác của chính mình. (Mặc dù những người Nam Cực không mang kính, đôi mắt họ thỉnh thoảng liếc về những thông số ảo trong thế giới theo một cách làm tôi tự hỏi liệu họ có gắn thứ gì trong mắt, hay có thể là trong não, để vĩnh viễn giả lập nên những thông số ảo này.)

Người đồng hành của Quý bà Medina, một người đàn ông có bờ vai rộng, tóc trắng với đôi mắt đen sẫm và nước da nâu vàng, đi chậm hơn những người khác. Cuối cùng ông tới chỗ tôi phía cuối đoàn người và sải bước bên cạnh tôi. Tôi căng thẳng vì sự xuất hiện của ông. Dù vậy, khi ông cất lời, giọng nói lại trầm và thật ân cần. “Cô June Iparis?”

“Vâng thưa ông,” Tôi đáp, ngả đầu tôn trọng giống cách Anden đã làm. Thật ngạc nhiên, tôi thấy con số ở góc kính biến đổi:

22. T9. 2132
ĐIỂM HẰNG NGÀY: 1
ĐIỂM TÍCH LŨY: 1

Đầu óc tôi quay cuồng. Bằng cách nào, đôi kính đã ghi lại hành động cúi chào của tôi và thêm một điểm vào hệ thống của người Nam Cực, vậy là cúi chào tương đương với một điểm. Đây cũng là lúc tôi nhận ra thêm một điều: Khi người đàn ông tóc trắng nói, tôi không nghe thấy chút thổ âm nào, bây giờ ông đang nói thứ tiếng Anh chuẩn mực. Tôi liếc về phía Quý bà Medina và khi tôi nghe những điều bà đang nói với Anden, tôi để ý giọng Anh của bà giờ cũng đã không chệ vào đâu được. Cảm giác nhồn nhột tôi thấy trong tai khi đeo chiếc kính vào... có lẽ nó hoạt động như một thiết bị phiên dịch ngôn ngữ cho phép

người Nam Cực nói ngôn ngữ mẹ đẻ của họ trong khi vẫn giao tiếp với chúng tôi mà không hề sai sót.

Người đàn ông tóc trắng nghiêng người về phía tôi thì thầm, “Tôi là Vệ binh Makoare, một vệ sĩ mới của Quý bà Medina. Bà ấy chỉ định tôi làm hướng dẫn viên cho cô, cô Iparis, vì có vẻ cô rất lạ lẫm với thành phố của chúng tôi. Nó rất khác nước Cộng hòa của cô, phải không?”

Không giống Quý bà Medina, cách nói của Vệ binh Makoare không hề có ý tỏ ra bề trên, câu hỏi của ông không làm tôi thấy khó chịu. “Cảm ơn ngài,” Tôi trân trọng nói. “Và, vâng, tôi phải thú nhận những con số ảo tôi thấy ở khắp nơi rất lạ lẫm đối với tôi. Tôi không hiểu chúng cho lắm.”

Ông mỉm cười và gãi gãi bộ râu trắng trên cằm. “Cuộc sống ở thành phố Ross là một trò chơi và tất cả chúng tôi là những người chơi trong đó. Người dân Nam Cực bản địa không phải đeo kính giống những vị khách như cô vẫn làm, tất cả chúng tôi đều được gắn con chip gắn thái dương vào năm mười ba tuổi. Nó là một phần mềm quy định điểm số cho mọi thứ xung quanh chúng tôi.” Ông chỉ tay về phía cái cây. “Cô có nhìn thấy chữ *TUỔI NƯỚC - CỘNG MỘT* lơ lửng trên cái cây kia không?” Tôi gật đầu. “Ví dụ cô quyết định tưới nước cho cái cây đó, cô sẽ nhận được một điểm khi làm vậy. Hầu hết những hành vi tích cực cô làm ở thành phố Ross sẽ ghi cho cô một điểm thành tích, trong khi những hành vi tiêu cực sẽ bị trừ điểm. Khi cô tích lũy đủ điểm, cô sẽ tăng cấp. Giờ thì cô đang ở Cấp độ Một.” Ông dừng lại để chỉ lên con số ảo đang nổi trên đầu mình. “Tôi ở Cấp độ Mười ba.”

“Tăng cấp... để làm gì?” Tôi hỏi khi chúng tôi rời sảnh và bước vào thang máy. “Nó có quyết định địa vị của các ông trong thành phố không? Nó có đưa nhân dân của các ông vào quy củ không?”

Vệ binh Makoare gật đầu. “Rồi cô sẽ thấy.”

Chúng tôi bước khỏi thang máy và tiến đến một cây cầu khác (lần này cầu được bao phủ bởi một mái vòm kính) nối tòa nhà với một tòa nhà khác. Khi chúng tôi đi, tôi bắt đầu nhìn thấy

những điều Vệ binh Makoare nói đến. Tòa nhà mới chúng tôi bước vào trông như một học viện khổng lồ, khi chúng tôi nhìn qua tấm kính vào một lớp học với những hàng người có vẻ là học sinh, tôi để ý tất cả đều có điểm số và cấp độ riêng lơ lửng treo trên đầu.

Phía trước phòng học, một màn hình khổng lồ làm bằng kính chiếu một loạt những câu hỏi toán học, mỗi câu kèm theo số điểm phát sáng.

HỌC PHẦN GIẢI TÍCH 2

CÂU 1: 6 ĐIỂM

CÂU 2: 12 ĐIỂM

Và cứ vậy. Ở một chỗ, tôi thấy một học sinh cố nhào người nhìn bài một học sinh ngồi cạnh. Điểm số trên đầu cậu ta nháy đỏ và một giây sau con số giảm xuống năm điểm.

GIAN LẬN: -5 ĐIỂM

1.642: CẤP ĐỘ 3

Cậu học sinh cứng người, vội quay về nhìn vào bài làm của mình.

Vệ binh Makoare mỉm cười khi ông thấy tôi đang phân tích tình huống. “Cấp độ của một người là tất cả trong thành phố Ross. Cấp độ càng cao, cô càng làm ra nhiều tiền, cô có thể kiếm được công việc tốt và được mọi người tôn trọng hơn. Những người có điểm số cao nhất của chúng tôi đều được mọi người ngưỡng mộ và rất nổi tiếng.” Ông chỉ về phía lưng người học sinh đã gian lận. “Như cô thấy đó, cư dân của chúng tôi nhập tâm với trò chơi cuộc đời đến mức hầu hết họ đều hiểu rằng tốt hơn là đừng làm những việc khiến điểm số của mình bị giảm. Và kết quả là có rất ít tội phạm tại thành phố Ross.”

“Thật thú vị,” Tôi lẩm bẩm, mắt vẫn dán chặt vào lớp học ngay cả khi chúng tôi đã đi đến cuối hành lang, tiến sang một

cây cầu khác. Một lúc sau, một tin nhắn mới hiện lên trên góc kính của tôi.

ĐI BỘ 1000 MÉT: +2 ĐIỂM

ĐIỂM HẰNG NGÀY: 3

ĐIỂM TÍCH LŨY: 3

Thật ngạc nhiên, nhìn thấy những con số tăng lên làm tôi thoáng xúc động vì thành tích của mình. Tôi quay qua Vệ binh Makoare. “Tôi có thể hiểu tại sao hệ thống cấp độ này là động lực tốt đối với cư dân của các ông. Thật tuyệt vời.” Tôi không nói thành lời suy nghĩ tiếp theo của mình mà chỉ thầm nhủ, *Sao họ phân biệt được giữa hành vi tốt và hành vi xấu chứ? Ai quyết định chuyện đó? Điều gì sẽ xảy ra nếu ai đó tuyên bố chống lại chính quyền? Liệu điểm số của người đó tăng lên hay giảm xuống? Tôi ấn tượng bởi khả năng công nghệ ở nơi đây, lần đầu tiên, việc nước Cộng hòa đã bị tụt hậu bao xa thực sự sáng tỏ. Có phải mọi thứ đã luôn chênh lệch thế này? Liệu chúng tôi đã từng là những người dẫn đầu?*

Cuối cùng chúng tôi yên vị trong một tòa nhà với gian phòng hình bán nguyệt rộng lớn dùng cho những buổi họp chính trị. (“Phòng Thảo luận”, Quý bà Medina gọi như vậy.) Trong đó là hàng dài quốc kỳ của các đất nước trên thế giới. Ở chính giữa căn phòng là chiếc bàn dài làm bằng gỗ gụ, và hiện tại các đại biểu của Nam Cực đã ngồi xuống một bên trong khi chúng tôi ngồi bên đối diện. Thêm hai đại biểu có cấp độ tương đương với Quý bà Medina tham gia khi chúng tôi bắt đầu buổi nói chuyện, nhưng đại biểu thứ ba mới thu hút sự chú ý của tôi. Ông khoảng 45 tuổi, mái tóc màu đồng, làn da sẫm màu và bộ râu được cắt tỉa gọn gàng. Con số lơ lửng trên đầu ông ghi **CẤP ĐỘ 202**.

“Tổng thống Ikari,” Quý bà Medina nói khi giới thiệu ông với chúng tôi. Anden và các Thượng nghị sĩ khác cúi đầu đầy tôn trọng. Tôi cũng làm theo. Mặc dù không dám quay mặt đi khỏi cuộc thảo luận, tôi vẫn thấy quốc kỳ Cộng hòa trong tầm nhìn

ngoại biên của mình. Với cặp kính mắt tôi thấy dòng chữ ảo CỘNG HÒA MỸ tỏa sáng phía trên nó. Ngay cạnh đó là quốc kỳ Thuộc địa, cùng những sọc xám, đen và con chim vàng sáng rực ở giữa.

Vài lá cờ của những quốc gia khác có chữ *Đồng Minh* lơ lửng phía trên dòng tên quốc gia. Nhưng chúng tôi thì không có.

Ngay từ ban đầu, cuộc thảo luận đã căng thẳng.

“Có vẻ kế hoạch của cha anh đã phản lại anh,” Tổng thống nói với Anden. Anh vươn người về trước cứng nhắc. “Đương nhiên, Liên hợp quốc lo ngại rằng Châu Phi đã hỗ trợ quân cho Thuộc địa. Nước Thuộc địa đã từ chối lời mời đàm phán của chúng tôi.”

Anden thở dài. “Các nhà khoa học của chúng tôi đang cố gắng tìm ra phương thuốc chữa dịch bệnh,” Anh nói tiếp. Tôi để ý anh không hề nhắc đến em trai Day trong tất cả những chuyện này và cả sự thiếu hợp tác của Day. “Nhưng lực lượng của Thuộc địa đang trở nên áp đảo với sự hỗ trợ về quân sự và tiền bạc từ Châu Phi. Chúng tôi cần được giúp đỡ để đẩy lui họ hoặc mạo hiểm chịu tàn phá trong vòng một tháng. Virus cũng sẽ lan sang đất nước chúng tôi...”

“Anh phát biểu rất tâm huyết,” Tổng thống cắt lời. “Và tôi không nghi ngờ anh đang làm những điều lớn lao với tư cách nhà lãnh đạo mới của Cộng hòa. Nhưng trong tình thế như thế này... Trước hết, loại virus này cần phải được ngăn chặn. Tôi được biết nước Thuộc địa đã xâm chiếm vùng biên giới của các anh.”

Đôi mắt vàng-mật của Tổng thống sáng lóe lên. Khi Serge cố cắt lời, ông lập tức ra hiệu cho anh ta im lặng, ánh mắt vẫn không rời khỏi Anden. “Hãy để Cử tri của anh trả lời,” Ông nói. Serge tức tối ngồi im, nhưng đây là trước khi tôi bắt gặp ánh nhìn tự mãn giữa các Thượng nghị sĩ. Cơn giận của tôi dâng lên. Họ, Thượng nghị sĩ, Tổng thống Nam Cực, ngay cả chính Đầu-não-tập-sự của Anden, tất cả đều đang chế nhạo Anden theo những cách tế nhị của riêng mình. Ngắt lời anh nói. Nhấn mạnh tuổi của anh. Tôi quay ra nhìn Anden, thầm cổ vũ anh đứng lên vì chính mình. Mariana gật đầu với anh.

“Thưa ngài?” Cô nói.

Tôi thở phào khi Anden nhìn Serge với vẻ không đồng tình rồi ngẩng cao đầu, bình tĩnh đáp lại. “Đúng vậy. Hiện tại chúng tôi đang tìm cách ngăn cản họ nhưng họ đã tiến đến ngay ngoại ô của thủ đô nước chúng tôi.”

Tổng thống ngả người ra trước và đặt khuỷu tay lên mặt bàn. “Vậy, có khả năng loại virus này đã tràn vào lãnh thổ các anh không?”

“Vâng,” Anden đáp.

Tổng thống im lặng trong giây lát. Cuối cùng ông nói, “Vậy chính xác anh muốn gì?”

“Chúng tôi cần hỗ trợ quân sự,” Anden đáp. “Đội quân của các ông tinh nhuệ nhất trên thế giới. Các ông hãy giúp chúng tôi bảo vệ vùng biên giới. Nhưng trên hết, hãy giúp chúng tôi tìm thuốc chữa dịch. Họ đã cảnh báo chúng tôi rằng thuốc chữa dịch là cách duy nhất làm họ lui quân. Và chúng tôi cần thời gian để làm được việc đó.”

Tổng thống mím chặt môi và lắc đầu. “Không hỗ trợ quân sự, tiền bạc hay tiếp tế. Tôi e rằng các anh đã mắc nợ chúng tôi quá nhiều ở những khoản đó. Tôi *có thể* yêu cầu các nhà khoa học của tôi đến giúp các anh tìm ra thuốc chữa dịch. Nhưng tôi sẽ *không* đưa lính của mình đến khu vực nhiễm dịch. Điều đó quá nguy hiểm.” Khi ông nhìn thấy vẻ mặt của Anden, ánh mắt ông như đanh lại. “Hãy cập nhật cho chúng tôi, vì tôi cũng hy vọng nhiều như anh trong việc tìm ra giải pháp cho chuyện này. Tôi xin lỗi vì không thể giúp anh nhiều hơn, ngài Cử tri.”

Anden chống tay lên bàn và đan các ngón tay vào nhau. “Tôi có thể làm gì để thuyết phục ông giúp chúng tôi, thưa ngài Tổng thống?” Anh nói.

Tổng thống ngả người ra ghế và thận trọng quan sát Anden một lúc. Ánh mắt này làm tôi rùng mình. Ông đang chờ Anden nói ra câu này. “Anh sẽ phải đưa ra cho tôi một đề nghị xứng đáng,” Cuối cùng ông nói. “Một thứ mà cha anh chưa bao giờ đề nghị.”

“Và đó là thứ gì?”

“Đất đai.”

Tim tôi thất lại đau đớn vì những từ ngữ đó. Từ bỏ đất đai. Để cứu lấy đất nước, chúng tôi sẽ phải bán mình cho một đất nước khác. Điều đó có cảm giác ngang trái như bán đi chính cơ thể mình. Bỏ đứa con của mình cho một người xa lạ. Tước đi một phần ngôi nhà của chúng tôi. Tôi nhìn Anden, cố giải mã cảm xúc bên dưới vẻ ngoài điềm tĩnh của anh.

Anden nhìn ông chăm chăm một lúc lâu. Có phải anh đang nghĩ đến những lời cha anh sẽ nói trong tình huống như thế này? Có phải anh đang tự hỏi liệu anh có là một nhà lãnh đạo tốt đối với dân chúng? Cuối cùng, Anden cúi đầu. Thanh nhã, ngay cả khi đang hổ thẹn. “Tôi sẵn sàng thương lượng,” Anh lặng lẽ nói.

Tổng thống gật đầu một cái. Tôi có thể thấy nụ cười mỉm ở khóe môi ông. “Vậy chúng ta sẽ thương lượng,” Ông đáp. “Nếu anh tìm ra thuốc chữa virus này và nếu chúng tôi đồng ý với vùng đất thì tôi hứa sẽ gửi quân hỗ trợ. Cho đến khi đó, thế giới sẽ phải đối mặt với điều này như chúng ta vẫn làm với bất kỳ đại dịch nào.”

“Thưa ngài, ý của ngài là gì?” Anden hỏi.

“Chúng tôi cần phải phong tỏa cảng biển và vùng biên giới của các anh, cũng như của Thuộc địa. Các quốc gia khác cũng cần được thông báo. Tôi chắc là anh hiểu điều này.”

Anden im lặng. Tôi mong Tổng thống không nhìn thấy vẻ căng thẳng trên khuôn mặt mình. Toàn bộ nước Cộng hòa sẽ bị cách ly.

DAY

June lên đường đi Nam Cực. Còn Eden đến Los Angeles cùng đợt sơ tán thứ hai. Những người còn lại trong chúng tôi ngồi dưới những boong ke này, nghe ngóng khi những đợt công kích của Thuộc địa tiếp diễn. Lần này cuộc chiến có vẻ tồi tệ hơn. Đôi khi mặt đất rung chuyển dữ dội tạo ra một cơn mưa bụi rơi xuống từ trần boong ke nằm dưới lòng đất, phủ lên những dòng người sơ tán một lớp tro màu xám khi họ đang hối hả bước lên các đoàn tàu. Những ngọn đèn xoay báo hiệu trong khắp đường hầm sơn lên người chúng tôi những tia đỏ lập lờ. Tôi tự hỏi những boong ke khác dọc thành phố đang chống đỡ thế nào. Việc sơ tán khẩn cấp hơn khi mỗi giờ lại có một đoàn tàu rời đi và một đoàn tàu khác đến. Chẳng biết đường hầm này sẽ còn ổn định được trong bao lâu nữa. Đôi khi tôi thấy binh lính xô đẩy những người dân đi theo hàng khi họ không nghe lệnh. “Đi đúng hàng!” chúng quát tháo, giương súng lên đe dọa. Khuôn mặt chúng giấu kín sau những chiếc mặt nạ phòng độc mà tôi biết quá rõ. “Kẻ nào không nghe thì ở lại, không hỏi nhiều. Mọi người, tiến lên!”

Tôi ở một đầu boong ke khi bụi đất tiếp tục rơi như mưa, đi cùng nhóm Pascao, Tess và những người khác của quân Ải quốc. Ban đầu, một vài tên lính cố giục tôi lên một trong những chuyến tàu nhưng chúng đều để tôi yên khi được đáp lại bằng một tràng chửi rủa. Giờ thì chúng lơ tôi đi. Tôi quan sát mọi người chất đồ lên đoàn tàu một lát trước khi quay qua nói chuyện với Pascao. Tess ngồi cạnh tôi, dù cho sự căng thẳng không lời giữa chúng tôi làm em trở nên rất xa cách. Những cơn đau đầu âm ỉ cứ nhói lên từng nhịp sau gáy tôi.

“Cậu đã nhìn thấy nhiều khu vực của thành phố hơn tôi,” Tôi thì thầm với Pascao. “Cậu nghĩ Bộ Giáp đang chống đỡ thế nào?”

“Không tốt lắm,” Pascao đáp. “Thực ra với sự giúp đỡ của quốc gia khác dành cho Thuộc địa, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu Bộ Giáp sụp đổ chỉ trong vài ngày với kiểu bắn phá thế này. Sẽ không trụ được lâu đâu, tin tôi đi.”

Tôi quay ra nhìn xem có bao nhiêu người vẫn đang chờ lên tàu. “Thế nếu chúng ta tung đòn tấn công bất ngờ thì sao?”

Một giọng nói vang lên. Là Frankie, một trong những Tin tặc, cô gái với vết thương ở vai. “Nếu chúng ta kiếm được vài quả bom điện,” Cô thận trọng nói, “Tôi có thể đấu lại dây để cướp một số vũ khí hoặc những thứ khác từ tay Thuộc địa. Chúng ta còn có thể phá cả những chiếc phản lực của chúng.”

Máy bay phản lực. Đúng rồi... Anden đã nhắc đến những chiếc phản lực của Thuộc địa đổ tại một sân bay tạm thời phía ngoài những bức tường của Bộ Giáp. “Tôi có thể kiếm được vài quả,” Tôi nói nhỏ. “Và cả vài quả lựu đạn.”

Pascao tặc lưỡi phẩn khích. “Vậy là chúng ta sẽ có trò vui với nitroglycerin^[3] theo kế hoạch của anh nhỉ? Anh sẽ có nó.” Cậu quay ra nói chuyện với Baxter, người đang bắn về phía tôi ánh nhìn căm kỉnh. Tai cậu ta bị biến dạng tồi tệ. “Này, chàng Baxter. Hãy hỗ trợ cho Gioro và Frankie, đảm bảo cậu phải yểm hộ cho họ trong lúc họ ra tay đấy.”

“Pascao,” Tôi nói khẽ. “Cậu phụ trách việc làm mỗi nhử phải không?”

Cậu cười lớn. “Đó là việc của những Người đưa tin giỏi nhất mà, đúng không?”

“Hãy chơi với chúng một chút, tôi muốn cậu đồng hành với tôi khi tiến đến sân bay tạm thời của chúng.”

“Nghe khả quan đấy.”

“Tốt.” Dù cho cục diện không thể thay đổi, tôi vẫn mỉm cười. Một chút ngạo mạn len lỏi trong giọng tôi. “Đêm nay sẽ kết thúc bằng một đồng máy móc quân đội đắt tiền nhưng vô dụng.”

“Anh mất trí rồi hả, đồ mù quáng.” Baxter ngắt lời tôi. “Tự thân nước Cộng hòa còn không cản được Thuộc địa, anh nghĩ một nhóm người chúng ta có cơ hội đánh bại chúng sao?”

“Chúng ta không cần đánh bại chúng. Tất cả những gì *chúng ta* cần làm là kìm chân chúng. Và tôi chắc chắn chúng ta giỏi việc đó.”

Baxter xì một tiếng lớn tỏ vẻ khó chịu, còn Pascao chỉ toét miệng cười. Bên cạnh tôi, Tess cựa quậy không thoải mái. Có lẽ em đang nghĩ lại về những phi vụ trước đây của tôi, em đã chứng kiến tất cả ra sao và phải bằng bó cho tôi thế nào sau từng phi vụ. Có lẽ em lo cho tôi. Hoặc cũng có thể là mừng. Có khi em muốn tôi không ở đây nữa. Nhưng em đã quay trở về vì tôi. Đó là điều em đã nói, không phải sao? Em vẫn quan tâm đến tôi, ít ra ở chừng mực nào đó. Tôi cố nghĩ ra câu thích hợp để lấp đi những khoảng lặng lúng túng khi nói chuyện với em, nhưng thay vào đó tôi lại đi hỏi han những người khác. “Cậu đã bảo tôi lúc ở trong phòng là các cậu quay về đây vì muốn được tha tội. Nhưng đáng ra cậu có thể trốn sang một quốc gia khác hơn là ở Cộng hòa, đúng không? Cậu thậm chí còn không cần giúp nước Cộng hòa. Anden, người đang là Cử tri, dù sao thì anh ta cũng sẽ tha tội cho tất cả các cậu.” Ánh mắt tôi dồn về phía Pascao. “Cậu biết điều đó, đúng không? Tại sao các cậu lại quay về? Tôi biết không chỉ vì các cậu nghe thấy lời khẩn cầu của *tôi*.”

Nụ cười của Pascao biến mất, và thực ra trong vài giây trông cậu còn khá nghiêm trọng. Cậu thở dài, rồi nhìn quanh nhóm nhỏ chúng tôi. Thật khó tin rằng họ từng là một phần của một tổ chức với quy mô lớn hơn nhiều. “Chúng tôi là quân Ái quốc, đúng chưa?” Cuối cùng cậu nói. “Chúng tôi phải theo đuổi đến khi nhìn thấy Hợp chúng quốc hồi sinh dù bằng cách nào. Nhìn vào cách mọi việc diễn ra ở Thuộc địa, tôi không biết họ có phải là những người sẽ mang lại thay đổi này không. Nhưng tôi phải thừa nhận, Cử tri mới của Cộng hòa rất có tiềm năng, sau những gì Razor lừa chúng tôi, ngay cả tôi cũng nghĩ Anden có lẽ là đáp án mà chúng tôi đang chờ đợi.” Pascao dừng lời, gật đầu với Baxter, người chỉ nhún vai. “Ngay cả cậu Baxter đây cũng nghĩ vậy.”

Tôi cau mày. “Vậy các cậu quay về đây vì thực lòng muốn giúp Cộng hòa thắng cuộc chiến này? Cậu thực sự muốn giúp

chúng tôi phòng thủ?” Pascao lại gật đầu. “Sao lúc này trong phòng cậu không nói vậy? Nếu vậy nghe sẽ cao cả hơn.”

“Không, không đâu.” Pascao lắc đầu. “Họ sẽ không tin chúng tôi. Quân Ải quốc, những kẻ khùng bố từng bôi nhọ danh dự quân lính Cộng hòa mỗi khi có cơ hội ư? Ừ, phải rồi. Tôi nhận ra sẽ tốt hơn cho chúng tôi nếu chơi quân bài xin tha tội. Đó có lẽ là câu trả lời thực tế hơn đối với Cử tri và Đầu-não-tập-sự bé nhỏ của anh.”

Tôi im lặng. Khi Pascao thấy tôi ngần ngại, cậu phẩy tay rồi đứng lên. “Bắt tay vào việc thôi,” Cậu nói với tôi. “Không nên lãng phí thời giờ, nhất là với cơn mưa đá đang diễn ra trên kia.” Cậu ra hiệu cho những quân Ải quốc khác tập hợp lại và phân chia mọi người theo từng nhiệm vụ. Tôi đứng khom người.

Tess hít một hơi sâu và khi bắt gặp ánh nhìn của tôi, lần đầu tiên em nói chuyện với tôi kể từ khi cả hai ở cùng trong căn phòng này. “Em xin lỗi anh, Day.” Em nói thật nhẹ để không ai khác nghe thấy.

Tôi sững người, thả tay trên đôi chân đang co lại của mình. “Tại sao?” Tôi đáp. “Em không có gì phải xin lỗi anh cả.”

“Có, em có đấy.” Tess quay đi. Sao em trưởng thành nhanh đến vậy? Em vẫn gầy gò, vẫn dịu dàng nhưng đôi mắt là của một người trưởng thành hơn tôi biết. “Em không cố ý bỏ anh lại và em cũng không có ý trách June về mọi thứ. Em không thực sự tin chị ấy là người xấu. Em *chưa từng* thực sự tin điều đó. Em chỉ quá... tức giận thôi.”

Khuôn mặt em vẫn luôn thu hút tôi như mọi khi, như đã từng kể từ khi tôi nhìn thấy em đào bới quanh bãi rác. Tôi ước gì có thể ôm lấy em, nhưng tôi chỉ ngồi chờ đợi, để tự em cất lời. “Tess...” Tôi nói chậm, cố gắng tìm cách tốt nhất để diễn tả những điều mình đang cảm thấy. Chết tiệt, trước kia tôi đã nói quá nhiều điều ngu ngốc với em. “Anh rất yêu quý em. Dù giữa chúng ta có xảy ra bất cứ điều gì.”

Tess vòng tay ôm đầu gối. “Em biết mà.”

Tôi nuốt khan rồi nhìn xuống. “Nhưng anh không yêu em như cách em muốn. Anh xin lỗi nếu đã khiến em hiểu lầm. Anh không nghĩ anh từng đối xử tốt với em như em đáng được hưởng.” Tim tôi siết chặt đau đớn khi những từ đó thốt ra từ miệng mình, nhắm thẳng vào em. “Nên đừng xin lỗi. Lỗi là tại anh, không phải do em.”

Tess lắc đầu. “Em biết anh không yêu em theo kiểu đó. Anh không nghĩ là bây giờ em biết rồi sao?” Vẻ cay đắng xen lẫn trong giọng nói của em. “Nhưng anh không biết em cảm nhận thế nào về anh. Không ai biết.”

Tôi nhìn em bình tĩnh. “Vậy hãy nói cho anh biết.”

“Day, đối với em, anh không chỉ là *người em phải lòng*, anh có ý nghĩa nhiều hơn thế.” Đôi lông mày em nhíu lại khi em cố gắng giải thích ý mình. “Khi cả thế giới này quay lưng lại với em và bỏ mặc em đến chết thì *anh* đã cứu mang em. Anh là người quan tâm đến những chuyện có thể xảy đến với em. Anh từng là tất cả. *Tất cả*. Anh đã trở thành cả gia đình của em, anh từng là bố mẹ, anh chị, người coi sóc em, người bạn và người đồng hành duy nhất của em, anh vừa là người bảo vệ vừa là người cần em bảo vệ. Anh thấy không? Em không yêu anh như cách anh nghĩ, mặc dù em không thể phủ nhận đó là một phần trong tình yêu đấy. Nhưng cách em cảm nhận còn vượt xa hơn thế.”

Tôi mở miệng định đáp lại nhưng không có từ nào được thốt lên. Tôi không biết phải nói gì. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là *nhìn*.

Tess run run thở ra. “Nên khi em tưởng June sẽ đưa anh đi, em không biết phải làm gì. Em có cảm giác như chị ấy lấy đi mọi thứ quan trọng đối với em. Em cảm thấy như chị ấy lấy đi từ *anh* mọi thứ mà em không có.” Em cup mắt xuống. “Vậy nên em xin lỗi. Em xin lỗi vì anh *không đáng phải* là tất cả với em. Em đã có anh nhưng em quên mất rằng em cũng có bản thân em nữa.” Em dừng lời rồi nhìn về phía nhóm quân Ái quốc, những người đang say sưa trò chuyện. “Đó là một cảm giác mới mẻ, điều mà em vẫn đang làm quen dần.”

Và cứ như thế, một lần nữa chúng tôi lại là hai đứa trẻ. Tôi thấy chúng tôi hồi nhỏ, ngồi đung đưa chân trên thành tường của những tòa cao tầng đổ nát, ngắm mặt trời lặn mỗi buổi chiều tà nơi đường chân trời ngoài khơi. Biết bao điều chúng tôi đã thấy từ thời đó, biết bao dặm đường xa chúng tôi đã đi qua.

Tôi với tay gõ nhẹ lên mũi em một cái, như cách tôi vẫn luôn làm. Lần đầu tiên em mỉm cười.

Khi đêm dần chuyển sang thời khắc trước bình minh, những cơn mưa phùn và băng tuyết cũng ngưng, để lại một thành phố lấp lánh dưới ánh trăng. Báo động sơ tán thỉnh thoảng vẫn vang lên và màn hình khổng lồ tiếp tục dòng cảnh báo tìm chỗ trú ẩn mang màu đỏ chết chóc, nhưng trận chiến đã tạm lắng xuống và bầu trời không còn ngập tràn máy bay phản lực cùng những vụ nổ. Có lẽ hai phe đang tạm nghỉ hoặc làm gì đó. Tôi dụi mắt cho bớt cơn buồn ngủ, cố tình quên đi cơn đau đầu, tôi có thể tranh thủ nghỉ ngơi.

“Sẽ không dễ đâu, anh biết đấy,” Pascao thì thầm với tôi khi cả hai đi khảo sát vào buổi sáng. “Có lẽ chúng đang ở trên đài quan sát của quân Cộng hòa.” Chúng tôi đang ở trên đỉnh của Bộ Giáp, quan sát chiến trường ngay bên ngoài biên giới thành phố. Nhìn không có vẻ là mọi người sống ở bên ngoài Bộ Giáp, nhưng không giống LA, vốn chỉ là một vùng rộng lớn của những tòa nhà cao tầng hòa lẫn vào những thành phố lân cận, dân số của Denver thừa thớt bên ngoài sự an toàn của những bức tường thành. Một nhóm nhà cao tầng nhỏ nằm rải rác đó đây. Chúng có vẻ trống không và tôi tự hỏi liệu Cộng hòa có nhìn thấy quân Thuộc địa tiếp cận từ xa và sơ tán dân vào bên trong Bộ Giáp không. Dù cho khí cầu Thuộc địa đã quay về vùng đất của chúng để nạp nhiên liệu, chúng vẫn để lại một cụm máy bay phản lực trên những cánh đồng, và các khu vực chúng đã xâm chiếm được thấp sáng bằng đèn pha. Tôi khá ngạc nhiên bởi cách mình chối bỏ suy nghĩ rằng quân Thuộc địa đang nắm quyền kiểm soát. Một năm trước, tôi sẽ hò reo đến lạc giọng khi thấy cảnh

tượng này. Nhưng giờ tôi chỉ nghe khẩu hiệu của Thuộc địa lặp đi lặp lại trong đầu. Một quốc gia tự do là một quốc gia tập đoàn. Quảng cáo tại các thành phố của họ làm tôi rùng mình.

Thật khó quyết định được tôi thực sự thích điều gì hơn: nhìn thấy em trai tôi trưởng thành dưới những luật lệ của Thuộc địa hay nhìn thấy nó bị lôi ra làm thí nghiệm ở Cộng hòa?

“Ừ, chúng sẽ đứng trên đài quan sát,” Tôi đồng ý, thôi không nhìn vành đai của Bộ Giáp nữa và leo xuống khỏi bức tường. Dọc vành đai phía ngoài của Bộ Giáp có máy bay phản lực của Cộng hòa nằm đỗ, bên trong có người ngồi và đang sẵn sàng. “Nhưng chúng ta không phải lính Cộng hòa. Nếu họ có thể tấn công chúng ta bất ngờ thì chúng ta cũng có thể làm thế.”

Tôi và Pascao mặc trang phục giống hệt nhau, đen từ đầu đến chân, mặt nạ che kín mặt. Nếu không vì một chút chênh lệch chiều cao, tôi không nghĩ mọi người phân biệt được chúng tôi.

“Hai người sẵn sàng chưa?” Pascao lẩm bẩm vào micro nói với các Tin Tặc. Rồi cậu liếc nhìn tôi và giơ ngón tay cái lên. Nếu họ đã vào vị trí, thế nghĩa là Tess cũng vậy. *Bảo trọng.*

Chúng tôi tìm đường xuống đất rồi để vài người lính Cộng hòa dẫn qua một lối đi nhỏ, nằm kín đáo dưới lòng đất. Nó dẫn ra phía ngoài Bộ Giáp và tới vùng lãnh thổ nguy hiểm. Binh lính khẽ gật đầu “chúc may mắn” chúng tôi trước khi rút về bên trong. Hy vọng là mọi việc sẽ êm đẹp.

Tôi nhìn ra sân bay nơi phản lực của Thuộc địa đang đỗ. Khi vừa sang tuổi mười lăm, tôi đã thiêu trụi một loạt mười chiếc phản lực chiến đấu F-472 mới toanh của Cộng hòa đỗ tại trụ sở không quân Burbank ở Los Angeles. Đây là trò nguy hiểm đầu tiên đưa tôi dẫn đầu danh sách bị truy nã gắt gao và là một trong những vụ phạm tội mà đích thân June đã bắt tôi thú nhận trong lúc bị bắt giam. Tôi làm việc đó bằng cách trộm hàng ga lông chất giàu nitro nhạy nổ màu xanh từ các căn cứ không quân, rồi đổ chất lỏng đó vào miệng ống xả của máy bay phản lực qua phần đuôi. Ngay khi động cơ khởi động, đuôi máy bay lập tức phát nổ và bốc cháy.

Ký ức quay về với tôi trong sự tập trung cao độ. Thiết kế của máy bay phản lực Thuộc địa nhìn khác biệt, với phần cánh cong về phía trước, nhưng nói cho cùng thì chúng sẽ vẫn chỉ là máy móc thôi, và lần này tôi không hành động một mình. Tôi được quân Cộng hòa hỗ trợ. Quan trọng nhất, tôi có thuốc nổ của họ.

“Sẵn sàng hành động chưa?” Tôi thì thầm với Pascao. “Cậu mang bom chưa?”

“Anh nghĩ tôi có thể quên mang bom à? Anh phải hiểu tôi hơn thế chứ?” Giọng Pascao tỏ vẻ chế giễu. “Day, lần này đừng có giở trò đấy nhé. Hiểu không, trai đẹp? Nếu đột nhiên anh nghĩ muốn giở trò ngẫu hứng phá kế hoạch thì tốt hơn nên báo với tôi trước. Để ít ra tôi có thời gian đâm vào mặt anh một phát.”

Tôi khẽ cười vì lời châm chọc. “Vâng, thưa ngài.”

Bộ quần áo làm chúng tôi lặn vào bóng đêm. Chúng tôi lén đi không gây một tiếng động, đến khi vượt qua phạm vi ngăn mà súng của Bộ Giáp có thể bảo vệ chúng tôi từ dưới mặt đất. Giờ chúng tôi đã ở ngoài tầm bắn và sân bay tạm thời của Thuộc địa có vẻ đã ở trong tầm với. Những tên lính đứng gác dọc theo rìa sân bay. Cách không xa là vài dãy xe tăng. Khí cầu của chúng có lẽ không ở đây, nhưng đảm bảo ở đây có đủ các cỗ máy chiến tranh để khởi động một trận chiến nữa.

Tôi và Pascao nấp sau một chồng gạch đá gần sân bay. Tất cả những gì tôi có thể thấy qua ánh đèn là chiếc bóng của cậu. Cậu gật đầu một cái trước khi nói thầm vào micro.

Chúng tôi căng thẳng chờ đợi trong giây lát. Rồi những màn hình khổng lồ xếp thành hàng phía ngoài rìa của Bộ Giáp đồng loạt phát sáng. Trình chiếu trên màn hình là quốc kỳ Cộng hòa, và qua những chiếc loa của thành phố, bài Tuyên thệ được phát đi giữa màn đêm. Tất cả chuyện này trông giống hết một cuộn băng tuyên truyền điển hình của chính quyền Cộng hòa, màn hình khổng lồ bắt đầu chiếu đoạn băng chung chung về những binh lính và công dân yêu nước, những chiến thắng trong chiến tranh và các con phố hào nhoáng. Trên sân bay, quân lính chuyển hướng chú ý đến những dòng chữ trên màn hình. Ban

đầu trông chúng thận trọng và cảnh giác nhưng khi đoạn băng kéo dài thêm vài giây, quân lính Thuộc địa thoải mái hơn.

Tốt. Chúng nghĩ Cộng hòa chỉ đang chiếu những đoạn video úy lạo. Không có gì quá khác lạ để quân Thuộc địa phải đặt trong tình trạng cảnh giác cao độ nhưng cũng đủ tính giải trí để thu hút sự chú ý của chúng. Tôi chọn một khu vực có tất cả binh lính đều đang nhìn lên màn hình và gật đầu với Pascao. Cậu ra hiệu cho tôi. Đã đến lượt tôi xuất kích.

Tôi nheo mắt kỹ hơn để quan sát vị trí mà tôi có thể đột nhập vào sân bay. Có bốn tên lính Thuộc địa ở đây, tất cả chúng đang tập trung vào buổi truyền hình; ở xa nhất là một tên ăn mặc như phi công và hẳn quay lưng lại phía tôi, nhìn từ đây trông hẳn như đang giấu cột buổi truyền hình với một đồng đội của mình. Tôi đợi đến khi tất cả lính canh nhìn ngược lại hướng tôi đang đứng. Rồi tôi lướt qua hàng rào mà không gây tiếng động và trốn sau bánh xe của chiếc phản lực đang đỗ gần nhất. Tôi cuộn tròn người lại, để bộ trang phục màu đen của mình lẫn vào bóng tối.

Một tên lính ngẫu nhiên ngoái đầu nhìn về phía chiếc máy bay. Dù vậy, khi không thấy gì thú vị, hẳn quay về quan sát Bộ Giáp.

Tôi đợi thêm vài giây. Rồi chỉnh trang lại ba lô và trèo vào trong miệng ống xả của máy bay. Tim tôi đập mạnh trước cảm giác quen thuộc như từng gặp ở đâu đó mà khung cảnh này đem lại. Không để phí thời gian, tôi lôi khối lập phương nhỏ bằng kim loại ra khỏi ba lô và gắn chặt vào trong lòng ống xả. Nó chiếu vào tấm ốp tạo ra một ánh sáng đỏ rất nhạt và mờ đến mức tôi hầu như không nhìn thấy. Tôi kiểm tra chắc chắn xem nó đã cố định chưa rồi di chuyển đến thành miệng ống. Chúng tôi không có nhiều thời gian cho đến khi lính gác thôi chú ý đến bài tuyên truyền đánh lạc hướng. Khi thấy không còn nguy hiểm, tôi nhảy khỏi ống xả. Đôi ủng lót đệm của tôi tiếp đất không một tiếng động. Tôi lại lẩn vào bóng chiếc càng hạ cánh của máy bay phản lực, quan sát bốn lính và di chuyển đến hàng máy bay tiếp theo. Pascao chắc hẳn đang làm công việc giống tôi

ở phía bên kia sân bay. Nếu mọi thứ diễn ra như kế hoạch thì một vụ nổ ở mỗi hàng sẽ gây ra khá nhiều thiệt hại.

Đến khi tôi tới hàng máy bay thứ ba và hoàn thành công việc thì người cũng ướm sững mồ hôi. Phía xa, bài tuyên truyền trên màn hình khổng lồ vẫn đang chạy nhưng tôi biết một vài tên lính đã hết hứng thú. Đã đến lúc phải rời đi. Tôi lặng lẽ đi cúi thấp người xuống mặt đất, ngồi chờ trong bóng tối rồi chọn một thời điểm thích hợp để thả người xuống và vọt chạy lẫn vào màn đêm.

Ngoại trừ việc nó không đúng thời điểm cho lắm. Một bên tay tôi trượt và cạnh sắt của miệng ống xả rạch trúng lòng bàn tay. Cơ thể yếu ớt của tôi tiếp đất không tốt lắm, tôi thốt lên một tiếng rên vì đau và di chuyển quá chậm về phía chiếc bóng của còng máy bay. Một tên lính đã thấy tôi. Trước khi tôi có thể cảnh hẩn, đôi mắt hẩn mở to và hẩn nhắc súng chĩa về phía tôi.

Hẩn còn chẳng có cơ hội hô hoán khi một con dao sáng loáng phóng ra từ màn đêm và cắm phập vào cổ. Tôi chết trân trong một thoáng và sợ hãi. Pascao. Tôi biết cậu đã cứu mạng tôi trong khi lôi kéo sự chú ý về mình. Đã có vài tiếng hò hét vang lên từ phía bên kia sân bay. Cậu lôi kéo sự chú ý khỏi tôi. Tôi nắm lấy cơ hội, vùng chạy đến khu vực tương đối an toàn phía ngoài sân bay.

Tôi bật micro lên gọi cho Pascao. “Cậu an toàn không?” Tôi vội nói thắm.

“An toàn giống anh, trai đẹp à,” Cậu rít lên đáp lại, âm thanh của hơi thở nặng nề và bước chân vang lên trong tai nghe. “Vừa mới ra khỏi ranh giới sân bay. Bảo Frankie là ổn rồi, tôi phải cắt đuôi hai tên nữa.” Cậu tắt máy.

Tôi liên lạc với Frankie. “Chúng tôi đã sẵn sàng,” Tôi nói với cô. “Cho nổ đi.”

“Đã rồi,” Frankie đáp. Màn hình khổng lồ đột ngột dừng chiếu đoạn băng và tắt sáng, âm thanh phát inh ỏi khắp thành phố bị chặn lại, nhấn chìm tất cả chúng tôi vào sự im ắng đến kỳ lạ. Những tên lính Thuộc địa đang đuổi theo Pascao bây giờ cũng

ngước nhìn màn hình khổng lồ trống trơn trong hoang mang, giống đồng bọn.

Vài giây sau khi sự yên tĩnh trôi qua.

Bỗng một vụ nổ sáng bùng, chói lòa xẻ toạc khu trung tâm sân bay. Tôi trấn an mình. Khi nhìn về hàng lính đầu tiên trên phố, tôi thấy chúng bị thổi bạt cả người rồi đứng dậy trong choáng váng. Những tia lửa điện ngập tràn không trung, chạy tới chạy lui loạn xạ giữa những chiếc phản lực. Những tên lính ở xa chĩa súng lên các tòa nhà, bắn lung tung, nhưng những tên đứng ở dọc phòng tuyến trước phát hiện ra súng không còn hoạt động. Tôi tiếp tục chạy về lại Bộ Giáp.

Thêm một vụ nổ đất đá ở cùng một khu vực và lớp bụi mờ khổng lồ màu vàng nhấn chìm mọi thứ trong tầm mắt. Tiếng la hét hoảng sợ vang lên từ phía quân lính Thuộc địa. Chúng không thể nhìn thấy điều gì đang xảy ra nhưng tôi thì biết ngay lúc này mỗi quả bom chúng tôi đã cài đang phá hủy các dây máy bay, vừa làm biến dạng máy bay vừa tạm thời vô hiệu hóa nam châm trong súng của chúng. Một số tên lôi súng ra bắn bừa vào bóng tối, như thể lính Cộng hòa đang nằm phục ở đó. Tôi đoán chúng cũng không hoàn toàn sai lầm. Như đã định sẵn, máy bay phản lực của Cộng hòa nằm dọc theo Bộ giáp cùng cất cánh. Tiếng máy gầm điếc tai.

Tôi bật micro gọi cho Frankie. “Việc sơ tán thế nào rồi?”

“Êm thấm nhất có thể,” Cô đáp. “Có lẽ thêm hai đợt người đã rời đi. Sẵn sàng cho thời khắc quan trọng chưa?”

“Tiến hành đi,” Tôi đáp nhỏ.

Những màn hình khổng lồ bật sáng trở lại. Dù vậy lần này chúng đều chiếu khuôn mặt được sơn vẽ của tôi. Một video do chúng tôi quay từ trước. Tôi mỉm cười thật tươi về phía quân Thuộc địa, ngay cả khi chúng đang trèo lên những chiếc phản lực còn lại, và ngay tại thời điểm đó, tôi thấy mình như đang nhìn khuôn mặt của một kẻ xa lạ, một khuôn mặt lạ lẫm, đáng sợ đằng sau những sọc đen lớn. Trong chốc lát, tôi còn chẳng thể nhớ đã quay đoạn video này từ trước. Ý nghĩ ấy làm tôi phải

giành lấy trí nhớ trong cơn hoảng loạn, đến tận khi nhớ lại được tôi mới thở phào nhẹ nhõm. “Tên của ta là Day,” Tôi nói trên màn hình lớn, “và ta chiến đấu vì người dân nước Cộng hòa. Nếu ta là các người, ta sẽ cần trọng hơn đây.”

Frankie lại cắt đoạn phim về tôi. Phía trên đầu, những chiếc phản lực của Cộng hòa gầm rú khắp bầu trời, tôi thấy những quả cầu lửa màu cam rực sáng cả sân bay. Trước đòn đánh bất ngờ của chúng tôi và một nửa số máy bay bị hỏng, quân Thuộc địa phải tranh nhau tháo chạy. Tôi cá là các cuộc gọi cho chỉ huy của chúng giờ đang bay về tới tấp.

Frankie đã nói lại liên lạc. Giọng cô hoan hỉ. “Lính Cộng hòa đã nghe được về thành công của chúng ta,” Cô nói. Ở phía sau, tôi nhẹ cả người, khi nghe tiếng điện đàm của Pascao cũng được bật lên. “Làm tốt lắm, những Người đưa tin. Gioro và Baxter đã sẵn sàng lên đường.” Giọng cô có chút sao nhãng. “Chúng tôi sẽ quay về ngay đây. Đợi vài giây chúng tôi sẽ...”

Cô ngắt máy. Tôi chớp mắt vì bất ngờ. “Frankie?” Tôi vừa nói vừa kết nối lại với cô. Không có gì. Mọi thứ tôi nghe thấy chỉ là tiếng tĩnh điện.

“Cô ấy đi đâu được chứ?” Pascao nói qua tiếng tạp âm. “Cô ấy cũng ngắt kết nối với anh à?”

“Ừ.” Tôi trườn lên trước, cố không nghĩ về trường hợp xấu nhất. Vùng an toàn của Bộ Giáp không còn xa, tôi có thể tạo ra một lối đi nhỏ xíu ở bên hông làm đường rút lui, và ở đây, chính giữa tất cả những hỗn loạn này, tôi thấy một vài binh lính Cộng hòa chạy vụt qua màn khói bụi để đối mặt với bất kỳ tên lính Thuộc địa nào có thể đang theo đuôi chúng tôi. Giờ thì chỉ còn vài mét nữa là đến cửa ra vào.

Một viên đạn sượt qua, suýt trúng tai tôi. Rồi tôi nghe một tiếng thét làm máu tôi như đông cứng. Khi nhìn quanh, tôi thấy Tess và Frankie chạy sau tôi. Họ đang dựa vào nhau. Đằng sau họ phải có đến năm hoặc sáu tên lính Thuộc địa. Tôi cứng người, rồi nhanh chóng đổi hướng. Tôi rút một con dao ở thắt lưng và phi hết sức về phía đám lính. Con dao trúng ngay một tên ở phía trong, hấn quỳ gối. Những tên khác phát hiện ra tôi. Tess và

Frankie khó có thể đến được cánh cửa. Phía sau tôi, bọn lính đang nổ súng.

Ngay khi Tess đẩy Frankie qua lối vào, một tên lính bước ra từ bóng tối gần sát cánh cửa. Tôi lập tức nhận ra hắn. Là Thomas, với một khẩu súng đung đưa trên tay.

Mắt hắn dán chặt vào tôi và Tess, khuôn mặt tối sầm, chết chóc và hung dữ. Trong khoảnh khắc, cả thế giới như chìm vào im lặng. Tôi liếc nhìn khẩu súng của hắn. Hắn kéo cò súng. *Không*. Theo bản năng, tôi lao về phía Tess, lấy thân mình che chắn cho em. *Hắn định giết chúng tôi.*

Nhưng ngay khi ý nghĩ đó vụt qua tâm trí tôi thì Thomas lại quay lưng về phía chúng tôi, đối diện với đám lính Thuộc địa đang tiến đến. Tay hắn run lên vì giận dữ, nắm chặt lấy khẩu súng. Tôi thực sự sợ hãi nhưng giờ không có thời gian nghĩ đến chuyện đó. “Đi thôi,” Tôi giục Tess. Chúng tôi loạng choạng đi qua lối phụ.

Cùng lúc, Thomas nâng súng lên, hắn bắn một phát, một phát nữa, rồi một phát nữa. Hắn hét lên ghê rợn khi mỗi viên đạn lao về phía quân địch. Mất vài giây tôi mới hiểu hắn đang hò hét gì.

“Cử tri muôn năm! Nước Cộng hòa muôn năm!”

Hắn bắn được sáu phát đạn trước khi chúng tôi bị quân Thuộc địa bắn trả. Tôi ôm Tess vào lòng rồi che mắt em lại. Em thốt lên một tiếng kêu phản đối. “Đừng nhìn,” Tôi thì thầm vào tai em. Trong thoáng chốc, tôi thấy đầu Thomas giật mạnh ra sau và toàn thân hắn trở nên mềm rũ. Hình ảnh mẹ vụt hiện về trước mắt tôi.

Bắn xuyên qua đầu. Hắn bị bắn xuyên qua đầu. *Chết vì bị bắn.*

Tiếng nổ làm Tess giật nảy người, em thốt ra một tiếng nức nở nghẹn ngào dưới cánh tay che chắn của tôi. Cánh cửa đóng sầm lại.

Pascao chào đón chúng tôi ngay khi chúng tôi vừa vượt qua an toàn. Từ đầu đến chân phủ đầy bụi nhưng cậu vẫn nở nụ cười nửa miệng trên khuôn mặt. “Đợt di tản cuối cùng đang đợi

chúng ta,” Cậu nói, hất đầu về phía hai chiếc xe jeep đang đỗ sẵn để đưa chúng tôi đến boong ke. Lính Cộng hòa đã bắt đầu đi về phía chúng tôi, nhưng trước khi bất kỳ ai trong chúng tôi có thể cảm thấy nhẹ nhõm thì tôi nhận ra Frankie đã đổ gục xuống đất và Tess lao đến bên cô. Nụ cười nửa miệng của Pascao tan biến. Trong khi quân lính phòng thủ ở lối phụ, chúng tôi vây quanh Frankie. Tess lôi ra một bộ sơ cứu. Frankie bắt đầu co giật.

Khi cởi toàn bộ áo khoác ngoài của cô, chiếc áo phong ướt sũng máu bên trong lộ ra. Đôi mắt cô mở to vì kinh ngạc và cô phải gắng sức để thở.

“Cô ấy đã bị bắn trúng khi chúng ta trốn chạy,” Tess vừa nói vừa xé vải áo của Frankie. Mồ hôi đầm đìa trên trán em. “Ba hoặc bốn phát đạn.” Tay em run run lướt qua cơ thể của Frankie, rắc rắc bột và xoa thuốc mỡ lên những vết thương. Khi đã xong, em lôi ra một cuộn băng dày.

“Cô ấy sẽ không qua khỏi,” Pascao nói khẽ với Tess khi em đẩy cậu tránh đường và ấn dứt khoát xuống một vết thương đang trào máu của Frankie. “Chúng ta phải đi thôi. Ngập lập tức.”

Tess quệt trán. “Cho tôi thêm một phút nữa,” Em khẳng khái nói qua kẽ răng đang nghiến chặt. “Chúng ta phải cầm máu.”

Pascao định phản đối nhưng tôi bắn cho cậu một cái nhìn giận dữ. “Để cho cô ấy sơ cứu.” Rồi tôi quỳ xuống cạnh Tess, bắt lực nhìn hình hài đáng thương của Frankie. Tôi biết cô sẽ không thể qua khỏi. “Anh sẽ làm theo bất cứ điều gì em nói,” Tôi thì thầm với Tess. “Hãy để bọn anh giúp.”

“Cứ ấn vào vết thương,” Tess đáp, vẫy một tay về phía chiếc băng có nhiều chỗ màu đỏ hơn là trắng. Em vội vàng đắp thuốc lên.

Mí mắt của Frankie run run. Tiếng rên nghẹn ứ trong cổ họng, cô cố gắng nhìn chúng tôi. “Mọi-người-phải-đi-đi. Thuộc-địa-chúng-đang-đến...”

Một phút sau thì cô chết. Tess vẫn giữ tay trên miếng băng gạc thêm một lúc, đến khi tôi đặt tay lên tay em ngăn lại. Tôi ngược nhìn Pascao. Một binh lính Cộng hòa lại đến bên và nhúu mày nghiêm nghị nhìn chúng tôi. “Đây là lời cảnh báo cuối cùng,” Anh ta nói, tay chỉ về cánh cửa đang mở trên xe jeep. “Chúng tôi đi đây.”

“Đi đi,” Tôi bảo Pascao. “Chúng tôi sẽ đi chiếc xe sau cậu.”

Pascao do dự một giây, chần động khi nhìn Frankie, nhưng rồi cậu cũng nhảy lên và biến mất vào trong chiếc xe jeep thứ nhất. Chiếc xe rời đi, để lại một khối bụi ở đằng sau.

“Thôi nào,” Tôi giục Tess, lúc này em vẫn đang khom người bên xác của Frankie. Phía bên kia Bộ Giáp, âm thanh của trận chiến dội lên. “Chúng ta phải đi thôi.”

Tess gạt tay tôi ra và phi mạnh cuộn băng vào tường. Rồi em quay lại nhìn khuôn mặt tái nhợt của Frankie. Tôi đứng dậy, bắt Tess phải làm theo. Bàn tay dính máu của tôi in vết lên tay em. Binh lính tóm lấy cả hai chúng tôi dẫn về phía chiếc xe jeep còn lại. Khi chúng tôi vào bên trong, Tess ngược mắt nhìn tôi. Đôi mắt đầm nước, nhìn thấy em đau đớn làm trái tim tôi tan nát. Chúng tôi được đưa khỏi Bộ Giáp khi quân lính đưa Frankie lên một chiếc xe tải. Chúng tôi ngoặt xe và tăng tốc tiến về boong ke.

Khi chúng tôi đến, xe jeep của Pascao đã không còn ai và họ đang tiến xuống chỗ đoàn tàu. Binh lính đều căng thẳng. Khi họ quét người chúng tôi ở hàng rào dây xích tại cửa vào của boong ke, một vụ nổ khác từ Bộ Giáp làm rung chuyển mặt đất. Như trong một giấc mơ, chúng tôi lao xuống chiếc cầu thang kim loại, xuyên qua những hành lang chìm trong ánh sáng đỏ mờ, âm thanh của những chiếc ủng động xuống nền nhà thoáng vang lên từ bên ngoài. Chúng tôi đi xuống sâu, sâu hơn nữa, cho đến khi tới boong ke và tới nơi chờ tàu. Binh lính kéo chúng tôi lên tàu.

Khi ánh đèn tàu lóe lên và chúng tôi được chở đi khỏi boong ke, một loạt những vụ nổ liên hoàn trong không trung suýt thổi bay chúng tôi. Tess bám chặt lấy tôi. Khi tôi kéo em lại gần,

đường hầm đằng sau đổ sập xuống, bao trùm chúng tôi trong bóng tối. Chúng tôi tăng tốc hơn. Âm thanh của những vụ nổ dội khắp mặt đất.

Cơn đau đầu của tôi lóe lên.

Pascao cố nói gì với tôi nhưng tôi không thể nghe thấy. Tôi không nghe thấy gì cả. Thế giới xung quanh tôi dần chuyển màu xám, tôi thấy mình như đang quay tròn. *Chúng tôi đang ở đâu đây?* Từ nơi nào đó, Tess đang hét gọi tên tôi, nhưng sau đấy tôi không biết em nói gì, bởi tôi đã chìm trong một đại dương đau đớn và đổ sập vào bóng đêm.

JUNE

21:00.

PHÒNG 3323, KHÁCH SẠN CẤP ĐỘ VÔ CỰC, THÀNH PHỐ ROSS.

Tất cả chúng tôi đã ổn định trong mỗi phòng khách sạn. Ollie đang nghỉ tại chân giường tôi, hoàn toàn kiệt sức sau một ngày vất vả. Dù vậy tôi không cho rằng mình buồn ngủ. Một lát sau, tôi lặng lẽ ngồi dậy, để lại ba phần thức ăn cho Ollie ở gần cửa và đi ra ngoài. Tôi đi dạo qua những hành lang với cặp kính ảo giắt trong túi, nhẹ nhõm khi thấy thế giới trở lại là thật mà không tràn ngập những chữ cái và con số lơ lửng. Tôi không biết mình đang đi đâu, nhưng cuối cùng tôi dừng lại ở trên chỗ cũ hai tầng, cách không xa phòng của Anden. Trên đây yên tĩnh hơn. Anden chắc là người duy nhất ở tầng này, cùng vài người lính hộ vệ.

Khi đi dạo, tôi bước ngang qua một cánh cửa dẫn đến căn phòng lớn mà có lẽ là phòng trung tâm hoặc phòng công cộng ở tầng này. Tôi quay lại và quan sát kỹ bên trong. Nơi này được sơn màu trắng tinh, có lẽ bởi tôi không đeo cặp kính ảo nên không thể nhìn thấy tất cả những thứ mô phỏng; căn phòng được chia thành một loạt các buồng con cao hình trụ. Thú vị đây. Tôi có một căn buồng như vậy ở góc phòng khách sạn, nhưng vẫn chưa buồn thử nó. Tôi nhìn quanh hành lang rồi rón rén đẩy cửa vào. Cánh cửa trượt mở ra không một tiếng động.

Tôi vừa bước vào trong thì cánh cửa đóng sập lại phía sau, căn phòng biểu hiện cho một điều ở Nam Cực mà tôi không thể hiểu được. Tôi rút cặp kính thực tế ảo ra khỏi túi và đeo nó vào.

Giọng nói từ căn phòng tự động bùng lên và lặp lại các cụm từ, lần này thì bằng tiếng Anh. “Chào mừng cô đến với căn phòng mô phỏng, June Iparis.” Tôi thấy điểm ảo của mình đã tăng thêm mười, chúc mừng tôi vì đã sử dụng căn phòng mô phỏng lần đầu tiên. Đúng như dự đoán, căn phòng bây giờ trở nên tươi sáng và đầy màu sắc, trên bức tường kính của những buồng hình trụ là đủ loại hình ảnh đang chuyển động.

Cô đang truy cập từ cổng cách xa nơi ở! Một tấm kính nói. *Sử dụng kết hợp với kính thực tế ảo để có trải nghiệm hoàn chỉnh.* Đằng sau dòng chữ là một video phát sáng vẽ nên cảnh tượng đẹp đẽ từ khắp nơi trên thế giới. Tôi tự hỏi liệu cổng của họ có phải là cách để kết nối tới Internet hay không. Đột nhiên, tôi cảm thấy thích thú. Tôi chưa từng tìm kiếm trên Internet ở bên ngoài Cộng hòa, chưa từng nhìn thế giới một cách thực sự mà không qua bộ lọc của chính quyền Cộng hòa. Tôi tiến đến một buồng kính hình trụ và bước vào trong. Lồng kính xung quanh tôi bùng sáng.

“Xin chào June,” Nó nói. “Tôi có thể tìm kiếm điều gì cho bạn?”

Tôi nên tìm kiếm gì đây? Tôi quyết định thử thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu. Tôi do dự đáp lại, không biết nó có thể hiểu được giọng nói của tôi không. “Daniel Altan Wing,” Tôi nói. Phần còn lại của thế giới biết được bao nhiêu điều về Day?

Đột nhiên mọi thứ quanh tôi biến mất. Thay vào đó, tôi đang đứng trong một vòng tròn màu trắng với hàng trăm, hàng nghìn màn hình hình chữ nhật treo lơ lửng xung quanh, mỗi chiếc phủ đầy những hình ảnh, đoạn video và văn bản. Tôi không biết phải làm gì nên chỉ đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm kinh ngạc những hình ảnh xung quanh. Mỗi màn hình chứa những thông tin khác nhau về Day. Phần lớn trong số đó là các bài báo. Màn hình ở gần tôi nhất đang chiếu đoạn video cũ cảnh Day đứng ở ban công trên đỉnh Tòa tháp Quốc hội, kêu gọi dân chúng ủng hộ Anden. Khi tôi nhìn nó đủ lâu (ba giây), một giọng nói vang lên. “Trong video này, Daniel Altan Wing, còn gọi là Day, ủng hộ cho Cử tri mới của Cộng hòa và ngăn chặn

một cuộc nổi dậy trên toàn quốc gia. Nguồn: Kho lưu trữ công nước Cộng hòa Mỹ. Chọn xem toàn bộ bài báo?”

Tôi liếc nhìn sang màn hình khác, giọng nói từ màn hình đầu tiên biến mất. Màn hình thứ hai bật sáng khi tôi nhìn vào, nó chiếu một đoạn phim phỏng vấn một cô gái mà tôi không biết, cô gái có làn da nâu và đôi mắt màu hạt dẻ nhạt. Cô sơn một đường đỏ sẫm lên tóc. Cô nói, “Tôi đã sống ở Nairobi được năm năm nay nhưng chúng tôi chưa từng nghe về cậu ta đến khi đoạn phim ghi lại cảnh cậu ta chiến đấu chống lại C-H-M bắt đầu xuất hiện trên mạng. Giờ tôi đang là người của một câu lạc bộ...” Đoạn video dừng lại ở đó và vẫn giọng nói êm dịu như lần trước phát ra, “Nguồn: Tập đoàn truyền thông Kenya. Chọn xem toàn bộ video?”

Tôi bước cẩn thận lên trước. Mỗi lần cử động, những màn hình hình chữ nhật một lần nữa sắp xếp lại quanh tôi để hiển thị vòng hình ảnh tiếp theo cho tôi nghiên cứu. Hình ảnh của Day hiện ra từ khi cậu và tôi vẫn đang làm việc cho hội Ái quốc, tôi thấy một hình ảnh mờ mờ của Day đang ngoái lại nhìn, trên môi nở một nụ cười tự mãn. Nó làm tôi đỏ mặt và vội liếc đi thật nhanh. Tôi nhìn qua thêm hai vòng nữa rồi quyết định thay đổi tìm kiếm. Lần này tôi tìm một thứ mà tôi vẫn luôn tò mò về nó. “Hợp chúng quốc Hoa Kỳ” Tôi nói.

Màn hình chứa những hình ảnh và đoạn phim về Day biến mất, để lại cho tôi một cảm giác thất vọng lạ lùng. Một bộ màn hình mới vụt lên xung quanh tôi và tôi còn gần như cảm thấy một làn gió nhẹ thổi qua khi chúng thay đổi vị trí. Thứ đầu tiên hiện ra là hình ảnh mà tôi nhận ra ngay, toàn bộ lá cờ quân Ái quốc sử dụng và dùng làm biểu tượng của mình. Lời thuyết minh nói, “Lá cờ của nguyên Hợp chúng quốc Hoa Kỳ. Nguồn: Wikiversity, Học viện Tự do. Lịch sử Hợp chúng quốc Một-không-hai, Lớp Mười một. Xem toàn bộ mục lục? Xem nguyên bản, nói *Văn bản*.”

“Xem toàn bộ mục lục,” Tôi nói. Màn hình phóng lớn về phía tôi, nhấn chìm tôi trong nội dung của nó. Tôi chớp mắt, hơi chóng mặt vì những hình ảnh phóng vụt qua. Khi mở mắt ra,

tôi suýt lão đảo. Tôi đang lơ lửng trên bầu trời của khung cảnh vừa quen lại vừa lạ. Đường nét có vẻ giống một phiên bản của Bắc Mỹ, ngoại trừ việc không có hồ nào trải dài từ Los Angeles tới San Francisco, lãnh thổ của Thuộc địa nhìn rộng hơn tôi nhớ. Mây trôi dưới chân tôi. Khi rón rén đặt một chân xuống, tôi làm tan đi một phần của đám mây và tôi có thể thực sự cảm nhận luồng khí mát rít lên dưới đôi giày mình đi.

Giọng thuyết minh bắt đầu. “Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, còn gọi là hợp chúng quốc Mỹ, nước Mỹ hoặc Hoa Kỳ, từng là quốc gia hùng mạnh ở Bắc Mỹ bao gồm năm mươi bang được gắn kết với nhau thành một nước cộng hòa hiến pháp liên bang. Quốc gia tuyên bố độc lập tách khỏi nước Anh vào ngày 4 tháng Bảy năm 1776 và được công nhận vào ngày 3 tháng Chín năm 1783. Hợp chúng quốc Hoa Kỳ phân chia không chính thức thành hai đất nước vào ngày 1 tháng Mười năm 2054 và chính thức trở thành Cộng hòa Mỹ phía Tây và Thuộc địa Mỹ phía Đông vào ngày 14 tháng Ba năm 2055.”

Tới đây giọng thuyết minh dừng lại, rồi thay đổi. “Chuyển đến chủ đề liên quan? Chủ đề liên quan phổ biến: Trận lụt Tam Niên, trận lũ lụt năm 2046, nước Cộng hòa Mỹ, nước Thuộc địa Mỹ.”

Một loạt móc đánh dấu màu xanh sáng xuất hiện khắp bờ Tây và bờ Đông của Bắc Mỹ. Tôi nhìn kỹ chúng một lúc, tim đập mạnh trước khi tôi với tay ra chạm vào một móc dấu gần đường bờ biển phía Nam Thuộc địa. Thật ngạc nhiên tôi có thể cảm nhận bề mặt của quang cảnh dưới ngón tay mình. “Nước Thuộc địa Mỹ,” Tôi nói.

Cả thế giới lao vào tôi với tốc độ chóng mặt. Giờ tôi đang đứng trên một nơi cảm giác như mặt đất cứng và tất cả xung quanh tôi là hàng ngàn con người chen chúc tại những lán trú ẩn tạm thời giữa một khung cảnh thành phố ngập lụt, trong khi hàng trăm người dốc toàn lực tấn công lại những quân lính mặc đồng phục mà tôi không nhận ra. Đằng sau quân lính là các thùng gỗ và bao tải trông như đựng lương thực.

“Không giống Cộng hòa Mỹ,” Giọng thuyết minh vang lên, “nơi chính phủ cai trị thông qua luật quân sự để đàn áp thẳng tay những dòng người tị nạn tràn qua biên giới, nước Thuộc địa Mỹ thành lập ngày 14 tháng Ba năm 2055 sau khi các tập đoàn nắm quyền điều khiển chính phủ liên bang (sự hình thành Hợp chúng quốc, xem mục lục ở trên), hệ quả của những thất bại mới đây trong việc xử lý những khoản nợ tích lũy từ Trận lụt năm 2046.” Tôi bước vài bước lên trước, cảm giác như đang đứng ở chính giữa khung cảnh này, cách đám đông nổi dậy chỉ chừng chục mét. Khung cảnh quanh tôi rung lắc và tròn trành, như được xuất ra từ những đoạn video cá nhân của ai đó. “Trong bản thu hình của dân thường này, thành phố Atlanta tiến hành cuộc nổi dậy kéo dài mười lăm ngày chống lại Cơ quan Lãnh đạo Khẩn cấp Liên Bang. Những vụ nổi loạn tương tự xuất hiện ở tất cả thành phố phía Tây trong khoảng thời gian ba tháng, sau đó những thành phố này tuyên bố trung thành với quân đội tập đoàn DesCon, tập đoàn sở hữu nguồn vốn mà chính phủ đang bị bao vây không có được.”

Khung cảnh lúc mờ lúc tỏ, đặt tôi vào trung tâm của một khu sân bãi khổng lồ đầy những tòa nhà cao tầng, mỗi tòa nhà hiển thị biểu tượng mà tôi nhận ra là logo của DesCon. “Cùng với mười hai tập đoàn khác, DesCon đã đóng góp quỹ viện trợ cho dân chúng. Đến đầu năm 2058, chính phủ Hợp chúng quốc đồng loạt dừng hoạt động tại phía Đông và được thay thế bằng chính quyền Thuộc địa Mỹ, được lập nên từ liên minh của mười ba tập đoàn hàng đầu đất nước và chống lưng bởi nguồn lợi nhuận chung. Sau một loạt những vụ sáp nhập, nước Thuộc địa Mỹ hiện thời được bốn tập đoàn cai quản: DesCon, Cloud, Meditech và Evergreen. Chuyển đến một tập đoàn cụ thể?”

Tôi vẫn im lặng, nhìn phần còn lại của video thực tế ảo đang mở ra đến tận khi nó dừng lại ở khung hình cuối cùng, hình ảnh rung rung ghi lại một cư dân tuyệt vọng che lấy mặt mình khỏi tên lính đang giương súng. Rồi tôi tháo kính, dụi mắt và bước ra ngoài chiếc buồng trụ kính giờ đã trống rỗng và khô khan. Tiếng bước chân của tôi vang lên trong căn phòng trống. Tôi

thấy hơi chóng mặt và tê người vì các hình ảnh chuyển động đột nhiên biến mất.

Làm sao hai đất nước với hai quan điểm khác nhau hoàn toàn có thể thống nhất lại được? Liệu chúng tôi có hy vọng nào về sự biến đổi nước Cộng hòa và Thuộc địa trở lại như những gì mà chúng đã từng? Hay có thể chúng không hoàn toàn khác nhau như tôi nghĩ. Chẳng phải các tập đoàn của Thuộc địa và chính phủ Cộng hòa thực ra là một sao? Quyền lực tuyệt đối vẫn là quyền lực tuyệt đối, dù cho tên gọi của chúng là gì. Không phải sao?

Tôi bước ra khỏi căn phòng, suy nghĩ băng quơ và khi rẽ ở khúc quanh tiến về phòng mình, tôi suýt đâm thẳng vào Anden.

“June?” Anh thốt lên khi nhìn thấy tôi. Mái tóc xoăn của anh có chút rối, như thể anh vừa cào tay qua tóc, cổ áo anh nhăn nhúm, tay áo xắn cao tận khuỷu tay và khuy cổ áo chưa cài. Anh cố trấn tĩnh bản thân đủ để cúi chào và trao cho tôi một nụ cười. “Em làm gì ở trên này?”

“Em chỉ khám phá thôi.” Tôi đáp lại nụ cười của anh. Tôi quá mệt mỏi để nhắc đến toàn bộ cuộc tìm kiếm trên mạng của mình. “Thực tình, em cũng không chắc mình đang làm gì ở đây nữa.”

Anden cười khẽ. “Anh cũng vậy. Anh đã tản bộ ở hành lang một tiếng đồng hồ.” Chúng tôi ngừng nói một lát. Rồi anh quay về hướng phòng của mình và nhìn tôi dò hỏi. “Nam Cực sẽ không giúp đỡ chúng ta nhưng họ vẫn đủ tốt để gửi một chai rượu loại ngon nhất tới phòng anh. Em muốn uống một chút không? Anh sẽ có người bầu bạn và thêm vài lời khuyên.”

Lời khuyên từ Đầu-não-tập-sự tầm thường nhất của anh sao? Tôi bước cùng anh, tất cả đều thể hiện rõ sự gần gũi giữa chúng tôi. “Họ thật lịch sự làm sao,” Tôi đáp.

“Lịch sự quá mức cần thiết,” Rồi anh lẩm bẩm không thành tiếng làm tôi nghe không rõ. “Lần tới họ sẽ ném cho chúng ta một cuộc duyệt binh.”

Phòng của Anden tất nhiên đẹp hơn phòng tôi, ít ra những người Nam Cực cũng đối xử với anh lịch sự *đến mức* đấy. Một ô cửa sổ mặt kính cong chạy dọc khắp nửa bức tường, mang lại cho chúng tôi một cảnh tượng đẹp đến nghẹt thở của thành phố Ross chìm trong hàng nghìn ánh đèn điện đang nhấp nháy. Cảnh màn đêm buông xuống này hẳn cũng là do người Nam Cực giả lập nên thôi, vì dưới này đang là mùa hè, nhưng sự mô phỏng có vẻ rất hoàn hảo. Tôi nghĩ về tấm màn hình vòm chúng tôi đi xuyên qua khi hạ cánh xuống thành phố. Có lẽ nó cũng hoạt động như một màn hình khổng lồ. Những đường sọc lạng lẽ nháy múa trên bầu trời theo từng mảng màu ngoạn mục, màu ngọc lam, hồng điều và vàng óng, tất cả xoáy vào nhau, tan biến rồi lại xuất hiện áp vào phong nền đầy sao. Tôi hít thật sâu. Đây chắc hẳn là bắt chước Nam Cực quang. Tôi đã đọc về những tia sáng phương Nam này trong các bài học hằng tuần, nhưng tôi không ngờ chúng đẹp đến nhường này, dù mô phỏng hay không.

“Cảnh đẹp thật,” Tôi nói.

Anden cười gượng, một chút thích thú vụt sáng lên giữa tâm trạng chán chường đối lập của anh. “Ưu thế vô dụng khi là Cử tri của Cộng hòa,” Anh đáp. “Họ cam đoan với anh rằng chúng ta có thể nhìn xuyên qua kính nhưng không ai từ bên ngoài nhìn thấy chúng ta. Nhưng mà, có lẽ họ chỉ đang đùa giỡn anh.”

Chúng tôi ngồi xuống những chiếc ghế mềm gần cửa sổ. Anden rót rượu cho cả hai. “Một trong những tên lính canh bị buộc tội đã thú nhận về Chỉ huy Jameson,” anh nói khi trao cốc cho tôi. “Quân lính Cộng hòa không vui vì quyền lực của anh, họ được Thuộc địa hối lộ. Chính quyền Thuộc địa lợi dụng hiểu biết của Chỉ huy Jameson về quân đội chúng ta. Bà ta có lẽ vẫn đang ở trong lãnh thổ nước ta.”

Tôi lạng lẽ nhăm nháp rượu. Vậy tất cả đều là thật. Tôi ước mong có thể quay ngược thời gian về buổi đến thăm Thomas ở trong tù, để tôi đã có thể kịp thời để ý đến sự sắp đặt bất thường đó. *Và bà ta có lẽ vẫn đang ở trong lãnh thổ nước ta.* Vậy Thomas đang ở đâu?

“Anh đảm bảo,” Anden nói khi thấy nét mặt tôi, “rằng chúng ta đang làm mọi việc có thể để tìm được bà ta.”

Mọi việc có thể vẫn là chưa đủ. Không đủ khi mà sự giám sát của chúng ta và binh lính bị dàn ra quá mỏng, cố gắng chiến đấu từ nhiều hướng. “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?”

“Chúng ta sẽ quay về Cộng hòa vào sáng mai,” Anh đáp. “Đó là việc ta sẽ làm. Và chúng ta sẽ đẩy lui quân Thuộc địa mà không cần Nam Cực hỗ trợ.”

“Anh thực sự định trao một phần đất của chúng ta cho bọn họ?” Sau một lát tôi hỏi.

Anden lắc cốc rượu trước khi nhấp một ngụm. “Anh vẫn chưa từ chối,” Anh nói. Tôi có thể nghe thấy sự ghê tởm chính mình trong giọng nói của anh. Cha anh chắc chắn sẽ coi đó là sự phản bội tội cùng đối với đất nước.

“Em xin lỗi,” Tôi lặng lẽ nói, không chắc làm thế nào để anh nguôi lòng.

“Anh cũng vậy. Tin tốt là anh vừa nhận được tin Day và em trai cậu ấy đều đã sơ tán an toàn đến Los Angeles.” Anh thở ra một hơi dài thượt. “Anh không muốn ép cậu ấy làm việc gì nhưng anh đã hết chọn lựa. Cậu ấy sẽ giữ lời, em biết đấy. Cậu ấy đã đồng ý giúp chúng ta bằng mọi cách có thể, chỉ trừ việc từ bỏ em trai mình. Cậu ấy đang cố giúp, với hy vọng việc đó sẽ làm anh thấy tội lỗi khi đòi hỏi Eden. Anh ước gì chúng ta đưa cậu ấy theo. Anh ước cậu ấy có thể nhìn nhận tình huống từ góc nhìn của anh.” Anh đưa mắt nhìn xuống.

Tim tôi như bị bóp nghẹt khi nghĩ đến việc Day sẽ hy sinh trong lúc chiến đấu, rồi nhẹ nhõm khi biết tin cậu đã sống sót mà không bị thương. “Sẽ ra sao nếu ta thuyết phục Nam Cực đưa Day đi chữa trị? Đây có lẽ là cơ hội duy nhất giúp cậu ấy sống sót qua cơn bệnh và ít ra có thể khiến cậu ấy cân nhắc chuyện để Eden trải qua cuộc thí nghiệm.”

Anden lắc đầu. “Chúng ta không có gì để mặc cả. Nam Cực đã đưa ra cho chúng ta sự hỗ trợ nhiều nhất có thể. Họ sẽ không

mang việc vào người mà nhận thêm một bệnh nhân của chúng ta.”

Trong thâm tâm, tôi cũng biết điều đó. Chỉ là một ý tưởng tuyệt vọng cuối cùng của tôi. Cũng như anh, tôi hiểu rõ rằng Day sẽ không bao giờ mang em trai cậu ra trao đổi để cứu lấy mạng sống của chính mình. Tôi lơ đãng nhìn ra ánh đèn phía bên ngoài.

“Anh không trách cậu ấy, không hề.” Sau một lát im lặng, Anden nói. “Đáng lẽ anh phải ngăn chặn thứ vũ khí sinh học này ngay khi họ gọi anh là Cử tri. Chính trong cái ngày cha anh mất. Nếu thông minh, anh đã làm như vậy. Nhưng giờ đã quá muộn để đào sâu chuyện đấy. Day có quyền từ chối chính đáng.”

Tôi thấy cảm thông sâu sắc với anh. Nếu anh dùng vũ lực bắt giam Eden lại, không nghi ngờ gì Day sẽ kêu gọi mọi người vùng lên nổi loạn. Nếu anh tôn trọng quyết định của Day, anh sẽ mạo hiểm không thể tìm được thuốc chữa bệnh kịp thời và để cho Thuộc địa chiếm lấy thủ đô, và cả đất nước của chúng tôi. Nếu anh trao một phần đất của chúng tôi cho Nam Cực, người dân sẽ coi anh như một kẻ phản bội. Và nếu cảng biển của chúng tôi bị phong tỏa, chúng tôi sẽ không thể nhập khẩu hay nhận viện trợ nữa.

Và tôi cũng không thể trách Day. Tôi cố đặt mình vào hoàn cảnh của cậu. Chính phủ Cộng hòa cố giết tôi khi tôi mới mười tuổi; họ thí nghiệm trên cơ thể tôi trước khi tôi trốn thoát. Tôi sống nhiều năm sau trong một khu ổ chuột khắc nghiệt nhất của Los Angeles. Tôi chứng kiến chính quyền Cộng hòa đầu độc gia đình mình, giết chết mẹ và anh trai mình, làm em trai mình bị mù bằng những dịch bệnh họ chế ra. Bởi vì những thí nghiệm của Cộng hòa mà tôi đang chết dần chết mòn. Và giờ, sau bao lời dối trá cùng hành xử tàn độc, chính quyền Cộng hòa tiếp cận tôi, cầu xin sự giúp đỡ của tôi. Xin tôi cho phép họ được thí nghiệm một lần nữa lên em trai tôi, những thí nghiệm vốn không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho thằng bé. Tôi sẽ nói gì? Có lẽ tôi sẽ từ chối, giống như cậu. Sự thật là gia đình của chính tôi cũng đã gánh chịu số phận nghiệt ngã dưới tay chính quyền

Cộng hòa... nhưng Day đã ở tiền tuyến, chứng kiến mọi việc phơi bày kể từ khi cậu còn nhỏ. Thật là phép lạ khi ngay từ đầu Day đã ủng hộ Anden.

Anden và tôi nhăm nháp rượu vang thêm bốn phút nữa, lặng yên ngắm ánh đèn thành phố.

“Anh ghen tị với Day,” Anh nói. Giọng nói nhẹ nhàng chưa từng thấy. “Anh ghen vì cậu ấy có thể quyết định bằng trái tim mình. Mọi chọn lựa của cậu ấy đều thật lòng và mọi người yêu mến cậu ấy vì điều đó. Cậu ấy có đủ điều kiện để dùng đến trái tim mình.” Khuôn mặt anh tối sầm lại. “Nhưng thế giới bên ngoài nước Cộng hòa vô cùng phức tạp. Không hề có chỗ cho cảm xúc, phải không? Mọi mối quan hệ của chúng ta với các nước được giữ lại bằng một mạng lưới mong manh của những sợi chỉ ngoại giao, và những sợi chỉ đó là thứ ngăn chúng ta giúp đỡ những nước khác.”

Có thứ gì đó vỡ vụn trong giọng nói anh. “Không có chỗ cho cảm xúc trên vũ đài chính trị,” Tôi vừa đáp lời vừa đặt chiếc cốc xuống. Tôi không chắc mình có giúp được gì hay không, nhưng lời nói vẫn cứ buông ra. Tôi thậm chí không biết mình có tin vào chúng không. “Khi cảm xúc thất bại thì logic sẽ cứu anh. Anh có thể ghen tị với Day nhưng anh sẽ không bao giờ trở thành cậu ấy và cậu ấy sẽ không bao giờ là anh. Cậu ấy không phải Cử tri của Cộng hòa. Cậu ấy là một chàng trai đang bảo vệ em mình. Còn *anh* là một chính trị gia. Anh phải có những quyết định làm tổn hại trái tim mình, đau đớn và thất vọng, mà không ai hiểu được. Đó là trách nhiệm của anh.” Ngay cả khi tôi nói điều đó, tôi vẫn nghi ngờ từ trong sâu thẳm tâm trí mình, những hạt mầm mà Day đã gieo xuống.

Không cảm xúc, vậy làm người có ý nghĩa gì nữa?

Đôi mắt Anden nặng trĩu nỗi buồn. Anh buông thõng vai và trong giây lát tôi có thể thấy được con người thật của anh, một nhà cầm quyền trẻ tuổi cô đơn đứng chống chọi với một dòng chảy đối nghịch, gắng sức chịu đựng gánh nặng của cả đất nước đặt lên vai, với một Thượng viện hợp tác chỉ vì sợ hãi. “Thi thoảng anh lại nhớ cha anh,” Anh nói. “Anh biết mình không

nên thú nhận điều đó nhưng đó là sự thật. Anh biết phần còn lại của thế giới coi ông ấy như một con quỷ.” Anh đặt ly rượu xuống chiếc bàn bên cạnh, rồi vùi đầu vào hai bàn tay và xoa lấy mặt mình.

Tim tôi đau nhói vì anh. Ít ra tôi có thể đau lòng vì anh trai mà không sợ kẻ khác thù ghét mình. Cảm giác sẽ thế nào nếu biết bố mẹ ta, người ta từng yêu thương, phải chịu trách nhiệm cho những hành động xấu xa đó?

“Đừng thấy có lỗi vì nỗi đau của anh,” Tôi nhẹ nhàng nói. “Ông ấy vẫn là cha anh mà.”

Ánh nhìn của anh dừng lại chỗ tôi, rồi như có một bàn tay vô hình lôi kéo, anh vươn người ra trước. Anh lưỡng lự ở đó, bấp bênh giữa nỗi khát khao và lý trí. Giờ anh ở thật gần, gần đến độ nếu tôi di chuyển một chút, đôi môi chúng tôi sẽ chạm vào nhau. Tôi cảm nhận hơi thở anh phả nhẹ trên làn da mình, hơi ấm khi anh ở gần, sự dịu dàng không lời trong tình yêu của anh. Giây phút này, tôi thấy mình bị anh cuốn hút.

“June...” Anh thì thầm. Ánh mắt anh lướt khắp khuôn mặt tôi.

Rồi anh chạm vào cằm tôi bằng một tay, kéo tôi tiến tới, rồi hôn tôi.

Tôi nhắm mắt. Tôi nên ngăn cản anh nhưng tôi không muốn vậy. Như có một luồng điện trong cảm xúc say mê trần trụi từ người Cử tri trẻ của Cộng hòa, cách anh tựa vào tôi, nỗi khát khao của anh bộc lộ ngay cả dưới lớp vỏ lịch lãm bền bỉ. Cách anh mở rộng trái tim với chỉ mình tôi. Dù có bao thế lực chống lại, anh vẫn có sức mạnh để bước tiếp mỗi ngày với tư thế đàng hoàng ngẩng cao đầu. Cách anh chỉ huy quân đội, vì trách nhiệm lợi ích quốc gia. Như tất cả chúng ta đều làm. Tôi thả lỏng không chống cự. Anh rời môi tôi và hôn lên má. Rồi đường xương hàm tôi, ngay dưới bên tai. Rồi đến cổ, cảm giác mơn man trên da thịt. Tôi rùng mình. Tôi có thể cảm thấy anh đang kiểm chế và biết điều anh muốn thực sự là đan những ngón tay vào mái tóc tôi, nhấn chìm bản thân anh vào trong tôi.

Nhưng anh không làm vậy. Cũng như tôi, anh biết chuyện này không có thật.

Tôi phải dừng lại. Và với một nỗ lực đau đớn, tôi kéo người mình ra. Tôi vất vả để giữ hơi thở đều. “Em xin lỗi,” Tôi thì thầm. “Em không thể.”

Trông Anden lúng túng và thất vọng. Nhưng không bất ngờ. Gò má anh hơi ửng đỏ dưới ánh đèn mờ trong phòng, rồi anh đưa tay vuốt tóc. “Đáng lẽ anh không nên làm vậy,” Anh lầm bầm. Chúng tôi gượng gạo giữ im lặng trong chốc lát, đến khi Anden thở dài và lui người về chỗ cũ. Tôi hơi buông xuôi vai, vừa thất vọng vừa nhẹ nhõm. “Anh... biết em rất quan tâm đến Day. Anh biết anh không thể mong cạnh tranh được với điều đó.” Anh cau mày. “Anh thật không phải. Thứ lỗi cho anh, June.”

Tôi có một ham muốn mạnh mẽ thoáng qua đang len lỏi trong tim là được hôn anh một lần nữa, được nói với anh rằng tôi *thực sự* quan tâm, để xóa đi nỗi đau và sự ngưng ngừng trên khuôn mặt anh. Nhưng tôi cũng biết rằng mình không yêu anh và tôi không thể quyến rũ anh như vậy. Tôi biết lý do thực sự chúng tôi tiến xa đến thế là vì tôi không thể chịu được khi quay lưng lại với anh trong thời điểm tối tăm nhất. Tôi mong, sâu thẳm trong tim... anh là một người khác. Sự thật gieo rắc trong tôi cảm giác tội lỗi. “Em nên đi thôi,” Tôi buồn bã nói.

Anden đứng cách xa tôi hơn. Trông anh cô độc chưa từng thấy. Tuy vậy, anh vẫn trấn tĩnh và gạt đầu một cách đầy tôn trọng. Giây phút yếu lòng của anh đã trôi qua, vẻ lịch sự thường lệ thay thế. Như mọi khi, anh rất giỏi che giấu nỗi đau. Rồi anh đứng dậy, đưa bàn tay ra cho tôi. “Anh sẽ dẫn em về phòng. Hãy nghỉ đi, mai chúng ta sẽ đi sớm.”

Tôi cũng đứng dậy nhưng không nắm lấy tay anh. “Không sao đâu. Em có thể tự tìm đường quay về phòng.” Tôi tránh nhìn vào mắt anh; tôi không muốn nhìn thấy mọi điều tôi nói chỉ làm anh thêm đau đớn ra sao. Rồi tôi đi về hướng cửa và để lại anh phía sau.

Ollie đón tôi bằng cái đuôi ngoe nguẩy lúc tôi trở về phòng. Sau một hồi vuốt ve nó, tôi quyết định dùng thử cổng Internet

trong phòng mình trong lúc nó cuộn tròn kê bên và nhanh chóng ngủ thiếp đi. Tôi tìm kiếm về Anden và cha anh. Cổng thông tin trong phòng là phiên bản lược giản của chiếc cổng tôi từng dùng trước đó, không có bề mặt tương tác hay âm thanh vòm kèm theo, nhưng nó vẫn vượt xa hàng dặm so với những điều tôi đã thấy ở Cộng hòa. Tôi lặng lẽ sàng lọc các kết quả tìm kiếm. Hầu hết là những bức ảnh dàn dựng và những đoạn phim tuyên truyền, Anden có một bức chân dung khi còn nhỏ, cố Cử tri đang đứng trước Anden trong những buổi họp và sự kiện báo chí chính thức. Dường như ngay cả cộng đồng quốc tế cũng không có mấy thông tin về mối quan hệ giữa cha con họ. Nhưng càng đào sâu, tôi càng tìm thấy những khoảnh khắc chân thật đến ngạc nhiên. Tôi thấy một đoạn phim Anden năm bốn tuổi, đang giữ tư thế chào nghi thức với khuôn mặt non nớt nhưng nghiêm trang trong khi cha của anh kiên nhẫn hướng dẫn. Tôi tìm thấy một bức ảnh của Cử tri quá cố đang ôm lấy một Anden sợ hãi, khóc lóc trong vòng tay, thì thầm điều gì đấy vào tai anh, quên đi đám đông đang vây quanh họ. Tôi nhìn thấy một đoạn phim về cảnh ông giận dữ xô tay phóng viên quốc tế tránh xa khỏi cậu con trai nhỏ, ông nắm chặt tay Anden đến độ các khớp ngón tay đã chuyển sang màu trắng. Tôi tình cờ kiếm được một đoạn phỏng vấn hiếm hoi giữa ông và một phóng viên từ Châu Phi, người hỏi ông về điều ông quan tâm đến nhiều nhất ở Cộng hòa.

“Con trai tôi,” Cử tri quá cố trả lời không chút do dự. Biểu cảm của ông chưa bao giờ mềm yếu nhưng sự cứng rắn trong giọng nói đã có chút thay đổi. “Con trai tôi luôn luôn là tất cả đối với tôi, bởi vì một ngày nào đó thằng bé sẽ là tất cả đối với nước Cộng hòa.” Ông dừng một giây để cười với phóng viên. Trong nụ cười đó, tôi nghĩ mình thoáng thấy một người đàn ông khác đã từng tồn tại. “Con trai tôi... *gợi nhớ* đến tôi.”

Ban đầu chúng tôi đã lên kế hoạch trở về thủ đô vào sáng hôm sau, nhưng tin tức đến khi chúng tôi chỉ vừa mới lên máy bay ở thành phố Ross. Tin đến sớm hơn chúng tôi dự định.

Denver đã thất thủ trước quân Thuộc địa.

DAY

“Day. Chúng ta đến nơi rồi.”

Tôi chệnh choáng mở mắt khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của Tess. Em cười với tôi. Có thứ gì đó cộm lên trên đầu tôi và khi tôi với tay chạm vào tóc, tôi nhận ra đó là miếng băng gạc đang quấn quanh trán. Bàn tay bị đứt của tôi giờ cũng được buộc miếng vải lạnh sạch màu trắng. Mất thêm vài giây sau tôi mới nhận ra mình đang ngồi trên xe lăn.

“Ôi, thôi nào,” Tôi lập tức thốt lên. “Cái xe lăn chết tiệt này sao?” Đầu óc tôi nhẹ bẫng và mù mờ, cảm giác quen thuộc do liều thuốc giảm đau hết tác dụng gây ra. “Chúng ta đang ở đâu? Anh bị làm sao thế này?”

“Có lẽ anh sẽ cần nghỉ tại bệnh viện khi chúng ta xuống tàu. Họ nghĩ tất cả những chấn động này đã gây nên phản ứng xấu trong người anh.” Tess đi bộ bên cạnh tôi trong khi những người lính đẩy tôi đi dọc theo chiều dài toa tàu. Phía trên đầu, tôi thấy Pascao và những người lính Ái quốc khác đang bước khỏi tàu. “Chúng ta đang ở Los Angeles. Chúng ta đã trở về nhà.”

“Eden và bà Lucy đâu?” Tôi hỏi. “Em biết không?”

“Họ đã ổn định ở căn hộ tạm thời của anh ở khu Ruby rồi.” Tess đáp. Em im lặng vài giây. “Em đoán nhà của anh giờ đã ở một khu vực đá quý rồi.”

Nhà. Tôi im lặng khi chúng tôi rời khỏi tàu và hòa vào dòng người ở ga tàu với những binh lính khác. Los Angeles ấm áp chưa từng thấy, một ngày cuối thu điển hình với sương mù và ánh nắng vàng làm tôi phải nheo mắt. Cảm giác ngồi xe lăn thật khó chịu và kỳ lạ. Tôi bỗng có một thôi thúc muốn rời khỏi nó và đá văng nó ra đường ray. Tôi là một Người đưa tin, tôi không được dính với thứ dở hơi này. Lại một phản ứng xấu, lần này thì

bị khơi mào vì những chấn động sao? Tôi nghiêng rằng vì sự yếu đuối của bản thân. Lời tiên liệu cuối của bác sĩ ám ảnh tôi. *Một tháng, có thể là hai.* Tần số của những cơn đau đầu dữ dội chắc chắn đang tăng lên.

Binh lính giúp tôi lên xe jeep. Trước khi chúng tôi đi. Tess với tay qua cửa sổ để mở cửa xe và ôm tôi thật nhanh. Hơi ấm bất chợt từ em làm tôi giật mình. Tất cả những gì tôi có thể làm là ôm đáp lại em, nhắm nháp khoảnh khắc này. Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm đến tận khi xe jeep rời bến tàu và bóng dáng Tess biến mất sau một khúc quanh. Thậm chí sau đấy, tôi vẫn ngoái lại để mong nhìn thấy em.

Chúng tôi dừng lại ở một ngã tư. Trong khi chờ một nhóm người sơ tán qua đường phía trước mũi xe jeep, tôi nghiêng cứu những con phố buôn bán của Los Angeles. Có những thứ dường như không thay đổi: Những hàng lính quát lên ra lệnh cho đám người sơ tán không làm theo chỉ dẫn; các cư dân khác đứng ở hai bên và phản đối những dòng người tràn đến; màn hình khổng lồ tiếp tục cho chạy hàng khẩu hiệu cổ động của thứ từng-được-gọi-là chiến thắng của nước Cộng hòa ở tiền tuyến, nhắc nhở mọi người: *Đừng để Thuộc địa xâm chiếm quê hương các bạn! Hãy ủng hộ cho chính nghĩa!*

Màn đối thoại với Eden lặp lại trong đầu tôi.

Tôi chớp mắt rồi nhìn kỹ những con phố. Lần này, cảnh tượng tôi nghĩ là quen thuộc diễn ra trong một bối cảnh mới. Hàng lính quát tháo ra lệnh thực ra đang cấp lương thực cho những người sơ tán mới đến. Những dân bản địa phản đối dòng người mới thực ra đang được cho phép biểu tình, quân lính canh gác nhưng súng của họ đều giắt ở thắt lưng. Và câu tuyên truyền trên màn hình khổng lồ, những hình ảnh từng là điểm gở với tôi, nay lại giống như khẩu hiệu lạc quan, truyền đi những hy vọng trong thời kỳ đen tối, nỗ lực hết sức để nâng cao tinh thần cho nhân dân. Cách không xa nơi xe jeep của chúng tôi dừng lại, tôi nhìn thấy một đám trẻ sơ tán vây quanh một cậu lính trẻ. Cậu đang khuyeu gối xuống ngang tầm mắt chúng tôi, trong tay là một con rối đồ chơi dùng để diễn kịch và kể chuyện cho bọn

trẻ. Tôi kéo cửa sổ xuống. Giọng nói cậu lính trong treo và lạc quan. Thi thoảng, bọn trẻ cười, nỗi sợ hãi và hoảng loạn biến đi trong chốc lát. Gần đó, các vị phụ huynh quan sát với khuôn mặt vừa kiệt sức vừa biết ơn.

Nhân dân và chính quyền Cộng hòa... đang cùng nhau hành động.

Tôi nhúu mày vì suy nghĩ lạ lẫm đó. Không còn nghi ngờ gì chuyện chính quyền Cộng hòa đã làm những điều kinh khủng với tất cả chúng tôi, họ có thể *vẫn* đang làm như vậy. Nhưng... có thể tôi đang nhìn thấy những điều mình muốn thấy. Có thể giờ đây khi Cử tri cũ đã chết, quân lính Cộng hòa cũng bắt đầu cởi bỏ những chiếc mặt nạ. Có thể họ thực sự đang tuân theo sự chỉ huy của Anden.

Trên chiếc xe jeep đưa tôi đến xem căn hộ nơi Eden đang ở. Thằng bé chạy ra đón tôi khi chúng tôi đoàn tụ, tất cả những phiền muộn từ cuộc cãi nhau lần trước đều biến mất. “Mọi người nói anh đã gây ra một tá rắc rối ngoài đó,” Nó nói khi cùng Lucy lên xe. Một cái nhìn bất đồng lan tỏa trên khuôn mặt thằng bé. “Đừng bao giờ làm em sợ như thế nữa.”

Tôi cười nhăn nhó và xoa đầu thằng bé. “Giờ em biết anh cảm thấy thế nào về quyết định *của em* rồi đó.”

Ngay lúc chúng tôi đỗ xe ở bên ngoài Bệnh viện Trung tâm Los Angeles, tin chúng tôi đến loan nhanh như gió và một đám đông khổng lồ đang đợi xe tôi. Họ gào thét, khóc lóc, đồng thanh hô hào, và mất đến hai đội lính mới đủ để mở đường cho chúng tôi đi vào trong bệnh viện. Tôi tê dại nhìn chằm chằm vào những con người mà mình đi qua. Rất đông trong số họ có vạch màu đỏ thắm trên tóc trong khi những người khác giờ cao biểu ngữ. Họ đồng thanh hét to.

CỨU CHÚNG TÔI.

Tôi lo lắng quay đi. Tất cả bọn họ đều đã nhìn và nghe về những việc tôi cùng quân Ái quốc làm ở Denver. Nhưng tôi

không phải một siêu-chiến-binh bất bại, tôi là một thằng nhóc sắp chết, một kẻ sắp sửa trở nên vô dụng và mắc kẹt lại bệnh viện trong khi kẻ thù đang chiếm đóng đất nước của chúng tôi.

Eden tựa vào tay vịn của xe lăn. Dù thằng bé không nói lời nào, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của nó, tôi biết chính xác nó đang nghĩ điều gì. Ý nghĩ đó làm nổi khiếp sợ lan dần dọc theo sống lưng tôi.

Em có thể cứu họ, đứa em nhỏ bé của tôi đang nghĩ vậy. Hãy để em cứu họ.

Ngay khi chúng tôi vào trong bệnh viện, quân lính chặn cửa lại, rồi họ đưa tôi lên các phòng ở tầng ba. Ở đó, Eden đợi bên ngoài trong lúc các bác sĩ tròng một mớ nút kim loại và dây nhợ vào người tôi. Họ quét não tôi. Cuối cùng, họ cũng để tôi nghỉ ngơi. Sau khi hoàn thành tất cả các công đoạn, đầu tôi giật liên tục, có lúc mạnh đến mức tôi thấy mình như đang di chuyển cho dù vẫn đang nằm trên giường. Y tá đi vào tiêm cho tôi một loại thuốc gì đấy. Vài giờ sau, khi tôi đủ sức ngồi dậy, có hai bác sĩ đến gặp tôi.

“Cái gì đây?” Tôi hỏi trước khi họ kịp nói. “Có phải tôi còn vài ba ngày nữa không? Chuyện là thế nào đây?”

“Đừng lo,” Người trẻ hơn, ít kinh nghiệm hơn trấn an tôi. “Cậu vẫn còn vài tháng nữa. Tiên liệu bệnh của cậu vẫn không đổi.”

“Ờ,” Tôi đáp. Là vậy, *nhẹ cả người*.

Người già hơn gãi gãi bộ râu vẻ không thoải mái. “Cậu vẫn có thể đi loanh quanh và hoạt động bình thường, dù là việc gì đi nữa,” Ông cầu nhàu, “nhưng đừng quá sức. Vì để điều trị cho cậu...” Ông dừng lại ở đó rồi ngược nhìn tôi qua phần trên của mắt kính. “Chúng tôi sẽ thử thêm vài loại thuốc mạnh,” Bác sĩ nói tiếp với vẻ lúng túng. “Đừng bắt tôi phải nói rõ ra, Day, kẻ thù lớn nhất của chúng ta là thời gian. Chúng tôi đang gắng hết sức để chuẩn bị cho cậu một cuộc phẫu thuật vô cùng mạo hiểm, nhưng thời gian điều trị có thể dài hơn thời gian còn lại của cậu. Chúng tôi chỉ có thể làm được đến thế.”

“Chúng ta có thể làm gì?” Tôi hỏi.

Bác sĩ gật đầu nhìn chai truyền đang chảy nhỏ giọt treo cạnh tôi. “Nếu cậu vượt qua được cả quá trình, cậu có thể sẵn sàng để phẫu thuật sau vài tháng nữa.”

Tôi cúi đầu. Tôi chỉ có vài tháng nữa. Chắc chắn là họ đang rút ngắn thời gian lại. “Vậy,” Tôi lẩm bẩm. “Tôi có thể chết trước khi đến thời gian phẫu thuật. Hoặc có thể chẳng còn nước Cộng hòa nào.”

Câu bình luận cuối cùng của tôi làm ông bác sĩ mặt cắt không còn giọt máu. ông không đáp lại nhưng cũng không cần đáp. Dễ hiểu vì sao các bác sĩ khác bảo tôi lo liệu trước mọi chuyện. Ngay cả trong trường hợp may mắn nhất, tôi cũng không thể kéo dài kịp thời gian. Nhưng tôi thực sự vẫn có thể sống đủ lâu để nhìn thấy Cộng hòa thất thủ. Ý nghĩ đó làm tôi rùng mình.

Cách duy nhất để Nam Cực trợ giúp là chúng tôi đưa ra được bằng chứng về phương thuốc chữa dịch bệnh này, đưa cho họ một lý do để điều động binh lính ngăn chặn cuộc xâm lược của Thuộc địa. Cách duy nhất làm được *điều đó* là để Eden nộp mình cho chính quyền Cộng hòa.

Thuốc men đã làm tôi suy yếu, tôi mất nguyên một ngày mới tỉnh lại. Khi không có bác sĩ ở đó, tôi kiểm tra đôi chân mình bằng cách đi bộ một quãng ngắn quanh phòng. Tôi cảm thấy mình đủ sức đi bộ mà không cần xe lăn. Nhưng tôi vẫn loạng choạng khi dẫn cơ quá sức hay bật nhảy từ góc này sang góc kia của căn phòng. Không. Tôi thở dài thất vọng, rồi lại quay về giường. Tôi đưa mắt nhìn màn hình trên tường, nơi cảnh phim từ Denver đang được chiếu. Tôi có thể thấy chính quyền Cộng hòa rất cẩn trọng về nội dung trình chiếu. Tôi đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng lính Thuộc địa tràn vào, nhưng trên màn hình chỉ chiếu những cảnh quay từ xa của thành phố. Người xem chỉ thấy khói lửa bốc lên từ vài tòa nhà và hàng khí cầu chết chóc lượn vòng bên rìa Bộ Giáp. Rồi đoạn phim cắt sang cảnh những

chiếc phản lực của Cộng hòa xếp hàng trên những sân bay, chuẩn bị phóng vào trận chiến. Lần đầu tiên, tôi mừng vì sự có mặt của công tác tuyên truyền. Không có lý gì để sợ hãi bao trùm lên toàn bộ đất nước. Điều đó cũng cho thấy Cộng hòa đang chống trả.

Tôi không thể ngừng nghĩ đến khuôn mặt vô hồn của Frankie. Hay cảnh tượng đầu Thomas bật ra sau khi lính Thuộc địa bắn anh ta. Tôi nhú mào im lặng đợi thêm nửa tiếng, quan sát khi màn hình chuyển từ cảnh phim về trận chiến tại Denver sang tiêu điểm việc tôi đã làm chậm bước quân Thuộc địa xâm lược. Giờ đã thêm nhiều người trên phố, với những vạch màu đỏ thẫm và khẩu hiệu tự vẽ. Họ thực sự nghĩ tôi sẽ tạo ra sự khác biệt. Tôi đưa một tay vuốt mặt. Họ không hiểu rằng tôi chỉ là một cậu bé, tôi chưa bao giờ có ý định dấn thân quá sâu vào chuyện này. Không có quân Ái quốc, June hay Anden, thì tôi không thể làm gì. Bản thân tôi chỉ vô dụng.

Tín hiệu đột nhiên kêu lên trong tai nghe của tôi; một cuộc gọi đến. Tôi bắt máy. Rồi một giọng nói đàn ông lạ vang lên trong tai tôi. “Cậu Wing,” Người đàn ông nói. “Tôi đoán là cậu phải không?”

Tôi cúi kính. “Ai đấy?”

“Cậu Wing,” Người đàn ông nói, thêm vào đó những lời hoa mỹ của vẻ hào hứng giả tạo làm tôi lạnh sống lưng. “Tôi là Thủ tướng nước Thuộc địa. Rất vui khi được làm quen với cậu.”

Thủ tướng à? Tôi nuốt khan. Ừ, đúng. “Đây có phải trò đùa không vậy?” Tôi cúi kính nói vào micro. “Lại một thằng nhóc tin tặc...”

“Bình tĩnh nào. Bây giờ mà đùa cợt kiểu này thì đâu có vui, phải không?”

Tôi không biết Thuộc địa có thể truy cập vào dòng dữ liệu bộ đàm của tôi và thực hiện cuộc gọi này. Tôi nhú mào, rồi hạ giọng. “Sao ông truy cập được?” Có phải Thuộc địa đã chiến thắng ở Denver? Thành phố thất thủ rồi sao, ngay sau khi chúng tôi sơ tán?

“Tôi có cách của tôi,” Người đàn ông đáp, giọng nói không chút dao động. “Có vẻ vài người của cậu đã đào ngũ sang phe chúng tôi. Tôi không thể trách họ được.”

Một số người Cộng hòa chắc hẳn đã đưa thông tin cho Thuộc địa để cho phép chúng sử dụng dòng dữ liệu của chúng tôi như thế này. Đột nhiên suy nghĩ của tôi vụt hướng về công việc tôi đã thực hiện cùng quân Ai quốc, về nơi lính Thuộc địa đã bắn thẳng vào đầu Thomas, hình ảnh làm tôi run bắn lên và tôi ép mình phải xua đi cảm giác đó. *Chỉ huy Jameson.*

“Tôi mong là mình không làm phiền cậu,” Thủ tướng nói trước khi tôi kịp đáp lời, “xét theo thể trạng của cậu. Tôi chắc chắn cậu đang cảm thấy hơi mệt sau vụ đào tẩu nho nhỏ tại Denver. Tôi thấy ấn tượng, phải nói là như vậy.”

Tôi không đáp lời. Tôi tự hỏi ông ta còn biết những gì, liệu ông ta có biết vị trí bệnh viện mà tôi đang nằm... hoặc tệ hơn, vị trí căn hộ mới của chúng tôi mà Eden đang ở. “Ông muốn gì?” Cuối cùng tôi nói nhỏ.

Tôi gần như nghe thấy tiếng Thủ tướng mỉm cười qua bộ đàm. “Tôi ghét phải lãng phí thời giờ của cậu, vậy nên hãy đi thẳng vào vấn đề chính. Tôi nhận ra Cử tri hiện nay của Cộng hòa là anh bạn trẻ Anden Stavropoulos.” Giọng ông ta tỏ vẻ kể cả. “Nhưng thực tế thì cả cậu và tôi đều biết ai mới thực sự điều hành đất nước của cậu. Và đó chính là cậu. Nhân dân yêu quý cậu, Day à. Khi lính của tôi mới đến Denver, cậu biết họ đã nói gì với tôi không? ‘Cư dân thành phố đã dán đầy poster của Day trên tường. Họ muốn nhìn thấy cậu ta trên những màn hình.’ Họ rất cứng đầu và không chịu hợp tác với người của tôi, phải mất một quá trình vất vả đến không ngờ để bắt họ tuân lệnh.”

Cơn giận của tôi dần tăng lên. “Hãy để người dân ở ngoài chuyện này,” Tôi nghiêng răng nói. “Họ không yêu cầu ông đột nhập vào nhà họ.”

“Nhưng cậu quên một điều,” Thủ tướng nói với giọng vỗ về. “Nước Cộng hòa của cậu đã làm những điều giống hệt như vậy với người dân hàng thập kỷ nay, không phải họ cũng làm vậy với gia đình cậu sao? Chúng tôi đang xâm lược nước Cộng hòa vì

những việc họ đã gây ra cho chúng tôi. Loại virus mà họ đã chuyển qua biên giới. Chính xác thì lòng trung thành của cậu đặt vào đâu, và *tại sao*? Cậu có nhận ra không, chàng trai, thật khủng khiếp khi ở tuổi cậu mà đã đạt được vị trí này, đã điều khiển đất nước này đến nhường ấy? Cậu nắm giữ quyền lực quá lớn...”

“Ý ông là gì, Thủ tướng?”

“Tôi biết cậu sắp chết. Tôi cũng biết cậu có một cậu em trai và cậu muốn nhìn thấy nó trưởng thành.”

“Ông còn mang Eden vào chuyện này lần nữa thì cuộc nói chuyện sẽ chấm dứt.”

“Được thôi. Hãy kiên nhẫn với tôi một chút. Ở Thuộc địa, tập đoàn Meditech kiểm soát tất cả bệnh viện và cơ sở khám bệnh, tôi có thể đảm bảo với cậu chúng tôi sẽ làm tốt hơn nhiều so với những gì Cộng hòa có thể làm trong việc giải quyết trường hợp của cậu. Nên thỏa thuận thế này. Cậu có thể dần dần xén bớt những thứ còn lại của cuộc đời mình, giữ lòng trung thành với một đất nước không trung thành với cậu, hoặc cậu có thể làm gì đó cho *chúng ta*. Cậu có thể công khai yêu cầu người dân Cộng hòa chấp nhận nước Thuộc địa và giúp đất nước này tuân theo luật lệ tốt hơn. Cậu có thể được chữa trị ở một nơi chất lượng hơn. Thế không phải tốt sao? Chắc chắn cậu xứng đáng được nhiều hơn những gì cậu đang có.”

Tôi bật ra một tiếng cười khinh bỉ. “Ừ, phải, ông mong tôi tin những điều đó chắc?”

“Vây giờ,” Thủ tướng nói, cố gắng thật vui vẻ, nhưng lần này tôi phát hiện sự nham hiểm trong lời nói của ông ta. “Tôi có thể thấy đây là một cuộc tranh luận thất bại. Nếu cậu chọn chiến đấu vì nước Cộng hòa, tôi sẽ tôn trọng quyết định đó. Tôi chỉ mong những điều tốt đẹp nhất sẽ xảy đến với cậu và em trai cậu, ngay cả sau khi chúng tôi thiết lập vị trí vững chắc ở Cộng hòa. Nhưng tôi là một doanh nhân, cậu Day ạ, và tôi thích làm việc với một Kế hoạch B trong đầu. Vây, thay vào đó hãy để tôi hỏi cậu câu này.” Ông ta dừng lời một lát. “Đầu-não-tập-sự June Iparis. Cậu có yêu cô ấy không?”

Một bộ vuốt lạnh toát ghì lấy tim tôi. “Thì sao?”

“Vậy thì.” Thủ tướng đối giọng đau buồn. “Cậu sẽ phải xem xét tình huống từ góc độ của tôi,” Ông ta nhẹ nhàng nói. “Nước Thuộc địa sẽ chiến thắng, chắc chắn là vậy, với tốc độ này. Cô Iparis là một trong những thành viên chủ chốt của chính phủ bại trận. Giờ thì, con trai, tôi muốn cậu suy nghĩ về điều này. Cậu nghĩ điều gì sẽ xảy ra với chính phủ cầm quyền khi họ ở phe thất bại của một cuộc chiến?”

Tay tôi run lên. Đây là một ý nghĩ đã hiện lên từ sâu thẳm bóng đêm trong tâm trí tôi, điều tôi dằn lòng không được nghĩ đến. Cho tới lúc này. “Ông định đe dọa cô ấy?” Tôi thì thầm.

Thủ tướng xì một tiếng phản đối lời tôi. “Tôi chỉ đang thực tế thôi. Cậu nghĩ điều gì sẽ xảy đến với cô ấy một khi chúng tôi tuyên bố chiến thắng? Cậu có *thực sự* nghĩ chúng tôi sẽ để một cô gái đang trên đường trở thành lãnh đạo Thượng viện Cộng hòa được sống? Đây là cách mọi quốc gia văn minh hoạt động, Day ạ, và nó đã như thế hàng thế kỷ rồi. Hàng thiên niên kỷ. Xét cho cùng, tôi chắc chắn Cử tri của cậu đã tử hình những kẻ chống lại cậu ta. Không phải sao?” Tôi im lặng. “Cô Iparis, cùng với Cử tri và Thượng viện của cậu ta, sẽ bị xét xử và tử hình. Đó là điều xảy đến cho một chính phủ bại trận, Day ạ.” Giọng ông ta nghiêm túc hơn. “Nếu cậu không hợp tác với chúng tôi, thì cậu sẽ phải sống với đôi bàn tay dính máu của họ. Nhưng nếu cậu có hợp tác, tôi có thể sẽ tìm cách để tha cho họ thoát khỏi tội ác chiến tranh. Và thêm nữa,” Ông ta nói, “Cậu có thể có tất cả tiện nghi của một cuộc sống chất lượng. Cậu sẽ không phải lo lắng cho sự an nguy của gia đình nữa. Cậu cũng sẽ không phải lo lắng cho nhân dân Cộng hòa. Họ không biết điều gì là tốt; người dân thường không bao giờ biết điều gì tốt cho họ. Nhưng tôi và cậu đều biết, phải không? Cậu biết họ sẽ tốt hơn nếu thoát khỏi ách cai trị của Cộng hòa. Đôi khi họ không hiểu lựa chọn của chính mình, họ cần người lựa chọn thay họ. Dù sao thì cậu cũng đã chọn cách tự mình lôi kéo dân chúng khi cậu muốn họ chấp nhận Cử tri mới. Tôi nói đúng chứ?”

Bị xét xử và tử hình. *June, chết*. Lo sợ khả năng này là một chuyện; nghe giải thích và hăm dọa về điều đó lại là chuyện khác. Đầu tôi quay cuồng để tìm cách cho họ trốn thoát, tìm nơi ẩn nấp ở một quốc gia khác, có thể người dân Nam Cực sẽ giữ June và những người khác an toàn ở nước ngoài trong trường hợp Thuộc địa điều khiển đất nước này. Phải có cách nào đó. Nhưng... những người còn lại thì sao? Điều gì sẽ ngăn Thuộc địa làm hại em trai tôi?

“Làm sao tôi biết được ông sẽ giữ lời?” Cuối cùng tôi cũng cố thoát nên lời.

“Để thể hiện tấm chân tình của tôi với cậu, tôi xin hứa với cậu nước Thuộc địa sẽ dừng các cuộc công kích từ sáng nay và sẽ không bắt đầu lại trong ba ngày tới. Nếu cậu đồng ý với đề nghị của tôi, cậu sẽ đảm bảo an toàn cho nhân dân Cộng hòa... và cho người cậu yêu thương. Vậy nên, lựa chọn là quyền của cậu.” Thủ tướng cười, một chút. “Và tôi đề nghị cậu nên giữ bí mật cuộc trò chuyện này cho riêng mình.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này,” Tôi thì thầm.

“Tuyệt vời.” Giọng nói của Thủ tướng vui tươi hẳn. “Như tôi đã nói, càng sớm càng tốt. Sau ba ngày, tôi chờ đợi lời hồi đáp của cậu qua một tuyên bố công khai với nước Cộng hòa. Đây có thể là khởi đầu của một mối quan hệ rất thành công. Thời gian là vàng bạc, tôi biết cậu hiểu điều này hơn ai hết.”

Rồi cuộc gọi kết thúc. Im lặng bao trùm. Tôi nghĩ kỹ về cuộc đối thoại vừa rồi, đắm chìm vào đó. Những suy nghĩ không ngừng chảy trong tâm trí tôi... Eden, June, nước Cộng hòa, Cử tri. *Đôi bàn tay cậu dính máu của họ*. Nỗi sợ hãi và thất vọng vỡ òa từ bên trong đe dọa sẽ nhấn chìm tôi. Thủ tướng rất thông minh, tôi sẽ cho ông ta điều đó, ông ta biết đích xác điểm yếu của tôi và ông ta sẽ cố gắng dùng chúng để phục vụ mục đích của bản thân. Nhưng cả hai bên đều có thể chơi như vậy. Tôi phải cảnh báo June, tôi sẽ phải làm một cách kín đáo. Nếu Thuộc địa phát hiện tôi đã truyền tin thay vì im lặng làm theo lời Thủ tướng nói thì không ai biết họ sẽ giở trò gì để trả đũa. Nhưng chúng tôi có thể lợi dụng điều đó làm lợi thế cho mình. Đầu tôi

quay cuồng. Có lẽ chúng tôi có thể lừa Thủ tướng bằng chiêu của chính ông ta.

Đột nhiên, một tiếng rít lên từ hành lang bên ngoài làm tôi dựng tóc gáy. Tôi nhìn về hướng âm thanh đó. Có người đang bị kéo xuống hành lang, dù cho là ai thì đó cũng là một vụ giằng co khá lớn.

“Tôi không bị nhiễm dịch,” Giọng nói phản đối. Tiếng hét to dần đến khi nó ở ngay ngoài cửa phòng tôi, rồi giảm dần khi âm thanh của giọng nói và xe cáng cứu thương đi sâu xuống phía sảnh. Tôi tức thì nhận ra giọng nói ấy. “Kiểm tra lại đi. Không thể nào. Tôi không nhiễm dịch.”

Mặc dù tôi không biết chính xác chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi lập tức biết chắc một điều, dịch bệnh lây lan ở Thuộc địa đã có một nạn nhân mới.

Tess.

JUNE

Lần đầu tiên trong lịch sử Cộng hòa, không còn thủ đô để hạ cánh máy bay.

Chúng tôi hạ cánh xuống một sân bay nằm ở rìa phía Nam Đại học Drake lúc 16:00, cách chưa đầy bốn trăm mét nơi tôi từng học lớp Lịch sử Cộng hòa. Buổi chiều, trời nắng một cách bất ngờ. Có thật là mới chưa đầy một năm kể từ khi mọi việc xảy ra không? Khi chúng tôi bước xuống từ máy bay và đợi dỡ hành lý, tôi nhìn xung quanh mà lòng choáng váng. Sân trường, vừa thân quen vừa lạ lẫm, trông trải hơn tôi nhớ, tôi nghe nói, có nhiều học sinh khóa trên đã bị đẩy lên tốt nghiệp sớm để cử ra tiền tuyến chiến đấu vì sự tồn vong của nước Cộng hòa. Tôi lặng lẽ bước đi phía sau Anden vài bước qua những con đường trong khuôn viên trường, trong khi Mariana và Serge, như một phần bản tính của Thượng nghị sĩ, vẫn giữ nguyên tiếng trò chuyện không ngắt với Cử tri của họ, người lúc này, ngược lại, đang im lặng. Ollie đi sát bên tôi, cổ buộc sợi dây xích. Sân chính của trường Drake vốn thường đông đúc sinh viên qua lại, giờ đây là nhà của những nhóm người sơ tán từ Denver và từ một vài thành phố lân cận. Một cảnh tượng kỳ quái lạ lùng.

Chúng tôi tới nơi hàng xe jeep đang chờ và bắt đầu đi qua khu vực Batalla, tôi để ý nhiều thứ ở khắp LA đã thay đổi. Các trung tâm di tản mọc lên ở nơi giao giữa Batalla và Blueridge, các tòa nhà quân sự được trưng dụng làm khu nhà dân, và nhiều tòa nhà cũ, bị bỏ hoang một nửa, xây dựng khu vực dân nghèo nhanh chóng biến thành các trung tâm di tản. Những đám đông dân tị nạn hoang mang từ Denver chen lấn ở các lối vào, tất cả đều hy vọng sẽ may mắn được phân một phòng ở. Liếc qua thôi tôi cũng biết, tất nhiên, những người đứng đợi ở đây phần lớn đều đến từ các khu nghèo ở Denver.

“Chúng ta xếp những gia đình thuộc tầng lớp cao hơn ở đâu vậy anh?” Tôi hỏi Anden. “Anh chắc là ở khu vực đá quý.” Giờ tôi thấy khó nói những điều như thế mà không đành giọng lại.

Anden trông không vui nhưng anh vẫn bình tĩnh trả lời, “Ở khu vực Ruby. Em, Marian và Serge tất cả sẽ đều có căn hộ ở đây.” Anh đọc được nét mặt tôi. “Anh biết em đang nghĩ gì. Nhưng anh không thể không chế nổi nếu các gia đình giàu có nổi dậy chống lại anh vì đã ép họ vào những trung tâm sơ tán ở các khu dân nghèo. Anh đã bố trí một vài nơi ở Ruby để làm chỗ ở cho những người nghèo, họ sẽ được phân tới đó theo hệ thống ngẫu nhiên.”

Tôi không trả lời, đơn giản vì tôi không còn gì để tranh cãi lại. Nên xử lý thế nào trước tình huống này? Không dễ dàng để Anden có thể tái thiết toàn bộ cơ sở hạ tầng của đất nước trong khoảng thời gian một năm. Khi tôi nhìn qua cửa sổ, một nhóm người biểu tình tập trung dọc theo rìa một khu dân tị nạn được canh gác. HÃY CHUYỂN ĐẾN NGOẠI Ô! Một tấm bảng ghi, HÃY CÁCH LY CHÚNG!

Cảnh tượng làm tôi lạnh sống lưng. Nó không quá khác những gì đã xảy ra ở Cộng hòa thuở ban đầu, khi phía Tây phản đối những cư dân trốn sang từ phía Đông.

Chúng tôi ngồi im lặng trên xe một lúc. Rồi đột nhiên, Anden nhấn tay vào tai nghe và ra hiệu bảo tài xế. “Bật màn hình lên,” Anh nói, chỉ về phía màn hình nhỏ gắn trên ghế ngồi của xe jeep. “Tướng Marshall nói nước Thuộc địa đang truyền tin trên kênh mười hai của chúng ta.”

Tất cả chúng tôi quan sát khi màn hình bật sáng. Đầu tiên chúng tôi chỉ nhìn thấy một màn hình màu đen trống rỗng, nhưng rồi bản tin xuất hiện và tôi nhìn kỹ khẩu hiệu cũng như huy hiệu của Thuộc địa xuất hiện trên lá cờ Thuộc địa đang bay phất phới.

NƯỚC THUỘC ĐỊA MỸ

CLOUD. MEDITECH. DESCON. EVERGREEN

MỘT ĐẤT NƯỚC TỰ DO LÀ MỘT ĐẤT NƯỚC TẬP ĐOÀN

Sau đó, quang cảnh chiều tà của một thành phố rực rỡ và tươi đẹp hiện ra, tất cả được trang hoàng bằng hàng nghìn ánh đèn màu xanh lam lấp lánh. “Hỡi những cư dân Cộng hòa,” Một giọng nói long trọng cất lên, “Chào mừng đến với nước Thuộc địa Mỹ. Như số đông các bạn đã biết, quân Thuộc địa đã tràn vào thủ đô Denver của nước Cộng hòa và vì vậy, đồng nghĩa tuyên bố chiến thắng không chính thức trước chế độ cai trị bạo ngược đã kìm kẹp các bạn. Sau hơn một trăm năm chịu khổ đau, bây giờ các bạn đã được tự do.” Khung cảnh chuyển sang một bản đồ nhìn từ trên cao xuống của hai nước Cộng hòa và Thuộc địa, chỉ có điều, lần này, đường phân chia hai quốc gia đã biến mất. Tôi rùng mình lạnh toát sống lưng. “Trong vài tuần tới, tất cả các bạn sẽ được hợp nhất vào hệ thống cạnh tranh công bằng và tự do của chúng tôi. Bạn là một cư dân của Thuộc địa. Điều đó có ý nghĩa gì, các bạn có tự hỏi vậy không?”

Giọng nói dừng lại, hình ảnh chuyển sang một gia đình hạnh phúc đang giữ một tấm séc trên tay. “Là một cư dân mới, mỗi người các bạn sẽ được trao tặng ít nhất năm nghìn đồng Thuộc địa, tương đương sáu mươi nghìn đồng Cộng hòa, được đảm bảo từ một trong bốn tập đoàn chính mà bạn quyết định sẽ làm việc cho họ. Thu nhập hiện tại của bạn càng cao, thì chúng tôi chi trả cho bạn càng nhiều. Bạn sẽ không phải trả lời những cảnh sát tuần tra Cộng hòa mà là các đội tuần tra thành phố của DesCon, cảnh sát khu vực luôn sẵn sàng phục vụ *bạn*. Chủ lao động của các bạn không còn là chính phủ Cộng hòa nữa mà là một trong bốn tập đoàn riêng biệt của chúng tôi, nơi bạn có thể ứng tuyển hướng đến một sự nghiệp thành công.” Video lại chuyển sang cảnh những công nhân vui vẻ, những khuôn mặt tự hào, đang tươi cười lơ lửng trong những bộ com lê, cà vạt. “Chúng tôi mang đến cho bạn, những cư dân, sự tự do chọn lựa.”

Sự tự do chọn lựa. Trong đầu tôi vụt qua hình ảnh về những điều đã thấy ở Thuộc địa khi cùng Day đột nhập vào lãnh thổ của họ. Đám đông công nhân, những khu ổ chuột nghèo xơ xác.

Các quảng cáo được in lên khắp trang phục của mọi người. Trên hết là cảnh sát DesCon, cách họ từ chối giúp người đàn bà bị cướp mất tiền nhà. Đó là tương lai của Cộng hòa sao? Tôi bỗng thấy ghê tởm, vì tôi không thể nói người dân sẽ sống tốt hơn dưới chính quyền Cộng hòa hay chính quyền Thuộc địa.

Buổi phát sóng tiếp tục. “Chúng tôi chỉ yêu cầu các bạn làm cho chúng tôi một việc nhỏ.” Video lại chuyển hình, lần này là cảnh nhân dân đồng loạt biểu tình phản đối. “Nếu bạn, với tư cách một người dân, bất bình với Cộng hòa, thì giờ chính là lúc để nói với họ. Nếu bạn đủ dũng cảm để tổ chức biểu tình xuyên suốt từng thành phố, nước Thuộc địa sẽ trả bạn thêm một khoản năm nghìn đồng Thuộc địa, đồng thời cấp cho bạn một năm giảm giá tất cả các hàng hóa tạp phẩm của tập đoàn hàng hóa Cloud. Chỉ cần gửi bằng chứng tham gia của bạn tới bất kỳ trụ sở nào của DesCon tại Denver, Colorado, kèm theo tên và địa chỉ email.”

Ra vậy, điều này giải thích cho việc nhiều cuộc biểu tình nổ ra trên khắp thành phố. Ngay cả bài tuyên truyền của họ cũng giống một mẫu quảng cáo. Một tham vọng nguy hiểm. “Tuyên bố chiến thắng hơi sớm đấy,” Tôi thầm nói.

“Họ đang cố khiến dân chúng chống lại chúng ta,” Anden lẩm bẩm đáp. “Họ đã tuyên bố ngừng bắn sáng nay, có lẽ là để có cơ hội phát tán bài tuyên truyền như thế này.”

“Em nghi ngờ tính hiệu quả của nó,” Tôi nói, dù nghe không được tự tin như đáng ra phải thế. Ngần ấy năm tuyên truyền chống Thuộc địa sẽ làm Thuộc địa khó mà thành công. Không phải sao?

Xe của Anden đi chậm dần rồi dừng hẳn lại. Tôi nhú mào, bối rối giây lát. Thay vì đưa tôi đến căn hộ tạm thời tại một tòa nhà cao tầng, giờ chúng tôi lại đỗ xe trước Bệnh viện Trung tâm Los Angeles. Nơi anh Metias đã hy sinh. Tôi liếc nhìn Anden. “Chúng ta làm gì ở đây?” Tôi hỏi.

“Day đang ở đây,” Anden đáp. Giọng anh ngừng lại một chút khi nhắc đến tên Day.

“Tại sao?”

Anden không nhìn tôi. Anh có vẻ do dự khi bàn về chuyện này. “Cậu ấy đã bắt tỉnh trên đường sơ tán đến LA,” Anh giải thích. “Một loạt vụ nổ bên ta dùng để đánh sập đường hầm rõ ràng đã châm ngòi cho những cơn đau đầu nghiêm trọng của cậu ấy. Các bác sĩ đang bắt đầu một chu trình chữa trị khác.” Anden dừng lại, rồi nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm trọng. “Có một lý do nữa khiến chúng ta ở đây. Nhưng em hãy tự xem đi.”

Xe jeep phanh lại. Tôi leo ra ngoài đợi Anden. Cảm giác khiếp sợ dần dần xâm chiếm lấy tôi. Nếu bệnh của Day nặng hơn thì sao? Nếu như cậu không qua khỏi? Liệu có phải đó là lý do cậu ở đây? Không lý nào Day chịu bước chân vào tòa nhà này lần nữa, trừ phi cậu bị bắt ép, không thể sau những điều cậu phải trải qua ở bệnh viện này.

Cùng nhau, tôi và Anden tiến vào tòa nhà với binh lính hộ tống. Chúng tôi đi lên tầng tư, nơi một người lính dẫn chúng tôi bước vào tầng thí nghiệm của Bệnh viện Trung tâm. Cảm giác căng thẳng siết chặt mỗi bước chúng tôi đi.

Cuối cùng, chúng tôi dừng trước một dãy phòng nhỏ xếp thành hàng bên phía tầng thí nghiệm chính. Khi đi qua một cánh cửa, tôi nhìn thấy Day. Cậu đang đứng trước một căn phòng lắp tường kính, hút thuốc lá màu xanh lam, chăm chú nhìn một người ở bên trong đang được các kỹ thuật viên mặc bộ đồ toàn thân kiểm tra. Dù vậy điều làm tôi ghen tở là cậu đang nặng nhọc dựa vào đôi nạng. Cậu bị thế này bao lâu rồi? Cậu trông kiệt quệ, xanh xao và xa cách. Tôi băn khoăn liệu các bác sĩ đang thử nghiệm cho cậu loại thuốc mới nào. Ý nghĩ đó là một lời nhắc nhở đột ngột, đau nhói như dao đâm về cuộc sống sắp tàn lụi của Day, thời gian ít ỏi còn lại của cậu đang dần dần trôi qua.

Đứng bên cạnh cậu là một vài kỹ thuật viên với bộ bảo hộ áo liền quần màu trắng và cặp kính lủng lẳng đeo ở cổ, mỗi người đều quan sát căn phòng và ghi chép vào sổ tay. Gần đó, Pascao say sưa trò chuyện với những lính Ai quốc khác. Họ để Day một mình.

“Day?” Khi đến gần tôi gọi.

Cậu nhìn qua phía tôi, một loạt cảm xúc vụt qua trong đôi mắt cậu, vài trong số đó làm tôi đỏ mặt. Rồi cậu để ý thấy Anden. Cậu gượng cúi đầu chào Cử tri rồi quay đi theo dõi người bệnh ở phía bên kia tấm kính. Là Tess.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tôi hỏi Day.

Cậu rít thêm một hơi thuốc lá và cụp mắt xuống. “Họ không để tớ vào trong. Họ nghĩ em ấy đã phơi nhiễm thứ dịch bệnh mới đây,” Cậu nói. Giọng nói trầm lặng nhưng tôi có thể nghe được sự thất vọng và giận dữ ẩn trong đó. “Họ đã cho kiểm tra tớ và những người lính Ái quốc khác. Tess là người duy nhất không sạch bệnh.”

Tess hất tay một kỹ thuật viên, rồi loạng choạng lùi về phía sau như đang gặp vấn đề trong việc giữ thăng bằng. Mồ hôi túa ra từ trán, nhỏ dần xuống cổ em. Lòng trắng của đôi mắt em hiện lên một ánh vàng ố yếu và khi nhìn gần hơn, tôi biết em đang nheo mắt cố gắng nhìn mọi thứ xung quanh, điều này gợi tôi nhớ về bệnh cận thị của em, cách em từng nheo mắt khi quan sát những con phố của khu Lake. Tay em run lên. Tôi nghẹn họng khi nhìn thấy cảnh này. Quân Ái quốc không tiếp xúc quá lâu với lính Thuộc địa nhưng rõ ràng khoảng thời gian đó đủ cho một người lính mang virus lây cho một người trong số họ. Cũng có một khả năng là Thuộc địa cố tình lan truyền bệnh dịch trở lại cho chúng tôi, khi mà bây giờ họ đã ở trong lãnh thổ của chúng tôi. Tôi lạnh run người khi nhớ đến một dòng trong tờ báo cũ của anh Metias: *Một ngày chúng ta sẽ tạo nên một loại virus mà không ai có thể ngăn chặn được*. Và điều đó có thể làm cho toàn bộ nước Cộng hòa sụp đổ.

Một kỹ thuật viên quay về hướng tôi và giải thích ngắn gọn. “Loại virus này giống như một loại đột biến của dịch bệnh chúng ta thí nghiệm trước kia,” Cô nói, liếc nhìn Day lo lắng (chắc cậu đã lớn tiếng với cô vì điều này) trước khi nói tiếp. “Cho đến nay, xét theo dữ liệu Thuộc địa đã công bố, loại virus này có tỉ lệ nhiễm bệnh thấp với những người trưởng thành khỏe mạnh, nhưng khi nó lây nhiễm vào ai, bệnh dịch sẽ tiến triển

nhANH chóng và tỉ lệ tử vong là rất cao. Chúng ta đang thấy các trường hợp nhiễm dịch-rối-chết đã nhậN lên nhiều lần sau một tuần.” Cô hơi quay về phía Tess ở bên kia tấm kính. “Cô ấy đang biểu hiện những triệu chứng ban đầu, sốt, chóng mặt, vàng da và triệu chứng cho ta thấy đây là một trong những virus chúng ta đã tạo ra, mù tạm thời hoặc có thể là vĩnh viễn.”

Bên cạnh tôi, Day siết chặt chiếc nạng đến mức khớp ngón tay chuyển màu trắng. Hiểu cậu, tôi tự hỏi liệu có phải cậu đã gây lộn với những kỹ thuật viên phòng thí nghiệm, tìm cách được gặp Tess hay la hét họ để cho em yên hay chưa. Tôi biết chắc cậu đang hình dung ra Eden lúc này, với đôi mắt tím mù mờ của thằng bé, và bỗng chốc lòng hận thù sâu sắc với chính quyền Cộng hòa cũ dâng trào trong tôi. Bố tôi từng làm việc sau những cánh cửa phòng thí nghiệm kia. Ông đã cố gắng bỏ việc khi phát hiện ra điều họ thực sự đang làm với những dịch bệnh địa phương của LA, và kết quả là ông đã phải chết. Có phải đất nước đó bây giờ đã thực sự trở thành quá khứ? Liệu danh tiếng của chúng ta có thay đổi trong con mắt của thế giới bên ngoài hay... của Thuộc địa không?

“Em ấy đã cố gắng cứu Frankie,” Day nói nhỏ, vẫn không rời mắt khỏi Tess. “Em ấy đã đột nhập vào trong Bộ Giáp ngay sau chúng mình. Mình đã nghĩ Thomas sẽ giết em ấy.” Giọng cậu cay đắng. “Nhưng có lẽ em ấy đã bị đóng dấu tử tù trước rồi.”

“Thomas ư?” Tôi nói khẽ.

“Thomas chết rồi,” Cậu lẩm bẩm. “Khi Pascao và mình thoát thân khỏi Bộ Giáp, mình đã trông thấy anh ta đứng lên và chống lại lính Thuộc địa một mình. Anh ta bắn liên tiếp vào chúng cho đến khi bị bắn vào đầu.” Cậu do dự ở câu cuối này.

Thomas đã chết.

Tôi chớp chớp mắt, bỗng nhiên tê dại từ đầu đến chân. Đáng ra tôi không nên thấy bàng hoàng. Tại sao tôi lại bàng hoàng như vậy? Tôi đã chuẩn bị cho điều này. Tên lính đã đâm xuyên trái tim anh trai tôi, kẻ đã bắn mẹ của Day... anh ta đã chết. Và tất nhiên anh ta sẽ chết theo cách đó, bảo vệ nước Cộng hòa đến hơi thở cuối cùng, lòng trung thành đến điên cuồng không hề

dao động đối với một đất nước đã quay lưng lại với anh ta. Tôi cũng hiểu ngay tại sao điều này ảnh hưởng mạnh tới Day. *Bị bắn xuyên qua đầu*. Tôi thấy trống rỗng khi nghe tin. Một mối. Tê dại. Vai tôi buông thõng.

“Như vậy là tốt nhất,” Cuối cùng tôi thì thầm qua cục nghẹn ứ ở cổ. Hình ảnh anh Metias vụt qua trong đầu và cả những điều Thomas đã kể với tôi vào đêm cuối cùng anh ta còn sống. Tôi bắt mình nghĩ đến Tess. Tới sự sống và những người còn quan trọng. “Tess sẽ ổn thôi,” Tôi nói.

Lời tôi nói nghe không thuyết phục. “Chúng ta chỉ cần tìm ra cách.”

Các kỹ thuật viên trong phòng kính đang đâm một chiếc kim dài vào cánh tay phải của Tess, rồi sang tay trái. Em kêu lên một tiếng nức nở. Day vội quay đi để không phải nhìn cảnh này, chĩa tay nắm trên chiếc nạng và bắt đầu đi về hướng chúng tôi. Khi đi ngang qua tôi, cậu thì thầm, “*Tối nay nhé.*” Rồi cậu để chúng tôi lại và tiến xuống hành lang.

Tôi nhìn cậu đi trong im lặng. Anden thở dài, buồn rầu nhìn về phía Tess rồi đến chỗ các kỹ thuật viên khác. “Cô chắc Day không nhiễm dịch chứ?” Anh nói với người đã chia sẻ thông tin về virus với chúng tôi. Cô khẳng định và Anden gật đầu tán thành. “Tôi muốn kiểm tra đợt hai trên tất cả binh lính ngay lập tức.” Anh quay sang một Thượng nghị sĩ khác. “Rồi tôi muốn gửi ngay một bức điện đến Thủ tướng Thuộc địa, cùng giám đốc điều hành của DesCon. Để xem liệu tài ngoại giao sẽ đưa chúng ta đến đâu.”

Cuối cùng, Anden nhìn tôi thật lâu. “Anh biết anh không có quyền yêu cầu em,” Anh nói. “Nhưng nếu em có thể xem xét tận tâm tâm để hỏi Day lần nữa về em trai cậu ấy, anh sẽ rất biết ơn. Có thể chúng ta vẫn còn một cơ hội với Nam Cực.”

19:30.

KHU RUBY.

23 ĐỘ C.

Tòa nhà cao tầng tôi đang ở chỉ cách nơi tôi và anh Metias từng sống vài dãy nhà. Khi xe jeep đến gần đó, tôi nhìn xuống đường và gắng nhìn qua khu chung cư cũ. Thậm chí, bây giờ cả khu Ruby cũng bị phong tỏa bằng các đoạn băng dính quây khu vực dành cho dân sơ tán và binh lính xếp hàng trên phố. Tôi băn khoăn liệu nơi Anden đang ở có nằm giữa cảnh nhốn nháo này không; có lẽ là một nơi nào đó ở khu vực Batalla. Đêm nay chắc chắn anh sẽ thức khuya. Trước khi tôi đến căn hộ được phân, anh đã dẫn tôi ra một góc riêng ở hành lang khu thí nghiệm. Đôi mắt anh vô tình liếc nhìn môi tôi rồi lại quay đi. Tôi biết anh đang chìm sâu trong khoảnh khắc chúng tôi bên nhau ở thành phố Ross, cũng như những lời đã nói sau đây. *Anh biết em quan tâm sâu sắc tới Day.*

“June,” Anh nói sau một khoảng lặng ngượng ngùng. “Chúng ta sẽ họp với Thượng viện vào sáng ngày mai để bàn về bước đi tiếp theo. Anh muốn lưu ý em đây là một hội nghị nơi mỗi Đầu-não-tập-sự sẽ truyền tải nhiều điều tới mọi người. Đây là một cơ hội để mỗi người trong các em chứng tỏ mình sẽ làm gì nếu chính thức trở thành Đầu não Thượng viện, nhưng phải cảnh giác, hội nghị sẽ rất nóng đấy.” Anh khẽ mỉm cười. “Trận chiến này đã đưa chúng ta đến bên bờ vực, mà đây đã là nói giảm nói tránh.”

Tôi muốn nói với anh rằng tôi sẽ không tham gia hội nghị này. Thêm một cuộc họp giữa các Thượng nghị sĩ, là lại thêm một phiên bốn giờ đồng hồ ngồi nghe tất cả bốn mươi cái đầu cùng nói, đấu đá để vượt lên trên kẻ khác, tất cả đều cố xoay Anden theo phe họ hoặc bôi nhọ anh trước mọi người. Không nghi ngờ gì Mariana và Serge sẽ dẫn đầu những cuộc tranh luận xem ai trong hai người có thể trở thành Đầu-não-tập-sự tốt hơn. Chỉ nghĩ thôi tôi cũng đã cảm thấy bị rút sạch chỗ sức lực còn lại. Nhưng cùng lúc đó, ý nghĩ để Anden lại một mình với gánh nặng trên vai trong một căn phòng đầy những con người lạnh lùng, xa cách thật quá khó chịu. Nên tôi cười và gật đầu với anh, như một Đầu não Thượng viện chuẩn mực. “Em sẽ tới đó,” Tôi đáp.

Lúc này chiếc xe jeep đã dừng lại trước căn hộ tôi được phân, và tôi xua những ký ức ra khỏi đầu. Tôi bước khỏi xe cùng Ollie, nhìn nó đi tới một ngã rẽ và hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn. Tôi tiến vào trong tòa nhà cao tầng.

Ban đầu tôi định ghé qua phòng Day ngay sau khi đã ổn định chỗ ở, để xem ý của cậu là gì khi nói “tối nay”. Nhưng vừa đến hành lang, tôi thấy mình không cần làm việc đó nữa.

Day đã đợi sẵn trước cửa phòng tôi, ngồi thõng người dựa vào tường và lơ đãng trong làn khói thuốc xanh lam. Đôi nạng nằm chổng chơ bên cạnh cậu. Cho dù cậu không di chuyển, một phần tính cách, ngông cuồng, bất cần, ngang ngạnh, vẫn toát lên và ngay lập tức tôi nhớ về lần đầu tiên tôi gặp cậu trên đường phố, với đôi mắt màu xanh nước biển sáng rực, những chuyển động linh hoạt và mái tóc bạch kim rối bời. Hình ảnh xưa cũ thật ngọt ngào làm tôi bỗng thấy mình đang khóc. Tôi hít thật sâu tự nhủ mình không được khóc.

Khi thấy tôi ở cuối hành lang, cậu nặng nhọc đứng dậy. “June,” cậu gọi khi tôi đến gần. Ollie chạy vượt qua tôi để đón cậu, và cậu vỗ nhẹ vào đầu nó. Trông cậu kiệt sức nhưng vẫn gắng mỉm cười với tôi, một nụ cười méo xệch, có phần buồn bã. Không cần nạng, cậu xoay người trên đôi chân mình. Đôi mắt cậu nặng trĩu đau buồn và tôi biết đó là do việc trước đây xảy ra ở phòng thí nghiệm. “Nhìn vẻ mặt cậu, mình đoán Nam Cực cũng không giúp đỡ nhiều.”

Tôi lắc đầu, rồi mở cửa mời cậu vào trong. “Cũng không hẳn,” Tôi đáp khi đóng cửa lại. Theo bản năng tôi nghiên cứu căn phòng, ghi nhớ thiết kế của nó. Nó hơi giống căn nhà cũ quá mức khiến tôi thấy không thoải mái. “Họ đã trao đổi với Liên hợp quốc về dịch bệnh. Và sẽ cho phong tỏa tất cả các cửa khẩu giao thông của chúng ta. Không nhập khẩu hay xuất khẩu, không nguồn cung, không viện trợ. Giờ tất cả chúng ta đã bị cách ly. Họ nói rằng chỉ có thể giúp đỡ khi chúng ta cho họ thấy bằng chứng về một phương thuốc chữa dịch, hoặc Anden sẽ phải giao nộp một phần đất của Cộng hòa để chi trả cho họ. Từ giờ đến khi đó, họ sẽ không cử quân đội sang. Giờ tất cả những

điều mình biết là họ đang theo dõi rất sát sao tình hình của chúng ta.”

Day không nói gì. Thay vào đó, cậu lảng tránh tôi rồi ra ngồi trên ban công phòng. Cậu dựa lưng vào lan can. Tôi đi đặt nước và thức ăn cho Ollie rồi ra chỗ cậu. Mặt trời đã lặn được một lúc nhưng nhờ ánh đèn thành phố, chúng tôi có thể nhìn thấy những đám mây trung tầng che chắn những ngôi sao, bao phủ bầu trời bằng những sắc xám đen. Tôi để ý Day nặng nhọc dựa vào lan can để nâng người lên, tôi rất muốn hỏi cậu cảm thấy thế nào. Nhưng vẻ mặt cậu đã ngăn tôi lại. Có lẽ cậu không muốn nói đến chuyện này.

“VẬY,” Sau một hơi thuốc cậu nói. Ánh sáng từ màn hình khổng lồ ở phía xa nhuộm một vệt sáng xanh tím quanh khuôn mặt cậu. Đôi mắt cậu lướt qua những tòa nhà và tôi biết cậu đang phân tích theo bản năng cách chạy vượt qua chúng. “Mình đoán giờ chúng ta phải tự xoay xở rồi. Dù vậy, không thể nói mình hoàn toàn buồn về chuyện đó. Cộng hòa vẫn luôn đóng chặt biên giới, không phải sao? Có khi thế này đất nước lại chiến đấu tốt hơn. Không động lực nào lớn bằng việc bị bỏ rơi và dón vào góc tường trên đường phố.”

Khi cậu đưa thuốc lên môi lần nữa, tôi thấy bàn tay cậu run run. Chiếc nhẫn bằng kẹp giấy ánh lên trên ngón tay cậu. “Day,” Tôi nhẹ nhàng nói. Cậu chỉ nhướn mày và liếc nhìn ngang tôi. “Cậu đang run kìa.”

Cậu thở ra một đám khói xanh lam, nheo mắt nhìn ánh đèn điện thành phố trong đêm rồi cụp mắt nhìn xuống. “Cảm giác thật lạ khi trở về LA,” Cậu đáp, giọng nói sao nhãng và xa cách. “Mình ổn. Chỉ lo cho Tess thôi.” Sau đó là một khoảng lặng dài. Tôi biết cái tên Eden đang treo ở đầu môi cả hai chúng tôi mặc dù không ai muốn nói trước. Cuối cùng Day chấm dứt sự im lặng, và khi cất lời, cậu đề cập đến chủ đề với một nỗi đau khó nhọc và chậm rãi. “June, tớ đã suy nghĩ về những gì Cử tri của cậu muốn ở tớ. Về, cậu biết đấy... về em trai tớ.” Cậu thở dài, ngả hẳn ra ngoài lan can và lùa tay vào tóc. Tay cậu lướt qua tôi,

ngay cả cử chỉ nhỏ ấy cũng làm tim tôi đập nhanh hơn. “Mình đã thảo luận với Eden về tất cả chuyện này.”

“Cậu bé đã nói gì?” Tôi hỏi. Tôi bỗng cảm thấy tội lỗi khi nghĩ về yêu cầu của Anden. *Nếu em có thể xem xét tận thâm tâm để hỏi Day lần nữa về em trai cậu ấy, anh sẽ rất biết ơn.*

Day đặt điều thuốc lên lan can kim loại. Ánh mắt cậu chạm vào mắt tôi. “Thằng bé muốn giúp,” Cậu lẩm bẩm. “Sau khi thấy Tess ngày hôm nay và sau những gì cậu vừa kể cho mình...” Cậu nghiêng chặt hàm. “Ngày mai mình sẽ nói chuyện với Anden. Có lẽ chất gì đó trong máu của Eden có thể, cậu biết đấy... tạo ra một điều khác biệt. *Có thể.*”

Tất nhiên, cậu vẫn do dự và tôi có thể nghe thấy nỗi đau rõ ràng trong giọng nói của cậu. Nhưng cậu cũng đang *đồng ý*. Đồng ý cho chính quyền Cộng hòa sử dụng em trai mình để tìm ra phương thuốc. Một nụ cười nhỏ, vui buồn lẫn lộn vương trên môi tôi. *Day, nhân danh chiến sĩ của dân chúng, người không thể chịu đựng khi thấy những người xung quanh cậu đau đớn, người sẵn sàng hy sinh mạng sống cho những điều cậu yêu quý.* Chỉ có điều để cứu Tess thì chúng ta không cần mạng sống của cậu mà là của em trai cậu. Mạo hiểm một người cậu yêu quý vì lợi ích của một người khác mà cậu cũng yêu quý. Tôi băn khoăn liệu có điều gì khác làm cậu thay đổi suy nghĩ, “Cảm ơn cậu, Day,” Tôi thì thầm. “Mình biết chuyện này rất khó khăn.”

Cậu nhăn mặt và lắc đầu. “Không, mình chỉ đang ích kỷ thôi. Nhưng mình không thể làm khác được.” Cậu nhìn xuống, để lộ sự yếu đuối của mình. “Cậu hãy... bảo Anden nhớ mang thằng bé trở lại. Xin hãy đưa nó trở lại.”

Còn điều gì khác đang làm cậu phiền muộn, điều làm đôi tay cậu run đến không kiểm soát được. Tôi vươn người về phía cậu rồi đặt tay lên tay cậu. Cậu lại nhìn tôi. Có một nỗi buồn, sợ hãi sâu thẳm trên khuôn mặt cậu. Điều ấy làm tim tôi đau nhói. “Còn chuyện gì nữa Day?” Tôi nói khẽ. “Cậu còn biết điều gì nữa?”

Lần này, cậu không quay đi. Cậu nuốt khan, và khi cất lời, tiếng nói cậu hơi run run. “Thủ tướng của Thuộc địa đã gọi cho

mình khi mình đang ở bệnh viện.”

“Thủ tướng?” Tôi thì thầm, cẩn trọng giữ tiếng mình thật nhỏ. Để không ai biết. “Cậu chắc chứ?”

Day gật đầu. Rồi cậu kể cho tôi tất cả, cuộc trò chuyện giữa cậu với Thủ tướng, màn hồi lộ, dồn ép và đe dọa. Cậu kể cho tôi những gì Thuộc địa định làm với tôi, nếu Day từ chối chúng. Tất cả những nỗi sợ không nói thành lời của tôi. Cuối cùng, cậu thở dài. Nói ra tất cả những thông tin này làm vơi đi gánh nặng trên vai cậu, dù chỉ là một chút. “Vẫn phải có cách để chúng ta chống lại Thuộc địa,” Cậu nói. “Cách đánh lừa chúng bằng chính chiêu trò của chúng. Mình chưa biết bằng cách nào nhưng nếu chúng ta tìm ra cách làm Thủ tướng nghĩ rằng mình sẽ giúp hắn, thì chúng ta có thể khiến chúng bất ngờ.”

Nếu Thuộc địa thực sự thắng, họ sẽ truy đuổi tôi. Chúng tôi sẽ bị giết, tất cả chúng tôi. Tôi cố tỏ ra bình tĩnh như cậu, nhưng không thành công. Một cơn chấn động vẫn tìm được đường luồn vào giọng nói. “Ông ta mong cậu sẽ phản ứng theo cảm tính với tất cả chuyện này,” Tôi đáp. “Đây có thể sẽ là cơ hội tốt để tấn công Thuộc địa bằng những lời tuyên truyền của chính cậu. Nhưng dù làm gì, chúng ta cũng phải cẩn trọng. Thủ tướng chắc cũng biết không thể hoàn toàn tin tưởng cậu được.”

“Nếu họ chiến thắng mọi việc sẽ khó khăn cho cậu,” Day thì thầm, giọng xót xa. “Mình chưa bao giờ nghĩ họ là những kẻ ủy mị biết động lòng trắc ẩn, có lẽ cậu nên tìm cách trốn thoát khỏi đất nước này. Trốn đến một nước trung lập và tìm một nơi an toàn.”

Bỏ trốn khỏi đất nước, chạy trốn khỏi toàn bộ cơn ác mộng này và ẩn nấp ở một nơi xa xôi? Một giọng nói nhỏ, nhỏ xíu, đen tối trong đầu tôi thì thầm đồng ý, rằng tôi sẽ an toàn hơn nếu như vậy... nhưng tôi chùn bước trước ý nghĩ ấy. Tôi đứng thẳng người hết sức có thể. “Không, Day,” Tôi nhẹ nhàng đáp. “Nếu tớ bỏ trốn, những người khác sẽ thế nào? Thế còn những người không thể trốn chạy?”

“Chúng sẽ giết cậu.” Cậu tiến đến gần hơn. Đôi mắt như van xin tôi nghe theo. “Xin cậu đấy.”

Tôi lắc đầu. “Mình sẽ ở lại đây. Nhân dân không thể sụp đổ lòng tin thêm lần nữa. Hơn thế, có lẽ cậu sẽ cần mình.” Tôi khẽ cười. “Mình nghĩ mình biết vài điều hữu ích về quân đội Cộng hòa, cậu nghĩ sao?”

Day lắc đầu thất vọng, nhưng cậu cũng biết tôi sẽ không suy chuyển. Cậu biết vì cậu cũng sẽ hành động không khác gì nếu ở vị trí của tôi.

Cậu nắm lấy tay rồi kéo tôi vào lòng. Cánh tay cậu ôm trọn lấy tôi. Vì không quen với sự đụng chạm nên cái ôm tỏa ra một cơn sóng hơi ấm tràn vào cơ thể tôi. Tôi nhắm mắt, ngả người vào ngực cậu, và tận hưởng cảm giác ấy. Có phải đã rất lâu rồi kể từ lần cuối chúng tôi hôn nhau? Có phải tôi nhớ cậu nhiều đến vậy? Có phải tất cả những khó khăn sắp sửa quật ngã chúng tôi đều làm cho cả hai yếu đuối tới mức phải hít từng hơi thở, tuyệt vọng bám víu lấy nhau để sống sót? Tôi đã từng quên cảm giác tuyệt vời đến nhường nào khi ở trong vòng tay cậu. Chiếc cổ áo nhàu của cậu chạm nhẹ vào da tôi, và bên dưới vầng ngực ấm áp của cậu đang rộn ràng nhịp đập của trái tim. Cậu có mùi hương của đất, khói thuốc và của gió.

“Cậu làm mình phát điên, June à,” Cậu khẽ thì thầm qua mái tóc tôi. “Cậu là người đáng sợ nhất, thông minh và dũng cảm nhất mà mình biết, và đôi khi mình không thể dừng lại lấy hơi vì mình phải cố gắng thật nhiều để theo kịp cậu. Sẽ không có một ai giống như cậu. Cậu biết điều đó, phải không?” Tôi ngẩng mặt lên nhìn cậu. Đôi mắt cậu phản chiếu ánh sáng mờ của màn hình khổng lồ, một chiếc cầu vồng mang màu sắc buổi tối. “Hàng tỉ người sẽ đến và đi trong thế giới này,” Cậu nhẹ nhàng nói, “nhưng sẽ *không bao giờ* có ai giống như cậu.”

Tim tôi thắt lại như sắp vỡ ra. Tôi không biết đáp lại thế nào.

Rồi đột ngột cậu buông tôi ra, sự lạnh lẽo của màn đêm bỗng ập đến làn da tôi. Dù trong bóng tối, tôi vẫn nhìn thấy má cậu ửng đỏ. Hơi thở cậu nặng nhọc hơn bình thường. “Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Mình xin lỗi,” Cậu đáp, giọng căng thẳng. “Mình sắp chết June à, mình không tốt cho cậu đâu. Mình vẫn khá ổn cho đến

khi gặp cậu trực tiếp và rồi mọi thứ lại thay đổi. Mình nghĩ mình sẽ không còn quan tâm đến cậu nữa, mọi việc sẽ dễ dàng hơn khi cậu ở xa, rồi bỗng dưng mình lại ở đây, và cậu..." Cậu dừng lại nhìn tôi. Nỗi đau trên khuôn mặt cậu như con dao đâm thấu trái tim tôi. "*Tại sao* mình lại làm vậy với chính mình? Mình gặp cậu và cảm thấy thật..." Giờ thì cậu đã khóc. Cảnh này thật quá sức chịu đựng của tôi. Cậu lùi xa khỏi tôi hai bước rồi quay lưng lại như một con thú bị giam cầm. "Cậu có yêu mình không?" Đột nhiên cậu hỏi tôi. Cậu nắm lấy đôi vai tôi. "Mình đã nói điều này với cậu rồi, và mình vẫn có ý như vậy. Nhưng mình chưa từng nghe điều đó từ cậu. Mình không biết. Rồi cậu còn đưa mình chiếc *nhẫn* này," Cậu ngừng lại rồi giơ tay lên "và mình không biết phải nghĩ gì nữa."

Cậu kéo tôi lại gần đến khi tôi cảm thấy môi cậu chạm vào tai tôi. Toàn thân tôi run lên. "Cậu có ý *tưởng* gì không?" Cậu khẽ thì thầm, giọng khàn khàn, đứt quãng. "Cậu có biết rằng... mình *mong muốn* đến nhường nào..."

Cậu kéo tôi ra để nhìn thẳng vào mắt tôi. "Nếu cậu không yêu mình, cứ nói ra, *cậu phải giúp mình chứ*. Có lẽ như vậy là tốt nhất. Sẽ dễ dàng hơn khi cách xa cậu, phải không? Mình có thể buông tay." Cậu nói điều đó như để thuyết phục bản thân. "Mình *có thể* buông tay, nếu cậu không yêu mình."

Cậu nói điều này như thể cậu nghĩ tôi là người mạnh mẽ hơn. Nhưng không phải vậy. Tôi không thể tiếp tục chuyện này nữa. "Không," Tôi nói qua hàm răng nghiến chặt, hai mắt ươn ướt nhòe đi. "Mình không thể giúp cậu. Vì mình *yêu* cậu," Và rồi, mọi thứ tuôn trào. "Mình yêu cậu," Tôi nhắc lại.

Có cảm xúc xáo động trong ánh mắt Day, vừa buồn vừa vui, làm cậu trở nên dễ tổn thương. Rồi tôi nhận ra cậu không chút cảnh giác trước lời tôi nói. *Cậu ấy yêu hết mình. Đó là bản tính của cậu.* Cậu chớp mắt, gắng tìm ra câu đáp lại thích hợp. "Mình..." Cậu lắp bắp. "Mình rất sợ June à. Rất sợ những điều sẽ xảy ra..."

Tôi đặt hai ngón tay chặn lên môi bảo cậu im lặng. "Nỗi sợ hãi làm cậu mạnh mẽ hơn," Tôi khẽ nói. Trước khi kịp ngăn

mình lại, tôi đã đặt tay lên khuôn mặt cậu và áp môi mình vào đôi môi cậu.

Cho dù đã kiềm chế bản thân nhưng những cố gắng của Day giờ đã tiêu tan. Cậu chìm đắm trong nụ hôn của tôi với ham muốn mãnh liệt. Tôi cảm thấy bàn tay cậu chạm lên mặt tôi, một bàn tay mềm mại còn một bàn tay đang băng bó, rồi cậu vỗ vập ôm lấy eo tôi, kéo tôi gần sát đến ngạt thở. Không ai có thể sánh với cậu. Và giây phút này, tôi chẳng muốn gì hơn.

Chúng tôi đi vào nhà, môi vẫn không rời nhau. Day vấp vào tôi, rồi mất thăng bằng, làm cả hai cùng ngã xuống giường. Cơ thể cậu làm tôi như ngạt thở. Đôi tay cậu lướt trên cảm và cổ tôi, lần xuống lưng, xuống chân tôi. Tôi giật phăng áo khoác của cậu ra. Môi Day rời khỏi môi tôi, rồi cậu vùi mặt vào cổ tôi. Mái tóc cậu xoa trên cánh tay tôi, dày và mềm hơn mọi thứ lụa tôi từng mặc. Cuối cùng Day tìm đến nơi cúc áo tôi. Tôi thì đã cởi cúc áo Day, và dưới lớp vải là làn da nóng bỏng của cậu. Hơi nóng từ cậu tỏa ra sưởi ấm cơ thể tôi. Tôi cảm nhận sức nặng của cậu.

Chúng tôi không ai dám nói lời nào. Sợ rằng những lời nói sẽ ngăn chúng tôi lại, rằng chúng sẽ phá nát đam mê này. Cậu cũng run rẩy như tôi. Tôi chợt nảy ra ý nghĩ rằng cậu chắc hẳn đang lo lắng. Tôi mỉm cười khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau, rồi cậu lại nhìn xuống với vẻ thẹn thùng. *Day đang xấu hổ ư?* Thật là một biểu cảm mới lạ trên khuôn mặt cậu, một biểu cảm thật ngượng ngịu nhưng vẫn thật phù hợp. Tôi nhẹ nhõm khi thấy vậy, vì có thể cảm thấy hai má mình đang đỏ bừng. Xấu hổ, tôi chỉ muốn che ngay đi làn da trần của mình. Tôi hay mừng tượng chuyện này sẽ như thế nào, về lần đầu tiên cùng Day. *Tôi yêu cậu ấy.* Tôi thử kiểm tra lại những từ ngữ mới lạ này trong đầu, kinh ngạc và sợ hãi vì ý nghĩa của nó. Cậu ấy đang ở đây, cậu ấy là thật, bằng xương bằng thịt.

Ngay cả trong lúc đam mê dâng trào, Day vẫn dịu dàng với tôi. Nó khác với sự dịu dàng tôi cảm thấy khi ở cạnh Anden, người luôn tế nhị, cư xử mực thước và lịch sự. Day thô ráp, cởi mở, thật thà và thuần khiết. Khi nhìn vào cậu, tôi để ý nụ cười nhỏ nơi khóe môi, dấu hiệu rất nhỏ của sự tinh nghịch làm

cho tôi thêm khao khát cậu. Cậu vùi đầu vào cổ tôi; từng cái chạm làm cơn run rẩy chạy dọc sống lưng tôi. Day thở phào nhẹ nhõm vào tai tôi bằng cái cách làm tim tôi đập nhanh, thở phào vì được giải thoát khỏi mọi cảm xúc tiêu cực đang bủa vây lấy cậu. Tôi chìm vào một nụ hôn nữa, đưa tay vuốt mái tóc cậu, để cậu biết rằng tôi vẫn ổn. Cậu dần thư giãn hơn. Tôi hít thật sâu khi cậu di chuyển trên tôi; đôi mắt cậu sáng rực làm tôi cảm thấy như có thể chìm đắm trong đó. Cậu hôn lên má tôi, cẩn thận giắt một lọn tóc ra sau tai tôi khi cậu tiến vào, tôi trượt cánh tay ôm vòng lấy lưng rồi kéo cậu lại gần hơn.

Dù cho điều gì xảy ra trong tương lai, dù cho con đường sẽ đưa chúng tôi đến đâu, khoảnh khắc này sẽ mãi là của chúng tôi.

Sau đấy, chúng tôi yên lặng. Day nằm bên tôi với chiếc chăn che đến chân, mắt nhắm lại trong giấc ngủ lơ mơ, tay cậu vẫn quấn lấy tay tôi để làm tôi an tâm. Tôi nhìn xung quanh. Chiếc chăn nằm chơi vơi ở góc giường. Khăn trải giường với những nếp nhăn tỏa ra, trông như hàng chục mặt trời nhỏ với những tia nắng. Những vết lõm sâu trên gối tôi. Thủy tinh vỡ và những cánh hoa rải rác trên sàn. Tôi còn không để ý chúng tôi đã va vào lọ hoa trên tủ đầu giường, không nghe thấy tiếng lọ hoa vỡ trên tấm ván sàn gỗ anh đào. Tôi đưa mắt nhìn Day. Bây giờ khuôn mặt cậu thật bình yên, thoát khỏi nỗi đau giữa ánh đèn mờ của buổi đêm. Thậm chí là ngáy thोर nữa. Miệng cậu không còn mở, đôi lông mày không còn nhíu lại. Cậu cũng không run rẩy nữa. Mái tóc xòa tạo hình nên khuôn mặt cậu, vài lọn tóc bắt sáng từ ánh đèn bên ngoài thành phố. Tôi lần bàn tay mình vuốt dọc những cơ bắp trên cánh tay cậu, rồi chạm môi vào má cậu.

Cậu mở bừng mắt; chớp chớp nhìn tôi ngái ngủ. Cậu nhìn tôi một lúc lâu. Tôi băn khoăn cậu thấy gì, và liệu tất cả nỗi đau, niềm vui sướng hay sự sợ hãi cậu từng thú nhận có còn đây, vĩnh viễn ám ảnh cậu. Cậu vươn người ra trao tôi một nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào nhất. Đôi môi cậu lần nữa, sợ phải rời xa. Tôi cũng không muốn thế. Tôi không muốn nghĩ đến việc phải thức dậy. Khi tôi kéo cậu lại gần, cậu vừa miễn cưỡng, vừa đau đớn.

Và tất cả những gì tôi có thể nghĩ là tôi biết ơn vì cậu đã im lặng,
đã không nói rằng tôi đang ràng buộc cả hai trong khi đáng lẽ
tôi phải để cậu ra đi.

DAY

Không phải tôi chưa từng ở riêng với con gái. Nụ hôn đầu tiên của tôi là năm mười hai tuổi, khi tôi khóa môi với một cô gái mười sáu tuổi, để đổi lại cô sẽ không tố cáo tôi với tuần cảnh. Tôi đã vui vẻ với vài cô gái ở các khu nhà ổ chuột và vài cô ở khu nhà giàu, thậm chí còn có một cô ở khu vực đá quý, học sinh lớp chín, người mà tôi từng có vài ngày lãng mạn khi mười bốn tuổi. Cô khá dễ thương, mái tóc tém màu nâu sáng và làn da màu ô liu không tì vết, mỗi buổi chiều chúng tôi thường lên đi tầng hầm của trường cô và, có lẽ là, vui vẻ một chút. Chuyện khá dài.

Nhưng... *June*.

Tim tôi bị xé toạc, đúng như những gì tôi đã sợ, và tôi không thể tự mình đóng nó lại. Mọi rào chắn tôi đã dựng lên thành công xung quanh mình, mọi kháng cự để vùi lấp tình cảm tôi dành cho cô, giờ đã hoàn toàn tan biến. Vỡ vụn. Trong ánh đèn xanh mờ ảo của màn đêm, tôi đưa tay vuốt dọc theo đường cong mềm mại của cơ thể June. Hơi thở tôi vẫn còn nồng. Tôi không muốn là người nói trước. Ngực tôi áp nhẹ vào lưng cô và tay thả lỏng đặt trên eo; mái tóc cô phủ lên cổ một lớp đen óng. Tôi vùi mặt vào làn da mềm mại của cô. Hàng triệu ý nghĩ ngập tràn trong đầu tôi, nhưng giống như cô, tôi vẫn im lặng.

Đơn giản vì không có gì để nói.

Tôi giật mình thức giấc, thở hỗn hển. Tôi gần như không thể thở, ngực tôi phập phồng để hít không khí vào trong. Tôi hoảng loạn nhìn quanh. *Tôi đang ở đâu?*

Tôi đang nằm trên giường của June.

Đó là một cơn ác mộng, chỉ là cơn ác mộng thôi, ngộ ngách, phố phường của khu Lake và máu đều biến mất. Tôi nằm đó một lát, lặng lẽ cố gắng ổn định hơi thở, làm chậm nhịp tim. Toàn

thân tôi ướt sũng mồ hôi. Tôi liếc qua June, cô đang nằm nghiêng người, quay mặt về phía tôi, cơ thể vẫn nhấp nhô nhẹ, theo nhịp ổn định. Tốt. Tôi không muốn đánh thức cô. Tôi vội lấy bàn tay không bị thương lau nước mắt trên mặt. Rồi tôi nằm đó vài phút, vẫn run rẩy. Khi chắc chắn mình không thể ngủ lại, tôi từ từ ngồi dậy trên giường và gập người đến khi khuỷu tay chạm đầu gối. Tôi cúi đầu xuống. Lông mi cọ vào vùng da trên cánh tay. Tôi cảm thấy rất yếu, như vừa leo xong một tòa nhà ba mươi tầng.

Đây dễ là cơn ác mộng tồi tệ nhất tôi từng gặp. Tôi còn sợ không dám chớp mắt một lúc lâu, phòng khi phải nhìn lại những hình ảnh nháy múa dưới mí mắt. Mắt tôi lại nhòe đi; tôi bực mình quệt đi dòng nước mắt mới. Máy giờ rồi nhỉ? Bên ngoài vẫn tối đen như mực, chỉ lác đác vài đốm sáng mờ từ màn hình khổng lồ phía xa và những ngọn đèn đường rọi vào phòng. Tôi đưa mắt nhìn June, ngắm những ánh đèn mờ điểm màu sắc trên dáng hình cô. Lần này, tôi không đưa tay chạm vào cô.

Tôi không biết mình ngồi gập người như vậy trong bao lâu, hít một hơi không khí đầy phổi sau đó lại là một lần hít thở khác đến khi hơi thở ổn định lại. Đủ lâu để mồ hôi trên cả cơ thể khô đi. Mắt tôi lơ đãng nhìn ra ban công. Tôi nhìn chăm chăm vào đó một lát, không thể quay đi, rồi rón rén trườn khỏi giường mà không gây tiếng động, khoác vội quần áo và đi giày. Tôi cột chặt tóc và đội chiếc mũ vừa khít lên đầu. June hơi trở mình. Tôi ngừng di chuyển. Đến khi cô nằm yên, tôi đã cài xong cúc áo và đi về phía cánh cửa kính ở ban công. Nơi góc giường, chú chó của June nghiêng đầu nhìn tôi tò mò. Nhưng nó không kêu. Tôi thầm nói cảm ơn rồi mở cửa ban công. Cánh cửa mở ra rồi khép lại sau lưng tôi không một tiếng động.

Tôi nặng nề nhắc người lên thành lan can ban công, ngồi vắt vẻo ở đó như một con mèo và thám thính xung quanh. Khu Ruby, một khu vực đá quý hoàn toàn khác với nơi tôi sống. Tôi trở về LA nhưng không nhận ra nó. Những con phố được sửa sang, sạch sẽ, những màn hình khổng lồ mới, sáng bóng, vỉa hè không có vết nứt hay ổ gà, không có những tuần cảnh kéo dài

trẻ mồ côi khóc lóc khỏi quây tập hóa. Theo bản năng, tôi hướng sự chú ý về vị trí của khu Lake trong thành phố. Từ phía này tòa nhà, tôi không thể nhìn thấy trung tâm thành phố LA nhưng tôi cảm thấy nó ở hướng đấy, ký ức làm tôi thức tỉnh và thì thầm bảo tôi quay về. Chiếc nhẫn kẹp giấy nặng trĩu trên ngón tay. Một tâm trạng u ám, tôi tẹt lên lối vào đầu tôi sau cơn ác mộng đó, thứ mà tôi không thể rũ bỏ. Tôi nhảy ra ngoài ban công rồi trèo xuống gờ tường thấp hơn. Tôi lặng lẽ bước đi, từng tầng một, đến khi chân chạm vỉa hè, tôi hòa mình vào bóng đêm. Hơi thở tôi trở nên rời rạc.

Ngay cả ở đây, trong khu đá quý, giờ vẫn có những đội tuần cảnh, họ rút sẵn súng phòng khi quân Thuộc địa tấn công bất ngờ. Tôi lựa hướng đi không có họ để tránh bị tra hỏi, và quay về với thói quen cũ trên đường phố, tìm đường đi qua những mê cung ngõ hẻm và bóng những tòa nhà cho đến khi tới một sân ga nơi có những chiếc xe jeep xếp hàng, đợi lên đường. Tôi lờ đi những chiếc xe jeep, tôi không có tâm trạng tán gẫu với mấy gã tài xế để rồi họ nhận ra tôi là Day và sáng hôm sau nghe những lời đồn đại khắp thành phố về bất cứ việc gì họ nghĩ rằng tôi đang làm. Thay vào đó, tôi đi thẳng vào sân ga, đợi chuyến tàu tự động đến và đưa tôi đến ga Union ở trung tâm thành phố.

Nửa giờ sau, tôi bước ra từ ga trung tâm và lặng lẽ đi qua các con phố đến gần ngôi nhà cũ của mẹ. Những vết nứt trên tất cả đường sá ở khu ổ chuột đều có ích cho một việc, đây đó tôi nhìn thấy những đóa hoa cúc biển mọc dại, những điểm màu ngọc lam, màu xanh lục nhỏ tương phản trên màu đường xám xịt. Theo bản năng, tôi cúi xuống hái lấy một nắm hoa. Loài hoa ưa thích của mẹ.

“Cậu kia. Này cậu nhóc.”

Tôi quay ra nhìn xem ai đang gọi. Thực ra, mất vài giây tôi mới nhìn thấy người đó, vì bà quá nhỏ bé. Một bà già khom lưng ngồi dựa vào tường bên hông của một tòa nhà bị đóng ván kín mít, run rẩy trong không khí ban đêm. Bà gần như gập đôi người, khuôn mặt đầy những nếp nhăn và quần áo rách rưới đến mức tôi không biết đâu là đầu, đâu là đuôi, trông giống như

một miếng giẻ lớn, rách nát. Bà có một chiếc ca vớ đặt gần đôi bàn chân trần, nhưng điều thực sự làm tôi ngừng lại là đôi bàn tay quần lớp băng dày. Giống như mẹ tôi. Khi thấy tôi chú ý, đôi mắt bà sáng lên một tia hy vọng mong manh. Tôi không chắc bà có nhận ra tôi không, và cũng không chắc mắt bà có thể nhìn rõ thế nào. “Có đồng bạc lẻ nào không chàng trai nhỏ?” Bà rên rỉ.

Tôi thọc tay tìm quanh túi rồi lôi ra một nắm tiền. Tám trăm đồng bạc cộng hòa. Không lâu trước, tôi còn mạo hiểm mạng sống để đặt tay lên số tiền này. Tôi khụy gối xuống bên bà cụ, rồi ấn số tiền này vào bàn tay đang run rẩy và nắm chặt đôi tay băng bó của bà.

“Bà hãy giấu đi. Đừng nói cho ai biết.” Khi bà tiếp tục nhìn tôi với đôi mắt mở to, miệng há ra kinh ngạc, tôi đứng dậy đi dọc phố. Tôi nghĩ bà có gọi nhưng tôi không buồn quay lại. Không muốn nhìn lại đôi bàn tay băng bó đầy nữa.

Vài phút sau, tôi đến ngã tư giữa phố Watson và Figueroa. Căn nhà cũ của tôi.

Đường phố không thay đổi nhiều so với tôi nhớ, nhưng lần này nhà của tôi đã bị đóng ván và bỏ hoang, giống như nhiều căn nhà khác trong khu ổ chuột. Tôi không biết liệu có kẻ vô gia cư nào trong nhà, đang nằm lì trên giường hay ngủ trên sàn bếp không. Không có ánh sáng trong nhà. Tôi vừa bước chậm về phía đó, vừa tự hỏi liệu có phải mình vẫn đang lạc trong cơn mê. Có khi tôi vẫn chưa ngủ dậy. Không còn lớp băng dính cách ly con phố nữa, không còn đội tuần tra dịch bệnh lảng vảng quanh nhà. Khi đi về hướng căn nhà, tôi nhận ra một vết máu cũ vẫn còn đó, dù đã mờ, trên mặt đường bê tông vỡ dẫn đến ngôi nhà. Bây giờ vết máu màu nâu đã mờ đi, rất khác với những gì tôi nhớ. Tôi nhìn trân trối vào vết máu, tê dại và không cảm xúc, rồi tôi bước qua bên cạnh nó, tiếp tục đi. Tay tôi giữ chặt lấy bó hoa cúc biển to vừa hái.

Khi bước đến cửa vào, tôi nhìn thấy chữ X màu đỏ quen thuộc vẫn còn đó, dù nay đã bị mờ và sứt mẻ, cùng vài tấm ván gỗ mục nát được đóng bắt chéo trên khung cửa. Tôi đứng đó một lát, rờ tay lên vết sơn im lìm. Vài phút sau, tôi chợt tỉnh cơn

mê rồi đi lang thang ra phía sau nhà. Nửa hàng rào nhà chúng tôi đã sập, để lộ khoảng sân nhỏ xíu, có thể nhìn thấy từ khu bên cạnh, cửa sau cũng có những tấm gỗ mục bắt chéo trên đó, nhưng chúng quá mục và giòn đến mức tất cả những gì tôi phải làm chỉ là tác động một lực nhỏ và chúng vỡ rãng rắc thành những mảnh vụn.

Tôi phá cửa rồi bước vào trong nhà. Tôi cởi mũ khi đi vào, để tóc xõa sau lưng. Mẹ luôn dặn chúng tôi phải cởi mũ ra khi ở trong nhà.

Mất tôi điều chỉnh trong bóng tối. Tôi bước khẽ vài bước rồi đi vào căn phòng khách nhỏ xíu. Có lẽ họ đã đóng ván kín ngôi nhà như một phần của thủ tục tiêu chuẩn, nhưng đồ đạc trong nhà chưa bị đụng chạm, chỉ khác là tất cả đều phủ một lớp bụi. Những thứ thuộc về gia đình tôi vẫn ở đây, nguyên trạng y như lần cuối tôi nhìn thấy chúng. Bức chân dung của cố Cử tri treo trên bức tường phía xa, nổi bật ở chính giữa, bàn ăn nhỏ bằng gỗ vẫn có một lớp bìa các tông dày buộc vào chân bàn để giữ cho chiếc bàn đứng được. Một chiếc ghế nằm trên sàn, như đã có người đứng dậy vội vã ở đây. Đó chính là John, giờ thì tôi nhớ rồi. Tôi nhớ lại chúng tôi đã tiến vào phòng ngủ để bế Eden đi ra sao, cố gắng đưa cậu em trai của chúng tôi đi trước khi đội tuần tra dịch bệnh đến bắt nó.

Phòng ngủ. Tôi hướng mũi giày về phía cánh cửa hẹp của phòng ngủ. Chỉ vài bước là tới nơi. Đúng rồi, mọi thứ cũng giống hệt như cũ, có thêm thì chỉ là vài tấm mạng nhện. Cái cây Eden từng mang về nhà vẫn nằm trong góc, nhưng giờ đã chết, lá và dây leo màu đen héo rũ. Tôi đứng đó một lát, nhìn đăm đăm vào nó rồi bước trở lại phòng khách. Tôi đi quanh bàn ăn. Rồi ngồi vào chiếc ghế cũ của mình. Nó vẫn kêu cọt kẹt như mọi khi.

Tôi cẩn thận đặt bó hoa cúc biển lên đầu bàn. Chiếc đèn lồng của chúng tôi nằm giữa bàn, không thắp sáng và không được dùng đến. Thông thường, lịch sinh hoạt sẽ như thế này: mỗi ngày mẹ tôi sẽ về nhà vào khoảng sáu giờ, vài tiếng sau tôi trở về từ trường tiểu học, còn anh John sẽ về nhà lúc chín hoặc mười giờ. Mẹ tôi sẽ cố trì hoãn việc thắp đèn lồng cho đến khi anh

John trở về, và khi tôi cùng Eden đã quen với việc mong ngóng “ánh đèn lồng” thì cũng là lúc anh John bước qua cánh cửa. Và rồi chúng tôi ngồi vào bàn ăn tối.

Tôi không biết tại sao mình lại ngồi đây, cảm thấy niềm trông mong quen thuộc xưa cũ rằng mẹ sẽ đi từ bếp ra và thắp sáng đèn lồng. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy niềm vui trong tim, nghĩ rằng John đang ở nhà, rằng bữa tối đã được dọn ra. Những thói quen xưa cũ ngổ ngẩn. Nhưng, mắt tôi vẫn mong chờ nhìn vào cửa chính. Niềm hy vọng dâng trào.

Nhưng ngọn đèn vẫn không được thắp lên. John vẫn ở ngoài kia. Mẹ không có nhà.

Tôi nặng nhọc tì tay lên bàn và dụi mắt. “Cứu con với,” Tôi thì thầm tuyệt vọng trong căn phòng trống. “Con không thể làm được điều này.” *Con khao khát cô ấy, con yêu cô ấy nhưng con không thể chịu đựng được điều đó. Đã gần một năm rồi. Chuyện gì xảy ra với con đây? Tại sao con không thể sống tiếp?*

Họng tôi nghẹn lại. Nước mắt cứ thế tuôn rơi. Tôi chẳng màng kìm nén vì tôi biết điều đó là không thể. Tôi nức nở không kiềm chế nổi, tôi không thể ngừng khóc, tôi không thể thở, không thể nhìn được gì. Tôi không thể nhìn thấy gia đình mình vì họ không ở đây. Không có họ, tất cả đồ đạc không là gì, những bông hoa cúc biển đặt trên bàn cũng vô nghĩa, chiếc đèn lồng cũng chỉ là mảnh rác đen sì, cũ kỹ. Những hình ảnh trong ác mộng cứ kéo dài, ám ảnh tôi. Dù cho cố gắng đến đâu, tôi cũng không thể xua chúng đi.

Thời gian làm lành vết thương. Nhưng không phải vết thương này. Vẫn chưa thể.

JUNE

Tôi không trở mình, nhưng qua đôi mắt buồn ngủ khép hờ, tôi nhìn thấy Day ngồi trên giường, vùi mặt vào hai cánh tay. Cậu thở nặng nề. Vài phút sau, cậu lặng lẽ ngồi dậy, liếc nhìn về hướng tôi lần cuối rồi biến mất sau cửa ban công. Cậu vẫn yên lặng như mọi khi, nếu việc cậu bừng tỉnh từ cơn ác mộng không làm tôi thức giấc thì cậu sẽ dễ dàng rời khỏi phòng mà tôi không biết.

Nhưng tôi có biết, và lần này tôi bật dậy ngay sau khi cậu đi. Tôi khoác tạm quần áo, đi ủng và đuổi theo cậu. Làn khí lạnh dội vào mặt tôi và ánh trăng tươi đẫm màn đêm trong màu bạc sẫm.

Dù trong tình trạng ốm đau, cậu vẫn có thể nhanh nhẹn khi cậu muốn. Khi tôi bắt kịp cậu ở ga Union, đi theo cậu qua những con đường khu trung tâm, tim tôi đập đều như vừa hoàn thành một buổi tập. Giờ tôi đã biết cậu đi đâu. Cậu đang quay về ngôi nhà cũ của gia đình. Tôi quan sát khi cậu đến ngã tư Watson và Figueroa, rẽ ngoặt và bước vào căn nhà nhỏ xíu, đóng kín ván với chữ X mờ mờ vẫn còn son trên cánh cửa.

Việc quay về đây làm tôi choáng váng với những ký ức xưa. Tôi không thể tưởng tượng với Day cảm giác ấy còn kinh khủng đến nhường nào. Tôi rón rén bước về phía những khung cửa sổ bị đóng ván, lắng nghe chăm chú tiếng cậu. Cậu đi vào bằng cửa sau, tôi nghe tiếng cậu chuyển động bên trong, tiếng bước chân ngập ngừng, rồi dừng ở phòng khách. Tôi đi từ cửa sổ này đến cửa sổ khác đến khi tìm thấy một khung cửa có vết nứt giữa hai tấm ván gỗ. Lúc đầu tôi không thể nhìn thấy cậu. Nhưng sau thì rõ hơn.

Day đang ngồi ở chiếc bàn phòng khách, úp mặt vào đôi bàn tay. Dù bên trong quá tối để có thể nhìn rõ hình dáng cậu nhưng

tôi vẫn nghe được tiếng cậu khóc. Bóng cậu run rẩy vì đau đớn, nỗi thống khổ khắc sâu trong từng bắp thịt đang bị tàn phá và vỡ vụn của cơ thể cậu. Âm thanh ấy xa lạ như xé toạc trái tim tôi; tôi đã từng nghe Day khóc nhưng tôi không quen với chuyện đó. Tôi không biết liệu có bao giờ quen được với chuyện đó không nữa. Khi đưa tay lên mặt, tôi nhận ra nước mắt cũng đang chảy trên má mình.

Tôi đã gây ra chuyện này cho cậu... và vì cậu yêu tôi, cậu sẽ không bao giờ thực sự thoát khỏi nó. Cậu sẽ mãi nhớ về số phận của gia đình mình mỗi khi nhìn tôi, thậm chí là khi cậu yêu tôi, đặc biệt là khi cậu yêu tôi.

DAY

Cuối cùng tôi quay lại, mắt mờ và kiệt sức, về phòng ngủ của June trước bình minh. Cô vẫn ở đó, hiển nhiên chưa bị đánh thức. Tôi không cố trườn vào giường nằm bên cô nữa; thay vào đó, tôi đổ sập xuống xô pha và chìm vào giấc ngủ không mộng mị đến khi ánh nắng sáng rõ ngoài trời.

June là người đánh thức tôi. “Này,” Cô thì thầm. Thật lạ, cô không hề nhận xét về đôi mắt đỏ hay sưng phồng của tôi. Cô cũng không có vẻ ngạc nhiên khi thức giấc thấy tôi uể oải nằm trên xô pha thay vì ở trên giường. Đôi mắt cô trông nặng nề. “Mình... đã báo với Anden về quyết định của cậu. Anh ấy nói một đội nghiên cứu sẽ sẵn sàng đón cậu và Eden trong hai tiếng nữa, ở căn hộ của chúng ta.” Giọng cô nghe đầy vẻ biết ơn, mệt mỏi và ngần ngại.

“Mình sẽ tới đó,” Tôi nói khẽ. Tôi không thể không nhìn chăm chăm vào khoảng không trong vài giây, hiện giờ không thứ gì có vẻ là thật và tôi cảm thấy mình như đang bơi trong một biển sương mù nơi những cảm xúc, hình ảnh và suy nghĩ đều mơ hồ. Tôi buộc mình đứng dậy khỏi ghế rồi đi vào phòng tắm. Ở đó, tôi cởi cúc áo rồi tấp nước lên mặt, ngực và cánh tay. Tôi sợ phải nhìn vào gương lúc này. Tôi không muốn thấy anh John nhìn chăm chăm vào tôi, với chiếc khăn bọt mắt dành cho chính tôi. Tay tôi run lên dữ dội; vết cắt ở bàn tay trái lại rách ra và chảy máu, có lẽ do tôi đã vô thức nắm chặt bàn tay lại. June có thấy tôi đi không? Tôi rùng mình khi hồi tưởng ký ức cô đứng ngoài cửa nhà tôi, chờ đợi cùng tiểu đội lính. Rồi tôi nhớ lại lời Thủ tướng nói với tôi, tình huống hiểm nghèo mà June đang gặp phải... Tess đang gặp phải, Eden đang gặp phải, tất cả chúng tôi đều gặp phải.

Tôi liên tục tát nước vào mặt, đến khi không ích gì, tôi nhảy vào tắm, đắm mình trong làn nước nóng bỏng. Nhưng nó cũng không ngăn được những hình ảnh ấy.

Khi đi ra từ phòng tắm, tóc tôi vẫn ướt và sơ mi mới cài cúc một nửa, tôi tái nhợt và run rẩy. June im lặng quan sát tôi trong khi ngồi ở thành giường, nhấp một ngụm trà màu tím nhạt. Dù biết không ích gì khi giấu giếm cô, tôi vẫn thử. “Mình đã sẵn sàng,” Tôi nói với nụ cười thật nhất mà mình có thể nặn ra. Cô không đáng phải thấy nỗi đau ấy trên gương mặt tôi, và tôi không muốn cô nghĩ rằng mình là người gây ra chuyện này. *Cô ấy không phải người gây ra chuyện này*, tôi giận dữ nhắc nhở bản thân.

Nhưng June không bình luận về chuyện này. Cô soi xét tôi bằng đôi mắt đen láy. “Mình vừa nhận cuộc gọi của Anden,” Cô nói, đưa tay gượng gạo vuốt tóc. “Họ có thêm bằng chứng mới về Chỉ huy Jameson là người chịu trách nhiệm cho việc để lộ bí mật quân sự cho Thuộc địa. Nghe đồn hiện nay bà ta đang làm việc cho chúng.”

Bên dưới con sóng cuộn cuộn cảm xúc là lòng căm hận trong tôi đang dâng trào. Nếu không vì Chỉ huy Jameson, có khi mọi chuyện giữa June và tôi sẽ tốt đẹp hơn, và có khi gia đình tôi sẽ vẫn còn sống. Tôi không biết nữa. Chúng tôi sẽ không *bao giờ* biết được. Giờ đây mục ta đang làm việc cho kẻ thù trong khi lẽ ra mục phải chết. Tôi rửa thầm không thành tiếng. “Có cách nào biết chính xác được mục ta đang ở đâu không? Có thật mục đang ở trong lãnh thổ Cộng hòa không?”

“Không ai biết cả.” June lắc đầu. “Anden nói họ đang cố gắng xem có thể lần theo thứ gì trên người bà ta không, nhưng chắc bà ta đã thay bộ quần áo tù lâu rồi và giờ thì đôi bột gắn chip theo dõi chắc cũng đã bị vứt đi. Bà ta sẽ kiểm tra kỹ những thứ đấy.” Khi June thấy vẻ thất vọng của tôi, cô nhú mày cảm thông. Hai chúng tôi, mất tất cả vì cùng một kẻ. “Mình hiểu mà.” Cô đặt cốc trà xuống và nắm lấy bàn tay không bị thương của tôi.

Những hồi tưởng dữ dội chập chờn trong ký ức khi tay chạm tay, tôi nhìn mặt trước khi kịp dừng mình lại. Cô đông cứng người. Trong thoáng chốc, tôi nhìn thấy nỗi đau sâu thẳm trên khuôn mặt cô. Tôi nhanh chóng che đậy lỗi lầm bằng cách hôn cô, gắng đắm mình trong những hành động tôi từng làm tối qua.

Nhưng tôi chưa bao giờ là kẻ giỏi nói dối, ít nhất là khi ở bên cô. Cô lui một bước khỏi tôi. “Xin lỗi,” Cô nói nhỏ.

“Không sao,” Tôi vội nói, giận bản thân vì đã khơi lại vết thương cũ của cả hai. “Không phải...”

“Không, đúng là như vậy.” June buộc mình phải đối diện với tôi. “Mình đã thấy nơi cậu đến đêm qua, mình đã nhìn thấy cậu ở đó...” Giọng cô nhỏ dần khi cô nhìn xuống với vẻ hối lỗi. “Mình xin lỗi vì đã đi theo cậu nhưng mình cần phải biết. Mình cần phải biết rằng mình chính là kẻ đã gây ra mọi nỗi đau trong đôi mắt cậu.”

Tôi muốn trấn an cô rằng *không phải* mọi lỗi lầm là do cô, rằng tôi yêu cô rất nhiều nên tôi sợ hãi cảm giác đó. Nhưng tôi không thể. June thấy vẻ do dự trên khuôn mặt tôi và biết đó là lời khẳng định cho điều cô lo sợ. Cô cắn môi. “Là lỗi của mình,” Cô nói, như thể đó chỉ là một logic đơn giản. “Và mình không chắc mình có bao giờ được cậu tha thứ không. Mình không đáng được như vậy.”

“Mình không biết phải làm gì.” Tay tôi buông thõng hai bên hông, vô dụng. Những hình ảnh tồi tệ từ quá khứ lại lướt qua đầu tôi, tôi gắng hết sức nhưng không ngăn được chúng. “Mình không biết phải làm thế nào.”

Đôi mắt June ầng nước nhưng cô vẫn gắng kìm lại. Lẽ nào một lỗi lầm mà hủy hoại cả cuộc đời bên nhau sao? “Mình không nghĩ là có cách nào,” Cuối cùng cô nói.

Tôi bước một bước đến gần bên cô. “Này,” Tôi thì thầm vào tai cô. “Chúng ta sẽ ổn thôi.” Tôi không chắc điều đó là thật hay không, nhưng có vẻ đây là điều tốt nhất mà tôi nên nói.

June mỉm cười, đồng tình, nhưng đôi mắt cô phản chiếu niềm nghi hoặc của chính tôi.

Ngày thứ hai trong lời hứa ngừng bắn của Thuộc địa.

Nơi tôi không hề muốn quay lại là tầng thí nghiệm của Bệnh viện Trung tâm Los Angeles. Thật khó khăn khi ở đây và nhìn thấy Tess bị giam sau bức tường kính, với những thứ hóa chất đang được tiêm vào mạch máu em. Giờ tôi sẽ quay lại đó với Eden ở bên và đối mặt với việc phải nhìn thấy điều tương tự xảy ra với thằng bé. Khi chúng tôi sẵn sàng lên đường trên chiếc xe jeep đang đợi trước căn hộ tạm. Tôi quỳ xuống trước Eden và chỉnh lại cặp kính của thằng bé. Nó nghiêm nghị nhìn tôi.

“Em không phải làm điều này đâu,” Tôi nói lần nữa.

“Em biết,” Thằng bé đáp. Nó vội vàng gạt tay tôi ra khi tôi đang phủi sợi xơ vải trên vai áo khoác của nó. “Em sẽ ổn thôi. Mà họ cũng nói là không tổn mất cả ngày đâu.”

Anden không thể đảm bảo an toàn cho thằng bé; anh ta chỉ có thể hứa rằng họ sẽ phòng ngừa mọi trường hợp. Và bởi vì đó là lời từ miệng của chính quyền Cộng hòa, thậm chí là lời của một con người mà tôi miễn cưỡng phải tin, chỉ một chút cam đoan như vậy cũng gần như là vô nghĩa. Tôi thở dài. “Nếu bất cứ khi nào em thay đổi quyết định, hãy nói anh biết, được không?”

“Đừng lo, anh Daniel,” Nó nói với vẻ xem nhẹ mọi chuyện. “Em sẽ ổn thôi. Có vẻ không đáng sợ lắm. Ít ra anh cũng đến đó.”

“Ừ. Ít ra anh cũng đến đó.” Tôi lặng người nhắc lại. Lucy chỉnh trang mái tóc bạch kim bù xù của thằng bé. Làm tôi thêm nhớ nhà và cả mẹ nữa. Tôi nhắm mắt lại và cố gạt đi những suy nghĩ. Rồi tôi đưa tay gõ nhẹ vào mũi Eden. “Chúng ta bắt đầu càng sớm,” Tôi nói với nó, “thì mọi chuyện kết thúc càng sớm.”

Vài phút sau, một chiếc xe jeep quân đội đến đón tôi trong khi xe cứu thương chở riêng Eden đến Bệnh viện Trung tâm Los Angeles.

Thằng bé sẽ vượt qua được, tôi nhắc đi nhắc lại với bản thân khi đi đến phòng thí nghiệm tầng bốn. Tôi được các kỹ thuật viên đưa đến một căn phòng với cửa sổ bằng kính dày. *Và nếu nó vượt qua, mình có thể sống sót qua chuyện này.* Thế nhưng, bàn tay tôi vẫn đầm mồ hôi. Tôi siết chặt nắm tay để chặn cơn run rẩy không ngừng, rồi một cơn đau như cắt xuyên qua bàn tay bị thương của tôi. Eden đang ở trong căn phòng kính này. Những lọn tóc xoắn bạch kim của nó bù xù và rối bời mặc cho mọi cố gắng của Lucy, và giờ thằng bé đang mặc bộ quần áo bệnh nhân màu đỏ. Chân để trần. Hai kỹ thuật viên đỡ thằng bé ngồi lên một chiếc giường dài, màu trắng, rồi một người xắn tay áo nó lên để đo huyết áp. Eden khẽ nhăn mặt khi phần cao su lạnh chạm vào tay.

“Thư giãn đi nhóc,” Kỹ thuật viên nói, giọng anh ta nghệt lại khi nghe qua lớp kính. “Cứ hít thở sâu.”

Eden thì thầm tiếng “Vâng” khe khẽ đáp lại. Nó trông thật nhỏ bé khi ở bên họ. Chân nó còn chưa chạm sàn. Đôi chân lúc lắc còn đôi mắt nhìn đăm đăm về nơi cửa sổ ngăn giữa chúng tôi, để tìm kiếm tôi. Tôi cứ nắm rồi thả tay ra, rồi lại ấn tay lên cửa sổ.

Vận mệnh của cả nước Cộng hòa đang nằm trên vai thằng em trai nhóc con của tôi. Nếu mẹ tôi, anh John hoặc bố tôi đang ở đây, có lẽ họ sẽ cười vào toàn bộ câu chuyện ngớ ngẩn này.

“Nó sẽ ổn thôi,” Kỹ thuật viên đứng cạnh tôi thì thầm trấn an. Giọng anh ta không thuyết phục cho lắm. “Quá trình hôm nay sẽ không gây đau đớn cho thằng bé. Chúng tôi chỉ lấy vài mẫu máu rồi cho nó uống một số loại thuốc. Chúng tôi cũng sẽ gửi vài mẫu máu tới đội nghiên cứu ở Nam Cực để phân tích.”

“Có phải anh nói vậy để tôi yên lòng không?” Tôi ngắt lời. “Quá trình hôm nay sẽ không gây đau đớn cho thằng bé sao? Thế còn ngày mai?”

Kỹ thuật viên giơ tay lên phòng vệ. “Tôi xin lỗi,” Anh ta lắp bắp. “Anh hiểu lầm rồi, ý tôi không phải vậy. Em trai anh sẽ không phải chịu đau đớn gì, tôi hứa. Chỉ chút khó chịu, do thuốc thôi, chúng tôi sẽ phòng ngừa mọi trường hợp. Tôi, à, tôi mong

anh sẽ không báo cáo tiêu cực về việc này lên Cử tri vĩ đại của chúng ta.”

Hóa ra, đó là điều họ lo. Lo rằng nếu làm tôi tức, tôi sẽ chạy đến chỗ Anden để phàn nàn. Tôi nheo mắt nhìn anh ta. “Nếu anh không cho tôi lý do nào để báo cáo chuyện xấu xa thì tôi sẽ không làm thế.”

Kỹ thuật viên lại xin lỗi nhưng tôi không để ý đến anh ta nữa. Tôi lại quay ra nhìn Eden. Thằng bé đang hỏi một kỹ thuật viên điều gì đó, vì nó nói nhỏ nên tôi không nghe được. Người kỹ thuật viên lắc đầu với thằng bé. Eden nuốt khan, lo lắng nhìn về hướng tôi rồi nhắm chặt mắt lại. Một kỹ thuật viên rút ra một ống tiêm, cẩn trọng tiêm vào mạch máu của Eden. Eden nghiến chặt răng nhưng không thốt ra một tiếng kêu nào. Một cơn đau đầu quen thuộc nhói lên sau gáy tôi. Tôi gắng giữ bình tĩnh. Tự làm mình căng thẳng và châm ngòi cho những cơn đau đầu vào lúc này sẽ không giúp ích gì cho Eden.

Thằng bé đã lựa chọn làm việc này, tôi tự nhủ. Tôi chột nở mũi vì tự hào. Eden đã trưởng thành từ khi nào vậy? Tôi cảm giác như mình vừa chớp mắt và lỡ mất khoảnh khắc đó.

Cuối cùng kỹ thuật viên rút ống tiêm ra, lúc này nó đã chứa đầy máu. Họ đắp thứ gì đó lên tay Eden rồi băng lại. Người còn lại đổ một nắm thuốc lên bàn tay Eden.

“Hãy uống tất cả chỗ thuốc này,” Anh ta nói với em tôi. Eden làm theo lời anh ta. “Sẽ hơi đắng đấy, nên tốt nhất là uống một lần hết luôn.”

Eden nhăn mặt và nghẹn một chút nhưng cũng xoay xở nuốt hết số thuốc cùng với nước. Rồi nó nằm xuống giường. Các kỹ thuật viên đẩy chiếc giường tới một cỗ máy hình trụ. Tôi không thể nhớ chiếc máy đấy gọi là gì, dù họ mới nói với tôi gần một tiếng trước. Họ chậm rãi đưa thằng bé vào trong máy, đến khi tôi chỉ còn thấy gan bàn chân nó. Tôi từ từ dời tay khỏi cửa sổ. Da tôi in hằn vết lên mặt kính. Một phút sau, tim tôi siết chặt lại khi nghe tiếng Eden kêu lên từ trong chiếc máy. Chắc chắn nó đang phải chịu đau đớn. Tôi nghiến răng thật mạnh đến mức tưởng như hàm mình sắp vỡ ra.

Rốt cuộc sau khoảng thời gian dài như vô tận, một kỹ thuật viên ra hiệu bảo tôi vào bên trong. Tôi lập tức chạy xộc qua họ vào trong căn phòng kính để đến bên Eden. Thằng bé ngồi trên mép chiếc giường màu trắng. Khi nghe tiếng bước chân tôi tiến lại gần, nó lập tức mỉm cười.

“Không tệ lắm anh ạ,” Thằng bé nói với tôi bằng giọng yếu ớt.

Tôi chỉ biết nắm lấy tay thằng bé và siết chặt trong tay mình. “Em làm rất tốt,” Tôi đáp. “Anh tự hào về em.” Và tôi thực sự thấy như vậy. Tôi tự hào về thằng bé hơn tất cả mọi lần tôi cảm thấy tự hào về chính mình, tôi tự hào vì thằng bé đã dám đối mặt với tôi.

Một kỹ thuật viên cho tôi xem màn hình về thứ trông như tế bào máu của Eden được phóng đại. “Khởi đầu tốt đẹp,” Anh ta nói với chúng tôi. “Chúng tôi sẽ phân tích thứ này và thử tiêm cho cô Tess thuốc kháng dịch vào tối nay. Nếu may mắn, cô ấy sẽ cầm cự được thêm năm hoặc sáu ngày, nhờ đó chúng tôi sẽ có thêm thời gian nghiên cứu.” Ánh mắt anh ta chán nản, dù cho giọng nói tràn đầy hy vọng. Sự kết hợp quái đản ấy làm tôi thấy lạnh sống lưng. Tôi nắm tay Eden chặt hơn.

“Chúng ta không còn nhiều thời gian,” Eden thì thầm với tôi khi những kỹ thuật viên để chúng tôi nói chuyện riêng. “Nếu họ không tìm ra được thuốc kháng bệnh thì chúng ta phải làm gì hả anh?”

“Anh không biết nữa,” Tôi thú nhận. Đó không phải thứ tôi thực sự muốn nghĩ tới, bởi nó gây cho tôi cảm giác vô dụng. Nếu họ không tìm được thuốc kháng bệnh, sẽ không có bất kỳ hỗ trợ quân sự nào từ quốc tế. Nếu không có hỗ trợ, chúng tôi sẽ không thể thắng được Thuộc địa. Và nếu nước Thuộc địa cai trị... tôi nhớ về những điều mình nhìn thấy ở nơi đó, nhớ về những điều Thủ tướng đã đề nghị tôi. *Nếu cậu lựa chọn, chúng ta sẽ hợp tác cùng nhau. Dân chúng không biết điều gì là tốt nhất cho họ. Đôi khi cậu chỉ việc giúp họ. Không đúng sao?*

Tôi phải tìm cách trì hoãn trong lúc chúng tôi tìm thuốc chữa. Bất kỳ việc gì để kìm chân Thuộc địa, cho Nam Cực một cơ hội để viện trợ chúng tôi. “Chúng ta phải chiến đấu thôi,” Tôi

vừa nói với Eden vừa xoa đầu nó. “Cho đến khi không thể chiến đấu được nữa. Đó là cách mọi chuyện luôn diễn ra, đúng chứ?”

“Tại sao chính quyền Cộng hòa không thể thắng hả anh?” Eden hỏi. “Em luôn nghĩ quân đội của họ là mạnh nhất thế giới. Đây là lần đầu tiên em thực sự mong điều này là thật.”

Tôi cười buồn vì sự ngây thơ của Eden. “Nước Thuộc địa có đồng minh,” Tôi đáp. “Còn chúng ta thì không.” Làm thế quái nào để tôi giải thích mọi chuyện đây? Làm sao tôi có thể nói với thằng bé về việc cảm thấy mình vô dụng thế nào, đứng đó như một con rối hổng trong khi Anden lãnh đạo quân đội của anh ta lao vào một trận chiến mà chúng tôi không thể thắng? “Chúng ta có quân đội giỏi hơn, chỉ là chúng ta không có đủ lính để điều động thôi.”

Eden thở dài. Đôi vai nhỏ bé của nó rũ xuống làm tôi thấy ghen ngào. Tôi nhắm mắt, buộc mình bình tĩnh lại. Khóc trước mặt Eden lúc này thì thật xấu hổ. “Tiếc rằng mỗi người dân Cộng hòa không phải là một người lính.”

Tôi mở mắt. *Tiếc rằng mỗi người dân Cộng hòa không phải là một người lính.*

Và như thế, tôi đã biết mình cần phải làm gì. Tôi biết cách đáp lại lời đe dọa của Thủ tướng và biết cách cầm chân quân Thuộc địa. Tôi đang chết dần, không còn nhiều ngày nữa, trí óc tôi dần suy giảm và sức khỏe cũng vậy. Nhưng tôi vẫn đủ sức để làm một việc. Tôi còn đủ thời gian để thực hiện bước cuối cùng.

“Có khi mỗi người dân Cộng hòa *có thể* là một người lính đấy,” Tôi khẽ đáp.

JUNE

Đêm qua giống như một giấc mộng, giống đến từng chi tiết. Nhưng sáng hôm nay hoàn toàn đối lập, rõ ràng đó là sự do dự tôi cảm thấy ở Day khi chạm vào cánh tay cậu, là cơn rùng mình dữ dội ập đến cậu khi cậu chạm nhẹ vào tay tôi. Tim tôi vẫn đau khi đã rời khỏi căn hộ, tiến đến nơi chiếc xe jeep đang đợi. Một buổi sáng ở Quốc hội. Tôi cố gắng trong vô vọng để xua Day ra khỏi đầu, nhưng điều đó là không thể. Giờ một buổi họp Quốc hội không còn quan trọng nữa, quân Thuộc địa dần đẩy lui chúng tôi với sự giúp sức của những đồng minh mạnh, Nam Cực vẫn từ chối giúp và Chỉ huy Jameson thì đang tự do. Và tôi sẽ vẫn ngồi đây, nói chuyện chính trị trong khi tôi có thể và đáng ra phải ở ngoài mặt trận, làm những việc mình đã được huấn luyện. Mà tôi sẽ nói gì với họ đây? Liệu có ai lắng nghe tôi không?

Chúng ta sẽ làm gì đây?

Không. Tôi cần tập trung. Tôi cần hỗ trợ cho Anden khi anh đang nỗ lực, một lần nữa, thương thảo với Thủ tướng Thuộc địa, các CEO và các tướng quân. Chúng tôi đều biết chuyện này sẽ không đi đến đâu... Điều duy nhất làm họ quan tâm là một phương thuốc chữa bệnh. Nhưng kể cả thế. Chúng tôi vẫn phải thử. Và có lẽ anh sẽ muốn sự trợ giúp từ quân Ái quốc với các kế hoạch của họ, đặc biệt nếu anh biết Day sẽ tham gia cùng họ ở mức độ nào.

Ý nghĩ thoáng qua về Day gợi lại những ký ức đêm qua. Má tôi nóng bừng và tôi biết không phải là do thời tiết ấm áp ở Los Angeles. *Không đúng lúc gì cả*, tôi trách móc bản thân, đẩy lui hình ảnh đêm qua khỏi suy nghĩ. Xung quanh tôi, những con phố từng đông đúc của khu Lake nay trống rỗng, giống như

chúng tôi đang chuẩn bị cho cơn bão sắp tràn về. Tôi biết là điều đó không chính xác.

Đột nhiên tôi thấy gai hết cả sống lưng. Tôi dừng lại một lúc, nhăn trán. Đó là gì nhỉ? Các con đường vẫn vắng vẻ, nhưng một linh cảm kỳ lạ làm tôi dựng tóc gáy. *Có người đang theo dõi tôi.* Ngay lập tức ý nghĩ đó có vẻ quá xa vời, nhưng khi bước đi, tôi nghiêng chặt răng và đặt tay lên súng. Có thể tôi đang hơi lơ. Có lẽ lời cảnh báo của Day với tôi, rằng Thuộc địa sẽ dùng tôi để chống lại cậu hoặc có lẽ họ đang nhằm đến tôi, đang bắt đầu đánh lừa đầu óc tôi. Dù vậy, vẫn không thể chủ quan. Tôi dựa lưng vào tòa nhà gần nhất để sau lưng được bảo vệ, rồi gọi cho Anden. Xe jeep đến càng sớm càng tốt.

Và rồi tôi trông thấy bà ta. Tôi dừng cuộc gọi.

Bà ta cải trang rất khéo. (Bộ quân phục Cộng hòa bạc màu mà chỉ lính năm nhất mới mặc, điều làm cho bà ta khó bị phát hiện và dễ trà trộn; chiếc mũ lưỡi trai kéo thấp che đi khuôn mặt, với chỉ vài lọn tóc đỏ sẫm lộ ra phía dưới.) Nhưng ngay cả ở khoảng cách này, tôi vẫn nhận ra khuôn mặt bà ta, lạnh lùng và cứng rắn.

Chỉ huy Jameson.

Tôi quay đi một cách tự nhiên, giả vờ thọc tay vào túi tìm đồ, nhưng bên trong, tim tôi đang đập thình thịch. Bà ta đang ở đây, tại Los Angeles, vậy là bằng cách nào đó bà ta đã thoát khỏi trận chiến ở Denver và tránh được cuộc truy đuổi của Cộng hòa. Không phải là quá tình cờ khi bà ta đến đúng chỗ tôi sao? Có khi bà ta ở đây bởi bà ta biết tôi sẽ ở đây? Quân Thuộc địa. Chắc hẳn phải có những kẻ khác ở đây. Tay tôi run lên khi bà ta đi ngang qua chỗ mình ở phía bên kia đường. Bà ta không có vẻ gì là đã nhìn thấy tôi, nhưng tôi biết bà ta đã chú ý. Đứng trước một tòa nhà bỏ hoang, tôi không thể không bị chú ý, và tôi cũng chưa cải trang.

Khi bà ta đã quay lưng về phía tôi, tôi khoanh tay, đầu hơi cúi xuống và gọi cho Anden qua tai nghe. “Em đã thấy bà ta. Bà ta đang ở đây. Chỉ huy Jameson đang ở Los Angeles.”

Tôi lảo bầm quá khế làm Anden phải mất một lúc mới hiểu. “Em nhìn thấy bà ta?” Anh hỏi vẻ không tin. “Bà ta đang ở cùng khối nhà với em à?”

“Vâng,” Tôi thì thầm. Tôi cẩn thận để ý đến dáng hình đang dần biến mất của Chỉ huy Jameson. “Có lẽ bà ta cố ý xuất hiện ở đây, để tìm nơi xe jeep đến đón em hoặc có khi đang cố tìm ra anh.” Khi bà ta đã ở cách xa, trong tôi dâng lên thôi thúc bám theo. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, kỹ năng của một điệp viên trời dậy trong tôi. Chính trị đã biến mất, đột nhiên tôi thấy mình bị đẩy lại sa trường. Khi bà ta rẽ ở góc phố, tôi lập tức rời vị trí và bắt đầu bám theo bà ta. Bà ta đang đi đâu? “Bà ta đang ở giữa khu Lake và Colorado,” Tôi vội nói khế với Anden. “Rẽ về phía Bắc. Anh hãy gọi thêm lính đến đây nhưng đừng để bà ta biết có người theo dõi. Em muốn xem bà ta đang đi đâu.” Trước khi Anden kịp nói gì, tôi đã đập máy.

Tôi lần theo mặt bên của các tòa nhà, cẩn trọng nấp trong bóng tối nhiều nhất có thể, và chọn lối tắt qua con ngõ hướng về phía dãy phố mà tôi nghĩ Chỉ huy Jameson đã đi. Thay vì quan sát xung quanh ngã rẽ và có khả năng bị phát giác, tôi nấp mình trong con ngõ, tính toán xem thời gian đã trôi qua bao lâu. Nếu bà ta giữ nguyên tốc độ và vẫn ở trên phố, thì chắc chắn bà ta đã đi qua con ngõ này ít nhất một phút trước. Thận trọng, tôi ngó ra đến khi có thể nhìn thoáng qua con phố. Quả nhiên, bà ta đã đi qua chỗ tôi, và tôi có thể nhìn thấy từ sau lưng dáng đi vội vã của bà ta. Nhìn thoáng qua cũng đủ để tôi biết thêm một điều, bà ta đang liên lạc qua micro.

Ước gì Day ở cùng tôi. Cậu sẽ biết ngay cách tốt nhất để đi qua những con phố này mà không bị phát hiện. Trong chốc lát tôi định gọi cho cậu, nhưng để cậu đến được đây kịp thời là không thể.

Thay vào đó, tôi đi theo Chỉ huy Jameson. Tôi theo đuôi bà ta qua bốn khối nhà, đến khi chúng tôi tiến vào một dải đất ở Ruby có biên giới giáp Batalla, nơi có hai hoặc ba trạm đỗ khinh khí cầu hình chóp dọc theo con phố. Bà ta lại rẽ tiếp. Tôi vội vã rẽ theo, nhưng đến lúc tôi nhìn xuống phố thì bà ta đã biến mất.

Có lẽ bà ta đã biết có người bám theo; suy cho cùng, Chỉ huy Jameson kinh nghiệm hơn tôi rất nhiều trong việc lần theo dấu vết. Tôi nhìn lên các mái nhà.

Tiếng Anden lạo xạo qua tai nghe của tôi. “Chúng ta đã mất dấu,” Anh thông báo. “Anh đã ra lệnh ngầm cho binh lính ở đó tìm kiếm bà ta và báo cáo lại ngay lập tức. Bà ta không thể đi xa được.”

“Đúng vậy,” Tôi đồng ý, nhưng vai rũ xuống. Bà ta biến mất mà không để lại dấu vết. Bà ta đã nói chuyện với ai qua micro? Tôi nhìn lướt qua con phố, cố tìm hiểu xem bà ta phải đến đây vì điều gì. Có thể bà ta đang do thám. Ý nghĩ này làm tôi mất bình tĩnh.

“Em đang quay về,” Cuối cùng tôi nói nhỏ vào micro. “Nếu nghi ngờ của em là đúng, thì chúng ta sẽ cần...”

Một luồng khí thổi vút qua, một tia sáng chói mắt lóe lên, có thứ gì nổ ngay trước mắt tôi. Tôi chùn bước rồi theo bản năng lao người sát đất và nấp sau thùng rác gần đó. *Cái gì vậy?*

Một viên đạn. Tôi nhìn về bức tường bị đạn bắn trúng. Một miếng gạch nhỏ đã rơi ra. Có kẻ cố ý bắn tôi. Cú quay người bất ngờ chắc hẳn là lý do duy nhất cứu mạng tôi. Tôi vội vàng gọi điện cho Anden. Máu dồn lên tai như một cơn sóng triều ồn ào, chặn mọi logic và để cho cơn hoảng loạn xâm chiếm. Thêm một viên đạn nữa bắn xẹt qua tấm kim loại của thùng rác. Không còn nghi ngờ gì tôi đang bị tấn công.

Tôi bấm ngắt cuộc gọi. Chỉ huy Jameson bắn từ đâu tới nhỉ? Có ai khác ở cạnh bà ta không? Lính Thuộc địa? Lính Cộng hòa phản bội? Tôi không biết. Tôi không thể đoán được. Tôi không thể nghe và *không thể nhìn...*

Trong cơn hoảng loạn, giọng anh Metias vang lên. *Bình tĩnh nào, June bọ, logic sẽ cứu em. Tập trung, suy nghĩ, hành động.*

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thở hắt ra, cho mình một giây để tĩnh tâm, để tập trung vào giọng nói của anh trai. Không có thời gian để suy sụp. Tôi chưa bao giờ để cảm xúc lấn át mình và tôi sẽ không bắt đầu việc đó vào lúc này. *Nghĩ đi,*

June. Đừng có ngu ngốc. Sau khi trải qua cú sốc kéo dài một năm, sau hàng tháng trời thương thảo chính trị, sau những ngày chiến tranh và chết chóc, tôi bắt đầu nghi ngờ mọi việc, nghi ngờ mọi người. Đây là cách Thuộc địa chia rẽ chúng tôi... không phải bằng đồng minh hay vũ khí của họ, mà bằng những lời tuyên truyền. Bằng nỗi sợ hãi và tuyệt vọng.

Cơn sợ hãi đã qua. Logic tràn về.

Đầu tiên, tôi giật súng ra khỏi bao. Rồi tôi làm một động tác giả, vờ như sắp lao ra từ phía sau thùng rác. Thay vào đó, tôi ngồi tại chỗ, nhưng động tác giả đó cũng đủ khiêu khích thêm một viên đạn. *Vụt!* Đạn bật nảy từ bức tường tôi đang dựa lưng. Tức thì tôi liếc về dấu vết nó để lại và xem xét hướng đạn bắn đến. (Không phải từ mái nhà, góc bắn không đủ rộng. Bốn, có lẽ là phải ở trên đây năm tầng. Không phải tòa nhà đối diện với tôi mà là tòa nhà bên cạnh đó.) Tôi nhìn lên dãy cửa sổ ở những tầng đó. Vài chiếc đang mở. Lúc đầu tôi muốn nhắm bắn ngay vào những ô cửa đó, nhưng rồi tôi tự nhủ mình có thể sẽ vô tình bắn nhầm ai đó. Thay vì vậy, tôi quan sát kỹ tòa nhà. Trông vừa giống một trạm phát thanh vừa giống một tòa nhà quân sự, nó khá gần với những căn cứ không quân mà tôi nghi ngờ là nơi các khinh khí cầu đang được điều khiển.

Bà ta đang làm việc gì có dính líu đến các căn cứ không quân chẳng? Có phải quân Thuộc địa định tấn công bất ngờ ở đây?

Tôi bật micro lên. “Anden,” Tôi nói nhỏ sau khi nhập mã gọi anh. “Đưa em ra khỏi đây đi. Dừng phần mềm theo dõi súng của em.”

Nhưng cuộc gọi của tôi không có đủ thời gian để tiếp tục. Nửa giây sau, một viên đạn nữa nổ ngay trên đầu tôi, lần này tôi lúi búi và nằm rạp xuống dưới chân thùng rác. Khi mở mắt ra, tôi thấy mình đang nhìn xoáy thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo của Chỉ huy Jameson.

Bà ta túm lấy cổ tay tôi.

Tôi vọt ra từ dưới thùng rác trước khi bà ta kịp với đến. Tôi quay người định nhắm súng vào bà ta nhưng bà ta đã lao đi.

Súng của bà ta đang giơ lên. Ngay lập tức tôi biết bà ta không có ý giết tôi. *Tại sao?* Câu hỏi xuyên qua đầu tôi với tốc độ ánh sáng. *Bởi vì nước Thuộc địa muốn tôi còn sống, vì họ cần dùng tôi để trao đổi.*

Bà ta nổ súng; tôi lăn tròn trên mặt đất. Viên đạn bắn chếch chân tôi vài phân. Tôi bật người đứng dậy và lại nhắm súng vào bà ta, lần này tôi đã bắn. Viên đạn trượt đi trong gang tấc. Bà ta cúi xuống nấp dưới thùng rác. Cùng lúc đó tôi cố gọi điện lại lần nữa. Tôi đã thành công. “Anden,” Tôi thở dốc trong micro khi quay đầu bỏ chạy. “Đưa em ra khỏi đây!”

“Anh đang trên đường rồi,” Anden đáp. Tôi lao qua ngã rẽ ngay khi nghe thấy một tiếng súng đằng sau. Đó là viên đạn cuối cùng. Đúng như đã lên lịch, một chiếc xe jeep lao về phía tôi và phanh kít một tiếng cách tôi vài bước chân. Hai người lính ủa ra, che chắn cho tôi trong khi hai người khác chạy về con phố hướng Chỉ huy Jameson. Dù tôi biết đã quá muộn để bắt được bà ta, bà ta chắc hẳn đã chạy trốn. Mọi chuyện trôi qua cũng nhanh như khi bắt đầu. Tôi nhảy lên xe nhờ sự giúp đỡ của người lính, rồi ngã sụp xuống ghế khi xe lăn bánh. Adrenaline của tôi đã hết tác dụng. Toàn thân tôi run lên không kiểm soát được.

“Cô không sao chứ?” Một người lính hỏi, nhưng giọng anh ta nghe thật xa xăm. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là ý nghĩa của màn chạm trán kia. Chỉ huy Jameson đã biết tôi sẽ đợi xe jeep đến đón tại khối nhà đó; chắc chắn bà ta đã nhử tôi ra để bắt được tôi. Sự xuất hiện của bà ta ở căn cứ không quân không phải là tình cờ. Bà ta đã tuân thông tin cho quân Thuộc địa về các phiên canh gác và địa điểm của chúng tôi ở đây. Rất có thể còn những tên lính Thuộc địa khác cũng đang lẩn trốn giữa chúng tôi, Chỉ huy Jameson chỉ là một kẻ bị truy nã đang bỏ trốn. Bà ta không thể đi khắp nơi một cách dễ dàng mà không được giúp đỡ. Và với kinh nghiệm, bà ta có thể cầm chân một cuộc truy bắt trên đường phố đủ lâu để quân Thuộc địa tới. *Để quân Thuộc địa tới.* Chúng đã nhắm đến thành phố tiếp theo và đó sẽ chính là chúng tôi.

Qua tai nghe, giọng Anden lại xuất hiện. “Anh đang trên đường rồi,” Anh vội nói. “Em không sao chứ? Xe jeep sẽ đưa em thẳng tới Lâu đài Batalla và anh sẽ cho một đội lính bảo vệ em...”

“Bà ta đang tuân thông tin về nơi tị nạn cho chúng,” Tôi thì thào vào micro trước khi anh kịp nói hết câu. Giọng tôi run run khi nói điều đó. “Quân Thuộc địa sắp sửa tấn công Los Angeles.”

DAY

Tôi nhận cuộc gọi về June khi đang ngồi cùng Eden. Sau một buổi sáng làm xét nghiệm, cuối cùng thằng bé cũng ngủ. Bên ngoài, những đám mây bao trùm thành phố trong một bầu không khí ẩm đậm. Tốt thôi. Tôi chẳng biết sẽ thấy thế nào nếu hôm nay là một ngày nắng chói chang, nhất là khi biết tin về Chỉ huy Jameson và sự thật là bà ta đã cố nhắm bắn June ngay giữa phố. Mây mù hợp với tâm trạng tôi hơn.

Trong lúc sốt ruột đợi June đến bệnh viện, tôi dành thời gian quan sát Tess qua tấm kính cửa sổ phòng em. Nhóm nghiên cứu vẫn vây quanh em, theo dõi sự sống của em hết như một lũ kèn kèn khốn kiếp trong một chương trình thế giới động vật từ ngày xưa. Tôi lắc đầu. Tôi không nên quá khắt khe với họ. Trước đây họ cho tôi mặc bộ đồ, vào bên trong ngôi cạnh Tess và nắm tay em. Dĩ nhiên, em đã hôn mê, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Em biết tôi ở đây. Biết tôi đang đợi thuốc chữa bệnh cho em.

Bây giờ, nhóm nghiên cứu trông như đang tiêm vào người em loại công thức pha trộn từ hỗn hợp dung dịch chiết xuất bằng tế bào máu của Eden. Việc quái gì xảy ra tiếp theo thì tôi không biết. Khuôn mặt được giấu sau những chiếc mặt nạ kính lấp loáng khiến họ trông như sinh vật ngoài hành tinh. Tess vẫn nhắm mắt và làn da em đã chuyển màu vàng ốm yếu.

Em đang mắc phải virus mà nước Thuộc địa đã truyền sang, tôi phải tự nhủ. Không, đó là do nước Cộng hòa. Cái trí nhớ của tôi thật đáng nguyên rủa.

Pascao, Baxter và các quân Ái quốc khác cũng đóng quân ở bệnh viện. Mà họ có thể đi đến chỗ quái nào được nữa chứ? Từng phút chậm chạp trôi, Pascao ngồi cạnh tôi và vắn vẹo đôi bàn tay. “Cô ấy đang cầm cự trong đó,” Cậu lẩm bẩm, đôi mắt

nán lại chỗ Tess. “Mà đã có báo cáo về vài vụ bạo động trong thành phố. Hầu hết do những người tị nạn. Anh đã xem tin tức trên màn hình khổng lồ chưa?”

Tôi lắc đầu. Quai hàm căng ra vì giận dữ. Khi nào June mới đến đây? Họ nói họ đang đưa cô đến đây từ hơn mười lăm phút trước, “Vẫn chưa đi đâu trừ chỗ em trai tôi và Tess.”

Pascao thở dài, đưa một tay vuốt mặt. Cậu thận trọng không hỏi về June. Tôi nên xin lỗi cậu vì tính khí của mình, nhưng tôi quá giận dữ để quan tâm đến việc đó. “Ba khu vực bị cách ly giờ đang được thiết lập trong khu trung tâm. Nếu anh vẫn lên kế hoạch tiến hành phi vụ đánh du kích, chúng ta phải hành động trong ngày mai.”

“Đó là tất cả thời gian chúng ta cần. Nếu tin đồn nghe từ June và Cử tri là đúng, thì đây sẽ là cơ hội tốt nhất của chúng ta.” Ý nghĩ về những khu vực của Los Angeles bị cách ly vì dịch bệnh gợi lên quang quá khứ đen tối, khó chịu trong tôi. Mọi việc đều trục trặc và tôi thì quá mệt mỏi. Tôi quá mệt vì lo lắng về mọi việc, về việc những người tôi yêu thương liệu có vượt qua đêm nay hay sống sót đến ngày mai không. Đồng thời, tôi không thể ngủ. Những câu nói của Eden sáng nay vẫn quanh quẩn trong đầu tôi. *Có khi mỗi người dân Cộng hòa có thể là một người lính.* Tôi mân mê chiếc nhẫn kẹp giấy trên ngón tay. Nếu sáng nay June bị thương, tôi không biết liệu vỏ bọc tỉnh táo của mình tan biến hay không nữa. Tôi cảm thấy như mình đang bị treo trên một sợi chỉ. Tôi đoán câu này cũng đúng theo nghĩa đen, hôm nay tôi cứ đau đầu không ngớt và tôi đã trở nên quen với những cơn đau triền miên sau gáy. *Chỉ còn vài tháng, tôi nghĩ. Chỉ còn vài tháng, như bác sĩ nói, và rồi có thể thuốc men sẽ phát huy tác dụng đủ để tôi được phẫu thuật, cố cầm cự đi.*

Thấy tôi im lặng, Pascao đưa đôi mắt màu nhạt nhìn tôi. “Sẽ nguy hiểm đấy, điều anh đã nói với tôi,” Cậu nói và tiếp tục với vẻ thận trọng. “Một số dân thường sẽ chết. Không cách nào tránh khỏi.”

“Tôi không nghĩ chúng ta có lựa chọn,” Tôi nói, đáp lại ánh nhìn của cậu. “Cho dù đất nước này tha hóa đến đâu, đây vẫn là

quê hương của họ. Chúng ta phải kêu gọi họ hành động.”

Tiếng quát tháo vang lên từ hành lang phía dưới. Pascao và tôi cùng dừng lại lắng nghe trong vài giây, và nếu không phải đã biết trước thì tôi thề đó là tiếng của Cử tri. Quái lạ. Tôi không phải người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của Anden, nhưng quả thực tôi chưa từng nghe về việc anh ta mất bình tĩnh.

Cánh cửa đôi ở cuối hành lang bật mở đánh rầm, đột nhiên tiếng quát tháo vang khắp hành lang, Anden lao đến với đám lính tráng mọi khi, trong lúc June đi bên cạnh anh ta. June, cảm giác nhẹ nhõm tràn đầy cơ thể tôi. Tôi bật dậy. Khuôn mặt cô sáng lên khi thấy tôi vội vã lao đến.

“Mình ổn,” Cô nói, xua tay trước khi tôi kịp mở lời. Cô nói với vẻ sốt ruột, như thể cô đã dùng cả ngày để thuyết phục mọi người điều tương tự như thế. “Mọi người cẩn thận quá thôi, đưa mình đến đây...”

Tôi chẳng quan tâm họ có đang cẩn thận quá mức. Tôi ngắt lời rồi kéo cô vào lòng ôm thật chặt, cảm giác nặng nề được nhấc khỏi ngực tôi, và phần còn lại của cơn giận trào lên. “Anh là Cử tri,” Tôi gắt lên với Anden. “Anh là tên Cử tri chết tiệt của nước Cộng hòa. Anh không thể đảm bảo nổi cho Đầu-não-tập-sự được an toàn khỏi một tù nhân mà các anh còn không giam nổi sao? Mà lính canh của anh kiểu gì vậy, một đám học viên năm nhất à?”

Anden quắc mắt nhìn tôi nhưng lạ thay, anh ta vẫn im lặng. Tôi buông June ra rồi ôm lấy khuôn mặt cô trong tay. “Cậu ổn chứ, phải không?” Tôi vội vã hỏi. “Cậu hoàn toàn ổn chứ?”

June nhướn mày nhìn tôi, rồi trao tôi một nụ hôn trần an thoáng qua. “Ừ, mình rất ổn.” Cô liếc nhìn Anden nhưng anh ta đang bận nói chuyện với một người lính.

“Tìm cho tôi người được giao nhiệm vụ chữa trị cho Đầu-não-tập-sự đến đây,” anh ta quát binh lính. Quảng thâm in trên vùng da dưới mắt làm khuôn mặt anh ta trông vừa giận dữ vừa hốc hác. “Nếu June không may mắn thì có lẽ Jameson đã giết cô ấy rồi. Tôi đã nghĩ tất cả bọn họ là những kẻ phản quốc. Còn

nhiều phòng trong sân xử bắn cho tất cả đấy.” Người lính vội vào tư thế đứng nghiêm và giục giã những người khác làm như lời Anden nói. Tôi ngơ ngác, rồi một cơn run mình chạy dọc sống lưng tôi vì cảm thấy cơn thịnh nộ của anh ta rất quen. Như tôi đang nhìn vào chính người bố của anh ta vậy.

Bây giờ anh ta đứng đối diện tôi. Giọng nói trở nên bình tĩnh hơn. “Nhóm nghiên cứu kể với tôi rằng em trai cậu đã rất dũng cảm vượt qua cuộc thí nghiệm,” Anh ta nói. “Một lần nữa tôi cảm ơn cậu vì...”

“Đừng nói quá lên vậy,” Tôi cắt lời anh ta với một cái nhướn mày. “Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu.” Sau những ngày như hôm nay, khi Eden yếu đi thậm chí còn nhanh hơn sau những thí nghiệm này, tôi sẽ không lịch sự nữa. Tôi hạ giọng, quyết tâm nói năng thật lịch sự. Cũng có chút tác dụng. “Chúng ta hãy nói chuyện riêng, Cử tri, tôi có vài ý tưởng cần anh triển khai, với tin tức mới đây từ chỉ huy Jameson, chúng ta có thể sẽ chỉ có một cơ hội để khuấy động vài rắc rối cho quân Thuộc địa. Anh, tôi, June và quân Ái quốc.”

Mắt Anden tối lại, môi anh ta mím chặt, mặt tỏ vẻ cau có không chắc chắn khi anh ta nhìn lướt qua những thánh giá của mình. Nụ cười toe toét thường trực của Pascao có vẻ không cải thiện được tâm trạng của anh ta. Dù vậy, vài giây sau anh ta cũng gạt đầu với binh lính. “Sắp xếp phòng họp cho chúng tôi,” Anh ta nói. “Tôi muốn tắt hết camera an ninh.”

Binh lính vội vã làm theo lệnh anh ta. Khi chúng tôi bước theo anh ta, tôi nhìn June thật lâu. Cô ấy ổn, không bị thương. Nhưng, tôi vẫn sợ rằng cô sẽ biến mất nếu tôi bất cẩn quay đi. Tôi kiểm chế không hỏi cô về chuyện đã xảy ra cho đến khi tất cả vào một căn phòng riêng, nhìn về mặt thì cô cũng đang đợi đến lúc thích hợp. Bàn tay tôi khao khát muốn ôm cô. Tôi cũng giữ riêng điều đó cho mình, số phận chúng tôi luôn xoay quanh nhau trong một vòng lặp bất tận.

“Vậy,” Anden nói khi chúng tôi đã ổn định chỗ ngồi trong phòng và lính của anh ta tắt hết tất cả camera. Anh ta ngả người vào ghế và dò xét tôi với một ánh nhìn xuyên thấu. “Có lẽ chúng

ta nên bắt đầu bằng sự việc đã xảy ra với Đầu-não-tập-sự sáng nay.”

June ngẩng lên, nhưng đôi tay vẫn hơi run. “Tôi đã nhìn thấy Chỉ huy Jameson ở khu Ruby. Tôi dự đoán bà ta ở khu vực này để do thám địa điểm, và bà ta hẳn đã biết nơi tôi sẽ đến.” Tôi ngạc nhiên vì giọng June vẫn bình tĩnh. “Tôi đuổi theo bà ta đến địa phận căn cứ không quân giáp ranh khu vực Ruby và Batalla. Ở đó bà ta đã tấn công tôi.”

Dù chỉ là một bản tóm tắt ngắn gọn nhưng cũng đủ làm tôi tức giận. Anden thở dài rồi lùa tay qua tóc. “Chúng tôi nghi ngờ Chỉ huy Jameson đã đưa một số địa điểm và lịch trình của các trạm đổ khí cầu ở Los Angeles cho chính quyền Thuộc địa. Bà ta cũng đã cố tình bắt cóc cô Iparis để đòi yêu sách.”

“Thế nghĩa là Thuộc địa đang lên kế hoạch tấn công LA à?” Pascao hỏi. Tôi đã biết ý nghĩ tiếp theo của cậu ta. “Nhưng thế nghĩa là việc Denver thất thủ là sự thật...” Giọng cậu ta nhỏ dần khi thấy vẻ mặt của Anden.

“Chúng tôi đã sớm nhận được vài tin đồn,” Anden đáp. “Đồn rằng quân Thuộc địa có một quả bom có thể san bằng cả thành phố. Điều duy nhất ngăn cản họ không dùng là vì lệnh cấm của quốc tế. Xét cho cùng thì họ cũng không muốn buộc Nam Cực phải nhúng tay vào, phải không?” Anden trở nên mỉa mai như vậy từ khi nào? “Dù trong trường hợp nào, nếu họ tấn công bây giờ, chúng ta sẽ khó mà có được thuốc kháng bệnh để đưa cho Nam Cực kịp thời trước khi quân Thuộc địa đánh bại chúng ta. Chúng ta có thể chống lại họ. Nhưng chúng ta không thể chống lại cả họ và Châu Phi.”

Tôi do dự, rồi nêu lên ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. “Sáng nay tôi đã nói chuyện với Eden, trong lúc thí nghiệm. Nó đã cho tôi một ý tưởng.”

“Và đó là gì?” June hỏi.

Tôi nhìn cô. Vẫn đáng yêu như mọi khi, nhưng ngay cả June cũng bắt đầu tỏ ra căng thẳng vì cuộc xâm lược, đôi vai cô hơi cong xuống. Tôi đưa mắt nhìn Anden, “Đầu hàng,” Tôi nói.

Anh ta không ngờ đến việc đó. “Cậu muốn tôi phát cờ trắng trước Thuộc địa?”

“Đúng vậy, đầu hàng,” Tôi hạ giọng. “Chiều hôm qua, Thủ tướng của Thuộc địa đã cho tôi một đề nghị, ông ta bảo rằng nếu tôi có thể làm nhân dân Cộng hòa đứng lên hỗ trợ Thuộc địa và chống lại quân Cộng hòa, ông ta sẽ đảm bảo cho cả tôi và Eden được bảo vệ khi quân Thuộc địa chiến thắng cuộc chiến này. Hãy nói rằng anh đầu hàng, và cùng lúc đó, tôi đề nghị được gặp Thủ tướng để trả lời ông ta, rằng tôi sẽ yêu cầu dân chúng đón nhận Thuộc địa như chính phủ mới của họ. Giờ anh có một cơ hội làm Thuộc địa mất cảnh giác. Dù sao thì Thủ tướng cũng đã cho rằng anh sẽ sớm đầu hàng.”

“Giả vờ đầu hàng là vi phạm luật quốc tế,” June lẩm nhẩm một mình, dù vậy cô vẫn chú ý quan sát tôi. Tôi biết cô không hoàn toàn phản đối ý kiến này. “Tôi không biết liệu Châu Nam Cực có đánh giá cao điều đó không, mà toàn bộ mục đích của việc này là để thuyết phục họ giúp đỡ chúng ta, không phải vậy sao?”

Tôi lắc đầu. “Họ có vẻ không quan tâm đến việc Thuộc địa đã phá vỡ lệnh ngừng bắn mà không báo cho chúng ta vào thời điểm cuộc chiến nổ ra.” Tôi liếc nhìn Anden.

Anh ta nhìn tôi chăm chú, tay chống cằm. “Giờ cậu định gây ông đập lưng ông, phải không?”

“Chuyện gì sẽ xảy ra khi cậu gặp Thủ tướng?” Cuối cùng anh ta hỏi. “Giả vờ đầu hàng chỉ được một thời gian trước khi chúng ta cần hành động.”

Tôi vươn người về phía anh ta, giọng khản nài. “Anh biết Eden đã nói gì với tôi lúc sáng không? *‘Tiếc là mỗi người dân Cộng hòa không phải là một người lính.’* Nhưng họ có thể đấy.”

Anden vẫn im lặng.

“Tôi sẽ để lại dấu hiệu ở mỗi khu vực của Cộng hòa, dấu hiệu nào đó để báo cho người dân biết rằng họ không thể chỉ nằm xuống để quân Thuộc địa chiếm mất nhà của mình, dấu hiệu nào đó để họ chờ hiệu lệnh của tôi và nhắc nhở họ về điều mà

tất cả chúng ta đang chiến đấu để bảo vệ. Rồi, khi tôi đọc lời tuyên bố mà Thủ tướng Thuộc địa muốn tôi nói, tôi sẽ không kêu gọi người dân đi theo Thuộc địa. Tôi sẽ kêu gọi họ hành động.”

“Và nếu họ không đáp lại lời kêu gọi của cậu thì sao?” June nói.

Tôi thoáng cười với cô. “Phải có niềm tin chứ, cưng. Dân chúng rất yêu quý mình.”

Dù không muốn nhưng June vẫn mỉm cười đáp lại.

Tôi quay qua Anden. Vẻ mặt nghiêm túc thay thế cho thoáng phấn khích vừa xuất hiện. “Dân chúng yêu quý nước Cộng hòa nhiều hơn anh nghĩ,” Tôi nói. “Nhiều hơn *tôi* từng nghĩ. Anh biết đã bao nhiêu lần tôi nghe thấy người dân tị nạn quanh đây hát những khúc ca yêu nước của Cộng hòa không? Anh biết tôi đã nhìn thấy bao nhiêu hình vẽ ủng hộ anh và đất nước này suốt mấy tháng qua không?” Cảm xúc mãnh liệt xen lẫn trong giọng tôi. “Dân chúng thực sự tin tưởng anh. Họ tin tưởng chúng ta. Và họ sẽ chiến đấu theo chúng ta nếu ta kêu gọi họ, họ sẽ là những người giật lá cờ Thuộc địa xuống, biểu tình trước những trụ sở của Thuộc địa, biến căn nhà của chính họ thành cạm bẫy với quân Thuộc địa xâm lược.” Tôi nheo mắt. “Họ sẽ trở thành một triệu phiên bản giống tôi.”

Anden và tôi đắm đắm nhìn nhau. Cuối cùng, anh ta mỉm cười.

“Vậy,” June nói với tôi, “trong lúc cậu bận rộn trở thành tội phạm bị săn lùng gắt gao nhất của Thuộc địa, quân Ái quốc và mình có thể tham gia vào phi vụ đánh du kích của cậu. Chúng ta sẽ nâng chúng lên tầm quốc gia. Nếu Nam Cực phản đối, chính phủ Cộng hòa sẽ nói đó là hành động của vài nhóm dân quân. Nếu Thuộc địa muốn chơi bắn thì chúng ta cũng chơi bắn.”

JUNE

17:00.

LÂU ĐÀI BATALLA.

20 ĐỘ C.

Tôi ghét các cuộc họp thượng viện. Ghét cay ghét đắng, chẳng có gì ngoài một biển các chính trị gia hay cãi lộn và nói không ngừng, nói nói nói suốt ngày trong khi thay vào đó tôi có thể ở trên phố, rèn luyện trí óc và thân thể mình. Nhưng sau kế hoạch mà Day, Anden và tôi đã vạch ra, không có lựa chọn nào ngoài việc trình bày vấn đề trước Thượng viện. Giờ tôi đang ngồi trong phòng họp tròn ở Lâu đài Batalla, vị trí đối diện Anden ở phía bên kia phòng, tôi gắng lờ đi những ánh nhìn đe dọa từ các Thượng nghị sĩ khác. Ít có sự kiện nào làm tôi cảm thấy mình giống một đứa trẻ như các cuộc họp Thượng viện.

Anden nói với các thính giả đang bồn chồn của mình. “Những cuộc tấn công vào căn cứ của chúng ta ở Vegas đã gia tăng từ khi Denver thất thủ,” Anh nói. “Chúng ta đã thấy các sư đoàn của Châu Phi tiếp cận thành phố. Ngày mai, tôi sẽ đến gặp các tướng quân ở đó.” Nói đến đây anh ngừng ngữ. Tôi nín thở. Tôi biết Anden rất ghét ý tưởng tuyên bố đầu hàng trước bất kỳ thế lực nào, đặc biệt là trước quân Thuộc địa. Anh quay sang nhìn tôi, dấu hiệu yêu cầu tôi giúp đỡ. Anh đã quá mệt mỏi. Tất cả chúng tôi đều vậy. “Cô Iparis,” Anh gọi lớn. “Nếu cô bằng lòng, tôi xin nhường quyền phát biểu để cô giải thích câu chuyện và lời khuyên của mình.”

Tôi hít một hơi sâu. Phát biểu ở Thượng viện: điều mà tôi còn ghét hơn cả việc tham gia buổi họp Thượng viện, và còn tồi tệ

hơn khi tôi phải nói dối họ. “Cho đến hiện tại, tôi chắc chắn tất cả các vị đã nghe về chuyện Chỉ huy Jameson đang làm việc cho Thuộc địa. Dựa trên những điều chúng tôi biết, rất có thể Thuộc địa sẽ tấn công Los Angeles bằng một đòn bất ngờ trong thời gian sớm tới đây. Nếu họ làm vậy, cuộc tấn công vào Vegas sẽ tiếp tục, chúng ta sẽ không trụ được lâu. Sau khi trao đổi với Day và quân Ải quốc, chúng tôi đề xuất cách thức duy nhất để bảo vệ người dân của chúng ta và để có khả năng đàm phán một thỏa ước công bằng là tuyên bố đầu hàng trước Thuộc địa.”

Sự im lặng đến kinh ngạc. Rồi, cả căn phòng vỡ òa trong tiếng bàn tán. Serge là người đầu tiên lên tiếng thách thức Anden. “Với tất cả sự trân trọng thích đáng, ngài Cử tri,” Anh ta nói, giọng run lên vì tức giận, “ngài đã không trao đổi điều này với các Đầu-não-tập-sự khác.”

“Đây không phải chuyện tôi có cơ hội để trao đổi với anh trước,” Anden đáp. “Cô Iparis chỉ biết chuyện khi là người không may phải trải qua chuyện này đầu tiên.”

Ngay cả Mariana, thường đứng về phía Anden, cũng cất lời phản đối ý tưởng này. “Đây là một cuộc đàm phán rất nguy hiểm,” Cô ta nói. Ít nhất cô ta cũng bình tĩnh nói. “Nếu ngài làm điều này để bảo vệ mạng sống của chúng ta thì tôi đề nghị ngài cân nhắc lại ngay. Giao người dân cho Thuộc địa sẽ không giúp gì trong việc bảo vệ họ.”

Các Thượng nghị sĩ khác có vẻ không giữ được tự chủ như vậy.

“Đầu hàng ư? Chúng ta đã bảo vệ đất đai khỏi tay Thuộc địa suốt gần một trăm năm!”

“Chắc chúng ta chưa yếu đuối đến vậy chứ? Chúng đã làm được gì, ngoài việc tạm thời chiếm được Denver?”

“Ngài Cử tri, đây là việc đáng lẽ ngài nên trao đổi với tất cả chúng tôi, ngay cả giữa cuộc khủng hoảng này!”

Tôi nhìn theo khi từng giọng nói được đẩy lên cao dần, đến khi cả căn phòng tràn ngập tiếng xì vả, giận dữ và nghi hoặc. Vài người năn nỉ Anden cân nhắc lại, để yêu cầu thêm hỗ trợ quốc

tế, để cầu xin Liên hợp quốc ngừng việc phong tỏa cảng biển của chúng tôi. Ổn ào.

“Đây là điều sỉ nhục!” Một Thượng nghị sĩ (gầy gò, có lẽ chưa đến sáu mươi ki lô gam, với cái đầu hói sáng bóng) quát lên, nhìn vào tôi như thể tôi chịu trách nhiệm về sự sụp đổ của toàn bộ đất nước. “Chắc chắn chúng ta sẽ không tuân theo sự chỉ huy của một cô nhóc? Và của Day? Chắc ngài đang nói đùa. Chúng ta sẽ giao nộp đất nước theo lời khuyên của thằng nhóc khỉ gió, kẻ lẽ ra nên nằm trong danh sách tội phạm của chúng ta!”

Anden nheo mắt nhìn. “Cẩn thận với cách ông ám chỉ Day, Thượng nghị sĩ, trước khi nhân dân quay lưng lại với ông.”

Vị Thượng nghị sĩ cười khinh bỉ nhìn Anden rồi vươn người lên cao hết mức có thể. “Ngài Cử tri,” Ông ta nói, với giọng cường điệu và giễu cợt. “Ngài là người lãnh đạo nước Cộng hòa Mỹ. Ngài có sức mạnh bao trùm toàn bộ đất nước. Thế mà ngài lại ở đây, bầu víu vào những gợi ý của kẻ đã từng cố làm cho ngài bị giết.” Cơn giận trong tôi bắt đầu trào lên. Tôi cúi đầu xuống để không phải nhìn vào vị Thượng nghị sĩ đó. “Theo ý kiến của tôi, *thưa ngài*, ngài cần hành động trước khi toàn bộ chính phủ của ngài, và toàn thể *dân chúng* của ngài, không thấy gì ở ngài ngoài một vẻ hèn nhát, nhụt chí, dễ dàng bị dụ dỗ đàm-phán-bí-mật trước yêu cầu của một thiếu nữ, một tên tội phạm và một nhóm khủng bố khố rách áo ôm. Cha của ngài sẽ...”

Anden đứng vụt dậy và đập mạnh tay xuống bàn. Ngay lập tức cả căn phòng nín lặng.

“Ngài Thượng nghị sĩ,” Anden lặng lẽ nói. Người đàn ông trừng mắt nhìn lại, nhưng với vẻ ít chắc chắn hơn cách đó vài giây. “Ông chỉ nói đúng một điều. Với tư cách là con trai của cha tôi, *tôi* là Cử tri của nước Cộng hòa. *Tôi* là luật pháp. Mọi điều *tôi* quyết định ảnh hưởng trực tiếp đến việc ai sống hay chết.” Tôi chăm chú nhìn Anden với nỗi sợ hãi tăng dần. Vẻ hòa nhã, giọng nói dịu dàng đang dần tan biến đằng sau dòng máu bạo lực và đen tối kế thừa từ cha anh. “Ông hẳn nhớ rõ điều đã xảy ra với những Thượng nghị sĩ thực sự đã âm mưu ám sát tôi không thành.”

Căn phòng rơi vào im lặng đến mức tôi cảm thấy mình nghe được cả giọt mồ hôi rơi trên khuôn mặt vị Thượng nghị sĩ kia. Ngay cả Mariana và Serge cũng tái mặt. Đứng giữa những kẻ chống lại mình, khuôn mặt Anden giãn dữ, quai hàm căng lên, đôi mắt như chứa đựng một cơn dông tố, vằn vữa. Anh quay qua tôi, tôi cảm thấy như có một dòng điện kinh khủng vụt chạy qua cơ thể, nhưng tôi vẫn giữ vững ánh mắt mình. Tôi là người duy nhất trong căn phòng này sẵn sàng nhìn thẳng vào mắt anh.

Dù cho đầu hàng chỉ là động tác giả, động tác giả mà các Thượng nghị sĩ không được phép hiểu, tôi không biết Anden sẽ đối phó với đám người này ra sao khi mọi chuyện kết thúc.

Có khi anh sẽ không phải làm vậy. Có khi chúng tôi sẽ thuộc sự cai trị của một nước khác, hoặc có khi cả tôi và Anden đều sẽ chết.

Vào lúc này, ngôi giữa một Thượng viện bị chia rẽ và một Cử tri trẻ vọt lên để giữ họ đoàn kết, cuối cùng tôi đã thấy con đường đi của mình một cách rõ ràng. *Tôi không thuộc về nơi đây. Tôi không nên ở đây.* Tôi xúc động mạnh khi nhận ra điều đó, tôi bỗng thấy khó thở.

Anden và các Thượng nghị sĩ trao đổi vài lời căng thẳng, nhưng rồi cuộc họp cũng kết thúc, và tất cả chúng tôi, một đám đông phiền phức, lần lượt đi ra khỏi phòng. Tôi tìm Anden, bộ đồng phục đồ thẩm của anh sáng ngời đối lập với màu đen của các Thượng nghị sĩ, trong sảnh và kéo anh sang một bên. “Họ sẽ thay đổi ý kiến,” tôi nói, gắng đưa ra lời trấn an trong một biển người thù địch. “Họ không có sự lựa chọn nào khác.”

Anh có vẻ thoải mái hơn, dù chỉ trong chốc lát. Vài lời đơn giản của tôi không đủ làm nguôi cơn giận của anh. “Anh biết. Nhưng anh không muốn họ không có sự chọn lựa. Anh muốn họ đoàn kết phía sau anh vì họ muốn thế.” Anh thở dài. “Chúng ta nói chuyện riêng được không? Anh có điều cần trao đổi với em.”

Tôi chăm chú nhìn anh, vừa cố đoán ra điều anh muốn nói, vừa lo sợ điều đó. Cuối cùng, tôi gật đầu. “Căn hộ của em ở gần

hơn.”

Chúng tôi đến chỗ xe jeep của anh rồi lái xe trong yên lặng trên suốt quãng đường về khu tòa nhà cao tầng của tôi ở khu vực Ruby. Ở đó, chúng tôi lên gác, bước vào căn hộ của tôi mà không nói lời nào. Ollie chào đón chúng tôi, vẫn cuồng nhiệt như mọi khi. Tôi đóng cánh cửa lại sau lưng.

Cơn giận của Anden đã tan biến từ lâu. Anh nhìn quanh với vẻ bồn chồn, rồi quay sang tôi. “Em không phiền nếu anh ngồi xuống chứ?”

“Mời anh,” Tôi đáp, rồi tự mình ngồi xuống bên bàn ăn. Cử tri Primo, đang xin phép để ngồi xuống ư?

Anden ngồi xuống bên cạnh tôi với tất cả vẻ thanh nhã vốn có của mình, rồi day day thái dương bằng đôi tay run run. “Anh có tin tốt,” Anh nói. Anh gượng cười nhưng tôi biết cảm giác của anh nặng nề như thế nào. “Anh đã đạt được thỏa thuận với Nam Cực.”

Tôi nuốt khan một cái. “Và?”

“Họ đã cam đoan sẽ gửi quân đội hỗ trợ đến, bây giờ là hỗ trợ không quân, và sẽ có thêm hỗ trợ bộ binh khi chúng ta chứng minh đã tìm ra được thuốc kháng bệnh,” Anden đáp. “Và họ đồng ý chữa trị cho Day.” Anh không nhìn tôi. “Đổi lại vùng Dakota. Không còn sự lựa chọn nào khác. Anh sẽ giao vùng lãnh thổ lớn nhất của chúng ta cho họ.”

Tim tôi nhảy vọt lên với một cảm xúc dâng trào vừa vui vừa nhẹ nhõm, và cùng lúc đó, nó cũng bị nhấn chìm trong sự cảm thông với Anden. Anh bị buộc phải chia cắt đất nước. Từ bỏ nguồn tài nguyên quý giá nhất của chúng tôi; tất cả những người sống trên nguồn tài nguyên quý giá nhất thế giới ấy. Điều này là không thể tránh khỏi. Mọi chiến thắng đều cần có sự hy sinh. “Cảm ơn anh,” Tôi nói.

“Đừng cảm ơn anh vội.” Nụ cười gượng gạo nhanh chóng biến thành cái cau mày. “Chúng ta đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc. Anh không biết sự trợ giúp của họ có đến kịp không. Có tin từ tiền tuyến là chúng ta đang mất đất ở Vegas. Nếu kế hoạch giả

vờ đầu hàng của chúng ta thất bại, nếu không sớm tìm ra thuốc kháng dịch, cuộc chiến sẽ kết thúc trước khi viện trợ của Nam Cực kịp đến.”

“Anh có nghĩ việc tìm ra phương thuốc chữa bệnh sẽ ngăn được quân Thuộc địa không?” Tôi khẽ hỏi.

Anden lắc đầu. “Ta không có nhiều sự lựa chọn,” Anh đáp. “Nhưng chúng ta phải bám trụ tới khi quân cứu viện đến.” Anh im lặng một lúc. “Anh sẽ ra tiền tuyến ở Vegas vào ngày mai. Binh lính của chúng ta cần điều đó.”

Ngay giữa trung tâm trận chiến. Tôi gắng giữ bình tĩnh. “Các Đầu-não-tập-sự cũng đi chứ?” Tôi hỏi. “Còn các Thượng nghị sĩ?”

“Chỉ có các tướng quân đi cùng anh,” Anden đáp. “Em không phải đi, cả Mariana và Serge cũng vậy. Cần có người giữ vững Los Angeles.”

Và đây là điều quan trọng nhất mà anh muốn nói với tôi. Đầu tôi quay cuồng vì biết anh sắp sửa nói gì.

Anden tì tay lên bàn và đan những ngón tay đeo găng vào nhau. “Cần có người giữ vững Los Angeles,” Anh nhắc lại, “nghĩa là một trong những Đầu-não-tập-sự cần thay chỗ anh với tư cách quyền Cử tri. Cô ấy sẽ cần điều khiển Thượng viện, kiểm tra họ trong lúc anh đi xa cùng quân lính. Tất nhiên, anh sẽ chọn người này và Thượng viện sẽ phê chuẩn.” Một nụ cười nhẹ, buồn chơi vơi trên khóe môi anh, như thể anh đã biết câu trả lời của tôi. “Anh đã nói chuyện riêng với Mariana và Serge, và cả hai đều háo hức vì sự bổ nhiệm này. Giờ anh cần biết liệu *em* có như vậy không.”

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ. Ý nghĩ trở thành quyền Cử tri của nước Cộng hòa, mặc dù cơ hội tôi được chọn thấp hơn so với Mariana và Serge, đáng lẽ phải làm tôi phấn khích, nhưng không phải vậy.

Anden quan sát tôi kỹ càng. “Em có thể nói cho anh,” Cuối cùng anh nói. “Anh hiểu quyết định này là bước ngoặt như thế nào, vài lần anh đã cảm thấy sự không thoải mái ở em.” Anh

nhìn tôi không rời mắt. “Hãy nói thật với anh, June. Em có *thực sự* muốn trở thành một Đầu-não-tập-sự không?”

Tôi cảm thấy trống rỗng đến lạ lùng. Tôi đã chờ đợi điều này bấy lâu nay, sự chán nản và mệt mỏi của tôi với nền chính trị Cộng hòa, những cuộc cãi vã ở Thượng viện, cuộc chiến giữa những Thượng nghị sĩ với Đầu não Thượng viện. Tôi đã nghĩ mình khó mà nói cho anh nghe những điều này. Nhưng giờ anh ở đây, chờ đợi câu trả lời của tôi, thì những lời ấy buông ra thật dễ dàng, bình thản.

“Anden, anh biết vai trò Đầu-não-tập-sự là một niềm vinh dự lớn đối với em. Nhưng thời gian trôi qua, em thấy thiếu một thứ gì đó và giờ em đã biết nó là thứ gì. Anh phải tiếp tục tiến lên và dẫn dắt quân đội chống lại kẻ thù, trong khi Day và quân Ái quốc chiến đấu chống lại quân Thuộc địa theo cách đánh du kích của riêng họ. Em *nhớ* cảm giác được ở ngoài chiến trường, làm việc như một điệp viên cấp thấp và tin tưởng vào bản thân mình. Em nhớ những ngày mọi chuyện còn thẳng thắn chứ không phải trò chính trị, khi em dễ dàng nhận biết đâu là con đường đúng đắn và em nên làm gì. Em... nhớ những lúc thực hiện những việc anh trai em huấn luyện em.” Tôi giữ ánh mắt không đổi. “Em xin lỗi, Anden, nhưng em không biết liệu em có được chuẩn bị để làm một chính trị gia không. Em là một *người lính*. Em không nghĩ anh nên cân nhắc em làm Cử tri tạm thời khi anh vắng mặt, và em không chắc liệu em có nên tiếp tục làm Đầu-não-tập-sự của anh không.”

Anden dò xét ánh mắt tôi. “Anh hiểu,” Cuối cùng anh nói. Dù nổi buồn nhức nhối trong giọng nói, anh có vẻ đồng ý. Nếu có một điều Anden vượt trội, thậm chí hơn cả Day, đó là anh hiểu được nơi tôi thuộc về.

Một lát sau, tôi thấy một cảm xúc khác trong mắt anh, ghen tị. Anh ghen vì tôi có quyền lựa chọn rời khỏi thế giới chính trị, vì tôi có thể trở thành người khác, trong khi Anden sẽ vĩnh viễn và luôn luôn là Cử tri của chúng tôi, người mà đất nước này cần để dựa vào. Anh sẽ không bao giờ thanh thản lương tâm nếu rời khỏi vị trí này.

Anh hắng giọng. “VẬY em muốn làm gì?”

“Em muốn gia nhập đội quân trên các con phố,” Tôi đáp. Tôi thật sự chắc chắn về quyết định của mình lần này, thật sự phấn khích trước viễn cảnh đó, đến không thể chịu được. “Hãy cử em ra đây. *Hãy để em chiến đấu,*” Tôi hạ giọng. “Nếu chúng ta thất bại, thì Đầu-não-tập-sự sẽ chẳng còn chút ý nghĩa nào.”

“Tất nhiên rồi,” Anden nói và gạt đầu. Anh nhìn quanh căn phòng với vẻ không yên tâm, và đằng sau vẻ ngoài kiên cường tôi thấy một ông vua con trong anh đang vật lộn níu kéo. Rồi anh để ý một chiếc áo khoác nhàn nhúm treo ở chân giường tôi. Anh nán lại nhìn chiếc áo.

Tôi chưa buồn cất áo khoác của Day đi.

Cuối cùng Anden không nhìn nữa. Tôi không cần kể với anh rằng Day đã ở đây đêm qua, qua vẻ mặt anh, tôi biết anh đã nhận ra điều đó. Tôi đỏ mặt. Tôi luôn cố giấu cảm xúc của mình, nhưng lần này tôi xấu hổ vì điều xảy ra đêm qua, hơi ấm của làn da Day kề cận bên tôi, cái chạm tay của cậu gạt sợi tóc khỏi khuôn mặt tôi, đôi môi cậu lướt trên cổ tôi, sẽ hiện lên trong ánh mắt tôi.

“VẬY,” Sau một khoảng lặng dài anh nói. Anh khẽ nở nụ cười buồn với tôi, rồi đứng dậy. “Quý cô Iparis à, em là một người lính, đích thực, nhưng sẽ là vinh dự khi thấy em với tư cách một Đầu-não-tập-sự.” Cử tri của nước Cộng hòa cúi đầu trước tôi. “Từ giờ trở đi có xảy ra chuyện gì, anh mong em sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Anden,” Tôi thì thầm. Ký ức về khuôn mặt giận dữ, tối sầm của anh trong phòng họp Thượng nghị viện hiện về trong tôi. “Khi anh ở Vegas, hãy hứa với em anh sẽ là chính mình. Đừng biến mình thành người khác. Được không?”

Anh có thể không ngạc nhiên vì câu trả lời của tôi, hay bởi chiếc áo khoác của Day. Nhưng lời vừa rồi đã làm anh bất ngờ. Anh chớp mắt, bối rối trong chốc lát. Rồi anh hiểu ra. Anh lắc đầu. “Anh phải đi đây. Anh phải lãnh đạo người của mình, giống như cha anh đã từng.”

“Đó không phải điều em muốn ám chỉ,” Tôi cẩn trọng nói.

Anh đấu tranh trong giây lát để tiếp tục cuộc đối thoại. “Việc cha anh tàn nhẫn thế nào hay những hành động tàn bạo ông đã làm không phải điều gì bí mật. Những Kỳ Sát hạch, những dịch bệnh...” Anden hơi lơ đãng, ánh đèn trong đôi mắt xanh lục của anh trở nên xa xăm khi anh chìm trong ký ức về một người mà chỉ một vài người trong chúng tôi từng biết. “Nhưng ông đã chiến đấu cùng người của mình. Em hiểu điều này, có lẽ hơn bất kỳ ai. Ông ấy đã không lui lại ở phòng họp Thượng viện trong khi cử binh lính đến chỗ chết. Hồi còn trẻ, ông đã đưa đất nước từ chỗ hỗn độn vô kỷ luật đến luật pháp quân sự nghiêm khắc, ông đã xuất hiện trên đường phố, trước mặt những binh đoàn của ông. Ông đã chiến đấu ở tiền tuyến, bắn hạ những chiếc phản lực của Thuộc địa.” Anden dừng lời liếc tôi thật nhanh. “Anh không cố gắng bao biện cho những việc ông đã làm. Nhưng nếu có điều gì về ông thì đó là không sợ hãi. Ông đã có được lòng trung thành của quân đội bằng hành động, tuy có nhân tâm... Anh cũng muốn tăng thêm nhuệ khí cho quân lính, và anh không thể làm thế được khi cứ lẩn trốn ở LA. Anh...”

“Anh không phải cha anh,” Tôi nói, giữ ánh mắt mình nhìn thẳng vào anh. “Anh là Anden. Anh không phải đi theo bước chân của cha anh; anh có con đường của riêng mình. Bây giờ anh là Cử tri. Anh không cần phải giống như ông ấy.”

Tôi nghĩ về lòng trung thành của chính mình với cố Cử tri, về tất cả những cảnh phim ghi lại hình ảnh ông đang hô lớn ra lệnh từ buồng lái của chiếc phản lực chiến đấu, hay điều khiển xe tăng trên đường phố. Ông luôn luôn ở tiền tuyến. Ông từng không biết đến sợ hãi. Hiện giờ, khi tôi nhìn vào Anden, tôi có thể thấy sự không biết đến sợ hãi ấy vẫn vững vàng cháy trong đôi mắt anh, mong muốn khẳng định mình là một lãnh đạo xứng đáng với đất nước của mình. Khi cha anh còn trẻ, có lẽ ông cũng từng như Anden, lý tưởng, tràn trề niềm tin và hy vọng, mục tiêu cao cả, quả cảm và tự chủ. Sao ông lại dần biến thành Cử tri đã tạo nên một quốc gia đen tối như vậy? Ông đã lựa chọn con đường nào? Bỗng dưng, tuy chỉ trong thoáng chốc, tôi cảm

thấy mình hiểu được cố Cử tri. Và tôi biết rằng Anden sẽ không đi theo con đường đó.

Anden đáp lại ánh mắt tôi, như thể anh nghe được những lời tôi không nói ra... và lần đầu tiên sau nhiều tháng, tôi thấy chút mây đen rời khỏi đôi mắt anh, thứ bóng đêm đã sinh ra những thời khắc giận dữ của anh.

Không có cái bóng của cha anh, anh sẽ rất đẹp.

“Anh sẽ cố hết sức,” Anh khẽ nói.

DAY

Đêm thứ hai quân Thuộc địa ngừng chiến.

Vậy, đêm nay không có lý do gì để trở về nhà. Pascao và tôi sẽ đi khắp Los Angeles, đánh dấu lên cửa, tường nhà và lạng lẽ thông báo với người dân về mục đích của chúng tôi, và chúng tôi có thể làm việc đó từ một địa điểm trung tâm như bệnh viện. Bên cạnh đó, tôi cần ngồi với Eden một lúc. Một buổi chiều thử máu không suôn sẻ với thằng bé, nó đã bị nôn hai lần từ lúc tôi đến. Khi một y tá chạy vội khỏi phòng với chiếc xô trên tay, tôi rót một cốc nước cho em trai mình. Nó liền tu ừng ực.

“Có khả quan không anh?” Thằng bé yếu ớt hỏi. “Anh có biết họ đã tìm ra thứ gì chưa?”

“Vẫn chưa.” Tôi đón chiếc cốc trống trơn từ thằng bé rồi đặt lên khay. “Dù vậy anh sẽ trao đổi với họ một chút. Xem họ làm việc thế nào rồi. Tốt hơn hết là nó phải xứng đáng với tất cả những chuyện này.”

Eden thở dài, nhắm mắt lại và tựa đầu vào chồng gối chất cao trên giường. “Em ổn mà,” Thằng bé khẽ nói. “Bạn của anh thế nào rồi? Chị Tess ấy?”

Tess. Em vẫn chưa tỉnh, và giờ tôi thấy mình mong ước chúng tôi có thể quay trở về khi em vẫn đủ sức xô đẩy nhóm nghiên cứu. Tôi ghen hòng, gắng thay thế những hình ảnh về vẻ ngoài đau ốm của em trong trí óc bằng khuôn mặt tươi vui, ngọt ngào mà tôi đã biết nhiều năm qua. “Chị ấy đang ngủ. Đội nghiên cứu nói chị ấy chưa hết sốt.”

Eden nghiêng rặng rồi quay lại nhìn màn hình theo dõi thông số sự sống của thằng bé. “Chị ấy có vẻ tốt bụng,” Cuối cùng nó nói. “Từ những điều em nghe được.”

Tôi cười. “Đúng vậy, khi mọi chuyện qua đi, có lẽ hai em có thể chơi với nhau hoặc gì đó tương tự. Hai em sẽ thân nhau thôi.” *Nếu tất cả chúng ta vượt qua được chuyện này*, tôi tự nhủ thêm, rồi vội vã xua đi ý nghĩ ấy. Chết tiệt thật, càng ngày càng khó để lạc quan.

Sau đó cuộc nói chuyện giữa chúng tôi kết thúc, nhưng Eden vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Đôi mắt nhắm nghiền. Lát sau, hơi thở thẳng bé chuyển sang nhịp điệu đều đều của giấc ngủ, và bàn tay nó tuột ra đặt trên chăn. Tôi kéo chăn che đến cằm nó, ngắm nhìn nó một lát rồi đứng dậy. Ít ra thằng bé vẫn có thể ngủ say. Tôi thì không như vậy. Mỗi giờ hoặc đại loại là thế, trong suốt hai ngày qua, tôi vẫn phải vùng dậy khỏi cơn ác mộng kinh hoàng và đi dạo trước khi cố ngủ lại. Cơn đau đầu ở lại với tôi, như người đồng hành dai dẳng, âm ỉ, nhắc tôi về thời gian còn lại của mình.

Tôi mở cửa và rón rén đi ra thật khẽ. Hành lang vắng người chỉ lác đác vài y tá. Và Pascao. Cậu ta ngồi chờ tôi trên một băng ghế dài ở hành lang. Khi nhìn thấy tôi, cậu đứng dậy và nhanh chóng nở nụ cười.

“Mọi người đang vào vị trí,” Cậu nói. “Chúng ta có khoảng hai tá Người đưa tin tất cả, đã ở ngoài kia và đánh dấu các khu vực. Tôi nghĩ đã đến lúc hai chúng ta lên đường rồi.”

“Sẵn sàng kích động dân chúng chưa?” Tôi nói, nửa đùa nửa thật, khi cậu dẫn tôi đi dọc hành lang.

“Chuyện này phấn khích quá làm tôi đau hết cả xương.” Pascao đẩy cánh cửa đôi ở cuối hành lang mở ra, dẫn chúng tôi vào một phòng đợi lớn hơn, rồi đi tới một phòng bệnh bỏ không với hệ thống đèn vẫn chưa được bật lên. Cậu bật đèn lên. Tôi ngay lập tức nhìn vào thứ đang đặt trên giường. Hai bộ quần áo, màu đen với những đường viền màu xám, được xếp gọn gàng trên nóc những chồng chăn vô trùng. Đặt bên những bộ quần áo là các thiết bị giống như những khẩu súng. Tôi liếc nhìn Pascao, lúc này đang thọc tay vào túi. “Anh xem này,” Cậu nói thấp giọng. “Khi tôi trao đổi ý tưởng với Baxter và vài người lính Cộng hòa lúc chiều, họ đã cho những Người đưa tin chúng ta bộ

quần áo này. Điều này đặc biệt hữu ích. June nói cô ấy dùng quần áo và bộ nén khí như vậy để di chuyển nhanh chóng quanh thành phố mà không bị phát hiện. Đây.” Cậu ném cho tôi một bộ. “Anh mặc vào đi.”

Tôi nhướn mày nhìn bộ quần. Trông không có điểm gì đặc biệt, nhưng tôi quyết định vẫn nghe theo Pascao dù chưa thực sự tin cậu.

“Tôi ở phòng bên cạnh,” Pascao nói khi vắt bộ quần áo lên vai. Cậu thúc khuỷu tay vào vai tôi khi đi qua. “Với những thứ này, chúng ta sẽ không gặp rắc rối nào trong việc kiểm soát Los Angeles tối nay.”

Tôi chuẩn bị cảnh báo cậu, rằng với cơn đau đầu và chuyện thuốc thang gần đây tôi có lẽ không đủ khỏe để theo kịp cậu đi khắp thành phố, nhưng cậu đã đi ra ngoài, để lại tôi một mình ở trong phòng. Tôi nhìn kỹ bộ đồ lần nữa, rồi cởi cúc áo.

Bộ quần áo nhẹ bang đến ngạc nhiên và vừa vặn với tôi từ chân lên đến cổ. Tôi chỉnh lại vải áo trên khuỷu tay và đầu gối, rồi thứ đi lại. Thật bất ngờ, tôi thấy cánh tay và cẳng chân mình khỏe hơn bình thường. Khỏe hơn nhiều. Tôi thử nhảy nhanh một cái. Bộ đồ hấp thụ gần như toàn bộ trọng lượng của tôi, không cần dùng nhiều lực tôi đã có thể nhảy cao qua cả chiếc giường. Tôi co một bên cánh tay, rồi đến bên còn lại. Tôi thấy mình khỏe đến mức nâng được những vật nặng hơn những thứ tôi từng nâng suốt vài tháng qua. Một cơn rùng mình chạy dọc xương sống.

Tôi có thể chạy với bộ đồ này.

Pascao gõ cửa, rồi bước vào, bộ đồ mặc trên người. “Anh thấy thế nào, trai đẹp?” Cậu vừa hỏi vừa quan sát tôi. “Vừa khít với anh đấy.”

“Những thứ này dùng để làm gì?” Tôi đáp, vẫn đang kiểm tra giới hạn thể lực mới của mình.

“Anh nghĩ sao? Nước Cộng hòa thường xuyên phát những thứ này cho lính của họ trong những nhiệm vụ đòi hỏi thể lực. Những chiếc lò xo đặc biệt được gắn ở các khớp, khuỷu tay, đầu

gối, sao cũng được. Nói cách khác, nó sẽ biến anh thành một người hùng nhào lộn.”

Thật phi thường. Khi Pascao nhắc đến chuyện này, tôi cảm thấy một lực kéo đẩy rất nhẹ của lò xo dọc theo khuỷu tay tôi, và một lực nâng nhẹ mà lò xo tạo ra cho đầu gối mỗi khi tôi gập chân lại. “Cảm giác thoải mái,” Tôi nói, trong khi Pascao nhìn tôi tán thành. “Rất thoải mái. Cảm giác như tôi lại có thể leo lên cả một tòa nhà.”

“Tôi đang nghĩ thế này,” Pascao nói, cậu lại hạ giọng gần như nói thầm. Thái độ vô lo vô nghĩ của cậu đã biến mất. “Nếu quân Thuộc địa đáp khí cầu xuống LA sau khi Cử tri tuyên bố đầu hàng, quân Cộng hòa sẽ cho binh lính vào sẵn vị trí để tung đòn tấn công bất ngờ vào những khí cầu ấy. Họ sẽ phá hoại được lượng lớn khí cầu trước khi quân Thuộc địa nhận ra việc chúng ta đang làm. Tôi sẽ lãnh đạo quân Ái quốc cùng các đội của Cộng hòa, và chúng ta sẽ nối lại hệ thống dây của vài trạm đỡ khinh khí cầu để cho nổ tung những khinh khí cầu đỡ ở đó.”

“Kế hoạch hay đấy.” Tôi từ từ gập cánh tay lại, lấy làm lạ vì sức mạnh mà bộ đồ mang lại cho mình. Tim tôi đập thành thịch. Nếu tôi không tiến hành kế hoạch sớm, Thủ tướng sẽ phát hiện ra điều chúng tôi thực sự đang làm, rồi quân Cộng hòa sẽ mất lợi thế có được từ việc trá hàng. Chúng tôi chỉ có duy nhất một cơ hội.

Chúng tôi đẩy cánh cửa kính của phòng bệnh trượt mở và bước ra ban công. Không khí mát mẻ của ban đêm thật sảng khoái, xua tan đi căng thẳng, buồn bã từ những ngày qua. Với bộ đồ này, tôi lại cảm thấy phần nào được là chính mình. Tôi ngược nhìn những tòa nhà. “Chúng ta nên kiểm tra thứ này không nhỉ?” Tôi hỏi Pascao, gác bộ nén khí lên vai.

Pascao nhe răng cười, rồi tung cho tôi bình sơn xịt màu đỏ tươi. “Anh nói đúng ý tôi rồi đấy.”

Rồi chúng tôi khởi hành. Tôi leo xuống tầng một nhanh đến mức suýt mất thăng bằng, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Chúng tôi chia ra, mỗi người phụ trách một khu vực khác nhau trong thành phố. Khi quản lý khu vực của mình, tôi không ngừng

mỉm cười. Tôi lại được tự do, tôi có thể nếm mùi của gió và chạm tay tới trời. Giây phút này, những rắc rối của tôi tan biến và một lần nữa tôi có thể trốn tránh khỏi những vấn đề của mình, tôi có thể trà trộn vào những đồng gạch vụn và sắt thép gỉ của thành phố, biến chúng thành những thú thuộc về tôi.

Tôi tiến qua những con ngõ tối tăm của khu vực Tanagashi đến khi vượt qua những tòa nhà chọc trời, nơi tôi biết hầu hết mọi người đều sẽ đi qua, rồi lấy bình sơn xịt ra. Tôi viết dòng chữ sau lên trên tường:

HÃY LẮNG NGHE VÌ TÔI.

Phía dưới, tôi vẽ một dấu hiệu mà tôi biết mọi người sẽ nhận ra đó là của tôi, một vạch sơn đỏ trên nét vẽ phác của một khuôn mặt.

Tôi đánh dấu mọi thứ tôi có thể nghĩ ra. Khi xong việc, tôi dùng bộ nén khí để di chuyển sang khu lân cận, và ở đó, tôi lặp lại toàn bộ quá trình. Hàng giờ sau, khi tóc tôi ướt đầm mồ hôi và cơ bắp đau nhức, tôi quay về Bệnh viện Trung tâm. Pascao đang đợi tôi ở bên ngoài, mồ hôi lấp lánh trên khuôn mặt cậu. Cậu làm điệu bộ chào tôi.

“Anh muốn chạy đua lên kia không?” Cậu hỏi, thoáng nở nụ cười tươi với tôi.

Tôi không đáp. Chỉ bắt đầu trèo lên và cậu cũng vậy. Bóng dáng Pascao gần như vô hình trong bóng đêm, một dáng hình vô định lao vút qua các tầng nhà dễ dàng như bản năng của một Người đưa tin. Tôi lao theo cậu. Thêm một tầng, rồi lại một tầng nữa.

Chúng tôi quay về ban công chạy suốt tầng tư của tòa nhà. Chái nhà chúng tôi đã rời đi nằm ở bên trong. Dù bị hụt hơi và đau đầu, tôi vẫn chạy nhanh ngang với Pascao. “Khỉ thật,” Tôi lẩm bẩm với cậu khi cả hai mệt lử dựa vào lan can. “Những thiết bị này đã nằm đâu khi tôi còn ở thời kỳ sung sức vậy? Tôi có thể

một tay tiêu diệt nước Cộng hòa mà không đổ một giọt mồ hôi, phải không?”

Răng Pascao trắng sáng trong đêm. Cậu ngẩng nhìn khung cảnh thành phố. “Anh không có được chúng có khi lại là điều tốt. Nếu không thì đã chẳng còn nước Cộng hòa để chúng ta cứu.”

“Như thế có đáng không?” Một lát sau tôi hỏi trong khi tận hưởng làn gió mát. “Cậu có sẵn sàng hy sinh mạng sống cho một đất nước chưa làm được nhiều cho cậu?”

Pascao im lặng một hồi, rồi đưa tay chỉ về một điểm nào đó phía chân trời. Tôi cố gắng nhìn xem cậu muốn tôi thấy điều gì. “Hồi tôi còn nhỏ,” Cậu đáp, “tôi lớn lên ở khu Winter. Tôi đã chứng kiến hai chị gái của mình trượt Kỳ Sát hạch. Khi tự mình đến sân vận động làm bài thi Sát hạch, tôi cũng suýt trượt. Tôi đã mất đà và bị ngã ở một cú nhảy thế lục, anh biết đấy. Thật mĩa mai, anh có nghĩ vậy không? Dù sao, một người lính đã trông thấy tôi ngã. Tôi sẽ không bao giờ quên ánh mắt đó. Khi tôi nhận ra không có ai trông thấy tôi ngã chỉ trừ ông ta, tôi đã cầu xin ông ta bỏ qua. Nhìn ông ta như bị tra tấn, nhưng ông ta đã không ghi lại cú ngã của tôi. Khi tôi thì thầm lời cảm ơn, ông ta kể rằng vẫn nhớ hai chị gái của tôi. Ông ta nói, *Ta nghĩ hai cái chết trong một gia đình là quá đủ rồi.*” Pascao im lặng một lúc. “Tôi luôn ghét quân Cộng hòa vì điều họ đã gây ra cho những người tôi yêu quý, cho tất cả chúng ta. Nhưng đôi lúc tôi tự hỏi điều gì đã xảy ra với người lính kia, cuộc sống của ông ta thế nào, ai là người ông ta quan tâm, và không biết ông ta có còn sống hay không. Ai biết được? Có lẽ ông ta mất rồi cũng nên.” Cậu rùng mình khi nghĩ đến điều đó. “Nếu tôi nhìn theo hướng khác và quyết định để nước Cộng hòa tự lo liệu mọi việc, và rồi nó sụp đổ, thì tôi đoán mình chỉ cần rời bỏ đất nước này mà đi. Tìm đường sống ở nơi khác, trốn tránh chính quyền.” Cậu nhìn tôi. “Tôi thực sự không biết tại sao giờ tôi lại muốn cùng hội cùng thuyền với chính phủ nữa. Có lẽ tôi vẫn còn chút niềm tin.”

Pascao muốn kể về mình nhiều hơn, có vẻ cậu bối rối vì không biết phải trả lời thế nào cho đúng. Nhưng tôi hiểu cậu. Tôi lắc đầu và nhìn về khu Lake, nhớ đến anh trai của June, “Ừ. Tôi cũng thế.”

Một lúc sau, chúng tôi bước vào trong bệnh viện. Tôi cởi bỏ bộ đồ và mặc lại quần áo của mình. Kế hoạch dự định được tiến hành khi Anden tuyên bố đầu hàng. Sau đó, tất cả sẽ diễn ra chỉ trong một ngày. Mọi việc đều có thể thay đổi.

Khi Pascao đi nghỉ, tôi ngược hành lang trở về phòng Eden, bản khoản không biết đội nghiên cứu có gửi thêm kết quả mới nào cho chúng tôi không. Như thế họ đọc được suy nghĩ của tôi, tôi nhìn thấy một vài người đứng tùm lại ngoài cửa phòng Eden khi tôi đến. Họ nói chuyện thì thầm. Sự thanh thản tôi cảm thấy khi chạy trong đêm bỗng tan biến.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi. Tôi đã nhìn thấy vẻ căng thẳng trong ánh mắt họ. Tim tôi thất lại khi thấy cảnh tượng ấy. “Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.”

Đằng sau tấm nhựa trong của chiếc mũ trùm đầu, một kỹ thuật viên nói với tôi. “Chúng tôi nhận được một số thông tin từ đội nghiên cứu của Nam Cực. Chúng tôi nghĩ đã tổng hợp thành công từ máu của em trai anh thứ thuốc có tác dụng gần như một loại kháng dịch. Nó có tác dụng, ở một mức độ nào đó.”

Thuốc kháng dịch! Một dòng năng lượng chạy qua tôi, làm tôi vừa choáng váng vừa nhẹ nhõm. Tôi không thể không mỉm cười. “Các anh nói với Cử tri chưa? Nó có tác dụng không? Chúng ta có thể bắt đầu dùng cho Tess chưa?”

Kỹ thuật viên ngăn tôi lại trước khi tôi nói tiếp. “Tác dụng gần như là một loại thuốc kháng dịch, Day à,” Anh ta lặp lại.

“Ý anh là gì?”

“Đội Nam Cực cho rằng loại virus này có lẽ đã biến đổi so với loại virus gốc mà cơ thể Eden đã đề kháng được, hoặc nó đã kết hợp bộ gen của mình với bộ gen của loại virus khác trong quá trình hoạt động. Tế bào T của em trai anh có khả năng biến đổi cùng với loại virus dữ tợn này; trong mẫu thí nghiệm, một

trong những loại thuốc kháng dịch chúng tôi phát triển phần nào đã hoạt động...”

“Nói thế nào để tôi hiểu ấy,” Tôi nói giọng mất kiên nhẫn.

Kỹ thuật viên quắc mắt nhìn tôi, như thể với thái độ ấy tôi có thể khiến anh ta nhiễm bệnh vậy. Anh ta tức giận thở dài, “Chúng tôi đang thiếu một thành phần.”

“Ý anh là gì, các anh thiếu một thứ gì à?” Tôi gắng hỏi. “Các anh thiếu cái gì?”

“Ở một thời điểm nào đó, loại virus gây bùng nổ dịch bệnh hiện nay đã biến đổi từ virus dịch bệnh gốc của Cộng hòa và kết hợp với loại virus khác. Kết quả là, quá trình đó đã thiếu mất một thành phần. Chúng tôi nghĩ nó đã biến đổi ở nước Thuộc địa, một khoảng thời gian khá lâu trước đây. Thậm chí là nhiều tháng trước.”

Tim tôi thất lại khi nhận ra điều họ đang cố gắng nói với tôi. “Vậy nghĩa là thuốc kháng dịch vẫn chưa có tác dụng sao?”

“Không phải chỉ thuốc kháng dịch vẫn chưa có tác dụng. Mà là chúng tôi không biết liệu có bao giờ làm cho nó có tác dụng được không. Eden không phải Bệnh nhân số Không của loại virus này.” Kỹ thuật viên lại thở dài. “Và trừ phi ta tìm được loại virus này biến đổi từ ai, tôi không chắc chúng ta có thể tạo ra thuốc kháng dịch không.”

JUNE

Tôi thức giấc vì âm thanh của tiếng còi báo động rên vang khắp tòa chung cư của chúng tôi. Là báo động về cuộc không kích. Trong thoáng chốc, tôi như quay trở lại Denver, ngồi cùng Day tại quán cà phê thấp đèn lồng trong khi mưa tuyết đang rơi xung quanh, lắng nghe cậu nói với tôi là cậu sắp chết. Tôi trở lại những con đường hỗn loạn, hoảng sợ vì tiếng còi rít bên tai, chúng tôi đang nắm tay nhau, hoảng sợ, chạy đi tìm nơi trú ẩn.

Từ từ, phòng tôi trở lại thực tại và tiếng còi báo động vẫn rên vang. Tim tôi bắt đầu đập nhanh. Tôi nhảy ra khỏi giường, dừng lại trấn an Ollie đang rên rỉ, rồi lao đến bật màn hình. Những dòng tin tức phát âm ã, cạnh tranh với tiếng còi hú, và chạy phía dưới màn hình là dòng cảnh báo màu đỏ, nhức mắt.

TÌM CHỖ TRÚ ẨN

Tôi lướt qua dòng tít.

KHÍ CẦU ĐỊCH ĐANG ĐẾN GẦN BIÊN GIỚI LOS ANGELES TẤT CẢ BINH LÍNH BÁO CÁO VỀ TRỤ SỞ ĐỊA PHƯƠNG CỬ TRI PRIMO CÓ THÔNG BÁO KHẨN CẤP

Người ta đã dự đoán quân Thuộc địa vẫn phải mất ba ngày mới tiến về Los Angeles. Có vẻ chúng đã đẩy nhanh kế hoạch và chuẩn bị sẵn sàng cho thời điểm kết thúc ba ngày ngừng bắn, cũng có nghĩa là chúng tôi phải đẩy nhanh kế hoạch. Tôi che tai tránh tiếng báo động, chạy ra ban công và nhìn về đường chân trời. Ánh sáng buổi sớm còn yếu ớt, bầu trời nhiều mây làm tôi

nhìn không rõ, nhưng kể cả thế thì những chấm đen xếp hàng phía trên đỉnh ngọn núi chọc trời của California vẫn không thể lẫn vào đâu được. Hơi thở của tôi như nghẹn lại.

Khí cầu. Quân Thuộc địa, quân Châu Phi, tôi không nhận biết được từ khoảng cách này, nhưng sự thật không thể chối cãi là chúng không phải khí cầu của Cộng hòa. Dựa vào vị trí và tốc độ, chúng sẽ lơ lửng ngay trên trung tâm Los Angeles trong chưa đến một giờ nữa. Tôi bật micro, vội vàng đến tủ quần áo và lấy ra vài thứ mặc vào người. Nếu Anden đang chuẩn bị tuyên bố theo đúng kế hoạch, thì đó chắc chắn là chuyện đầu hàng. Và trong trường hợp ấy, tôi sẽ phải tham gia cùng Day và nhóm Ái quốc nhanh nhất có thể. Giả vờ đầu hàng chỉ có tác dụng không lâu trước khi nó trở thành sự thật.

“Các cậu đang ở đâu?” Tôi hét lên khi Day vào đường dây.

Giọng cậu cũng khẩn cấp như giọng tôi. Tiếng còi báo động cũng vang vọng từ đầu dây của cậu. “Phòng bệnh của Eden. Cậu có thấy khí cầu không?”

Tôi liếc nhìn đường chân trời lần nữa trước khi thắt chặt dây đai ủng của mình. “Có. Mình thấy. Mình sẽ tới đó sớm.”

“Nhớ để ý bầu trời đấy. An toàn nhé.” Cậu ngăn ngữ trong hai giây. “Và nhanh lên. Chúng ta có vấn đề rồi.” Rồi cuộc gọi của chúng tôi kết thúc, tôi lao ra ngoài với Ollie theo sát gót.

Khi chúng tôi tới tầng thí nghiệm của Bệnh viện Trung tâm trong Tháp Ngân hàng rồi được dẫn đến gặp Day, Eden và quân Ái quốc, tiếng còi báo động bỗng dừng lại. Chắc hẳn điện của khu vực này đã lại bị cắt, và ngoại trừ những tòa nhà trọng yếu của chính phủ như Tháp Ngân hàng, khung cảnh bên ngoài mang một màu đen kỳ quái, gần như bị nuốt chửng bởi những vệt bóng đổ ban ngày. Dọc theo hành lang, các màn hình đều chiếu cảnh bực diễn giả trống không, nơi Anden sẽ đứng trong vài phút nữa, ngẩng cao đầu đọc bài phát biểu trước toàn thể đất nước. Ollie dính chặt lấy tôi, thở hỗn hển vì mệt. Tôi với tay xuống, vỗ nhẹ nó vài lần, và nó đáp lại bằng cách liếm tay tôi.

Tôi gặp Day và những người khác trong phòng của Eden ngay khi Anden xuất hiện trên màn hình. Trông Eden mệt mỏi và nửa tỉnh nửa mê. Một dây truyền dịch vẫn cắm ở tay cậu bé, nhưng ngoài thứ đó ra, không có thêm ống hay dây dẫn nào. Bên cạnh giường, kỹ thuật viên đang ghi chép vào một quyển sổ.

Day và Pascao đang mặc thứ giống như bộ trang phục màu đen của Cộng hòa dành cho những nhiệm vụ đòi hỏi thể lực, nó cùng loại với bộ đồ tôi từng mặc vào lần đầu tiên giải cứu Day khỏi lâu đài Batalla, khi tôi dành cả đêm lướt qua các mái nhà để tìm kiếm Kaede. Cả hai người họ đang nói chuyện với một kỹ thuật viên, và dựa trên nét mặt thì không phải họ đang nghe được tin tốt. Tôi muốn hỏi kỹ, nhưng Anden đã bước lên bục diễn giả, và những lời tôi định nói tan biến khi chúng tôi tập trung chú ý vào màn hình. Tất cả những thứ tôi nghe thấy là âm thanh hơi thở và tiếng ù ù văng vẳng, báo hiệu của những chiếc khí cầu đang đến.

Anden trông rất điềm tĩnh; mặc dù anh chỉ thêm một tuổi kể từ lần đầu tôi gặp anh, nhưng sức nặng và vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt làm anh trưởng thành hơn tuổi thật. Chỉ cái siết hàm thật khế mới để lộ một chút cảm xúc thật của anh. Anh khoác lên mình toàn một màu trắng, với cầu vai bằng bạc và một huy hiệu Cộng hòa bằng vàng đính cạnh cổ áo khoác quân đội. Phía sau anh là hai lá cờ: Một của Cộng hòa, một trống trơn, màu trắng, không một màu sắc. Tôi nuốt khan. Đó là lá cờ tôi biết rất rõ từ khi còn đi học, nhưng tôi chưa từng thấy nó được sử dụng. Tất cả chúng tôi đều biết điều gì sẽ xảy ra, chúng tôi đã lên kế hoạch cho việc này và chúng tôi *biết* đó không phải sự thật, nhưng kể cả vậy, tôi cũng không thể tránh khỏi một cảm giác u ám, sâu thẳm về nỗi đau buồn và thất bại. Như thể chúng tôi đang thực sự giao nộp đất nước mình cho kẻ khác.

“Hỡi những binh lính Cộng hòa,” Anden bắt đầu phát biểu trước những binh lính đứng xung quanh bục. Như thường lệ, giọng anh ngay lập tức trở nên vừa êm ái vừa oai phong, trầm lắng nhưng rõ ràng. “Với nỗi lòng trĩu nặng, ngày hôm nay tôi mang đến cho tất cả mọi người tin tức này. Tôi cũng đã chuyển

tiếp những lời này tới Tổng thống của nước Thuộc địa.” Anh dừng lại một lát, như đang tập trung sức mạnh. Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra điều đó ở anh, kể cả đó là một động tác giả thì với anh, nó vẫn nặng nề hơn rất nhiều so với tôi. “Nước Cộng hòa chính thức đầu hàng Thuộc địa.”

Yên lặng. Tại bục diễn thuyết, nơi chỉ vài phút trước còn đầy ắp tiếng ồn ào, náo động, nay bỗng lặng thinh, từng người lính bất động, không tin vào tai mình.

“Hiện tại chúng ta sẽ ngừng tất cả hoạt động quân sự chống lại Thuộc địa,” Anden nói tiếp, “và trong ngày mai, chúng ta sẽ gặp gỡ các quan chức lãnh đạo của Thuộc địa để dự thảo những điều khoản đầu hàng chính thức.” Anh ngừng lời, để sự nặng nề lắng xuống. “Hỡi binh lính, chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật những thông tin liên quan cho các bạn khi chúng tôi tiến hành mọi việc.” Rồi đường truyền bị ngắt. Anh không kết thúc bằng câu *Nước Cộng hòa muôn năm*. Cơn rùng mình chạy qua tôi khi trên các màn hình cờ Cộng hòa được thay bằng cờ Thuộc địa.

Họ đang thực hiện xuất sắc công việc làm cho việc đầu hàng trông có vẻ thuyết phục. Tôi mong những người Nam Cực sẽ giữ lời hứa. Hy vọng quân viện trợ đang trên đường tới.

“Day, chúng ta không có nhiều thời gian để sẵn sàng cho nổ tung các căn cứ này,” Pascao nói khẽ với chúng tôi khi bài phát biểu kết thúc. Ba binh lính Cộng hòa đi cùng chúng tôi đã khoác lên bộ trang phục quen thuộc, sẵn sàng dẫn chúng tôi tới nơi các căn cứ không quân sẽ được đấu đây. “Anh sẽ phải giúp chúng tôi câu giờ một chút. Có tin rằng Thuộc địa sẽ hạ cánh khí cầu của chúng ở những căn cứ của chúng ta trong vài giờ nữa.”

Day gật đầu. Khi Pascao quay ra đọc một tràng chỉ dẫn cho binh lính, Day nháy mắt nhìn tôi. Ở đôi mắt ấy, tôi thấy một cảm giác căng thẳng vì lo sợ làm cho chính tôi cũng đau quặn ruột. “Có chuyện không hay xảy ra với thuốc kháng dịch phải không?” Tôi hỏi. “Eden thế nào rồi?”

Day thở dài, đưa tay vò đầu rồi nhìn xuống phía em trai cậu. “Thằng bé đang cầm cự tốt.”

“Nhưng...?”

“Nhưng vấn đề là thằng bé không phải Bệnh nhân Số Không. Họ nói họ thấy thiếu một thành phần trong máu của nó.”

Tôi nhìn vào cậu bé mong manh nằm trên giường bệnh. Eden không phải Bệnh nhân Số Không? “Nhưng là gì? Họ thấy thiếu điều gì?”

“Cho cậu thấy dễ hơn là giải thích chuyện này. Đi nào. Đây là điều chúng ta cần cảnh báo Anden. Chúng ta dựng lên màn trá hàng này để làm gì nếu như không thể có trợ giúp từ Nam Cực?” Day dẫn chúng tôi ra ngoài và đi xuống hành lang. Chúng tôi bước đi trong im lặng mất một lúc, đến khi dừng bước trước một cánh cửa không biển đề. Day mở cửa ra.

Chúng tôi bước vào một căn phòng toàn là máy vi tính. Một kỹ thuật viên điều khiển màn hình tiến lên khi nhìn thấy chúng tôi, rồi dẫn chúng tôi vào. “Đến lúc cập nhật thông tin rồi phải không cô Iparis?”

“Nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra,” Tôi đáp.

Anh ta ngồi xuống trước một chiếc máy vi tính, mất vài phút để tải thông tin lên màn hình. Khi hoàn thành, tôi nhìn thấy hai bức ảnh đặt cạnh nhau, so sánh mặt cắt của thứ mà tôi nghĩ có lẽ là tế bào. Tôi quan sát chúng kỹ hơn.

Kỹ thuật viên chỉ vào bức hình bên trái, trông như một loạt những phân tử đa giác nhỏ tập hợp xung quanh một tế bào lớn ở trung tâm. Gắn với những phân tử này là hàng tá chiếc ống nhỏ dính vào bề mặt tế bào. “Đây,” Kỹ thuật viên nói, dùng ngón tay khoanh tròn tế bào lớn, “là một mô phỏng của tế bào nhiễm bệnh mà chúng ta đang cố nhắm đến. Tế bào có màu đỏ, biểu thị virus đã xâm nhập vào trong. Nếu không can thiệp chữa trị, tế bào sẽ phân giải, vỡ tung, và chết. Giờ, mọi người thấy những phân tử bao quanh nó không? Đây là mô phỏng của những phân tử kháng dịch mà ta cần. Chúng sẽ gắn vào phía bên ngoài những tế bào nhiễm bệnh.” Anh ta nhấn hai lần vào màn hình nơi có tế bào lớn, một đoạn phim ngắn bật lên, chiếu cảnh các

phân tử bám vào các tế bào; cuối cùng, tế bào thu nhỏ kích thước và thay đổi màu sắc. “Chúng cứu tế bào khỏi bị vỡ.”

Tôi đưa mắt qua so sánh với ảnh bên phải, cũng là một tế bào nhiễm bệnh tương tự được những phân tử nhỏ bao quanh. Lần này, tôi không thấy những chiếc ống của phân tử dính ở trên. “Đây là điều *thực tế* đang diễn ra,” Kỹ thuật viên giải thích. “Chúng ta đang thiếu mất yếu tố từ phân tử kháng dịch để có thể dính lên thụ thể tế bào. Nếu ta không phát triển được nó, phần còn lại của phân tử không thể hoạt động. Tế bào không thể tiếp xúc trực tiếp với thuốc và sẽ chết.”

Tôi khoanh tay và trao đổi cái nhú mày với Day, cậu đang nhún vai bất lực. “Làm cách nào để tìm ra yếu tố bị thiếu?”

“Đó là vấn đề. Dự đoán của chúng tôi là đặc tính bám dính đặc biệt này không phải một phần của virus gốc. Nói cách khác, rõ ràng đã có người biến đổi virus này. Chúng tôi có thể thấy những dấu vết của việc đó khi dán nhãn cho tế bào.” Anh ta chỉ vào những đốm sáng nhỏ li ti rải rác trên bề mặt tế bào. “Cô Iparis, điều này nghĩa là, nước Thuộc địa thực chất đã biến đổi thực thể virus này. Nước Cộng hòa chắc chắn không can thiệp vào virus trong hình dáng cụ thể này.”

“Đợi một chút,” Day cắt ngang. “Điều này mới với tôi. Có phải anh đang nói Thuộc địa đã *tạo ra* dịch bệnh này không?”

Kỹ thuật viên nhìn chúng tôi chằm chằm, rồi lại hướng qua màn hình. “Có thể. Dù vậy đây là điều bí ẩn. Tôi nghĩ mảnh thêm vào, đặc tính bám dính, bắt nguồn từ Cộng hòa. Có một loại virus tương tự xuất phát từ một thị trấn nhỏ của Colorado. Nhưng dấu vết cho chúng tôi thấy loại virus biến đổi có nguồn gốc từ thành phố Tribune, một thành phố tiền tuyến bên phía Thuộc địa. Nên đâu đó từ đường biên giới, loại virus của Eden đã tiếp xúc với một thứ khác ở thành phố Tribune.”

Đây là lúc tôi bắt đầu hiểu được những mảnh ghép của trò chơi xếp hình này. Mặt tôi cắt không còn hột máu. Thành phố Tribune: thành phố mà Day và tôi ngẫu nhiên bỏ trốn đến đầu tiên khi vào Thuộc địa. Tôi nghĩ lại trận ốm khi bị giam giữ ở Cộng hòa, tôi đã sốt và ốm yếu ra sao khi Day đưa chúng tôi

xuyên qua đường hầm suốt từ Lamar đến lãnh thổ Thuộc địa. Tôi đã ở lại bệnh viện của Thuộc địa một đêm. Chúng đã tiêm thuốc cho tôi, nhưng tôi chưa bao giờ xem xét khả năng chúng có thể sử dụng tôi cho một mục đích khác. Liệu tôi có phải là một phần của thí nghiệm mà không hề nhận ra? Liệu tôi có phải người nắm giữ mảnh ghép còn thiếu của bài toán trong dòng máu của mình?

“Là tôi,” Tôi nói khẽ, ngắt lời kỹ thuật viên. Cả anh ta và Day đều giật mình nhìn tôi.

“Ý cô là gì?” Kỹ thuật viên hỏi tôi, còn Day chỉ im lặng. Cậu đã nhận ra và điều đó được thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt cậu.

“Là tôi,” Tôi lặp lại. Câu trả lời quá rõ khiến tôi như nghẹn thở. “Tôi đã ở thành phố Tribune tám tháng trước. Tôi đã bị ốm trong lúc bị bắt giam ở Colorado. Nếu loại virus khác mà anh đang nói bắt nguồn từ Cộng hòa rồi quay lại từ thành phố Tribune của Thuộc địa, thì có thể câu trả lời cho bài toán của anh chính là *tôi*.”

DAY

Giả thiết của June thay đổi mọi thứ.

Cô lập tức tham gia vào đội nghiên cứu tại bệnh viện chuyên biệt, ở đó cô bị gắn ống và dây kim loại vào người, rồi bị lấy mẫu tủy. Họ thực hiện một loạt những kiểm tra chụp quét, những kiểm tra khiến cho cô trông như sắp nôn đến nơi, những kiểm tra tôi đã từng nhìn thấy người ta thực hiện với Eden. Tôi ước rằng mình có thể ở lại. Những kiểm tra với Eden đã qua, ơn trời, nhưng bây giờ tất cả lại chuyển sang June, vào lúc này, tất cả những gì tôi muốn làm là ở lại đây và chắc chắn rằng mọi chuyện đều ổn.

Vì Chúa, tôi giận dữ nói với chính mình, cứ làm như mình ở đây thì sẽ giúp được gì ấy. Vậy mà đến khi Pascao dẫn chúng tôi tới cửa ra của bệnh viện để nhập bọn với những người khác, tôi vẫn không ngăn được bản thân mình ngoái lại nhìn.

Máu của June có thể chứa mảnh ghép bị thiếu, và rồi chúng tôi có một cơ hội. chúng tôi có thể khống chế được dịch bệnh. Có thể cứu được mọi người. Cứu được Tess.

Trong khi chúng tôi bắt chuyến tàu từ bệnh viện tới căn cứ không quân Batalla cùng với một số lính Cộng hòa, những suy nghĩ ấy cứ đầy lên trong lồng ngực tôi, khiến tôi gần như không thể đứng đợi nữa. Pascao để ý tới vẻ bồn chồn của tôi và cười toe. “Anh đã bao giờ tới một căn cứ quân sự chưa? Tôi nhớ anh đã từng làm vài trò ở đó?”

Lời cậu nói gợi lại một vài chuyện. Đó là lúc tôi mười bốn tuổi, khi đó tôi đã đột nhập vào hai khí cầu của Los Angeles được chuẩn bị để tiến ra chiến trường. Tôi đã đột nhập vào bên trong, tương tự những gì tôi đã làm cùng với quân Ái Quốc hồi ở Vegas, bằng cách lén vào qua hệ thống thông hơi, và len lỏi

thăm hiểm cả con tàu mà không bị ai phát hiện trong những đường ống vô tận. Hồi đó, tôi vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành; cơ thể tôi nhỏ bé và gầy gò hơn bây giờ, và tôi đã không gặp khó khăn gì trong việc lẻn vào giữa vô vàn đường ống. Khi đã vào được bên trong, tôi lấy trộm nhiều nhất có thể đồ ăn đóng hộp trong bếp của họ, rồi đốt phòng điều khiển để khí cầu không thể phục vụ cho quân Cộng Hòa trong nhiều năm, thậm chí là mãi mãi. Đó là trò đã khiến tôi lọt vào tốp truy nã của chính phủ Cộng Hòa. Một vụ không tồi, phải nói là như vậy.

Suy nghĩ của tôi, giờ đây lại quay về với bản đồ khu căn cứ. Bên cạnh vài căn cứ ở khu vực Batalla, bốn căn cứ hải quân ở LA chiếm một dải dọc theo bờ biển phía Tây thành phố, nằm ở giữa hồ lớn và biển Thái Bình Dương. Tàu chiến của chúng tôi nằm ở đây, phần lớn không còn sử dụng. Nhưng lý do mà quân Ái Quốc và tôi tới đó là bởi vì tất cả trạm đổ khí cầu của toàn bộ LA đang ở đó, đây cũng là nơi mà Thuộc địa sẽ đổ phi thuyền khi chúng cố gắng chiếm lấy thành phố sau màn đầu hàng của chúng tôi.

Hôm nay là ngày thứ ba, cũng là ngày cuối trong hiệp định ngừng bắn với quân Thuộc địa. Trong khi con tàu đi xuyên qua các khu vực, tôi có thể thấy những toán dân thường tụ tập xung quanh màn hình khổng lồ nơi đang phát lại tuyên bố đầu hàng của Anden. Phần lớn đều níu lấy nhau với vẻ mặt kinh hoàng. Một vài người khác thì tức giận, họ ném dây dép, xà beng, gạch đá lên màn hình, họ giận dữ vì sự phản bội của Cử tri. Tốt lắm. Cứ giận dữ đi và hãy dùng nó để đánh lại Thuộc địa. Tôi sẽ phải sớm hoàn thành vai diễn của mình.

“Tốt rồi, mấy nhóc, nghe đây.” Pascao nói khi con tàu của chúng tôi tiến gần tới mấy cây cầu dẫn vào căn cứ hải quân. Cậu mở lòng bàn tay ra cho chúng tôi thấy một lô những thiết bị nhỏ xíu bằng kim loại. “Sáu giây cho một chiếc. Nhớ đấy.” Cậu chỉ vào nút bấm nhỏ ở giữa mỗi thiết bị. “Những vụ nổ phải gọn gàng và sạch sẽ và binh lính sẽ chỉ cho chúng ta chỗ tốt nhất để đặt mấy thứ này. Nếu làm đúng, chúng ta sẽ có thể phá hủy bất cứ khí cầu nào của Thuộc địa đáp xuống trạm đổ, và với bộ phận tiếp đất hồng sét, mọi khí cầu đều vô dụng, hiểu chưa?” Cậu

cười toe. “Và nhớ là đừng quanh quẩn trong trạm đỗ quá lâu. Sáu giây cho một chiếc nhé.”

Tôi quay đi, tiếp tục nhìn ra cửa sổ, nơi căn cứ hải quân đầu tiên hiện lên ở đường chân trời. Một loạt trạm đỗ hình kim tự tháp khổng lồ mờ mờ xuất hiện thành hàng, tối đen mà bề vệt, ngay lập tức tôi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy chúng ở Vegas. Bụng tôi quặn lên. Nếu như kế hoạch thất bại, nếu như chúng tôi không thể cầm chân quân Thuộc địa và Nam Cực không bao giờ đến cứu chúng tôi, nếu như June không phải mảnh ghép mà chúng tôi cần cho phương thuốc, chuyện gì sẽ xảy đến với chúng tôi? Điều gì sẽ đến khi Anden, hay June, hay chính tôi nằm trong tay quân Thuộc địa? Tôi lắc đầu, cố gắng ép những hình ảnh không hay ra khỏi tâm trí mình. Không còn thời gian để lo lắng nữa. Chuyện này chỉ có thể xảy ra hoặc không xảy ra. Dù gì thì chúng tôi cũng đã chọn con đường để đi rồi.

Khi chúng tôi tới trạm đỗ đầu tiên của Căn cứ Hải quân số một, tôi có thể quan sát bên trong thành phố đủ nhiều để nhận ra những đốm nhỏ tối màu bay trên bầu trời. Quân Thuộc địa, phi thuyền, máy bay phản lực và những thứ khác, đang lớn vồn không xa ngoài vì Los Angeles, chuẩn bị tấn công. Tiếng rền rĩ đơn điệu ngập trong không khí, có lẽ thứ chúng tôi đang nghe thấy là tiếng khí cầu của chúng đang từ từ đến gần. Đôi mắt của tôi chuyển hướng lên màn hình khổng lồ chiếu sáng khắp các con phố. Lời tuyên bố của Anden vẫn đang được phát, kết hợp với nó là một dòng chữ cảnh báo đỏ rực *TÌM CHỖ TRÚ ẨN*, chạy bên dưới mỗi màn hình.

Bốn lính Cộng hòa nhanh chóng gia nhập cùng chúng tôi, chạy ra khỏi xe jeep vào bên trong các trạm đỗ hình kim tự tháp. Tôi đi theo khi họ dẫn chúng tôi lên những thang máy dẫn tới nóc mỗi trạm đỗ, nơi khí cầu bay lên và đáp xuống. Xung quanh chúng tôi tràn ngập tiếng giày lính nện xuống sàn và tiếng la hét đỉnh tai nhức óc khi họ vội vã vào vị trí để chuẩn bị cất cánh chiến đấu với quân Thuộc địa. Tôi tự hỏi Anden đã phải cử bao nhiêu quân tăng cường tới Denver và Vegas, và tôi chỉ có thể hy vọng rằng sẽ có đủ binh lính ở lại để bảo vệ cho chúng tôi.

Đây không phải Vegas, tôi vừa tự nhủ vừa cố không nghĩ về thời gian mình bị bắt. Nhưng vẫn chẳng ích gì cả. Trong lúc chúng tôi đang trên đường tiến tới nóc các trạm đỗ, và trèo lên những bậc thang dẫn tới cửa ra vào ở đỉnh trạm đỗ hình kim tự tháp, tim tôi đập thình thịch như trống mà chẳng phải vì hoạt động mạnh. Giá mà *việc này* không gợi lại những ký ức khi tôi làm việc cho quân Ái Quốc. Tôi không ngừng nghiên cứu những chiếc dầm kim loại bắt chéo nhau trên trần của trạm đỗ, tất cả các góc ngách của bộ phận sẽ phối hợp với nhau và gắn chặt với khí cầu khi nó đáp xuống. Bộ đồ tối màu tôi mặc nhẹ như không. Đã tới lúc đặt vài quả bom rồi.

“Các anh có thấy những cái dầm này không?” Một Đại úy Cộng hòa nói với Pascao và tôi trong khi chỉ về phía bóng tối trên trần nhà và một, hai, ba khe hở rất khó để chạm tới. “Gây tổn hại tới đa cho khí cầu, tối thiểu cho trạm đỗ. Chúng tôi sẽ để hai người cài chất nổ ở ba điểm mỗi trạm. Chúng tôi có thể sử dụng cần trục để tự đến những vị trí đó nhưng không có thời gian.” Anh ta dừng lại để tặng cho chúng tôi một nụ cười miễn cưỡng. Phần lớn những người lính “góm mặt” này có vẻ không thoải mái lắm khi làm việc với chúng tôi. “Được rồi,” Anh ta nói sau một quãng bối rối. “Trông khả thi chứ? Các anh có đủ nhanh không?”

Tôi muốn lên giọng với tay Đại úy rằng anh ta quên mất tôi là ai, nhưng Pascao đã ngăn tôi lại bằng việc buông ra một tràng cười lớn, sảng khoái. “Anh không tin chúng tôi đúng không?” Cậu vừa nói vừa đẩy nhẹ vào mạng sườn tay Đại úy một cách bông đùa và cười vào bộ mặt đỏ bừng vì tức của tay lính khi anh ta quay đi.

“Tốt,” Đại úy đáp lại một cách cứng nhắc trước khi bỏ đi với những người khác của quân Ái Quốc và binh lính của mình. “Nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.” Sau đó anh ta bỏ lại chúng tôi với công việc của mình và bắt đầu chỉ đạo chỗ đặt bom cho những người khác.

Ngay khi tay lính rời đi, Pascao bỏ ngay cái điệu cười nhảu nhở và tập trung vào những khe hở mà tay Đại úy đã chỉ ra.

“Không dễ leo lên đấy đâu,” Cậu lầm bầm. “Anh có chắc sẽ làm được không? Anh có thể với tới đó không? Anh có đủ sức không, ý tôi là việc anh sắp chết hay đại loại thế?”

Tôi ném cho cậu một cái nhìn coi thường rồi bắt đầu xem xét lần lượt các khe hở. Tôi vừa kiểm tra đầu gối và khuỷu tay vừa cố gắng ước lượng xem sức mạnh của mình đến đâu. Pascao cao hơn tôi một chút, cậu có thể với tới hai khe hở đầu tiên một cách dễ dàng, nhưng cái thứ ba là một khoảng khá hẹp mà tôi biết chỉ mình mới có thể chui vừa. Tôi cũng thấy ngay tại sao tay đại úy lại lưu tâm chỗ đó. Kể cả khi không đặt sáu quả bom dọc theo bên sườn của trạm đổ, chúng tôi vẫn hoàn toàn có thể vô hiệu hóa khí cầu với một quả bom ở vị trí đó. Tôi chỉ vào nó.

“Tôi sẽ làm cái đó,” Tôi nói.

“Anh chắc chứ?” Pascao liếc lên khe hở. “Tôi không muốn thấy anh ngã mà chết ở ngay trạm đầu tiên.”

Lời cậu nói khiến tôi bật cười mỉa mai. “Cậu không tin tôi đúng không?”

Pascao cười khẩy. “Một chút.”

Chúng tôi bắt tay vào việc. Tôi bay người từ lan can cầu thang tới xà ngang gần nhất, sau đó tung mình vào mê cung của những thanh kim loại nối tiếp nhau. Một cảm giác ngỡ ngợ như đã từng thấy cảnh này ở đâu đó. Tôi phải mất một lúc mới quen với những khớp nối lò xo được đặt trong quần áo mình, nhưng sau vài cú nhảy tôi đã hòa mình được với chúng. Tôi nhanh. Rất nhanh nhờ sự giúp sức của chúng. Chỉ trong vòng mười phút, tôi đã vượt qua một phần tư trần trạm đổ và chỉ còn cách khe hở một chút nữa thôi. Mồ hôi chảy thành dòng nhỏ xuống cổ tôi, đầu tôi bắt đầu run lên trong cơn đau quen thuộc. Bên dưới, binh lính dừng lại để nhìn chúng tôi trong khi các máy điện báo vẫn tiếp tục chạy thông báo đầu hàng. Họ không hề biết gì về cái việc ghê gớm mà chúng tôi đang làm.

Tôi dừng lại một chút trước cú nhảy cuối cùng, rồi tung người. Cơ thể tôi vươn tới khe hở và trượt vào vừa khít. Ngay lập tức, tôi lấy ra quả bom rất nhỏ, mở nắp và cài chắc chắn vào

đúng vị trí. Cơn đau đầu khiến tôi choáng váng, nhưng tôi buộc mình quên nó đi.

Xong.

Tôi chậm rãi trở về với những thanh xà ngang. Ngay khi đáp xuống thêm những bậc thang, tôi thấy tim mình đập mạnh vì adrenaline. Tôi ra dấu với Pascao qua những thanh dầm và đưa ngón tay cái hướng lên về phía cậu.

Đây là phần dễ dàng, tôi tự nhủ với chính mình, tình trạng phấn khích của tôi nhường chỗ cho một linh cảm xấu. Nói dối Thủ Tướng trót lọt mới là phần khó.

Chúng tôi đã xong trạm đỗ đầu tiên và di chuyển tới trạm tiếp theo. Đến khi kết thúc công việc ở cả bốn trạm, tôi cũng bắt đầu không còn sức. Nếu đang ở trạng thái tốt nhất, bộ đồ này sẽ khiến tôi trở nên gần như không thể ngăn cản, nhưng bây giờ, thậm chí với sự giúp sức của nó, cơ bắp tôi vẫn đau nhói và hơi thở dần trở nên nặng nề. Khi những binh lính hướng dẫn tôi tới một căn phòng ở căn cứ không quân và chuẩn bị để tôi thực hiện cuộc gọi cùng bài phát biểu của mình trên truyền hình, tôi thầm biết ơn vì mình không phải chạy trên bất kỳ trần nhà nào nữa.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Thủ Tướng không tin anh?” Pascao thắc mắc trong khi binh lính rời khỏi phòng. “Không có ý gì đâu, trai đẹp, nhưng chính xác thì anh đâu có nổi tiếng vì giữ lời hứa.”

“Tôi chẳng hứa gì với ông ta cả,” Tôi đáp. “Bên cạnh đó, tôi chỉ cho ông ta thấy thông báo của tôi được phát trên toàn Cộng hòa. Ông ta sẽ nghĩ rằng mọi người trên cả nước sắp được thấy tôi là một đồng minh của Thuộc địa. Nó sẽ không kéo dài, nhưng sẽ cho chúng ta thêm chút thời gian.” Tôi âm thầm dồn mọi hy vọng vào việc chúng tôi có thể tìm ra phương thuốc cuối cùng trước khi Thuộc địa nhận ra điều chúng tôi đang làm.

Pascao nhìn ra hướng khác, ở phía bên ngoài cửa sổ, nơi chúng tôi có thể thấy những người lính Cộng hòa cuối cùng cũng kết thúc việc bố trí vài quả bom cuối cùng lên trần trạm

đổ. Nếu việc này thất bại, hoặc nếu chính quyền Thuộc địa nhận ra lời đầu hàng là giả trước khi chúng tôi kịp hành động, tất cả sẽ tiêu đời.

“Tới lúc thực hiện cuộc gọi rồi.” Pascao thì thầm. Cậu khóa cánh cửa, tìm một chiếc ghế, kéo nó vào góc phòng rồi ngồi xuống và chờ đợi.

Hai tay tôi run lên nhè nhẹ khi bật micro và gọi cho Thủ tướng Thuộc địa. Trong một khoảnh khắc, tất cả những gì tôi nghe thấy là tiếng tĩnh điện và một phần trong tôi hy vọng rằng cuộc gọi sẽ không thể tìm đến cái tên đã từng gọi cho tôi trước đây, và rằng bằng cách nào đó tôi sẽ không liên lạc được với ông ta. Nhưng rồi tiếng tĩnh điện kết thúc, điện thoại thông máy và tôi nghe thấy tín hiệu kết nối. Tôi chào Thủ tướng.

“Tôi là Day. Hôm nay là ngày cuối mà ông hứa trong thỏa thuận ngừng bắn, phải không? Tôi đã có câu trả lời cho đề nghị của ông.”

Một vài giây trôi qua. Rồi giọng nói hoạt bát kiểu doanh nhân vang lên ở đầu bên kia. “Cậu Wing,” Thủ tướng nói, lịch sự và nhã nhặn như mọi khi. “Đúng lúc lắm. Thật tuyệt khi được nghe tin từ cậu.”

“Tôi chắc rằng ông đã thấy thông báo của Cử tri,” tôi vừa đáp vừa lờ đi lời ám chỉ tế nhị của ông ta.

“Tất nhiên, tôi đã thấy,” Ông ta đáp. Tôi nghe thấy tiếng giấy sột soạt ở đầu bên kia. “Thêm cuộc gọi của cậu nữa, hôm nay là một ngày đầy những bất ngờ tốt lành. Tôi đã bắn khoản không biết bao giờ thì cậu liên lạc với chúng tôi. Nói tôi nghe, Daniel, cậu đã nghĩ kỹ về lời đề nghị của chúng tôi chưa?”

Từ bên kia căn phòng, đôi mắt nhạt màu của Pascao dán chặt vào tôi. Cậu không thể nghe thấy cuộc hội thoại nhưng có thể nhìn rõ vẻ căng thẳng trên gương mặt tôi. “Tôi nghĩ kỹ rồi,” Tôi đáp sau một quãng im lặng. Nó làm cho tôi nghe có vẻ miễn cưỡng và thật lòng hơn, đúng không nhỉ? Tôi tự hỏi liệu June có đồng ý với ý kiến đó của tôi không.

“VẬY cậu đã quyết định gì? Hãy nhớ, mọi thứ hoàn toàn phụ thuộc ở cậu. Tôi không ép cậu làm gì mà cậu không muốn cả.”

Đúng thế, tôi chẳng phải làm gì cả, trừ việc đứng đó và giương mắt nhìn ông ta tiêu diệt những con người mà tôi yêu quý. “Tôi sẽ làm.” Tôi lại dừng một chút. “Chính phủ Cộng hòa đã đầu hàng. Người dân sẽ không vui vẻ gì với sự xuất hiện của ông, nhưng tôi không muốn họ bị hại. Tôi không muốn thấy *bất cứ ai* bị hại cả.” Tôi không biết tôi có phải nhắc tới June để Thủ tướng hiểu không? “Tôi sẽ phát một thông báo khắp thành phố. Chúng tôi có thể xâm nhập được vào các màn hình khổng lồ nhờ sự giúp sức của quân Ái quốc. Sẽ không mất nhiều thời gian trước khi thông báo xuất hiện trên toàn bộ các màn hình ở Cộng hòa.” Tôi thêm vào một chút thái độ để lời nói dối của mình tăng phần thuyết phục. “Thế đã đủ để ông giữ đôi tay bẩn thỉu của ông tránh xa June chưa?”

Thủ tướng vỗ tay một tiếng. “Xong, nếu cậu trở thành... tạm gọi là người phát ngôn của chúng tôi thì tôi đảm bảo rằng cậu và cô Iparis sẽ được miễn mọi hình thức xét xử và thi hành án sau chuyển giao quyền lực.”

Những lời của ông ta khiến tôi rùng mình, khiến tôi nhớ ra rằng nếu chúng tôi thất bại thì những gì tôi đang làm sẽ không thể cứu được Anden. Trên thực tế, nếu mọi chuyện thất bại, Thủ tướng sẽ nhận ra tôi đứng sau tất cả và như thế khả năng sống sót của June... và cả của Eden cũng sẽ... đi tong. Tôi hắng giọng. Ở bên kia căn phòng, gương mặt Pascao trở nên rắn đanh vì lo lắng. “Còn em trai tôi?”

“Cậu không cần phải lo lắng về em trai mình. Như tôi đã nói trước đó, tôi không phải là một bạo chúa. Tôi sẽ không móc thành bé vào một cái máy và nhồi đầy hóa chất cũng như thuốc độc vào người nó, tôi sẽ không thí nghiệm lên nó. Thành bé, và cậu, sẽ sống một cuộc sống thoải mái, an toàn, tránh xa mọi nguy hiểm và lo âu. Tôi có thể đảm bảo điều này.” Thủ tướng chuyển sang tông giọng mà ông ta nghĩ rằng nó nhẹ nhàng và đầy an ủi. “Tôi có thể nghe thấy sự miễn cưỡng trong giọng nói của cậu, nhưng tôi sẽ không bao giờ làm những điều không cần

thiết. Nếu tôi bị Cử tri bắt, cậu ta sẽ không ngần ngại xử tử hình tôi. Thế giới này là thế đấy. Tôi không phải kẻ độc ác, Daniel ạ. Hãy nhớ rằng những đau khổ của cậu không phải do Thuộc địa gây ra.”

“Đừng có gọi tôi là Daniel.” Giọng tôi bật ra thấp và kiềm chế. Tôi không phải *Daniel* với bất cứ ai ngoài gia đình mình. Tôi là *Dory*. Đơn giản và rõ ràng.

“Thứ lỗi cho tôi.” Giọng ông ta nghe có vẻ thực sự hối lỗi. “Tôi hy vọng cậu hiểu những gì tôi đang nói, Day.”

Tôi im lặng một lúc. Tới tận bây giờ, tôi vẫn cảm thấy bất mãn với chính phủ Cộng hòa, những ký ức đau khổ và đen tối đang thì thầm bên tai kêu gọi tôi quay lưng lại với họ, để cho tất cả bị nghiền nát thành cát bụi. Thủ tướng hiểu tôi nhiều hơn tôi tưởng. Khoảng thời gian đau khổ ấy thật khó để bỏ lại đằng sau. Như thể hiểu được sự nguy hiểm từ những lời của Thủ tướng, giọng June xuyên qua con tàu ký ức để đến thì thầm điều gì đó bên tai tôi. Tôi nhắm mắt lại, cố gắng níu lấy giọng nói của cô, nhận lấy sức mạnh từ cô.

“Nói tôi nghe, khi nào ông muốn tôi thực hiện lời tuyên bố?” Sau một lúc, tôi lên tiếng. “Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hãy chấm dứt tất cả chuyện này đi.”

“Tuyệt vời.” Thủ tướng hắng giọng, đột nhiên lại chuyển về tông giọng kiểu doanh nhân. “Càng sớm càng tốt. Tôi sẽ cho lính đổ bộ vào căn cứ hải quân bên ngoài Los Angeles vào đầu giờ chiều. Hãy lên kế hoạch bắt đầu bài phát biểu vào giờ đó, được chứ?”

“Được.”

“Thêm một việc nữa.” Thủ tướng nói khi tôi chuẩn bị ngắt máy. Tôi lập tức quay lại trạng thái sẵn sàng. “Suýt nữa thì tôi quên.”

“Sao?”

“Tôi muốn cậu thực hiện bài phát biểu trên khí cầu của tôi.”

Tôi giật mình nhìn Pascao, dù cậu không hề hay biết Thủ tướng vừa nói, cậu vẫn cau mày trước gương mặt đã tái nhợt đi

của tôi. Từ khí cầu của Thủ tướng? Dĩ nhiên rồi. Thế quái nào tôi lại nghĩ rằng ông ta dễ bị lừa như thế. Hiển nhiên ông ta phải đề phòng rồi. Nếu có thứ gì đó khác thường xảy ra thì ông ta đã nắm được tôi trong tay. Nếu tôi dám thêm gì vào bài phát biểu ngoài việc kêu gọi người dân Cộng hòa cúi đầu trước Thuộc địa, ông ta sẽ kết liễu tôi ngay lập tức ở trên khí cầu đầy binh lính của ông ta.

Khi Thủ tướng cất giọng trở lại, tôi có thể nghe thấy sự thỏa mãn trong giọng nói của ông ta. Ông ta biết rõ mình đang làm gì. “Những lời của cậu sẽ có ý nghĩa hơn nếu nó được thực hiện ngay trên khí cầu Thuộc địa, cậu đồng ý chứ?” Ông ta nói. Lại vỗ tay một tiếng. “Chúng tôi đợi cậu ở Căn cứ Hải quân số một trong vài giờ nữa. Mong được gặp cậu trực tiếp, Day ạ.”

JUNE

Phát hiện ra mối liên hệ giữa mình và bệnh dịch đã thay đổi toàn bộ kế hoạch của tôi.

Thay vì cùng quân Ai quốc và Day xử lý những trạm đổ phi thuyền, tôi đã ở lại hậu phương trong bệnh viện để cho đội nghiên cứu mắc tôi vào những cỗ máy và thực hiện một loạt kiểm tra. Dao găm và súng của tôi được đặt trên một tủ quần áo gần đó để chúng không mắc vào đồng dây nhợ, chỉ còn lại một con dao được giắt dưới bớt. Eden ngồi ở trên giường ngay cạnh tôi, làn da trắng bé tái xanh ốm yếu. Một vài giờ trôi qua và cơn nôn mửa bắt đầu ập tới.

“Ngày đầu tiên là tệ nhất.” Eden nói với tôi kèm theo một nụ cười động viên. Thằng bé nói chậm rãi, có vẻ như những viên thuốc của đội nghiên cứu đã giúp nó bắt đầu chìm vào giấc ngủ. “Về sau sẽ đỡ hơn.” Nó nghiêng người và vỗ vào bàn tay tôi, sự an ủi ngây thơ ấy khiến tôi ấm lòng. Day hẳn cũng đã từng như thế này khi cậu còn bé.

“Cảm ơn em,” Tôi đáp lại. Tôi không nói thành lời những suy nghĩ khác của mình nhưng không thể tin được một đứa trẻ như Eden có thể chịu đựng kiểu kiểm tra kéo dài nhiều ngày như thế này. Tôi cũng đã biết rằng mình vừa có thể làm điều mà Day mong muốn vừa có thể từ chối lời thỉnh cầu của Anden.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu họ phát hiện chị chính là người thích hợp?” Sau một lúc, Eden hỏi tôi. Đôi mắt thằng bé bắt đầu sụp xuống và giọng cũng nhỏ dần đi.

Điều gì thực sự sẽ xảy ra? Chúng tôi có được phương thuốc. Chúng tôi có thể công bố kết quả với Nam Cực và thuyết phục họ rằng Thuộc địa đã cố ý sử dụng virus; chúng tôi có thể công bố với Liên hợp quốc và buộc Thuộc địa phải rút quân. Cửa khẩu

của chúng tôi sẽ lại được mở. “Nam Cực đã hứa rằng viện trợ đang trên đường đến,” Tôi quyết định lên tiếng. “Chúng ta sẽ thắng, có thể là thế.”

“Nhưng, Thuộc địa đã ở ngoài cửa rồi.” Eden liếc về phía cửa sổ, nơi khí cầu của quân địch đã phủ kín bầu trời. Một vài chiếc đã đáp xuống trạm đỗ của chúng tôi, trong khi những chiếc khác đang lơ mờ hiện ra ở trên không. Một bóng đen giăng ngang qua Tháp Ngăn hàng nói với chúng tôi rằng có một chiếc đang lơ lửng phía trên. “Sẽ ra sao nếu anh Daniel thất bại?” Thằng bé thì thầm, cô chống lại cơn buồn ngủ.

“Thế thì chúng ta chỉ cần cẩn thận hơn thôi.” Nói là vậy nhưng lời của Eden đã níu ánh mắt tôi lại với quang cảnh thành phố ngoài kia. Nếu như Day thất bại ư? Cậu đã nói khi rời đi rằng sẽ gọi cho chúng tôi trước khi buổi thu hình bắt đầu. Giờ đây, khi nhìn những khí cầu Thuộc địa đang tiến đến gần, có một cảm giác bất an khủng khiếp xuất hiện trong lòng mà tôi không thể rút ra. Nếu như chính quyền Thuộc địa nhận ra tất cả trạm đỗ chỉ là một trò lừa? Nếu như bọn chúng không rút lui?

Một giờ nữa trôi qua. Trong khi Eden đã say giấc nồng, tôi vẫn đang thức, cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn cứ thỉnh thoảng lại cuộn lên trong bụng mình. Tôi giữ cho mắt mình nhắm lại. Việc đó dường như có chút tác dụng.

Đáng ra tôi phải thiếp đi nhưng đột nhiên bị đánh thức bởi tiếng mở cửa. Các kỹ thuật viên cuối cùng cũng trở lại. “Cô Iparis”, Một trong số họ lên tiếng và đưa tay chỉh lại biển tên có chữ MIKHAEL. “Kết quả không hoàn toàn khớp nhưng cũng gần đúng, đủ để phát triển thuốc kháng bệnh. Chúng tôi đang thử nghiệm nó trên Tess.” Anh ta gần như không thể ngăn nổi nụ cười trên mặt mình. “Cô chính là mảnh ghép còn thiếu. Ngay trước mắt chúng tôi.”

Tôi nhìn anh ta không nói một lời. *Chúng ta có thể gửi kết quả cho Nam Cực, suy nghĩ ấy lập tức chạy qua đầu tôi. Chúng ta có thể yêu cầu giúp đỡ, có thể ngăn chặn sự lây lan của căn bệnh. Chúng ta sẽ có cơ hội chống lại quân Thuộc địa.*

Đồng nghiệp của Mikhael bắt đầu giúp tôi thoát ra khỏi đồng dây nhợ chằng chịt và đứng lên. Tôi cảm thấy mình khỏe nhưng căn phòng vẫn chao đảo. Tôi không chắc mình choáng váng vì tác dụng phụ của cuộc kiểm tra hay vì suy nghĩ rằng cuối cùng thì mọi thứ cũng đã suôn sẻ. “Tôi muốn gặp Tess,” Tôi nói trong khi chúng tôi tiến ra cửa. “Phương thuốc sẽ có tác dụng nhanh đến đâu?”

“Chúng tôi không chắc.” Mikhael thừa nhận khi chúng tôi bước vào một hành lang dài. “Nhưng mô phỏng của chúng tôi là chắc chắn, và chúng tôi đang thực hiện nuôi cấy lên các tế bào nhiễm bệnh. Sớm muộn gì, chúng ta cũng sẽ thấy sức khỏe Tess được cải thiện.”

Chúng tôi dừng lại trước ô cửa dài bằng kính của căn phòng Tess đang nằm. Cô đang hôn mê, xung quanh cô là những kỹ thuật viên đóng bộ chạy khắp nơi, màn hình biểu thị các chỉ số sinh học của cô, biểu đồ và bảng biểu chiếu trên tường. Một ống truyền tĩnh mạch được nối vào tay cô. Tôi xem xét gương mặt cô, cố gắng tìm kiếm dấu hiệu tỉnh táo và hoàn toàn thất bại.

Điện đàm trong tai tôi có tín hiệu. Có một cuộc gọi đến. Tôi cau mày, nhẹ nhàng ấn tay lên tai nghe và bật micro lên. Một giây sau, tôi nghe thấy giọng Day. “Cậu ổn chứ?” Đó là suy nghĩ đầu tiên của cậu. Hẳn là thế rồi. Điện đàm rè quá, tôi gần như không thể nghe thấy tiếng cậu.

“Mình ổn,” Tôi đáp, lòng hy vọng cậu có thể nghe thấy tôi nói. “Day, nghe này, chúng ta đã tìm ra phương thuốc.”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng tĩnh điện rè rè, ồn ào không dứt. “Day?” Tôi hỏi lại và chỉ nghe thấy tiếng sột soạt từ đầu bên kia, âm thanh tuyệt vọng của nỗ lực giữ liên lạc với tôi. Tôi không thể giữ được liên lạc. Thật kỳ lạ. Băng tần của quân đội thường rất rõ. Cứ như thể có thứ gì đó đang phá sóng của chúng tôi vậy. “Day?” Tôi thử lại lần nữa.

Giọng cậu lại vang lên. Sự căng thẳng trong giọng nói gợi tôi nhớ khi cậu quyết định bỏ rơi tôi vài tháng trước. Nó đem đến một cảm giác bất an chạy dọc sống lưng tôi. “Mình đang chuẩn

bị, phát biểu trên khí cầu Thuộc địa, cậu biết đấy, không có lựa chọn nào khác...”

Trên khí cầu Thuộc địa. Hẳn là Thủ tướng đã tiên liệu trước tình hình, nếu Day làm bất cứ việc gì hay nói bất cứ điều gì trái ý chúng, Thủ tướng có thể bắt giết cậu ngay lập tức. “Đừng làm thế,” Tôi bất giác thốt lên. “Cậu đâu nhất thiết phải làm thế? Chúng ta đã tìm ra phương thuốc, mình chính là mảnh ghép còn thiếu.”

“... June?...”

Không còn tiếng trả lời, chỉ có tiếng tĩnh điện. Tôi gọi lại hai lần nữa trước khi tắt micro đi trong lo lắng. Bên cạnh tôi, các kỹ thuật viên cũng đang cố gắng gọi đi trong vô vọng.

Rồi tôi nhớ về bóng đen đi ngang qua tòa nhà của chúng tôi. Nỗi lo lắng ngay lập tức biến mất, thay vào đó là sự kinh hoàng khi nhận ra mọi việc. *Ôi, không.* Quân Thuộc địa. Chúng đã phá tần số của chúng tôi, chúng đã hoàn toàn khống chế các tần số. Tôi không nghĩ rằng mọi thứ lại diễn ra nhanh như thế. Tôi lao tới bên cửa sổ, nhìn ra quang cảnh bên ngoài thành phố Los Angeles rồi đưa mắt về phía bầu trời. Một lượng lớn khí cầu Thuộc địa đang bay lơ lửng trên đầu, và khi nhìn kỹ hơn, tôi thấy những máy bay nhỏ hơn đang rời khỏi boong khí cầu và lượn xuống thấp.

Mikhael tiến tới bên cạnh tôi. “Chúng ta không thể liên lạc được với Cử tri,” anh ta nói. “Có vẻ như mọi tần số đã bị phá.”

Đây là những gì chúng chuẩn bị cho bài phát biểu của Day? *Cậu ấy đang gặp rắc rối. Tôi biết mà.*

Ngay khi suy nghĩ ấy thoáng qua tâm trí tôi, cánh cửa cuối hành lang đã bật mở. Năm người lính bước vào, súng giương lên và trong một tích tắc, tôi có thể thấy đó không phải là lính Cộng hòa, mà là lính Thuộc địa, với áo khoác màu xanh hải quân, cùng với những ngôi sao vàng. Nỗi kinh hoàng chạy dọc từ gót chân tới đỉnh đầu tôi. Theo bản năng tôi di chuyển về phía phòng Eden, nhưng binh lính đã nhìn thấy tôi. Tay tôi lướt tới khẩu súng giắt bên hông, và nhận ra, tất cả vũ khí của tôi (trừ

con dao ở mắt cá chân) đang nằm vô dụng ở trong phòng của Eden.

“Với sự đầu hàng của Cộng hòa,” Hân nói một cách phô trương, “toàn bộ quyền lực sẽ được chuyển sang chính quyền Thuộc địa. Đây là mệnh lệnh, tôi yêu cầu các người tránh đường để chúng tôi bắt đầu việc lục soát.”

Mikhael giơ tay lên và làm như tên lính nói. Chúng tiến tới. Ký ức xoay vòng trong đầu tôi, tất cả những bài học khi còn ở Drake, một chuỗi những buổi diễn tập chạy qua đầu tôi với tốc độ ánh sáng. Tôi phân tích chúng thật cẩn thận. Chỉ một nhóm nhỏ được cử đến để thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt. Những nhóm khác hẳn đang di chuyển dọc các tầng, nhưng tôi biết những tay lính này được cử tới đây chắc chắn vì một điều gì đó đặc biệt. Tự động viên mình trước khi bắt đầu trận đấu. Tôi là mục tiêu săn đuổi của chúng.

Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, Mikhael gật đầu với đám lính. Tay anh ta giơ cao. “Các người muốn gì?”

Tên lính trả lời, “Một cậu bé tên Eden Bataar Wing.”

Tôi biết tốt hơn hết là không nên hít thở mạnh để rồi làm lộ ra việc Eden đang ở tầng này, nhưng một làn sóng sợ hãi dâng lên và tràn qua tôi. Tôi đã sai. Chúng không đến vì tôi. Chúng đến vì em trai Day. Nếu Day bị ép phải thực hiện bài phát biểu trên boong khí cầu của Thủ tướng, chỉ mình cậu thôi sẽ chẳng có ích gì nếu Thủ tướng định bắt cậu làm con tin, nhưng nếu ông ta có Eden, ông ta có thể khống chế từng hành động của Day. Suy nghĩ của tôi chạy loạn trong đầu. Nếu Thuộc địa thực sự thành công trong việc chiếm lấy Cộng hòa vào ngày hôm nay, chừng nào người dân còn tin tưởng Day như một người anh hùng của họ, thì Thủ tướng sẽ còn có thể lợi dụng Day như một thứ vũ khí của ông ta, như một người có thể lôi kéo người dân Cộng hòa.

Tôi lên tiếng trước khi Mikhael kịp nói. “Tầng này chỉ toàn người mắc dịch bệnh,” tôi nói với tên lính. “Nếu anh muốn tìm em trai Day thì nó có thể ở tầng trên.”

Tên lính chĩa súng về phía tôi. Hắn nheo mắt như thể nhận ra tôi là ai. “Cô là Đầu-não-tập-sự,” Hắn nói. “Phải vậy không? June Iparis.”

Tôi ngẩng cao đầu. “Một trong những Đầu-não-tập-sự. Đúng thế.”

Trong khoảnh khắc, tôi nghĩ rằng hắn đã tin điều mà tôi nói về Eden. Một vài tên trong bọn chúng bắt đầu có ý định rời đi. Tay lính kia nhìn tôi một lúc, thăm dò, sau đó nhìn về hành lang phía sau lưng tôi, nơi có căn phòng Eden đang ở. Tôi không hề nao núng.

Hắn cau mày nhìn tôi và nói. “Tôi biết tới danh tiếng của cô.” Trước khi tôi có thể nghĩ ra điều gì để nói và khiến hắn bỏ đi, hắn đã nghiêng đầu với đám lính và ra dấu về phía hành lang. “Kiểm tra kỹ đi. Thằng bé có thể ở đây.”

Quá muộn để nói dối. Nếu tôi nợ Day điều gì thì đó chính là việc này. Tôi đứng ra chắn giữa đám lính và hành lang. Những tính toán chạy trong đầu tôi. (Hành lang rộng khoảng một mét hai, nếu di chuyển vào đó, tôi có thể ngăn đám lính tấn công tôi cùng một lúc vì phải chia ra thành hai tốp nhỏ thay vì một tốp lớn hơn.) “Thủ tướng các người không muốn tôi chết,” Tôi nói dối. Tim tôi đập dồn dập. Xung quanh, các kỹ thuật viên nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng, không biết phải làm gì. “Ông ta muốn tôi còn sống và đem ra xét xử. Anh biết điều đó mà.”

“Nói dối không biết ngượng mồm.” Tên lính nâng súng lên. Tôi hít một hơi. “Tránh đường ngay, không tao bắn.”

Nếu không vì nhìn thấy một thoáng ngập ngừng trên mặt hắn có lẽ tôi sẽ làm thế. Chẳng có ích cho Day hay Eden nếu tôi bị bắn gục ở đây. Một chút do dự ở tên lính chính là thứ tôi cần. Tôi cẩn thận giơ tay lên từ từ. Đôi mắt vẫn dán chặt vào hắn. “Anh không muốn bắn tôi đâu,” Tôi nói. Tôi bị sốc bởi chính sự tự tin trong giọng nói của mình, không chút sợ hãi dù cho adrenaline đang chảy cuồn cuộn trong mạch máu. Chân tôi lắc nhẹ, vẫn còn chút không ổn định vì cuộc thí nghiệm. “Thủ tướng của các anh có vẻ không phải là người nhân từ.”

Tên lính ngấp ngừng. Hắn không biết Thủ tướng có ý định gì với tôi. Hắn đành phải dành cho tôi một sự hoài nghi nhất định.

Chúng tôi gườm nhau trong vài giây.

Cuối cùng, hắn cũng bật ra một câu chửi thề và hạ súng xuống. “Bắt lấy cô ta,” Hắn ta gắt lên với lính của mình. “Không được bắn.”

Cả thế giới như tập trung vào tôi, mọi thứ như mờ đi, chỉ trừ kẻ thù. Bản năng của tôi đang bị đẩy lên hết mức.

Cùng chơi nào. Các người không biết mình đang phải đối phó với ai đâu.

Tôi vào tư thế chiến đấu trong khi tất cả đám lính lao tới cùng một lúc. Hành lang hẹp lập tức có tác dụng, thay vì phải đấu với năm tên lính cùng một lúc, tôi chỉ phải đấu với hai. Tôi cúi người né cú vung tay của tên lính đầu tiên, rút dao ra khỏi bốt và rạch vào bắp chân hắn hiểm nhất có thể. Con dao dễ dàng xé rách các bó cơ và gân của hắn. Hắn la lên. Ngay lập tức, chân hắn oằn xuống khiến cả thân hình đổ sụp ra sàn nhà thành một đồng đội vừa gục ngã. Tôi tung cú đá thẳng vào mặt hắn, hạ gục và đập lên lưng hắn để lao về phía tên thứ ba. Tên này cố gắng đâm tôi. Tôi chặn được cú đâm của hắn bằng một tay, tay kia động vào mặt, nện vào mũi hắn mạnh tới mức tôi cảm nhận được tiếng xương hắn vỡ vụn. Tên lính lão đảo lùi lại vài bước và ngã xuống, tay ôm lấy mặt mình trong đau đớn.

Xong ba gã.

Lợi thế bất ngờ của tôi đã không còn, hai gã còn lại tiếp cận thận trọng hơn. Một trong số chúng hét vào micro yêu cầu trợ giúp. Đàng sau chúng, Mikhael bắt đầu lẩn đi. Mặc dù không dám nhìn theo, tôi biết anh ta hẳn định đi tới cuối hành lang và khóa cánh cửa dẫn tới cầu thang lại để ngăn đám lính Thuộc địa tập trung thêm. Một trong những tên lính còn lại nâng súng lên và chĩa vào chân tôi. Tôi tung một cú đá. Chân tôi hất tung nòng súng của hắn ngay khi hắn định bóp cò, khiến viên đạn bắn mạnh qua vai tôi. Tiếng còi báo động phát ra khắp nơi từ hệ

thống loa của tòa nhà, hành lang đã bị khóa, báo động đã được phát đi. Tôi đá vào khẩu súng lần nữa khiến nó bật ra sau, trúng ngay giữa mặt tên lính. Nó làm hấn choáng váng trong một lúc. Tôi xoay người và ra một đòn thật mạnh vào quai hàm hấn bằng cùi chỏ...

... Nhưng rồi tôi bị một thứ gì đó đập mạnh vào gáy. Mắt tôi nổ đom đóm. Tôi loạng choạng, một chân khụy xuống nhưng vẫn cố gắng bật dậy khỏi cơn choáng váng. Tên lính thứ hai chắc hẳn đã tấn công tôi từ đằng sau. Tôi vung tay một lần nữa, cố gắng hết sức tìm kiếm vị trí tên lính, nhưng rồi tôi lại thất bại và khụy xuống. Qua tầm nhìn mờ mịt của mình, tôi có thể thấy tên lính giơ bóng súng lên toan đánh vào mặt tôi thêm lần nữa. *Mình sẽ bất tỉnh vì cú này.* Tôi cố gắng né tránh trong vô vọng.

Cú đánh đã không tới. Tôi chớp mắt, chập vạt đứng dậy. Chuyện gì đã xảy ra? Khi nhìn rõ hơn một chút, tôi thấy tên lính cuối cùng đã nằm sõng soài trên sàn, các kỹ thuật viên đang chạy tới trói chặt tay chân hấn và những tên khác lại. Đột nhiên, mọi người ủa ra từ tất cả mọi nơi. Đứng trước mặt tôi là Tess, tái nhợt và ốm yếu, em giật lấy khẩu súng trường từ tay một tên lính đang bất tỉnh với hơi thở nặng nề. Tôi thậm chí còn không để ý rằng em đã rời khỏi phòng.

Em cố gắng cười với tôi một cách yếu ớt. “Chị không cần cảm ơn,” Em nói với một bàn tay đưa ra để kéo tôi đứng dậy.

Tôi cười đáp lại. Em kéo tôi lên, run rẩy trên đôi chân mình. Khi thấy tôi bước đi loạng choạng, em đưa vai ra cho tôi dựa vào. Không ai trong chúng tôi đứng vững, nhưng cả hai chúng tôi đã không ngã.

“Cô Iparis,” Mikhael nói hỗn hển khi anh ta chạy vội tới chỗ chúng tôi. “Chúng tôi đã cố liên lạc với Cử tri, chúng tôi đã nói với ngài về phương thuốc. Chúng tôi cũng nhận được lệnh sơ tán khỏi Tháp Ngân hàng. Họ nói tuyên bố đầu hàng giả sẽ sớm chấm dứt và một trong những mục tiêu trả đũa đầu tiên của Thuộc địa sẽ là...”

Một cơn chấn động làm rung chuyển cả bệnh viện. Tất cả chúng tôi đứng yên tại chỗ. Tôi nhìn về phía chân trời, đầu tiên, chấn động giống như là một trận động đất hoặc do một khí cầu đi ngang qua, nhưng cơn chấn động lại bị ngắt quãng bởi những khoảng ngắn, đều đặn thay vì rung lắc mạnh, liên tục hoặc những tiếng ù ù không đổi của khí cầu, ngay sau đó, tôi nhận ra rằng những trạm đổ khí cầu bị đặt bom đã bắt đầu phát nổ. Tôi chạy tới bên cửa sổ cùng với Tess, từ đó chúng tôi có thể nhìn thấy một quầng sáng màu cam pha xám cuộn lên từ phía mấy trạm đổ thả sáng cả đường chân trời. Nỗi kinh hoàng ập lên tôi. Day hản đã thực hiện bài phát biểu của mình. Tôi thậm chí còn chẳng biết cậu còn sống hay đã chết.

Lệnh đầu hàng giả đã kết thúc; thỏa thuận ngừng bắn cũng kết thúc. Cuộc chiến cuối cùng vì Cộng hòa bắt đầu.

DAY

Mười lăm tuổi, tôi đột nhập vào một ngân hàng ở Los Angeles, sau khi bảo vệ ở cửa sau không tin rằng tôi có thể làm việc đó chỉ trong mười giây. Tối hôm trước, tôi đã vẽ ra trong đầu bản thiết kế chi tiết của ngân hàng, ghi nhớ mọi vị trí, cửa sổ, rìa tường, và dự đoán mọi thứ bên trong mỗi tầng lầu. Tôi đợi tới khi bảo vệ thay ca vào lúc nửa đêm mới lén vào trong tầng hầm của tòa nhà. Ở đó, tôi đã đặt một quả bom cực nhỏ lên cửa hầm. Không có cách nào để tôi đột nhập vào ban đêm mà không gây báo động... nhưng sáng hôm sau, khi bảo vệ xuống hầm và kiểm tra hàng hóa, chúng đã tắt phần lớn hệ thống báo động lade xuyên suốt tòa nhà. Tôi sẽ lên kế hoạch đột nhập vào ngày hôm sau để phù hợp với khung thời gian này. Khi tôi khiêu khích bảo vệ ở cửa sau ngân hàng, bảo vệ bên trong đang mở cửa hầm. Quả bom phát nổ. Cùng lúc đó, tôi lén vào ngân hàng qua cửa sổ tầng hai, sau đó đi xuống bằng thang bộ, vượt qua khối bụi để vào bên trong hầm, và thoát ra bằng cách bám vào dây xích bên hông tòa nhà rồi nhảy lên tầng mái. Bạn nên thấy tôi lúc đó.

Giờ đây, khi tôi đang đi trên lối đi dốc đứng ở bên trong trạm đỗ hình kim tự tháp hướng tới lối vào khí cầu Thuộc địa đầu tiên, hai bên lối đi là hai hàng lính Thuộc địa, tôi nhớ lại vụ đột nhập nhà băng trong quá khứ và chợt tràn ngập cảm giác muốn chạy trốn. Lao tới bên hông con tàu, cắt đuôi toàn bộ đám lính áp giải, và chui vào một trong những đường ống dẫn khí. Đôi mắt tôi quét qua con tàu và cố gắng vạch ra lộ trình đào thoát lý tưởng nhất, chỗ trú ẩn gần nhất, những vị trí bám thuận lợi nhất. Tiến thẳng về phía khí cầu thể này khiến tôi cảm thấy mình quá lộ liễu và mong manh. Dù thế tôi vẫn tỏ ra bình thản. Khi bước tới lối vào, hai trung úy áp giải tôi vào trong, chúng lục

soát kỹ lưỡng người tôi xem có mang vũ khí không, tôi chỉ cười lịch sự với chúng. Nếu Thủ tướng muốn nhìn thấy tôi bị hăm dọa, ông ta sẽ phải thất vọng.

Đám lính không thể nào phát hiện ra những đĩa nhỏ cỡ đồng xu khâu vào trong giày của tôi. Một trong số đó là máy thu âm. Nếu có bất cứ cuộc hội thoại nào tôi muốn dùng để làm bằng chứng chống lại Thuộc địa, thì đó chính là cuộc hội thoại này và nó phải được công khai với tất cả. Những đĩa khác là những quả bom cực nhỏ. Bên ngoài, đầu đó phía trên trạm đỗ khí cầu, lẫn trốn trong bóng của các tòa nhà là Pascao và một vài lính Ái quốc.

Tôi hy vọng họ đã sẵn sàng nhận ám hiệu của tôi. Hy vọng họ đang lắng nghe bước đi cuối cùng của tôi, kiên nhẫn theo dõi và chờ đợi.

Đó là lần đầu tiên, tôi ở trên một khí cầu không có chân dung Cử tri treo trên tường. Thay vào đó, rải rác giữa những lá cờ hình đuôi chim nhận với hai màu vàng và xanh lam là những bảng quảng cáo, màn hình cao kịch trần, giới thiệu về mọi thứ, từ thức ăn cho tới đồ điện tử gia dụng. Tôi có một cảm giác không thoải mái trước cảnh như quen mà lạ này, gợi tôi nhớ về lần tôi và June suýt chút nữa đã về phe chính quyền Thuộc địa, nhưng ngay khi hai trung úy nhìn về phía tôi, tôi chỉ nhún vai và nhìn xuống. Tôi đi hết hành lang và lên hai cầu thang trước khi bị áp giải vào một căn phòng lớn. Tôi đứng yên đó một lúc, không biết phải làm gì tiếp theo. Chỗ này giống như một phòng quan sát, với một tấm kính dài cho phép nhìn thấy toàn cảnh Los Angeles.

Một người đàn ông đơn độc đứng bên cửa sổ, ánh sáng của thành phố tô đen dáng hình ông ta. Ông ta vẫy tay với tôi. “A, cuối cùng cậu cũng đến!” Ông ta reo lên. Ngay lập tức, tôi nhận ra giọng nói nhẹ nhàng và ngọt ngào của Thủ tướng. Ông ta không có điểm gì giống với tưởng tượng của tôi. Thấp, nhỏ con, ẻo lả, mái tóc hói màu xám, ông ta có giọng nói quá lớn so với vóc dáng. Có một cái bướu gợn lên trên vai, da ông ta nhìn mỏng và đôi chỗ trong mờ, trông như thể được làm bằng giấy và sẽ

nhà nát nếu tôi chạm vào. Tôi không thể giấu nỗi vẻ ngạc nhiên. Đây là người đàn ông thống trị lực lượng quân sự của DesCon, người đã đe dọa, uy hiếp cả một quốc gia và đàm phán với một sự chính xác đầy lôi cuốn? Tôi gần như thất vọng hoàn toàn trước khi nhìn kỹ vào mắt ông ta.

Và đó cũng chính là nơi tôi nhận ra Thủ tướng mà tôi từng nói chuyện trước kia. Đôi mắt ông ta tính toán, phân tích và dò xét tôi theo cái cách khiến tôi thấy ớn tới tận xương. Có điều gì đó rất không ổn ở chúng.

Mãi sau tôi mới nhận ra lý do. Đôi mắt của ông ta làm bằng máy.

“Xem nào, đừng chỉ đứng đó,” Ông ta nói. “Lại đây thưởng thức quang cảnh cùng ta nào, con trai. Đây là nơi cậu sẽ phát biểu đấy. Tầm nhìn đẹp đúng không?”

Một lời đáp trả, “Nó sẽ còn đẹp hơn nếu không có đám khí cầu Thuộc địa này chắn tầm nhìn.” đã ở trên đầu lưỡi, nhưng tôi phải ngăn mình lại và làm như ông ta nói. Ông ta mỉm cười khi tôi dừng lại bên cạnh, và tôi đã phải cố gắng hết sức để không nhìn vào đôi mắt giả của ông ta.

“Này, nhìn cậu xem, trẻ trung và khỏe mạnh.” Ông ta vỗ lưng tôi. “Cậu đã làm đúng đấy, cậu biết mà, lại đây nào.” Ông ta quay lại nhìn quang cảnh Los Angeles. “Cậu có nhìn thấy tất cả những thứ kia không? Vì lý do gì cậu lại trung thành với nó? Cậu bây giờ là một người dân Thuộc địa, cậu không còn phải chịu đựng thứ luật lệ thối nát của chính quyền Cộng hòa nữa. Chúng tôi sẽ đối xử tử tế với cậu và em trai cậu tới mức mà cậu sẽ sớm tự hỏi tại sao mình lại từng do dự gia nhập với chúng tôi.”

Tôi lơ mơ đánh dấu một lộ trình đào tẩu khả thi. “Chuyện gì sẽ xảy ra cho người dân Cộng hòa?”

Thủ tướng đặt ngón tay lên môi cho thấy ông ta đang suy nghĩ. “Không may, các Thượng nghị sĩ có thể sẽ kém vui trước toàn bộ tình cảnh này, còn về ngài Cử tri... thật ra, chỉ có thể có một người thống trị trong một đất nước, và tôi thì đã ở đây.” Ông ta tặng cho tôi một nụ cười trông khá tử tế, trái ngược tới

đáng ngạc nhiên với những lời ông ta đang nói. “Tôi và cậu ta khá giống nhau, cậu biết đấy. Chúng tôi không độc ác. Chỉ đơn giản là thực tế. Và cậu biết việc xử lý kẻ phản bội phức tạp thế nào rồi đấy.”

Một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi. “Thế còn Đầu-não-tập-sự?” Tôi lặp lại. “Còn quân Ái quốc nữa? Họ cũng là một phần của thỏa thuận, ông nhớ không?”

Thủ tướng gật đầu. “Dĩ nhiên tôi nhớ. Day ạ, khi trưởng thành hơn cậu sẽ học được nhiều thứ về con người và xã hội. Đôi lúc, chỉ cần cứng rắn là đủ. Bây giờ, trước khi tự khiến mình hoảng sợ, cậu nên biết rằng cô Iparis sẽ không bị nguy hiểm. Chúng tôi đã có kế hoạch tha thứ cho cô ấy vì lợi ích của cậu, với điều kiện là cậu sẽ giúp đỡ chúng tôi. Một phần của thỏa thuận giữa chúng ta như cậu đã nói, và tôi sẽ không nuốt lời. Còn những Đầu-não-tập-sự khác sẽ bị hành quyết cùng với cử tri.”

Hành quyết. Thật dễ dàng, chỉ như thế thôi. Tôi thấy nhộn nhạo trong bụng khi nhớ về vụ ám sát Anden hụt. Lần này, có lẽ anh ta sẽ không may mắn đến thế. “Miễn là ông miễn tội cho June,” Tôi cố gắng ghen ngào nói. “Miễn là ông không làm hại quân Ái quốc hay em trai tôi. Nhưng ông vẫn chưa trả lời câu hỏi đầu tiên của tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra với người dân Cộng hòa?”

Thủ tướng nhìn tôi và nghiêng người tới gần. “Nói tôi nghe, Day, cậu nghĩ rằng số đông có quyền quyết định số phận của cả một đất nước sao?”

Tôi quay ra nhìn về phía thành phố. Từ đây vẫn còn cách phía dưới căn cứ hải quân một khoảng khá xa; tôi phải tìm cách để làm mình chậm lại. “Luật lệ chi phối toàn bộ quốc gia, cũng sẽ chi phối các cá nhân trong đó, đúng không?” Tôi đáp, giọng khiêu khích ông ta. Hy vọng rằng máy thu âm của tôi sẽ thu lại toàn bộ cuộc hội thoại này. “Vì vậy, dĩ nhiên là người dân có quyền góp phần vào những quyết định ấy.”

Thủ tướng gật đầu. “Một câu trả lời công bằng. Nhưng các quốc gia không được vận hành bởi sự công bằng, Day, chẳng phải thế sao? Tôi đã đọc lịch sử về những quốc gia nơi mọi người được trao cho một xuất phát điểm như nhau, nơi mọi người

đóng góp vì một cuộc sống tốt hơn, nơi không có người giàu, người nghèo. Cậu nghĩ hệ thống đó có hoạt động được không?” Ông ta lắc đầu. “Không phải với con người, Day ạ. Đó là điều cậu sẽ học được khi lớn lên. Con người về bản chất là không đáng tin, không công bằng và thủ đoạn. Cậu phải cẩn thận với họ, cậu phải tìm ra cách để khiến họ nghĩ rằng cậu đang cung cấp cho họ mọi thứ cần thiết. Số đông không thể tự mình vận hành. Họ cần sự chỉ dẫn. Họ không biết điều gì tốt cho họ. Vì vậy, điều gì sẽ xảy đến cho người dân Cộng hòa ư? Chà, Day, tôi sẽ nói với cậu. Toàn bộ dân chúng sẽ rất xúc động khi được trở thành một phần trong hệ thống của chúng tôi. Họ sẽ biết những thứ họ cần biết, và chúng tôi sẽ đảm bảo rằng họ đều được sử dụng hiệu quả. Mọi thứ sẽ cực kỳ ăn khớp với nhau.”

“Tất cả những gì họ cần biết?”

“Đúng thế.” Ông ta chấp tay sau lưng và ngẩng cao đầu nói. “Cậu thực sự tin rằng dân chúng có thể tự đưa ra tất cả các quyết định sao? Đó sẽ là một thế giới đáng sợ. Dân chúng không phải lúc nào cũng biết thứ họ thực sự muốn. Cậu hẳn phải biết rõ hơn ai hết, Day ạ, với tuyên bố cách đây không lâu rằng cậu ủng hộ Cử tri và giờ là tuyên bố cậu dành cho chúng tôi ngày hôm nay.” Ông ta gật đầu nhẹ trước khi nói. “Cậu đang làm điều cậu nên làm.”

Cậu đang làm điều cậu nên làm. Nó gợi nhớ lại triết lý của cố Cử tri đứng đầu chính phủ Cộng hòa, gợi nhớ về những điều, mà dù tôi có ở quốc gia nào, dường như không bao giờ thay đổi. Bên ngoài, tôi gật đầu, nhưng bên trong, tôi đột nhiên cảm thấy do dự trong việc thực hiện kế hoạch của mình. Hẳn đang lung lạc mình đây, tôi vừa tự nhủ vừa chìm vào cuộc đấu tranh tâm lý. Mình không như Thủ tướng. Mình chiến đấu vì người dân.

Mình đang chiến đấu vì một điều có thật. Không phải sao?

Tôi phải thoát khỏi đây, trước khi ông ta tiến sâu hơn vào tâm trí tôi. Các cơ bắp của tôi căng lên, chuẩn bị cho lời tuyên bố. Tôi nghiên cứu căn phòng qua khóe mắt. “Được rồi,” Tôi nói giọng cương quyết. “Hãy cùng nhau giải quyết vấn đề này.”

“Nhiệt tình lên chứ, chàng trai của tôi.” Thủ tướng nói, tặc lưỡi ra vẻ không đồng tình, sau đó ném cho tôi một cái nhìn nghiêm nghị. “Chúng tôi thực sự kỳ vọng cậu sẽ truyền đạt được quan điểm của mình tới người dân.”

Tôi gật đầu, tiến về phía cửa sổ rồi hai tên lính đeo micro cho tôi để phát sóng từ khí cầu. Một màn chiếu trong suốt với đoạn phim về tôi xuất hiện trên tấm gương. Toàn thân tôi run lên. Lính Thuộc địa có mặt ở khắp nơi, và chúng đảm bảo rằng nếu tôi dám có hành động gì không đúng, tôi sẽ tuyên án tử hình cho chính mình và tất cả những người tôi yêu quý. Thế đấy. Giờ thì hết đường quay đầu rồi.

“Hỡi người dân Cộng hòa,” Tôi bắt đầu. “Hôm nay, tôi đứng đây với Thủ tướng Thuộc địa, trên khí cầu của ông ta. Tôi có một thông điệp cho tất cả các bạn.” Giọng tôi nghe khàn khàn, khiến tôi phải hắng giọng trước khi tiếp tục. Khi nhúc nhích ngón chân, tôi có thể cảm nhận được hai quả bom siêu nhỏ gọn lên dưới đế giày của mình, và chúng đang sẵn sàng cho bước tiếp theo của tôi. Tôi hy vọng rằng pháo sáng mà Pascao, những Người đưa tin khác và tôi để lại trong thành phố đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, và dân chúng đều đã được chuẩn bị.

“Chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện cùng nhau,” Tôi tiếp tục. “Nhưng vài chuyện đã trở nên khó khăn hơn trong vài tháng gần đây ở Cộng hòa. Tin tôi đi, tôi biết mà. Thích nghi với Cử tri mới, chứng kiến thay đổi ở khắp mọi nơi... và như tất cả các bạn đã biết, cho tới giờ, tôi đã không làm tốt việc của mình.” Cơn đau đầu của tôi cuộn lên như để đáp lại. Bên ngoài khí cầu, giọng tôi vang vọng khắp nơi trong thành phố từ loa phóng thanh và hình ảnh phát ra từ hàng tá các con tàu Thuộc địa, cũng như hàng trăm màn hình điện tử ở Los Angeles. Tôi hít một hơi thật sâu, rất có thể đây sẽ là lần cuối cùng tôi được phát biểu trước dân chúng. “Tôi và các bạn có thể sẽ không có cơ hội để gặp nhau. Nhưng tôi biết các bạn, các bạn đã dạy tôi tất cả những điều tốt đẹp trong đời và lý do để tôi chiến đấu vì gia đình mình suốt những năm ấy. Tôi hy vọng những điều tốt đẹp sẽ tới với những người các bạn yêu thương, và hy vọng họ có thể

đi hết cuộc đời này mà không phải trải qua những gì tôi từng trải qua.” Tôi dừng lại. Mắt liếc nhìn Thủ Tướng, và ông ta gật đầu an ủi tôi. Tim tôi đập lớn tới mức tôi gần như không thể nghe thấy giọng nói của mình.

“Thuộc địa sẽ đem đến cho các bạn rất nhiều,” Tôi nói, giọng trở nên mạnh mẽ hơn. “Khí cầu của họ đang bay trên bầu trời của chúng ta. Chẳng bao lâu nữa biểu ngữ của Thuộc địa sẽ bay phấp phới trên nóc các trường học của con cái chúng ta và trên chính căn nhà nơi chúng ta sống. Người dân Cộng hòa, tôi có một thông điệp cuối cùng muốn gửi tới các bạn, trước khi chúng ta tạm biệt nhau.”

Chính lúc này. Chân tôi căng lên và hơi chuyển động. Thủ tướng dõi theo tôi.

“Cộng hòa yếu ớt và suy nhược.” Tôi nheo mắt. “Nhưng vẫn là *đất nước của chúng ta*. Hãy chiến đấu vì nó. *Đây là nhà của chúng ta, không phải của chúng*.”

Cùng lúc đó, tôi có thể nhìn thấy vẻ giận dữ của Thủ tướng, tôi nhảy lên từ chỗ mình đang đứng và đập thẳng vào tấm kính mạnh nhất có thể. Lính Thuộc địa đuổi theo tôi. Đế giày tôi chạm vào cửa sổ, những quả bom tạo ra hai tiếng nổ bụp đanh gọn, chấn động chạy xuyên qua bàn chân tôi. Tấm kính vỡ nát.

Giờ thì tôi đang ở giữa không trung, quờ quạng bơi giữa không khí. Hai cánh tay tôi chới với chộp được gờ trên cửa ô của kính vỡ vụn. Đạn xoẹt qua. Tiếng hét giận dữ của Thủ tướng vang lên từ bên trong khí cầu. Cá là chúng sẽ không để tôi sống sau vụ này. Tất cả adrenaline của tôi chảy cuộn cuộn trong máu như một cơn lũ nóng bỏng.

Tôi nhảy ra bên ngoài trời chiều. Không còn thời gian để lảng phí nữa. Mũ của tôi suýt bị thổi bay, tôi treo mình một giây bên ngoài cửa sổ để chỉnh nó ngay ngắn trên đầu. Lúc này điều tôi không cần nhất chính là để cho mái tóc của mình tung bay như đèn hiệu cho những kẻ ở dưới đất nhìn thấy. Khi những cơn gió lắng xuống, tôi đu mình lên và bám vào khung cửa sổ. Tôi ngược nhìn và áng chừng khoảng cách tới cửa sổ tiếp theo. Rồi bật nhảy. Tay tôi chộp được gờ dưới cửa cửa sổ, và với một chút khó

khăn, tôi cũng trèo lên được. Nỗ lực ấy khiến tôi phải lăm bắm cần nhả. Một năm trước, mấy thứ này không bao giờ là vấn đề với tôi.

Khi tôi lao mình tới cửa sổ thứ tư. Tôi nghe thấy một tiếng bụp nhỏ. Sau đó, vụ nổ đầu tiên bắt đầu.

Một cơn chấn động nhỏ lan ra cả khí cầu, khiến tôi gần như tuột tay, và khi nhìn xuống, tôi thấy một quả cầu màu cam-xám bùng nổ từ chỗ khí cầu nối với trạm đổ hình kim tự tháp. Quân Ai quốc đã thực hiện kế hoạch của họ. Vụ nổ thứ hai xuất hiện ngay sau đó, lần này khí cầu kêu răng rắc một chút và bị nghiêng về phía Đông. Tôi cắn răng và tăng tốc. Một chân của tôi bị trượt khỏi khung cửa khi gió lớn thổi tới, tôi gần như mất thăng bằng. Trong một giây, chân tôi đứng đưa mắt kiểm soát. “Coi nào,” Tôi nói với chính mình. “Mày gọi đây là chạy à?” Rồi tôi đưa một tay lên, xa nhất có thể để bám vào cửa sổ tiếp theo trước khi chân tôi trượt đi hoàn toàn. Cố gắng quá sức khiến gáy tôi đau âm ỉ. Tôi nhăn nhó. Không, không phải bây giờ. Bất cứ lúc nào, trừ bây giờ. Nhưng chả có tác dụng gì cả. Tôi cảm nhận được cơn đau đầu đang ập đến. Nếu tôi bị cơn đau này quật ngã thì những đau đớn tôi phải chịu sau đó sẽ làm tôi thà chết đi còn hơn. Tôi liều mạng trèo lên nhanh hơn. Chân tôi lại trượt một lần nữa ở khung cửa sổ cao nhất. Tôi cố giữ mình lại ở giây cuối cùng, rồi tóm lấy rìa của boong khí cầu khi cơn đau đầu bùng nổ.

Cơn đau khiến mắt tôi chỉ còn một màu trắng. Tôi đu người, bầu vú lấy sự sống, chiến đấu chống lại cơn đau nhăm nhe kéo tôi chìm xuống. Sau hai vụ nổ đầu tiên, hai vụ nổ tiếp theo nối đuôi nhau xuất hiện, giờ đây khí cầu đang kêu cọt kẹt và gãy răng rắc. Nó đang cố phóng đi, thoát khỏi trạm đổ, nhưng tất cả những gì nó làm được chỉ là rung lên. Nếu Thủ tướng tóm được tôi, chắc chắn ông ta sẽ tự tay giết tôi. Ở một nơi xa xôi, tôi nghe thấy tiếng còi báo động, lính trên boong khí cầu hẳn đã biết tôi định hướng tới đây và đã chuẩn bị để đón đầu tôi.

Hơi thở tôi gấp gáp. *Mở mắt ra*, tôi ra lệnh cho chính mình. *Mày phải mở mắt ra*. Qua màn nước mắt mờ mờ, tôi thoáng nhìn

thấy boong khí cầu với đầy lính tráng đang chạy tới. Tiếng chúng la hét inh ỏi khắp nơi. Ngay lập tức, tôi gần như quên mất tôi đang ở đâu, đang làm gì và nhiệm vụ của tôi là gì. Sự bất thường ấy làm bụng tôi đầy lên, và tôi phải cố gắng lắm mới không nôn mửa. *Nghĩ đi, Day. Mà đã từng ở trong những tình huống tồi tệ rồi mà.* Ký ức của tôi như mờ đi. Tôi cần gì ở trên này? Cuối cùng tôi rũ sạch tâm trí, tôi cần một cách nào đó để tới được bụng của khí cầu. Rồi tôi nhớ ra sợi dây xích bóng loáng chạy dọc theo rìa của boong khí cầu cũng như kế hoạch ban đầu của mình, tôi đảo mắt nhìn sợi xích gần nhất. Với nỗ lực phi thường, tôi vươn người ra chộp lấy nó. Tôi lỡ mất cú đầu tiên. Đám lính đã nhìn thấy tôi, và một vài trong số đó chạy tới. Tôi nghiêng răng và thử lại lần nữa.

Lần này, tôi chạm tới sợi xích. Tôi tóm lấy nó bằng cả hai tay rồi giật mạnh xuống. Sợi xích bật khỏi móc. Tôi lao người khỏi mạn khí cầu, và để mình rơi tự do. Tôi dồn hết hy vọng vào việc sợi xích sẽ chịu được sức nặng của mình. Một loạt những tiếng bụp vang lên khi cả hai đầu sợi xích đều bị bung ra, thả tôi rơi xuống với tốc độ chóng mặt. Cơn đau đầu đe dọa làm giảm lực nắm của tay tôi. Tôi đã tóm lấy sợi xích bằng tất cả sức lực ít ỏi còn lại của mình. Mái tóc tôi tung bay trong gió, tôi nhận ra mũ mình đã rơi xuống từ lúc nào. chính tôi cũng đang rơi xuống, càng lúc càng nhanh. Thế giới trôi tuột qua tôi với tốc độ ánh sáng. Nhờ những cơn gió vun vút lướt qua mà đầu óc tôi dần trở nên tỉnh táo.

Đột nhiên, một bên sợi xích bỗng lỏng ra, đúng lúc tôi chạm tới bụng khí cầu. Tôi thả ra thật mạnh khi nhảy hẳn sang một bên. Tôi cố gắng tóm lấy sợi xích còn lại bằng cả hai tay và giữ chặt lấy nó khi tôi đu dọc theo bụng khí cầu. Trạm đỗ hình kim tự tháp ở ngay dưới chân rồi, chỉ cần tôi nhảy xuống là sẽ tới, nhưng tôi đang lao đi quá nhanh. Tôi đu tới gần hơn phía mặt bên của khí cầu, sau đó ghì chân lên bề mặt thép. Tạo một tiếng kít lớn và dài. Chân tôi cuối cùng cũng tìm được điểm tựa, lực đẩy làm tôi quay tròn trong khi đu người. Tôi cố gắng lấy lại thăng bằng. Mặc dù vậy, trước khi tôi có thể làm được điều đó,

sợi xích cuối cùng cũng đứt và tôi ngã nhào ra bên ngoài trạm đổ hình kim tự tháp.

Cú va chạm thổi bạt gió xung quanh tôi. Tôi dừng lại trên bề mặt phẳng và dốc của bức tường trong vài giây, cho tới khi tìm được chỗ đặt chân và bám trụ tại đó, bầm dập và yếu ớt, tin chắc rằng mình sẽ bị đám lính bắn thủng lỗ chỗ nếu cứ nằm đây như thế này. Pascao và những người khác lúc này chắc hẳn đã biết rằng tôi đã ra tay, và họ sẽ bắt đầu đặt bom dọc theo các căn cứ hải quân. Tốt hơn là tôi nên rời khỏi đây trước khi bị thiêu ra tro. Suy nghĩ ấy ập tới khiến tôi có thêm sức mạnh để đứng dậy. Tôi trượt xuống từ mặt bên nhanh nhất có thể, bên dưới, tôi có thể nhìn thấy lính Thuộc địa đang chạy tới để chặn tôi lại. Cảm giác tuyệt vọng bao trùm lấy tôi. Không đời nào tôi có thể vượt qua tất cả bọn chúng. Nhưng rồi tôi vẫn di chuyển. Tôi phải rời khỏi khu vực chịu ảnh hưởng của vụ nổ.

Tôi đang đứng cách hơn chục mét tính từ bụng khí cầu. Đám lính đang trèo lên để bắt tôi. Tôi cong người rồi nhanh chóng di chuyển theo chiều ngang mặt nghiêng của trạm đổ. Tôi sẽ thất bại.

Ngay đúng lúc đó, hai quả bom cuối cùng phát nổ bên dưới khí cầu.

Một tiếng gầm lớn phát ra từ phía trên tôi khiến mặt đất rung chuyển, và khi tôi nhìn xuống bên dưới, tôi thấy một quả cầu lửa khổng lồ bốc lên từ vị trí của khí cầu trên đỉnh trạm đổ. Dọc theo căn cứ hải quân, những ngọn lửa màu cam cháy lan ra từng trạm đổ hình kim tự tháp. Chúng phát nổ cùng một lúc. Một kết cục quá hoành tráng. Tôi nhanh chóng nhìn lại đám lính đang đuổi theo mình, chúng dừng lại, bị sốc trước cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Một ngọn lửa dữ dội khác nổ ra phía trên chúng tôi và những chấn động ấy khiến mọi người ngã nhào. Tôi loay hoay giữ thăng bằng trên bề mặt nghiêng của bức tường. *Di chuyển, di chuyển, di chuyển đi!* Tôi loạng choạng leo xuống vài mét cuối cùng và tiếp đất bằng đầu gối. Trời đất quay cuồng. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là tiếng la hét của

quân lính và tiếng gầm rú của những ngọn lửa ghê rợn đang thấp sáng cả căn cứ hải quân.

Những bàn tay tóm lấy tôi. Tôi giằng co nhưng không còn chút sức lực nào. Đột nhiên, họ đặt tôi xuống và tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc bên cạnh mình. Tôi kinh ngạc. Ai thế nhỉ? Pascao. *Phải rồi, tên cậu ta là Pascao.*

Đôi mắt màu xám trong suốt của cậu nheo nheo nhìn tôi, cậu tóm lấy tay tôi và giục tôi chạy đi. “Thật vui vì thấy anh còn sống, cố gắng giữ như thế đi nhé.”

JUNE

Từ tháp ngân hàng ở trung tâm LA, tôi có thể nhìn thấy những quả cầu lửa màu cam khổng lồ thấp sáng cả căn cứ hải quân chạy dọc bờ biển. Vụ nổ cực lớn, chiếu sáng cả đường chân trời với ánh sáng chói lòa, tạo ra âm thanh vang dội trong không khí, khiến cho tất cả cửa kính của tòa tháp rung lên bần bật. Nhân viên bệnh viện chạy nháo nhác xung quanh tôi trong một khung cảnh hỗn loạn. Đội nghiên cứu đang chuẩn bị cho cả tôi, Tess và Eden di tản.

Một cuộc gọi tới từ Pascao. “Tìm được Day rồi.” Cậu hét lớn. “Gặp nhau ở ngoài nhé.”

Đầu gối tôi nhũn ra vì nhẹ nhõm. *Cậu ấy còn sống, cậu ấy đã làm được.* Tôi nhìn vào trong phòng của Tess, em đang được cột dây an toàn vào một chiếc xe lăn, và tôi giơ ngón tay cái lên với em. Em tươi tắn hơn hẳn, mặc dù vẫn đang trong tình trạng rất yếu. Bên ngoài tòa tháp, tôi nhìn thấy bóng tối che phủ tòa nhà của chúng tôi bắt đầu di chuyển, khí cầu Thuộc địa ở trên đầu chúng tôi đang rời đi để tham gia vào trận chiến. Vụ nổ chúng tôi tạo ra như thể đã kích động một tổ ong, hàng tá những chiến đấu cơ của Thuộc địa cất cánh khỏi boong chiếc khí cầu kia cũng như những chiếc khí cầu đang gãy nát ở phía xa, chúng xếp thành những đội hình bay trên bầu trời. Chiến đấu cơ Cộng hòa đụng độ với chúng giữa tầng không.

Nhanh lên, Nam Cực. Làm ơn.

Tôi lao ra khỏi tầng thí nghiệm và chạy xuống tiền sảnh của Tháp Ngân hàng. Hỗn loạn khắp nơi. Lính Cộng hòa vội vã chạy qua tôi để vào trong tòa nhà trong khi vài người khác tụ tập ở cửa trước để ngăn bất cứ ai bước vào trong. “Bệnh viện đã bị phong tỏa!” Một người hét lên. “Đưa người bị thương sang bên

kia con phố, chúng ta nhận được lệnh sơ tán người dân!” Những màn hình dọc theo hành lang đang chiếu cảnh lính Cộng hòa giằng co với lính Thuộc địa trên đường phố, và, trước sự ngạc nhiên của tôi, *người dân* Cộng hòa đang chiến đấu để đẩy lùi quân Thuộc địa bằng bất cứ thứ gì họ tìm được. Tiếng súng nổi dọc theo những con đường. Ở phần dưới cùng trên mỗi màn hình đều có một dòng chữ in đậm chạy qua: QUÂN ĐỘI CỘNG HÒA KHÔNG ĐẦU HÀNG. QUÂN ĐỘI CỘNG HÒA KHÔNG ĐẦU HÀNG. Tôi ngạc nhiên trước cảnh ấy mặc dù đó chính là những gì chúng tôi đã lên kế hoạch.

Bên ngoài, tiếng ồn của trận chiến làm điếc tai tôi. Chiến đấu cơ kêu gào trên đầu chúng tôi, trong khi những chiếc khác hướng tới phía trên tòa nhà Ngân hàng, chuẩn bị để bảo vệ tòa tháp cao nhất *LA phòng khi* quân Thuộc địa cố gắng tấn công vào vị trí này. Những cảnh như vậy xảy ra cả ở những tòa nhà thương mại khác. “Coi nào, Day,” Tôi lẩm bẩm, quan sát những con phố xung quanh để tìm kiếm mái tóc sáng màu bay trong gió của Day, hay đôi mắt xanh lơ của Pascao. Mặt đất rung chuyển dữ dội. Quả cầu lửa màu cam lại xuất hiện ở đằng sau vài dãy nhà, rồi một cặp chiến đấu cơ Thuộc địa vụt qua, truy đuổi sát gót máy bay Cộng hòa. Âm thanh quá lớn tới mức tôi phải lấy tay che tai lại cho tới khi chúng bay đi.

“June?” Giọng Pascao vang lên trong tai nghe của tôi nhưng tôi gần như không thể nghe thấy tiếng cậu ta. “Chúng tôi gần tới nơi rồi. Cô ở đâu.”

“Trước Tháp Ngân hàng,” Tôi hét lên giữa những tiếng ồn.

“Chúng ta được lệnh sơ tán,” Cậu đáp ngay lập tức. “Tin tặc của chúng ta có tin, Thuộc địa định tấn công tòa nhà trong vài giờ nữa...”

Như thể chứng minh cho những lời ấy, một chiến đấu cơ Thuộc địa gầm rú bay qua, ngay sau đó, một vụ nổ lớn xuất hiện ngay trên nóc Tháp Ngân hàng. Binh lính xung quanh hét lên cảnh báo khi kính rơi xuống từ tầng cao nhất. Tôi nhảy lùi về khu vực an toàn ở cửa ra vào tòa nhà. Những mảnh vỡ rơi xuống

như sấm rền, đè bẹp mấy chiếc xe jeep và vỡ vụn ra thành nghìn mảnh.

“June?” Pascao lại lên tiếng, lúc này rõ ràng đã trong trạng thái báo động. “June, cô ổn chứ?”

“Tôi ổn!” Tôi hét lên đáp lại. “Tôi sẽ giúp việc sơ tán khi gặp cậu. Sớm gặp lại!” Rồi tôi gác máy.

Ba phút sau, cuối cùng tôi cũng tìm thấy Day và Pascao đang loạng choạng đi tới Tháp Ngân hàng, ngược hướng với làn sóng người trốn chạy khỏi khu vực nguy hiểm và binh lính đang chạy tới để bảo vệ những con phố. Họ nghiêng ngả đi xuyên qua đồng đổ vỡ. Tôi chạy từ lối ra tới chỗ Day, cậu đang dựa hoàn toàn vào bờ vai của Pascao.

“Cả hai đều bị thương à?” Tôi hỏi.

“Tôi không sao,” Pascao vừa đáp vừa hất đầu về phía Day. “Gã này thì không chắc. Chắc anh ta phải kiệt sức hết phần của mọi người.”

Tôi vòng tay còn lại của Day qua vai mình. Pascao và tôi giúp cậu tiến vào tiền sảnh một tòa nhà cách Tháp Ngân hàng vài khối nhà, nơi mà chúng tôi vẫn có thể nhìn trực tiếp vào tòa tháp và khu quảng trường hỗn loạn, đầy mảnh vỡ nằm giữa hai tòa nhà. Bên trong tòa nhà, từng hàng lính bị thương đã nằm trong trại, các nhân viên y tế chạy tán loạn xung quanh họ. “Chúng mình đang sơ tán tòa tháp,” Tôi giải thích trong khi chúng tôi nhẹ nhàng đặt Day xuống đất. Cậu nhăn nhó vì đau đớn, mặc dù tôi không thể tìm thấy bất cứ vết thương cụ thể nào trên người cậu. “Đừng lo,” Tôi an ủi khi cậu ngược nhìn tôi lo lắng. “Eden và Tess đang được sơ tán.”

“Và cả cậu nữa,” Cậu nói thêm. “Trận chiến mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Nếu mình nói cậu đừng lo lắng nữa thì cậu sẽ thôi chứ?”

Cậu gượng cười trước lời đối đáp của tôi. “Nam Cực đã tới để giúp chúng ta chưa?” Day hỏi. “Cậu đã nói với Anden về phương thuốc chưa...”

“Bình tĩnh nào,” Tôi ngắt lời cậu, rồi đứng dậy và đặt một tay lên vai Pascao. “Trông chừng cậu ấy. Tôi trở lại tòa tháp để giúp mọi người sơ tán. Tôi sẽ bảo họ đưa em trai cậu ấy tới đây.” Pascao gật đầu, tôi quay lại nhìn Day một lần nữa rồi mới chạy ra khỏi tòa nhà.

Lính Cộng hòa xếp dọc theo hai bên dòng người đang tìm đường thoát khỏi tòa nhà. Một vài trong số họ nằm trên cánh hoặc ngồi xe lăn, một số khác được đưa ra ngoài bởi một nhóm các nhân viên y tế. Lính Cộng hòa hét lên những mệnh lệnh, súng bồng trên tay và luôn trong tình trạng sẵn sàng. Tôi nhanh chóng lướt qua họ, tiến tới cửa ra vào và lên vào cầu thang. Tôi nhảy hai bậc một cho tới khi tiến tới khu thí nghiệm, nơi mà cửa ra vào đã mở tung và một y tá đang hướng dẫn mọi người di chuyển về hướng thang máy.

Tôi tới chỗ y tá và tóm lấy tay cô. Cô quay lại nhìn tôi kinh ngạc. “Đầu-não-tập-sự,” Cô thốt lên rồi vội vàng cúi đầu. “Cô đang...”

“Eden Bataar Wing,” Tôi nói mà không kịp thở. “Cậu bé đã sẵn sàng rồi đi chưa?”

“Em trai của Day?” Cô đáp. “Đúng, đúng rồi, cậu bé đang ở trong phòng. Chúng tôi đang chuẩn bị nhẹ nhàng đưa cậu bé đi, cậu bé vẫn cần ngồi xe lăn, nhưng...”

“Còn Tess thì sao? Cô bé bị cách ly ấy.”

“Cô ấy đang xuống tầng rồi...”

Tôi không đợi tới khi y tá nói hết câu mà lao thẳng tới phòng thí nghiệm chính, hướng về hành lang. Ở cuối đường, tôi thấy hai bác sĩ đang đẩy xe đưa Eden ra ngoài. Hình như thằng bé đang bất tỉnh, đầu dựa vào một cái gối nhỏ trên ghế, trán ướt đầm mồ hôi.

Tôi hướng dẫn các bác sĩ đưa em tới vị trí của Day trong khi chúng tôi vội vã đi về hướng thang máy. “Mọi người sẽ gặp Day ở đó. Hãy giữ cậu bé ở lại cạnh anh trai mình.”

Một vụ nổ nữa xé toạc tòa nhà, khiến cho một nửa trong số chúng tôi ngã nhào. Vài nhân viên y tế hét lên. Bụi rơi xuống

như mưa từ trên trần khiến tôi ứa nước mắt, tôi cởi nút, giật áo ra trùm lên Eden. “Không đi thang máy,” tôi vừa nói trong hơi thở gấp vừa hướng tới cầu thang bộ. “Mọi người có thể khiêng cậu bé xuống chứ?”

Một trong số các y tá thận trọng nâng Eden lên và bế thẳng bé trên tay. Chúng tôi nhanh chóng đi xuống cầu thang trong khi bụi rơi xuống mỗi lúc một nhiều hơn và những âm thanh nghiền nghệt của tiếng la hét, tiếng súng, những vụ nổ vọng vào từ bên ngoài.

Chúng tôi rời khỏi tòa nhà để bước vào một buổi chiều lê thê hoàn toàn được soi sáng bởi ánh lửa của trận chiến, vẫn không có cuộc gọi nào từ Anden. Đôi mắt tôi quét qua mái nhà khi chúng tôi dừng lại trước lối vào, dòng người sơ tán vẫn di chuyển quanh chúng tôi và giữa lính gác Cộng hòa. Một trong số các lính gác nhận ra tôi bèn chạy tới, chào theo điều lệnh trước khi lên tiếng. “Thưa Đầu-não-tập-sự!” Anh ta hét lên. “Xin hãy tới nơi trú ẩn gần nhất có thể, chúng tôi sẽ gửi một chiếc xe jeep tới đón cô về chỗ Cử tri.”

Tôi lập tức lắc đầu. “Không. Tôi sẽ ở đây.” Một tia sáng lóe lên từ trên mái nhà khiến tôi ngẩng lên, và ngay lập tức chúng tôi cúi người né tránh khi một viên đạn trúng phần nhô ra của lối cửa chính. Những tay súng của Thuộc địa đã ở trên mái nhà. Vài lính Cộng hòa chĩa súng về hướng đó và bắt đầu bắn. Người lính nói chuyện với tôi đặt tay lên vai tôi. “Đi thôi,” Anh ta vừa hét vừa ra hiệu cho chúng tôi.

Y tá đang bế Eden bước vài bước về phía trước, đôi mắt cô vẫn hoảng sợ dán chặt vào nóc nhà. Tôi đưa tay ra chặn cô lại. “Chưa được,” Tôi nói. “Đợi ở đây chút đã.” Không tới hai giây sau khi tôi dứt lời, một viên đạn đã bắn trúng một người sơ tán, máu chảy lênh láng, lập tức những người ở quanh đó chạy tán loạn, tiếng la hét vang dội trong không trung. Tim tôi đập mạnh khi tôi nhìn lướt qua các nóc nhà một lần nữa. Một người lính Cộng hòa cuối cùng cũng đã tóm được một tay súng của địch, và tôi thấy một người mặc quân phục Thuộc địa rơi xuống từ nóc một căn nhà gần đấy. Dù quay đi trước khi cơ thể người đó chạm

đất nhưng tôi vẫn bị cảm giác buồn nôn dữ dội. *Làm thế nào để đưa Eden đi an toàn?*

“Ở lại đây,” Tôi ra lệnh cho y tá đang bê Eden. Rồi tôi vỗ vai bốn người lính Cộng hòa. “Bọc hậu cho tôi. Tôi sẽ chạy ra đằng kia!” Tôi ra hiệu cho một trong những người lính đưa cho tôi khẩu súng anh ta giắt ở thắt lưng và anh ta làm ngay không hề do dự.

Tôi di chuyển vào trong đám đông, xuyên qua họ, hướng về phía tòa nhà. Tôi cố gắng bắt chước cách đi nhẹ nhàng uyển chuyển của Day và Pascao giữa thành phố đang rất hỗn loạn. Trong khi đó, việc sơ tán lộn xộn vẫn tiếp tục và binh lính ở hai bên vẫn đứng thành hai hàng đối diện nhau, tôi nhanh chóng lẩn vào bóng tối trong một con hẻm nhỏ gần đây, và bắt đầu trèo lên nóc tòa nhà từ bên hông. Tôi nhỏ người, mặc đồ tối màu và đơn độc. Chúng sẽ không ngờ rằng tôi leo lên từ đây. Đầu óc của tôi rà lại toàn bộ những bài học về bắn súng. Nếu tôi có thể tìm ra chúng thì những người sơ tán sẽ có nhiều cơ hội trốn thoát an toàn hơn. Ngay khi tôi nghĩ thế, một chiếc máy bay phản lực của Thuộc địa đã bay vụt qua đầu tôi và một quả cầu lửa màu đỏ nổ tung trên Tháp Ngân hàng. Một máy bay Cộng hòa bám sát chiếc kia, vừa bay vừa bắn, khi tôi nhìn lên, nó đã bắn trúng máy bay Thuộc địa, đốt cháy một động cơ, khiến máy bay địch lật nghiêng về một bên và để lại một vệt khói đen kịt phía sau. Một tiếng gầm khủng khiếp theo sau đó; máy bay Thuộc địa hẳn đã đâm sập vào tòa nhà. Tôi nhìn lại về phía tòa tháp đang bốc cháy. Chúng tôi không có nhiều thời gian. Tòa nhà này sẽ sớm sụp đổ. Tôi nghiêng răng và chạy hết tốc lực. Ước gì tôi có thể là một Người đưa tin giỏi như Day và Pascao.

Cuối cùng tôi cũng chạm tới gờ tường của tầng thượng. Từ đây, tôi có thể nhìn thấy khá rõ trận chiến phía bên dưới. Tháp Ngân hàng đang bị vây hãm cả trên trời lẫn dưới đất, nơi mà hàng trăm lính Cộng hòa đang cố gắng đẩy lùi từng đợt quân thù đều đặn tràn lên trên các con phố. Bệnh nhân và nhân viên y tế vẫn như một dòng chảy từ trong tòa nhà, xuống phố và hướng tới khu trú ẩn tạm thời, cùng với các nhân viên chính

phủ từ những tầng cao hơn, rất nhiều trong số họ bị bụi trắng và máu phủ kín người. Tôi nhảy lên trên gờ tường.

Không có tay súng nào ở đây. Tôi leo lên mái, cẩn thận di chuyển trong bóng tối. Tay tôi giữ khẩu súng chặt tới mức ngón tay gần như mất cảm giác. Tôi liếc qua những mái nhà ở khu vực nguy hiểm dẫn tới nơi trú ẩn, cho tới khi thấy vài tên lính Thuộc địa lom khom trên nóc mấy tòa nhà bên cạnh, nhắm vào những người lính Cộng hòa đang dẫn đường cho việc sơ tán. Tôi lặng lẽ di chuyển tới chỗ chúng.

Tôi quật ngã tên đầu tiên nhanh chóng, tấn công hắn từ phía sau trong khi quan sát toàn bộ tầng mái của tòa nhà. Tôi thấy như thể anh Metias đang dẫn lối cho khẩu súng của mình, để chắc chắn rằng tôi bắn trúng vào chỗ không gây chết người. Khi hắn gục xuống với một tiếng kêu nghèn nghẹt chìm ngấm trong cảnh hỗn loạn, tôi chạy tới giật lấy khẩu súng của hắn ném qua bên kia mái nhà. Rồi tôi tống cho hắn một cú trời giáng vào mặt đủ để hạ gục hắn. Đôi mắt tôi dán chặt vào tay lính kế tiếp. Tôi ấn một tay vào tai nghe của mình và bật micro lên.

“Nói với y tá tiếp tục chờ,” Tôi rít lên bằng giọng khản cấp với lính canh ở Tháp Ngân hàng. “Tôi sẽ ra dấu khi...”

Tôi không bao giờ có cơ hội kết thúc câu nói của mình. Một vụ nổ lớn hất tôi nằm bẹp xuống mái nhà. Khi tôi mở mắt ra và nhìn xuống, toàn bộ con phố đều bị bao phủ bởi khói và bụi. Bom bụi? Qua tấm màn khói bụi, mọi người chạy tán loạn về phía khu trú ẩn và phá vỡ con đường sơ tán mà binh lính Cộng hòa tạo ra, hoàn toàn lờ đi những tiếng la hét ra lệnh của họ. Những tay súng Thuộc địa đeo kính che mặt vào. Chúng chắc chắn có thể nhìn thấy rõ ràng qua màn khói. Chúng bắn xuống đám đông, nhắm vào họ ở mọi hướng. Tôi sợ hãi nhìn về phía tòa tháp. Eden đâu rồi? Tôi nhanh chóng tìm mục tiêu tiếp theo của mình, hạ gục hắn giống như gã đầu tiên. Một tay súng nữa bị hạ gục. Tôi chọn mục tiêu thứ ba, thốt lên một lời nguyện rửa khi nhận ra khẩu súng của mình đã hết đạn.

Tôi định rời khỏi mái nhà thì thấy thứ gì đó lóe sáng trên mái tòa nhà bên cạnh. Tôi dừng bước.

Không xa từ chỗ tôi tới một tòa nhà cao hơn, Chỉ huy Jameson đang khom mình trên mái nhà. Một cơn rùng mình chạy dọc từ đầu tới chân khi tôi nhìn thấy bà ta có súng trong tay. Không. *Không*.

Bà ta đang nhắm vào binh lính Cộng hòa, bắn phát một. Sau đó, trái tim tôi ngừng đập khi bà ta thấy được một thứ gợi lên sự thích thú của bà ta. Bà ta nhắm vào một mục tiêu mới trong đám đông. Đôi mắt của tôi nhìn theo đường súng của bà ta. Và đó là lúc mà tôi nhìn thấy một cậu bé với mái tóc màu bạch kim đi xuyên qua dòng người tiến về phía Tháp Ngân hàng.

Bà ta đang nhắm vào Day.

DAY

Tess được sơ tán đầu tiên, tôi nhìn thấy em đi khắp khiêng, dựa vào tay một y tá trong khi họ thoát ra khỏi Tháp Ngân hàng. Tôi đón lấy em từ tay y tá ngay khi họ xuống tới tầng trệt, rồi đưa em đi theo dòng người tị nạn. Em dường như đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, không hề nhận ra sự hiện diện của tôi, đầu em gục sang một bên. Nửa đường tới chỗ trú ẩn, tôi đi chậm lại. Chết tiệt, tôi kiệt sức vì những cơn đau.

Pascao đỡ Tess từ tay tôi. Cậu để em dựa vào ngực mình. Trên các mái nhà, những tia sáng lóe lên, dấu hiệu của những tay súng. “Quay lại lối vào Tháp Ngân hàng,” Cậu hét lên với tôi trước khi quay lại. “Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy!” Và sau đó cậu rời đi trước khi tôi kịp tranh cãi gì.

Tôi dõi theo họ một lúc, không đành lòng quay đi cho tới khi chắc chắn rằng Tess đã an toàn ở phía bên kia quảng trường. Khi họ tới chỗ trú ẩn, tôi quay lại tập trung vào tòa tháp. Giờ Eden chắc đã xuống được dưới này. Tôi nghển cổ, nhìn xuyên qua đám đông tìm kiếm một mái tóc xoăn bạch kim. June đã quay lại chưa? Tôi cũng không nhìn thấy cô trong đám đông sợ hãi và sự biến mất của cô khiến tôi có cảm giác bất an.

Rồi, một vụ nổ. Tôi bị ném xuống mặt đất.

Bụi. Bom bụi, tôi cố gắng suy nghĩ trong khi đầu đau như búa bổ. Đầu tiên, tôi không thể nhìn thấy gì qua đám khói bụi, sự hỗn loạn có mặt ở mọi nơi, những tia sáng lóe lên, và thi thoảng có tiếng súng ghen ghen; xuyên qua làn bụi trắng, tôi nhìn thấy một đám người chạy về khu an toàn của quân Cộng hòa, chân họ di chuyển như thể trong một thước phim quay chậm, miệng họ mở rộng với những tiếng hét câm lặng. Tôi lắc mạnh đầu. Chân tay tôi như thể bị kéo xuống vũng bùn, và sau giây

rung lên, cơn đau đe dọa sẽ kéo tôi ngất xỉu. Tôi chớp mắt lần nữa, cố gắng giữ cho tinh thần mình tỉnh táo. Tuyệt vọng, tôi lớn tiếng gọi Eden, nhưng tôi còn không thể nghe thấy giọng chính mình. Nếu tôi còn không nghe được thì làm sao thằng bé có thể?

Sau một chốc, dòng người bắt đầu vẫn đi.

Và sau đó tôi nhìn thấy thằng bé. Là Eden. Nó ngất lịm đi trên tay một y tá Cộng hòa đang trong trạng thái hoảng sợ, có vẻ như cô đang loạng choạng lần tìm trong đám bụi mù và bị nhầm hướng, thẳng về phía lính Thuộc địa ở phía bên trái của quảng trường, ngược với hướng dẫn tới khu trú ẩn. Tôi không dừng lại để nghĩ hay hét gọi thằng bé, tôi cũng không chần chừ hay đợi chờ loạt đạn kết thúc. Tôi chạy thẳng về phía em trai mình.

JUNE

Chỉ huy Jameson định bắn cậu, hướng mà bà ta nhắm tới không thể nhầm lẫn được.

Day đang chạy xuyên qua làn bụi bao phủ con phố. *Day, cậu đang làm gì vậy?* Cậu loạng choạng xông tới và thậm chí từ trên mái nhà tôi cũng biết cậu đang cố hết sức để bắt cơ thể mình di chuyển, từng xăng ti mét trên cơ thể cậu đang kêu gào vì kiệt sức. Cậu đang cố gắng quá sức. Tôi liếc về hướng cậu đến, tìm xem mục tiêu của cậu là gì.

Eden. Dĩ nhiên rồi. Y tá bé Eden vấp ngã giữa một biển cuộn cuộn khói, và khi đứng dậy, sự sợ hãi khiến cô bắt đầu bỏ chạy. Nỗi kinh hoàng dâng lên trong tôi. Bị bỏ lại đằng sau là Eden, từ từ rơi vào trạng thái hoảng loạn và hoàn toàn không có khả năng tự vệ trên con phố lớn, không nhìn thấy gì, bị tách khỏi đoàn người và ho liên tục vì khói bụi.

Tôi lao người đi. Với hướng chạy ngược lại đám đông hiện giờ, Day sẽ sớm vào khu vực mà cậu là một mục tiêu dễ bị hạ gục.

Tay tôi trượt xuống hông, nhưng rồi lại nhận ra súng của mình đã hết đạn. Tôi quay lại chỗ mục tiêu cuối cùng của mình, nơi tôi đã không rút hân súng của hân xuống mái nhà. Khi tôi liếc nhìn Chỉ huy Jameson lần nữa, bà ta đang nhắm bắn. *Không. Không!* Bà ta nổ súng.

Viên đạn trượt khỏi Day khoảng một mét. Cậu bị vấp trong khi chạy, vung một tay che đầu theo bản năng, nhưng rồi lại nhanh chóng đứng dậy và tiếp tục tiến về phía trước. Tim tôi đập dữ dội trong lồng ngực. *Nhanh lên.* Tôi nhảy từ mái nhà bên này qua bên kia. Ở phía dưới, tôi thấy Day đang tới gần Eden. Rồi cậu ở đó, cậu đã tới chỗ em trai mình, cậu che chắn cho Eden và

vung tay ôm trọn lấy em trai. Bụi mù xung quanh khiến tôi khó mà nhìn ra họ, như thể họ đều là những bóng ma bị mất hết màu sắc. Hơi thở tôi nồng hơn khi tôi tiến gần tới tên lính đã bị hạ gục. Tôi hy vọng đám bụi sẽ khiến Chỉ huy Jameson mất tầm ngắm.

Tôi tới được chỗ tay lính nằm. Lấy súng của hắn. Chỉ còn một viên đạn.

Bên dưới, Day đỡ Eden dậy, đưa tay ôm lấy sau đầu em trai, và bắt đầu loạng choạng quay về nơi trú ẩn với tốc độ nhanh nhất mà cơ thể bị thương của cậu cho phép. Chỉ huy Jameson nhắm bắn lần nữa, tôi hét lên trong đầu và ép mình chạy nhanh hơn. Tất cả adrenaline trong cơ thể, toàn bộ sự tập trung và chú ý của tôi giờ dồn lại như một mũi tên hướng về phía bà ta. Bà ta bắn. Lần này viên đạn sượt qua em trai Day, nhưng tia lửa chỉ cách Day chưa tới ba mươi xăng ti mét. Cậu còn không thèm nhìn lên. Cậu chỉ ôm Eden chặt hơn, sau đó tiếp tục loạng choạng bước về phía trước.

Cuối cùng tôi cũng tới gần mái nhà chỗ bà ta nấp. Tôi nhảy xuống và đáp lên nền bê tông bằng phẳng. Từ đây, tôi có thể nhìn thấy cả mái nhà tôi đang đứng và con phố bên dưới. Hơn ba mươi mét trước mặt tôi, được che chắn một phần bởi những ống khói và máng nước, Chỉ huy Jameson đang nép người quay lưng về phía tôi, dồn sự tập trung vào những con phố bên dưới.

Bà ta nổ súng lần nữa. Bên dưới, tôi nghe thấy tiếng kêu đau đớn tới từ một người mà tôi biết rất rõ. Toàn bộ hơi thở rời khỏi tôi. Tôi vội vàng nhìn xuống con phố và thấy Day đang quỳ gối, thả Eden xuống trong khoảnh khắc. Mọi tiếng động xung quanh tôi mờ dần đi.

Cậu đã bị bắn.

Cậu run rẩy nhưng vẫn đứng dậy. Nâng Eden trên tay. Loạng choạng bước đi. Chỉ huy Jameson nổ súng một lần nữa. Viên đạn tìm được mục tiêu của nó. Tôi nâng súng lên, chĩa thẳng về phía bà ta. Tôi đã tới đủ gần, đủ gần để thấy từng gợn sóng trên lưng áo chống đạn của bà ta. Tay tôi run lên. Tôi đang có một lợi thế

hoàn hảo, một đường bắn thẳng tới đầu Chỉ huy Jameson. Bà ta chuẩn bị nổ súng lần nữa.

Tôi ngắm bắn.

Như thế cả thế giới bỗng chậm đi thành một nghìn khung hình trên giây, Chỉ huy Jameson xoay người. Bà ta cảm nhận được sự hiện diện của tôi. Đôi mắt bà ta nheo lại, sau đó xoay súng về phía tôi, không còn tập trung vào Day nữa. Những suy nghĩ chạy qua đầu tôi với tốc độ ánh sáng. Tôi bóp cò, bắn thẳng viên đạn cuối cùng vào đầu bà ta.

Và tôi đã bắn trượt.

Tôi không bao giờ bắn trượt.

Không có thời gian để nấn ná, chỉ huy Jameson đã chĩa súng về phía tôi, và khi viên đạn sượt qua mặt bà ta, tôi thấy bà ta mỉm cười và nổ súng. Tôi tung người xuống mặt sàn, rồi lăn. Thứ gì đó lóe sáng cách tay tôi chưa tới ba xăng ti mét. Tôi lao tới một ống khói gần đó, và nép chặt người vào tường hết sức có thể. Đâu đó đằng sau, tôi nghe thấy tiếng bớt nặng nề. *Hít thở. Hít thở.* Lần chạm trán cuối cùng giữa chúng tôi vụt xuất hiện trong tâm trí. Sao tôi có thể đối mặt với mọi thứ trên thế giới trừ Chỉ huy Jameson?

“Lại đây chơi nào, Iparis bé nhỏ,” Bà ta nói lớn. Khi tôi im lặng, bà ta cười phá lên. “Coi nào, tới đây mà xem chàng trai đẹp đẽ của người chảy máu tới chết dưới phố kia.”

Bà ta biết chính xác cách cắt thẳng vào tim tôi. Nhưng tôi nghiêng chặt răng, ép mình không được nghĩ tới hình ảnh Day đang chảy máu và chết dần ở dưới kia. Tôi không có thời gian để nghĩ những thứ nhảm nhí ấy. Thứ tôi cần là tước vũ khí của bà ta, nghĩ đoạn, tôi nhìn xuống khẩu súng vô dụng của mình. Tới lúc để chơi trò giả vờ rồi.

Giờ thì bà ta lại im lặng. Tất cả những gì tôi có thể nghe là tiếng đôi bớt nhẹ nhàng gõ xuống nền đất, kẻ giết hại anh trai đang từ từ tiến lại gần tôi. Tay tôi nắm chặt khẩu súng.

Bà ta đã tới đủ gần. Tôi nhắm mắt lại trong một khắc, lầm lũi cầu nguyện, và sau đó nhẩy ra khỏi chỗ trú ẩn. Chĩa

khẩu súng của mình vào Chỉ huy Jameson như thể tôi chuẩn bị bắn. Bà ta làm đúng như tôi hy vọng, nao núng nghiêng sang bên nhưng lần này tôi đã sẵn sàng, tôi lao thẳng vào bà ta. Tung mình lên đá một cú vào mặt bà ta mạnh hết sức. Đế giày của tôi tạo ra một âm thanh va chạm sừng tai. Đầu bà ta bật ngửa ra sau. Bà ta không thể giữ chặt khẩu súng, và tôi tóm được cơ hội để đá tung nó ra khỏi tay bà ta. Bà ta đổ gục xuống đất với một tiếng bịch, khẩu súng của bà ta bay sang một bên, rồi rơi khỏi mái nhà, xuống con phố đầy khói bên dưới.

Tôi không dám dừng lại. Trong khi bà ta vẫn nằm đấy, tôi cho bà ta thêm một cú chỏ vào mặt với ý định khiến bà ta bất tỉnh. Cú đầu tiên trúng đích, nhưng cú thứ hai thì không. Chỉ huy Jameson đỡ lấy khuỷu tay tôi, tay còn lại tóm lấy cổ tay tôi như một cái cùm và siết chặt. Tôi lộn nhào. Cơn đau nhói lên ở tay khi nó bị kéo cong trong cú ghì của bà ta. Trước khi bà ta kịp làm gãy nó, tôi xoay người giẫm đế boot sắc nhọn lên tay bà ta. Bà ta nhăn mặt nhưng không thả ra. Tôi đập thêm cú nữa, mạnh hơn.

Cú kẹp của bà ta lỏng ra một chút, giúp tôi có thể xoay xở thoát thân.

Bà ta bật dậy ngay khi tôi tạo được một chút khoảng cách và quay lại để mặt đối mặt. Chúng tôi di chuyển thành vòng tròn, cả hai đều thở nặng nề, cánh tay tôi kêu gào vì đau, mặt bà ta sây sát với một dòng máu chảy xuống từ thái dương. Tôi đã biết mình không thể thắng bà ta trong một trận đấu tay đôi một mất một còn. Bà ta cao và mạnh hơn, được trang bị bởi nhiều năm luyện tập mà tài năng của tôi không thể so bì. Hy vọng duy nhất của tôi là một lần nữa tóm được bà ta bằng một cú bất ngờ, tìm cách cho bà ta nếm mùi gậy ông đập lưng ông. Khi tôi tiếp tục di chuyển vòng quanh, chờ đợi và quan sát, thế giới xung quanh chúng tôi nhòe dần đi. Tôi bám vào sự tức giận của mình, để nó thay thế cho sự sợ hãi và tiếp thêm cho tôi sức mạnh.

Bây giờ, chỉ có ta và người. Đây là việc phải thế, khoảnh khắc này ta đã chờ đợi từ khi mọi chuyện mới bắt đầu. Chúng ta sẽ đối đầu với đôi tay trần cho tới khi gục ngã.

Chỉ huy Jameson tấn công trước. Tốc độ của bà ta làm tôi kinh hoàng. Một giây trước bà ta ở trước tôi, một giây sau đã ở bên cạnh, tung nắm đấm vào mặt tôi. Tôi không kịp né. Tôi chỉ có thể giật vai về sau vào giây cuối và nắm đấm của bà ta sượt qua tôi. Mắt tôi nổ đầy sao. Tôi loạng choạng lùi lại. Cố gắng tránh đòn tiếp theo, gần như là thế. Tôi lặn xa khỏi bà ta, cố gắng lấy lại tầm nhìn, và đứng dậy. Khi bà ta chuẩn bị tấn công lần nữa, tôi nhảy lên đá vào mặt bà ta. Cú đá trúng, nhưng bà ta quá nhanh nên không bị trúng thẳng mặt. Tôi lại bỏ chạy. Lần này tôi từ từ lùi lại tới rìa tường, đôi mắt kinh hoàng rời khỏi bà ta. *Tốt, tôi tự nhủ. Trông càng hoảng sợ càng tốt.* Cuối cùng, gót giày của tôi cũng chạm vào gờ tường. Tôi nhìn xuống, sau đó lại nhìn lên Chỉ huy Jameson. Mặc dù hơi loạng choạng, bà ta trông không chút sợ hãi. Không khó để tôi vỡ sợ hãi với đôi mắt to của mình.

Bà ta tiến thẳng tới chỗ tôi như một kẻ săn mồi. Bà ta không nói một lời, nhưng bà ta cũng chẳng cần nói, mọi thứ bà ta muốn nói với tôi đã được nói trước đây rồi. Nó chạy trong đầu tôi như một liều thuốc độc. *Iparis nhỏ bé, cô khiến tôi nhớ tới chính mình vào cái tuổi ấy. Thật đáng yêu. Một ngày nào đó, cô sẽ học được rằng cuộc sống không phải luôn luôn như cô muốn. Rằng không phải lúc nào cô cũng có được thứ cô muốn. Và rằng có những thế lực nằm ngoài khả năng kiểm soát của cô nhưng nó sẽ định hình con người cô. Quá tệ khi phải kết thúc như thế này. Sẽ vui hơn khi được nhìn thấy cô trưởng thành và trở thành người như thế nào.*

Đôi mắt bà ta thôi miên tôi. Vào khoảnh khắc này, tôi không thể tưởng tượng ra cảnh tượng nào kinh khủng hơn.

Bà ta lao về phía trước.

Tôi chỉ có một cơ hội. Tôi cúi người, tóm lấy tay bà ta ném qua đầu mình. Quán tính khiến bà ta bay qua bên kia gờ tường của mái nhà.

Nhưng tay bà ta đã kẹp chặt tay tôi xuống. Tôi bị giật mạnh qua quá nửa mép tường, vai trái của tôi bị kéo tới trật khớp. Tôi hét lên. Giày tôi bám chặt xuống gờ tường, giữ cho cơ thể không

bị rơi xuống. Chỉ huy Jameson áp sát vào mặt bên tòa nhà, cố gắng tìm chỗ để chân. Móng tay bà ta bấu chặt vào thịt tôi tới mức tôi có thể thấy da mình rách toạc. Nước mắt tôi ứa ra. Bên dưới, lính Cộng hòa vẫn vừa hướng dẫn những người sơ tán vừa bắn trả kẻ thù trên các mái nhà và hét lên những mệnh lệnh vào micro của mình.

Tôi hét lên với họ bằng tất cả sức lực của mình. “Bắn bà ta!” Tôi hét. “*Bắn bà ta!*”

Hai lính Cộng hòa ngẩng đầu về phía tôi. Họ nhận ra tôi. Ngay khi họ nâng súng lên chĩa về phía tôi, Chỉ huy Jameson nhìn vào mắt tôi và nghiêng răng. “Ta biết là cô không thể tự làm được.”

Rồi những người lính nổ súng, cơ thể Chỉ huy Jameson run lên, tay lỏng đi, và bà ta rơi xuống phố như một con chim gãy cánh. Tôi quay đi để không phải nhìn thấy cảnh đó, nhưng tôi vẫn nghe thấy âm thanh va chạm ghê rợn của cơ thể bà ta với vỉa hè bên dưới. Bà ta đã chết. Chỉ như thế thôi. Tôi bị bỏ lại với những lời của bà ta và của chính mình.

Bắn bà ta. Bắn bà ta.

Những lời của anh Metias vụt hiện lên trong đầu tôi. *Chẳng mấy ai giết người vì lý do chính đáng.*

Tôi nhanh chóng quệt nước mắt trên mặt mình. Tôi đã làm gì? Máu của bà ta làm bẩn tay tôi, tôi chùi bàn tay không bị đau của mình vào quần áo, nhưng tôi không thể lau nó đi. Tôi không biết mình có thể làm được điều đó không. “Đây là lý do chính đáng,” Tôi thì thầm lặp lại.

Có thể bà ta đã hủy diệt chính mình và tôi chỉ giúp một tay. Nhưng ngay cả suy nghĩ đó cũng rơi vào hư không.

Cơn đau ở bên vai bị lệch khiến đầu tôi choáng váng. Tôi nâng tay phải của mình lên, nắm chặt lấy cánh tay trái bị thương, cắn chặt răng và đẩy mạnh. Tôi lại hét lên. Ngay lập tức xương khớp chống lại tôi, nhưng sau đó tôi cảm thấy vai mình đã trở lại đúng vị trí. Nước mắt rơi trên mặt tôi. Tay tôi run rẩy

không thể điều khiển nổi, và đôi tai ù đi, khiến mọi âm thanh bị chặn lại chỉ trừ tiếng đập của trái tim.

Nó kéo dài bao lâu? Hàng giờ? Vài giây?

Nhịp đập của logic lóe sáng trong đầu tôi, cắt ngang cơn đau. Như mọi khi, nó đang cứu tôi. *Day cần sự giúp đỡ*, nó thì thầm. *Đến với cậu ấy đi.*

Tôi tìm kiếm Day. Cậu đã đến bên kia của con phố, khu vực an toàn hơn của khu trú ẩn, nơi lính Cộng hòa đặt hàng rào bảo vệ... nhưng thậm chí khi bắt đầu chạy tới gờ tường, tôi đã để ý rằng ai đó đang kéo Eden trong tình trạng bất tỉnh đi khỏi Day và đưa thằng bé tới nơi an toàn. Một vài người nán lại bên Day khi cậu nằm trên nền đất, khiến tôi có lúc gần như không thể nhìn thấy cậu. Tôi bò xuống khỏi tòa nhà nhanh nhất có thể, cho tới khi tôi tìm thấy một lối thoát khẩn cấp và chạy nhanh xuống những bậc thang bằng thép. Nỗi sợ hãi và adrenaline trong máu làm những chấn thương của tôi tê dại.

Làm ơn, tôi cầu xin trong tâm lặng. Làm ơn hãy giúp cậu ấy an toàn.

Khi tôi tới chỗ cậu, một đám đông đã được hình thành. Tôi nghe thấy ai đó trong số họ hét lên, “Tránh ra! Lùi lại, nhường đường nào! Nói với họ nhanh lên!” Thú đang ú trong họng làm tôi phải ho lên, khiến tôi thở hổn hển. Đôi mắt của tôi gõ trên nền đất, cùng nhịp với trái tim. Tôi đẩy mọi người ra và quỳ xuống bên cạnh Day. Người vừa hét là Pascao. Cậu ném cho tôi một cái nhìn hoảng loạn.

“Ở lại với cậu ấy,” Cậu nói. “Tôi sẽ đi tìm y sĩ.” Tôi gật đầu và cậu nhanh chóng biến mất.

Tôi không thể để ý đám đông đang bao tròn xung quanh chúng tôi. Tất cả những gì tôi có thể làm là cúi xuống nhìn Day. Cậu run rẩy từ đầu tới chân, đôi mắt mở to vì sốc, tóc dính bết lấy mặt. Khi tôi nhìn gần hơn vào cơ thể cậu, tôi để ý thấy có hai vết thương đang trào ra máu đen bên ngoài áo sơ mi, một vết ở trên ngực và vết kia ở bên hông. Một tiếng khóc kinh hoàng

phát ra từ ai đó. Cũng có thể là từ chính tôi. Như thể trong một giấc mơ, tôi cúi xuống và chạm lên mặt cậu.

“Day, mình đây. June đây. Mình đang ở đây rồi.”

Cậu nhìn tôi. “June?” Cậu nói giữa hơi thở khó nhọc. Cậu gắng sức đưa một tay lên chạm vào mặt tôi, nhưng không thể vì quá run. Tôi vội tới ôm lấy gương mặt cậu bằng cả hai bàn tay mình. Hai mắt cậu nhắm lại. “Mình... mình nghĩ là... mình đã bị bắt...” Hai người trong đám đông ấn tay họ lên vết thương của cậu, đủ mạnh để cậu phải thốt ra một tiếng rên. Cậu gắng nhìn họ, nhưng không có sức để ngẩng lên.

“Nhân viên y tế đang trên đường tới,” Tôi khẳng định với cậu, cúi gần xuống đủ để đặt môi lên má cậu. “Cố lên. Nhé? *Ở lại với mình*. Nhìn mình này. Cậu sẽ ổn thôi.”

“Mình không... nghĩ thế,” Day lắp bắp. Cậu chớp mắt thật nhanh khiến nước mắt tràn trên má. Chúng làm ướt những đầu ngón tay tôi. “Eden... thằng bé ổn chứ...?”

“Nó ổn,” Tôi thì thầm. “Em trai cậu đã an toàn rồi và cậu sẽ sớm được gặp nó thôi.”

Day định đáp lại nhưng không thể. Da cậu xám xịt lại. *Làm ơn, đừng*. Tôi không cho mình nghĩ tới trường hợp xấu nhất, nhưng nó cứ bám lấy tôi như một bóng ma. Tôi cảm nhận được sức nặng của cái chết đè trên vai mình, chiếu đôi mắt vô hồn của nó xuống linh hồn của Day và kiên nhẫn chờ đợi để nuốt chửng ánh sáng cuối cùng của cậu.

“Mình không muốn... ra đi...” Day cuối cùng cũng cất lời. “Mình không muốn... rời bỏ cậu... Eden...”

Tôi khiến cậu im lặng bằng cách chạm môi vào đôi môi run rẩy của cậu. “Sẽ không có gì xấu xảy ra với Eden,” Tôi nhẹ nhàng đáp, cố gắng níu kéo cậu lại với mình một cách tuyệt vọng. “Tập trung nào Day. Cậu sẽ được đưa tới bệnh viện. Họ sẽ quay lại để mang cậu đi, sẽ không lâu nữa đâu.”

Sẽ không lâu nữa đâu.

Day mỉm cười với tôi, một nụ cười buồn tới mức khiến tôi bưng mắt, và nước mắt bắt đầu ứa ra. Đôi mắt màu xanh ấy. Tôi

đang đứng trước chàng trai đã băng bó vết thương cho tôi trên những con phố ở Lake, người đã cố gắng bảo vệ gia đình tới hơi thở cuối cùng, người đã bất chấp tất cả để ở bên cạnh tôi, là chàng trai của ánh sáng, nụ cười và cuộc sống, của nỗi buồn, giận dữ và đam mê, chàng trai mà định mệnh trói buộc với tôi, mãi mãi và luôn như vậy.

“Mình yêu cậu,” Cậu thì thầm. “Cậu có thể ở lại một lúc không?” Cậu còn nói thêm gì đó nhưng giọng cậu nhỏ dần đi tới mức tôi không thể nghe được. *Không. Không. Cậu không thể.* Hơi thở của cậu trở nên nặng nhọc hơn. Tôi biết cậu đang gắng gượng để tỉnh táo, và với từng giây trôi qua, đôi mắt cậu càng lúc càng gặp khó khăn để tập trung vào tôi. Trong một khoảnh khắc, Day cố gắng nhìn một thứ gì đó sau lưng tôi, nhưng khi tôi nhìn ra đằng sau, chẳng có gì ở đó cả ngoại trừ một bầu trời rộng lớn. Tôi hôn cậu một lần nữa và dựa đầu tôi vào đầu cậu.

“Mình yêu cậu,” Tôi thì thầm không ngừng. “Đừng đi.” Tôi nhắm mắt lại. Nước mắt tôi rơi đầy trên má cậu.

Khi tôi cúi xuống bên cậu và cảm nhận được sự sống đang dần dần rút khỏi cậu như thủy triều rút khỏi bờ cát, nỗi buồn và sự giận dữ nuốt chửng tôi. Tôi chưa bao giờ là một người mộ đạo. Nhưng ngay bây giờ, khi tôi nhìn thấy những nhân viên y tế ở đằng xa nhanh chóng tiến tới chỗ mình, tôi đã gửi một lời cầu nguyện tuyệt vọng tới những sức mạnh lớn lao hơn. Cụ thể là tới đâu thì tôi không biết. Nhưng tôi hy vọng rằng Ai đó, Ai cũng được, sẽ nghe thấy tôi. Rằng Người sẽ nâng chúng tôi lên trong tay Người và rửa lòng thương chúng tôi. Tôi gửi lời cầu nguyện tới bầu trời cùng với tất cả sức lực còn lại của mình.

Hãy cứu lấy cậu ấy.

Làm ơn đừng đưa cậu ấy đi khỏi thế giới này. Làm ơn đừng để cậu ấy chết trên tay tôi, đừng làm thế sau tất cả những điều chúng tôi đã cùng nhau trải qua, đừng làm thế sau khi Ông đã lấy đi những người khác. Làm ơn, tôi xin Ông, để cho cậu ấy sống. Tôi sẵn sàng hy sinh tất cả để cậu ấy sống, tôi sẵn sàng làm mọi thứ Ông muốn. Có thể Ông sẽ cười vào lời hứa ngây ngô của tôi, nhưng tôi hoàn toàn thành thật, và tôi không quan tâm dù nó có vô lý hay

không thể thực hiện được. Hãy để cậu ấy sống. Làm ơn. Tôi không thể chịu đựng việc như thế này lần thứ hai.

Tôi tuyệt vọng nhìn quanh, tầm nhìn của tôi mờ đi bởi nước mắt, mọi thứ bị vấy bẩn bởi máu và khói, ánh sáng và bụi, tất cả những gì tôi có thể nghe được là tiếng hét, tiếng súng và sự thù hận, tôi đã quá mệt mỏi vì trận chiến này, mất kiên nhẫn, giận dữ. Bất lực.

Hãy nói với tôi rằng vẫn còn những điều tốt đẹp trên đời. Nói với tôi rằng vẫn còn có hy vọng cho tất cả chúng tôi.

Xuyên qua màn nước, tôi có thể cảm thấy những đôi tay kéo tôi ra khỏi Day. Tôi ngoan cố giãy giụa. Cơ đau nhói lên ở bên vai bị đau của tôi. Nhân viên y tế cúi xuống bên cậu. Đôi mắt cậu đang khép và tôi không thể nghe thấy hơi thở của cậu. Hình ảnh cơ thể bất động của anh Metias quay về trong tôi. Khi những nhân viên y tế cố gắng kéo tôi ra khỏi Day, tôi giãy mạnh người khỏi họ và hét lên. Hét lên vì những điều tồi tệ đã xảy ra. Hét lên vì những thứ đã vỡ vụn trong cuộc đời chúng tôi.

DAY

Tôi nghĩ rằng June đang cúi xuống bên tôi, nhưng tôi gặp khó khăn trong việc nhìn rõ mặt cô. Khi tôi cố gắng quá mức, đường giới hạn tầm nhìn của tôi trở thành một màu trắng chói lóa. Cơn đau, lúc đầu hết sức khổ sở, nhưng giờ chẳng là gì. Ký ức hiện ra rồi lại mờ đi, ký ức về những ngày đầu tiên đáng sợ và cô độc trên những con phố, với một bên đầu gối rỉ máu và cái bụng rỗng không; ký ức về Tess hồi nhỏ, rồi ký ức về anh John khi anh phát hiện ra tôi vẫn còn sống; ký ức về căn nhà của mẹ, về nụ cười của cha, về Eden bé con thời còn ẵm ngửa. Tôi nhớ tới lần đầu tiên tôi gặp June trên phố. Thái độ ngang ngạnh, đôi mắt kiên định của cô. Rồi dần dần, tôi chẳng còn nhớ được gì nữa.

Tôi luôn biết, ở một mức độ nào đó, tôi sẽ không sống thọ. Đơn giản vì số tôi không được như thế.

Thứ gì đó tỏa sáng lơ lửng ở đằng sau vai June thu hút sự chú ý của tôi. Tôi nghiêng đầu nhiều nhất có thể để nhìn nó. Ban đầu, nó giống như một quả cầu ánh sáng lấp lánh. Nhưng khi tôi cố gắng nhìn kỹ, tôi nhận ra đó là mẹ mình.

Mẹ, tôi thì thầm. Tôi đứng dậy và bước về phía bà. Đôi chân tôi thật nhẹ nhõm.

Mẹ mỉm cười với tôi. Trông bà trẻ và hoàn toàn khỏe mạnh, đôi tay bà không còn bị phủ đầy băng gạc nữa, mái tóc bà như màu của lúa mì và tuyết. Khi tôi cố chạm tới bà, bà nhẹ nhàng nâng gương mặt tôi lên bằng đôi tay mềm mại không thương tích của mình. Trái tim tôi như ngừng đập; nó đông đầy sự ấm áp và ánh sáng khiến tôi muốn ở lại đây mãi mãi, mãi mãi sống trong khoảnh khắc này. Tôi loạng choạng. Mẹ đỡ lấy tôi trước

khi tôi ngã xuống, và chúng tôi cùng nhau ngồi xuống nền đất. “Thằng nhóc lạc lối của mẹ,” Bà thì thầm.

Giọng tôi phát ra như một tiếng thì thầm vỡ vụn. “Con xin lỗi. Con thật sự xin lỗi.”

“Suyt, con trai ta.” Tôi cúi đầu khi bà ngồi xuống bên tôi. Bà hôn lên trán tôi, và tôi lại là một đứa trẻ, yếu đuối, tràn đầy hy vọng và tình yêu. Xuyên qua đường viền cánh tay sáng vàng, mờ ảo của bà, tôi có thể nhìn xuống cơ thể nhợt nhạt và gãy vụn của mình đang nằm trên nền đất. Một cô gái đang khom người bên tôi, đôi tay cô nâng gương mặt tôi lên, mái tóc đen dài phủ trên vai cô. Cô đang khóc.

“Có phải John và bố...?” Tôi bắt đầu nói.

Mẹ chỉ mỉm cười. Đôi mắt bà xanh đến không thể tin nổi, như thể tôi có thể nhìn thấy cả thế giới trong đó, bầu trời, những đám mây và tất cả mọi thứ hơn thế.

“Đừng lo,” Bà đáp. “Họ ổn và vẫn yêu con vô cùng.”

Tôi cảm thấy có một mong muốn cùng cực là đi theo mẹ đến bất kỳ nơi đâu. “Con nhớ mọi người,” Cuối cùng tôi cũng nói với bà. “Mỗi ngày đều rất đau đớn, vì sự biến mất của một ai đó đã từng ở đây.”

Mẹ luôn bàn tay dịu dàng của mình vào mái tóc tôi, bà vẫn hay làm vậy khi tôi còn nhỏ. “Con yêu, không cần phải nhớ nhưng chúng ta. Chúng ta chưa bao giờ đi đâu cả.” Mẹ ngẩng lên rồi hất đầu về phía con phố, xuyên qua đám đông vây quanh cơ thể tôi. Lúc này đã có một tốp nhân viên y tế tới nâng tôi lên cáng. “Trở về với Eden đi. Em đang chờ con đấy.”

“Con biết,” Tôi thì thầm. Tôi vươn cổ ra để xem mình có thể tìm thấy một dấu hiệu nào của em trai trong đám đông không, nhưng tôi không thấy thằng bé ở đây.

Mẹ bay lên; đôi tay của bà rời khỏi mặt tôi, và tôi phát hiện ra mình đang cố gắng để thở. *Không. Làm ơn đừng bỏ con.* Tôi vươn tay ra để giữ lấy bà, nhưng một màn chắn vô hình đã ngăn tôi lại. Ánh sáng rực rỡ hơn. “Mẹ đi đâu thế? Con có thể đi cùng mẹ không?”

Mẹ mỉm cười, và lắc đầu. “Con vẫn thuộc về phía bên kia tấm kính. Một ngày nào đấy, khi con sẵn sàng để bước sang bên này, mẹ sẽ lại đến gặp con. Sống tốt nhé, Daniel. Hãy khiến cho khoảnh khắc cuối cùng đó thật ý nghĩa.”

JUNE

Trong ba tuần đầu Day nằm viện, tôi không hề rời đi một bước. Cùng những con người đến rồi đi, Tess, dĩ nhiên, ngồi ở phòng chờ nhiều như tôi, chờ đợi Day tỉnh lại sau cơn hôn mê; Eden, thằng bé ở lại chừng nào Lucy còn cho phép; những người còn lại của quân Ải quốc, đặc biệt là Pascao; một loạt những bác sĩ và y tá mà tôi bắt đầu nhớ mặt và biết tên sau tuần đầu tiên; và Aden, người đã trở về từ chiến trường với những vết thương. Những đám đông dân chúng tiếp tục cắm trại xung quanh bệnh viện, nhưng Anden không nỡ bảo họ giải tán, ngay cả khi họ tiếp tục lấn chiếm các khu đất trong hàng tuần, thậm chí là hàng tháng. Nhiều người trong số họ có những vết đỏ quen thuộc trên mái tóc. Phần lớn đều im lặng. Đôi khi họ hát đồng thanh. Tôi dần quen với sự tồn tại của họ, thậm chí là cảm thấy thoải mái. Họ nhắc tôi nhớ rằng Day vẫn còn sống, vẫn đang chiến đấu.

Cuộc chiến giữa Cộng hòa và Thuộc địa, ít ra là cho tới giờ, đã kết thúc. Quân Nam Cực cuối cùng cũng tới cứu chúng tôi, đem theo những công nghệ và vũ khí đáng sợ của họ để buộc Châu Phi và Thuộc địa phải quay lại với thỏa thuận ngừng bắn, đưa cả Anden và Thủ tướng ra trước tòa án quốc tế, áp đặt biện pháp trừng phạt cho chúng tôi và Thuộc địa, và cuối cùng, *cuối cùng* bắt đầu tiến trình hiệp ước hòa bình lâu dài. Mặc dù khói lửa chiến tranh vẫn còn phảng phất đâu đây cùng với một chút thù hận. Tôi biết rằng cần phải có thời gian để hàn gắn vết thương. Tôi không biết rồi thỏa thuận ngừng bắn này sẽ kéo dài tới bao giờ, hay khi nào Cộng hòa và Thuộc địa sẽ tìm thấy hòa bình thật sự. Có thể chúng tôi sẽ không bao giờ làm được điều đó. Nhưng cho tới giờ, thế này là đủ tốt rồi.

Một trong những điều đầu tiên mà các bác sĩ cần làm cho Day, sau khi khâu những vết thương khủng khiếp do đạn bắn, là phẫu thuật não cho cậu. Tổn thương mà cậu mắc phải đồng nghĩa với việc cậu không thể nhận được sự chăm sóc y tế cần thiết để chuẩn bị cho cuộc đại phẫu thuật... nhưng họ vẫn làm. Dù cậu có sẵn sàng hay không thì hiện giờ không còn quan trọng; nếu họ không phẫu thuật, cậu cũng sẽ chết. Và họ vẫn làm. Việc này làm tôi thức nhiều đêm. Không ai thực sự biết cậu có thức dậy hay không, hay cậu có trở thành một con người hoàn toàn khác biệt hay không nếu được phẫu thuật.

Hai tháng trôi qua, và giờ là tháng thứ ba.

Dần dần, tất cả chúng tôi bắt đầu chờ đợi ở nhà. Đám đông ở bệnh viện bắt đầu thưa dần đi.

Năm tháng. Mùa đông trôi qua.

07:28, một buổi sáng mùa xuân vào một ngày thứ Năm của tháng Ba, tôi tới phòng chờ ở bệnh viện để kiểm tra theo lịch. Như dự đoán, lúc đó chỉ có mình tôi. Eden đang ở nhà với Lucy, ngủ lấy sức. Thằng bé vẫn đang lớn và nếu Day tỉnh dậy và nhìn thấy nó bây giờ, tôi biết cậu sẽ cần nhằn về việc em trai cậu bắt đầu gây đi, không còn cái vẻ búng ra sữa và đang sớm bước vào tuổi trưởng thành.

Ngay cả Tess cũng chưa đến. Em thường tới vào cuối buổi sáng để làm công việc của y tá thực tập, đi theo các bác sĩ, và khi tôi bắt gặp em vào giờ nghỉ, chúng tôi tụm lại khe khẽ trao đổi với nhau. Đôi khi em còn làm tôi bật cười. “Anh ấy yêu chị, thực sự yêu,” Em nói với tôi ngày hôm qua. “Anh ấy sẽ yêu chị dù điều đó có hủy diệt anh ấy. Anh ấy hợp với chị. Em thấy khá dễ thương đấy.” Em nói thế với một chút ngượng ngùng và nụ cười miễn cưỡng trên môi. Bằng một cách nào đó, em đã trở về như ngày đầu tiên mà tôi gặp em, chỉ khác là giờ già dặn hơn, cao hơn và thông minh hơn.

Tôi đẩy nhẹ em một cách trêu mến. “Hai người có một mối liên hệ mà chị không bao giờ có thể xen vào được,” Tôi đáp. “Thậm chí khi chúng ta ở tình huống tệ hại nhất.”

Em đỏ mặt vì điều đó, và tôi không thể ngăn mình mở lòng với em. Tess dễ thương là một trong những điều ngọt ngào nhất trên thế giới này. “Chị hãy đối xử tốt với anh ấy,” Cô bé thì thầm. “Hứa nhé?”

Bây giờ thì tôi đang chào hỏi y tá đứng ở cửa sổ phòng chờ, sau đó ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc của mình và nhìn ra xung quanh. Một buổi sáng trống rỗng. Tôi phát hiện ra bản thân thấy nhớ tình bạn của mình với Tess. Tôi cố gắng khiến mình phân tâm với dòng tin chạy trên màn hình.

THỦ TƯỚNG NAM CỤC IKARI, LIÊN HỢP QUỐC, THỂ HIỆN SỰ TÁN THÀNH VỚI HIỆP ƯỚC HÒA BÌNH GIỮA CỘNG HÒA VÀ THUỘC ĐỊA.

CỬ TRI PRIMO THÔNG BÁO BẮT ĐẦU MỘT HỆ THỐNG XẾP HẠNG MỚI THAY CHO KỲ SÁT HẠCH TRƯỚC KIA.

NHỮNG THÀNH PHỐ MỚI Ở VÙNG BIÊN GIỚI GIỮA CỘNG HÒA VÀ THUỘC ĐỊA SẼ ĐƯỢC ĐỔI TÊN THÀNH LIÊN HIỆP CÁC THÀNH PHỐ, BẮT ĐẦU CHO PHÉP DÂN DI CƯ TỚI TỪ CẢ HAI QUỐC GIA VÀO CUỐI NĂM SAU.

THƯỢNG NGHỊ SĨ MARIANA DUPREE CHÍNH THỨC TRỞ THÀNH ĐẦU NÃO THUƠNG VIỆN.

Những dòng tí khiến tôi thoáng nở một nụ cười. Tối hôm qua, Anden đã ghé qua căn hộ của tôi và nói riêng với tôi về việc của Mariana. Tôi đã nói với anh rằng tôi sẽ trực tiếp gửi tới cô lời chúc mừng của mình. “Cô ấy làm rất tốt việc của mình,” Tôi nói. “Tốt hơn nhiều so với em. Em mừng cho cô ấy.”

Anden cúi đầu. “Về lâu về dài thì em sẽ làm tốt hơn, anh nghĩ thế,” Anh đáp với một nụ cười dịu dàng. “Em thấu hiểu được người dân. Nhưng anh hạnh phúc vì em có thể trở về vị trí khiến

em thoải mái nhất. Quân đội chúng ta may mắn vì có em.” Sau đó anh ngáp ngừng, trong một khoảnh khắc anh nắm lấy tay tôi. Tôi nhớ sự mềm mại của lớp cao su lót bên trong lòng đôi găng, màu bạc sáng lên của chiếc khuy măng séc trên áo anh. “Anh có thể sẽ không còn gặp em nhiều được nữa. Có lẽ đó là cách tốt nhất phải không? Nhưng thỉnh thoảng nhớ ghé qua nhé. Sẽ rất vui nếu được nghe tin từ em.”

“Cũng được,” Tôi đáp rồi siết lấy tay anh đáp lại.

Suy nghĩ của tôi quay lại hiện tại. Một bác sĩ xuất hiện ở hành lang ngay gần phòng của Day. Anh ta nhìn thấy tôi, hít một hơi, và bước tới. Tôi đứng dậy, căng thẳng. Đã khá lâu từ lần cuối tôi được nghe những tiến triển thực sự về tình trạng của Day từ bác sĩ Kann. Một phần trong tôi muốn nhảy cẫng lên vì háo hức, bởi đó có thể là tin tốt; một phần khác lại bị nỗi sợ níu lấy, phòng trường hợp đó là tin xấu. Đôi mắt tôi phân tích gương mặt bác sĩ, tìm kiếm các bằng chứng. (Đôi con ngươi dãn ra, gương mặt căng thẳng, nhưng không phải là dáng vẻ của một người sắp báo tin xấu. Thậm chí còn có dấu hiệu vui vẻ trên gương mặt.) Tim tôi đập nhanh hơn. Ông ta chuẩn bị nói gì với tôi? Hoặc có thể không có một tin gì mới hết, có thể ông chỉ tới để nói với tôi những gì ông vẫn thường nói. *Tôi e là không có thay đổi gì ngày hôm nay. Nhưng ít ra thì tình trạng của cậu ấy vẫn ổn định.* Tôi đã quen với những lời đó rồi.

Bác sĩ Kann dừng lại trước mặt tôi. Chỉnh lại cặp kính và vô thức gãi bộ râu màu muối tiêu của mình. “Chào buổi sáng, cô Iparis,” Ông nói.

Bác sĩ Kann mỉm cười, nhưng ngáp ngừng (một điều lạ khác; tin tức có vẻ quan trọng). “Tin tốt đây.” Tim tôi dừng đập trong một giây. “Day đã tỉnh. Vài giờ trước.”

“Cậu ấy đã tỉnh?” Tôi thở gấp. *Cậu ấy đã tỉnh rồi.* Tin tức đột nhiên trở nên quá tải đối với tôi và tôi không chắc mình có thể chịu được hay không. Tôi quan sát khuôn mặt bác sĩ một cách thận trọng. “Có gì đó khác nữa. Phải không ạ?”

Bác sĩ Kann đặt hai tay lên vai tôi. “Tôi không muốn làm cô lo lắng, cô Iparis, không hề muốn. Day đã vượt qua ca phẫu thuật

hoàn toàn tốt đẹp, khi cậu ấy tỉnh dậy, cậu ấy nói muốn uống nước và hỏi về em trai mình. Cậu ấy có vẻ khá tỉnh táo và minh mẫn. Chúng tôi đã chụp qua nã bộ của cậu ấy.” Giọng của ông trở nên vui vẻ hơn. “Chúng tôi sẽ cần kiểm tra nhiều hơn, dĩ nhiên, nhưng ban đầu thì mọi thứ có vẻ bình thường. Hồi hải mã của cậu ấy trông vẫn khỏe mạnh, và các dấu hiệu khác có vẻ vẫn ổn. Gần như về mọi mặt, Day mà chúng ta biết đã quay trở lại.”

Nước mắt nhức nhối ở khóe mắt tôi. Day mà chúng tôi biết đã quay trở lại. Sau năm tháng chờ đợi, tin tốt tới thật đột ngột. Một phút trước cậu còn nằm bất tỉnh trên giường, níu kéo lấy cuộc sống qua từng đêm, và giờ cậu đã tỉnh lại. Chỉ vậy thôi. Tôi nở một nụ cười với bác sĩ và trước khi kịp ngăn mình lại, tôi đã ôm lấy ông. Ông bật cười, vỗ đầu tôi một cách vụng về, nhưng tôi không quan tâm. Tôi muốn nhìn thấy Day. “Cháu có thể vào thăm cậu ấy được chưa?” Tôi hỏi. Sau đó, tôi bỗng nhận ra những gì bác sĩ thực sự đã nói. “Tại sao bác lại nói là ‘gần như’?”

Nụ cười trên môi bác sĩ ngập ngừng. Ông chỉnh lại kính một lần nữa. “Chúng tôi không thể thay đổi được điều gì sau quá trình điều trị dài ngày. Cô biết đấy, khu vực hồi hải mã ảnh hưởng tới ký ức, cả ngắn hạn lẫn dài hạn. Có vẻ như ký ức dài hạn của Day, gia đình, em trai Eden, cô bạn Tess, vân vân, không bị ảnh hưởng gì. Tuy nhiên, sau vài câu hỏi, có vẻ như cậu ấy có rất ít ký ức về cả con người lẫn sự kiện của một hai năm gần đây. Chúng tôi gọi nó là chứng rối loạn ký ức. Ví dụ, cậu ấy nhớ về cái chết của gia đình mình...” Giọng bác sĩ Kann nhỏ dần đi một cách không thoải mái. “Nhưng cậu ấy có vẻ không biết gì về cái tên Chỉ huy Jameson, hay cuộc xâm lược mới đây của Thuộc địa. Cậu ấy cũng không nhớ về cô.”

Nụ cười trên môi tôi tan đi. “Cậu ấy... không nhớ gì về cháu ạ?”

“Tất nhiên, đấy là việc có thể khắc phục được theo thời gian, với sự điều trị thích hợp,” Bác sĩ Kann an ủi tôi. “Khả năng ghi nhớ ngắn hạn của cậu ấy đang hoạt động tốt. Cậu ấy nhớ được hầu hết những gì tôi nói, và hình thành các ký ức mới mà không

có vấn đề gì. Tôi chỉ muốn báo với cô trước khi cô gặp cậu ấy. Đừng hoảng hốt nếu cậu ấy không nhận ra cô. Hãy từ từ giới thiệu lại bản thân một lần nữa với cậu ấy. Thông thường, có thể trong vài năm, ký ức cũ của cậu ấy sẽ quay lại.”

Tôi gật đầu với bác sĩ như thể đang mộng du. “Vâng,” Tôi khẽ nói.

“Cô có thể vào gặp cậu ấy bây giờ nếu cô muốn.” Ông mỉm cười với tôi như thể vừa thông báo một tin tuyệt vời nhất trên đời. Và đúng là ông đã làm điều ấy.

Nhưng khi ông rời đi, tôi vẫn đứng đó một lúc. Đầu óc quay cuồng. Suy nghĩ. Lạc lối. Tôi bước từng bước chậm chạp trên hành lang tiến tới phòng bệnh của Day, lối đi bao quanh tôi như một đường hầm tối tăm và mờ mịt. Thứ duy nhất vụt qua đầu tôi là ký ức về lời cầu nguyện tuyệt vọng của mình trước cơ thể bị thương của Day, lời hứa mà tôi gửi tới thiên đường mong đổi lấy mạng sống cho cậu.

Hãy để cậu ấy sống, tôi sẵn sàng hy sinh bất cứ thứ gì để cậu ấy được sống.

Trái tim tôi chùng xuống, lạnh lẽo. Giờ thì tôi đã hiểu. Hiểu rằng có một thế lực đã đáp lại lời cầu nguyện của tôi, và cùng lúc nói cho tôi biết điều mà tôi cần phải hy sinh là gì. Tôi được cho một cơ hội để không bao giờ làm Day tổn thương thêm lần nữa.

Tôi bước vào phòng bệnh. Day hoàn toàn tỉnh táo, nằm tựa vào gối và khỏe mạnh tới mức đáng ngạc nhiên so với suốt nhiều tháng trời tôi nhìn cậu nằm bất tỉnh và nhợt nhạt. Nhưng bây giờ có một điều gì đó đã khác. Đôi mắt cậu dõi theo tôi không có một chút dấu hiệu nào của sự quen thuộc; cậu đang nhìn tôi lịch sự, với sự thận trọng nhất định của một người xa lạ, như cái cách mà cậu nhìn tôi vào lần đầu tiên gặp mặt.

Cậu không biết tôi là ai.

Trái tim tôi đau đớn, giằng xé khi tôi tới gần giường cậu hơn. Tôi biết mình phải làm gì.

“Xin chào,” Cậu nói khi tôi ngồi lên giường cậu. Đôi mắt cậu lướt qua gương mặt tôi đầy vẻ hiếu kỳ.

“Chào cậu,” Tôi nhẹ nhàng đáp lời. “Cậu có biết mình là ai không?”

Day trông có vẻ hối lỗi, biểu hiện ấy khiến lưỡi dao găm sâu hơn vào tim tôi. “Mình biết cậu sao?”

Tôi phải gắng hết sức để không khóc, để chịu đựng suy nghĩ rằng Day đã hoàn toàn quên hết những ký ức giữa hai chúng tôi, cái đêm chúng tôi ở bên nhau, những khó khăn chúng tôi đã vượt qua cùng nhau, tất cả những điều chúng tôi đã chia sẻ và mất mát. Hai chúng tôi đã hoàn toàn bị xóa bỏ khỏi ký ức của cậu, không còn lại gì. Day mà *tôi* biết không còn ở đây.

Dĩ nhiên tôi có thể nói với cậu ngay bây giờ. Tôi có thể nhắc cho cậu nhớ tôi là ai, rằng tôi là June Iparis, cô gái mà cậu đã từng cứu trên phố và đã từng yêu. Tôi có thể kể cho cậu tất cả, như bác sĩ Kann nói, và nó có thể gợi lại những ký ức cũ của cậu. *Nói với cậu ấy đi, June. Nói với cậu ấy. Mình sẽ lại hạnh phúc. Để thôi mà.*

Nhưng tôi mở miệng và chẳng có âm thanh nào được thốt ra. Tôi không thể làm thế.

Hãy tử tế với anh ấy, Tess đã nói thế với tôi. Hứa đi.

Chừng nào tôi còn tồn tại trong cuộc đời Day, tôi sẽ làm tổn thương cậu. Để thay đổi được điều đó là không thể. Tôi nghĩ về lúc cậu gục khóc trên mặt bàn, trong căn bếp của gia đình, thương tiếc cho những điều tôi đã cướp đi của cậu. Giờ đây định mệnh đã bày sẵn giải pháp cho tôi, Day đã sống sót sau thử thách của mình, và đổi lại, tôi cần phải bước ra khỏi cuộc đời cậu. Mặc dù giờ đây cậu nhìn tôi như nhìn một người xa lạ, không còn sự đau đớn và khổ sở hòa lẫn cùng với niềm say mê và tình yêu trong cái nhìn của cậu dành cho tôi. Giờ thì cậu đã tự do.

Cậu đã được giải thoát khỏi *hai chúng tôi*, để lại mình tôi như người duy nhất mang theo gánh nặng của quá khứ.

Tôi nuốt khan, mỉm cười và cúi đầu trước cậu. “Day,” Tôi ép bản thân mình nói, “thật tốt khi gặp cậu. Tôi được chính phủ

Cộng hòa cử tới thăm cậu. Thật tuyệt khi được thấy cậu đã tỉnh lại. Cả đất nước sẽ rất vui mừng trước tin này.”

Day lịch sự gật đầu đáp lại, sự căng thẳng của cậu không thể nhầm lẫn được. “Cảm ơn,” Cậu nói một cách thận trọng. “Các bác sĩ nói với tôi rằng tôi đã bất tỉnh trong suốt năm tháng. Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Cậu đã bị thương trong trận chiến giữa quân Thuộc địa và quân Cộng hòa,” Tôi đáp. Mọi thứ tôi nói nghe như từ miệng một người khác. “Cậu đã cứu em trai cậu, Eden.”

“Eden ở đây à?” Đôi mắt Day sáng lên, và một nụ cười tươi tắn nở trên môi cậu. Hình ảnh khiến tôi vừa đau đớn vừa hạnh phúc khi biết rằng cậu vẫn nhớ về em trai mình. Tôi ao ước được thấy ánh nhìn thân thuộc ấy trong đôi mắt cậu khi nhắc về *tôi*.

“Eden sẽ rất hạnh phúc khi nhìn thấy cậu. Các bác sĩ đã báo tin cho thằng bé, nên nó sẽ đến ngay thôi.” Tôi đáp lại nụ cười của cậu và lần này là một nụ cười chân thành, dù cho vừa ngọt ngào vừa cay đắng. Khi Day quan sát gương mặt tôi lần nữa, tôi nhắm mắt lại và hơi cúi đầu.

Đã tới lúc phải đi rồi.

“Day,” Tôi nói và cẩn thận lựa chọn những từ cuối cùng để nói với cậu. “Thật là một đặc ân và vinh dự khi được chiến đấu bên cạnh cậu. Cậu đã cứu được rất nhiều người trong chúng tôi, nhiều hơn những gì cậu từng biết.” Trong một khoảnh khắc nhỏ, tôi dán chặt đôi mắt mình vào cậu, nhẹ nhàng nói với cậu mọi điều mà tôi chưa từng nói thành lời. “Cảm ơn cậu,” Tôi thì thầm. “Vì tất cả.”

Day trông thật bối rối bởi cảm xúc trong giọng nói của tôi, nhưng vẫn cúi đầu đáp lại. “Thật vinh dự cho tôi,” Cậu nói. Trái tim tôi tan vỡ vì đau buồn bởi giọng nói không chút ấm áp của cậu, hơi ấm mà tôi sẽ nghe thấy nếu cậu nhớ lại tất cả. Tôi cảm thấy sự vắng bóng của thứ tình yêu nhúc nhối mà vì khao khát có được nên tôi đã tới đây, thứ tình yêu tôi rất muốn giành lấy. Giờ nó đã biến mất rồi.

Nếu cậu biết tôi là ai, tôi sẽ nói với cậu điều gì đó khác, điều mà đáng lẽ tôi nên nói với cậu thường xuyên hơn khi có cơ hội. Giờ đây tôi *đã* biết chắc về cảm xúc của mình, và cũng đã quá muộn. Vì thế tôi đã cắt ba chữ đó vào trong tim mình, vì lợi ích của cậu, rồi đứng dậy khỏi giường. Tôi chìm đắm trong đường nét tuyệt đẹp trên gương mặt cậu và ghi nhớ nó trong ký ức của mình, hy vọng tôi có thể đem chúng theo bất cứ nơi nào tôi đi. Chúng tôi chào nhau trong im lặng.

Sau đó tôi quay đi lần cuối.

Hai tuần sau, gần như toàn bộ thành phố Los Angeles xuất hiện để nhìn Day rời khỏi đất nước này mãi mãi. Vào buổi sáng tôi ngừng chăm sóc Day, chính phủ Nam Cực đã tới để thăm cậu và em trai. Họ đã biết đến tài năng thiên bẩm về kỹ thuật của Eden và đề nghị thăng bé một vị trí trong học viện của họ. Đồng thời họ cũng đề nghị Day một cơ hội để đi cùng em trai mình.

Tôi không gia nhập vào đám đông. Thay vì thế, tôi ở lại căn hộ của mình, xem tin tức trong khi Ollie khoan khoái ngủ bên cạnh tôi. Những con phố xung quanh khu chung cư chật kín người, tất cả tranh giành nhau để lấy chỗ theo dõi tin tức trên màn hình khổng lồ. Đám đông hỗn loạn âm ỉ trở thành tiếng ồn văng vẳng khi tôi xem tin tức trên màn hình ti vi nhà mình.

DANIEL ALTAN WING VÀ EM TRAI SẼ RỜI ĐI VÀO TỐI NAY, TỐI THÀNH PHỐ ROSS, NAM CỰC.

Đó là điều ghi trên dòng tít. Trên màn hình, Day vẫy tay với mọi người tập trung xung quanh căn hộ của cậu khi cậu và Eden được hộ tống ra xe jeep bởi đội tuần tra thành phố. Giờ tôi nên gọi cậu là Daniel, như tên ghi trên màn hình. Có lẽ bây giờ cậu thực sự chỉ là Daniel, không còn cần một biệt danh cho mình nữa. Tôi nhìn chăm chú khi cậu đỡ em trai mình lên xe, và theo sau, rồi biến mất hoàn toàn khỏi tầm nhìn. *Thật kỳ lạ.* Tôi nghĩ tới bản thân mình khi đưa tay vuốt ve Ollie. Cách đây không lâu,

đội tuần tra đã từng bắt cậu đi. Giờ đây, cậu đang rời khỏi Cộng hòa như một chiến sĩ của đất nước, được tung hô và ghi nhớ suốt cả cuộc đời.

Tôi tắt màn hình, rồi ngồi im lặng trong bóng tối tại căn hộ của mình, tận hưởng sự yên tĩnh. Ngoài phố, mọi người vẫn hát vang tên cậu. Họ hát cho tới đêm khuya.

Khi sự ồn ào lắng xuống, tôi tỉnh dậy trên di văng. Tôi đi bớt và mặc áo khoác, rồi quàng một chiếc khăn mỏng quanh cổ và đi ra phố. Mái tóc tôi tung bay trong cơn gió đêm êm dịu, từng lọn tóc bay trong không khí và tóc mai quệt vào mi mắt tôi. Tôi lang thang trên những con phố yên tĩnh một mình. Tôi không biết mình định đi đâu. Có thể tôi cố gắng tìm cách để trở về với Day. Nhưng điều đó thật phi lý. Cậu đã đi rồi, và sự ra đi của cậu để lại một lỗ hổng lớn, đau đớn trong lồng ngực tôi. Đôi mắt tôi đầm nước vì gió.

Tôi đi hàng tiếng đồng hồ trước khi bắt một chuyến tàu ngắn tới khu Lake. Tại đây, tôi đi dạo ven hồ, chiêm ngưỡng ánh sáng của trung tâm thương mại cũng như sân vận động Sát hạch bị bỏ hoang, không ánh đèn, sự ám ảnh gợi nhớ về những sự kiện xảy ra trước đây. Một bánh xe nước khổng lồ khuấy động nước hồ, nhịp điệu chuyển động của chúng tạo ra một giai điệu êm ái cho cảnh vật xung quanh. Tôi không biết nơi tôi định tới. Tất cả những gì tôi biết là, trong khoảnh khắc này, khu Lake giống như nhà của tôi hơn là khu Ruby. Ở đây, tôi không quá cô đơn. Ở trên những con phố này, tôi vẫn có thể cảm thấy nhịp đập của trái tim Day.

Tôi bắt đầu bước tới những nơi tôi đã đi qua trong quá khứ, vẫn những tòa nhà ven hồ, những căn hộ đồ nát, nơi tôi đã từng đi qua khi là một người hoàn toàn khác, tràn đầy hận thù và hoang mang, lạc lối và ngu muội. Một cảm xúc kỳ quặc khi tôi bước chân trên cùng một con phố với con người hiện tại của tôi. Vừa thân quen lại vừa thật xa lạ.

Một giờ sau đó, tôi dừng lại một mình trước một con ngõ không có gì nổi bật, một nhánh của con phố vắng tanh. Ở cuối ngõ, có một tòa nhà mười hai tầng bỏ không, mỗi cửa sổ đều bị

bịt kín và tăng một, đúng như cách tôi nhớ về nó, hoàn toàn không có cửa sổ và đầy mảnh kính vỡ trên sàn. Tôi đi vào trong bóng tối của tòa nhà, nhớ lại. Đây là nơi lần đầu tiên Day vươn cánh tay ra với tôi trong khói bụi mờ mịt và cứu tôi rất lâu trước đây, thậm chí trước khi chúng tôi khám phá ra người kia là ai; đó là những đêm vô cùng quý giá khi mà chúng tôi chỉ biết người kia như một chàng trai trên đường phố và một cô gái cần được giúp đỡ.

Ký ức trở nên rõ ràng hơn.

Có một giọng nói bảo với tôi rằng hãy đứng lên. Khi tôi nhìn sang bên cạnh, tôi thấy một cậu bé đưa tay ra với tôi. Cậu có một đôi mắt xanh, bụi bao phủ gương mặt và đội một cái mũ lưỡi trai cũ sờn rách, và vào khoảnh khắc ấy, tôi nghĩ rằng cậu là chàng trai đẹp nhất mình từng gặp.

Bước chân lang thang đưa tôi tới nơi bắt đầu cuộc phiêu lưu của cả hai. Tôi nghĩ rằng hoàn toàn thích hợp khi tôi đứng ở đây vào thời điểm cuộc phiêu lưu kết thúc.

Tôi đứng trong bóng tối một lúc lâu, để bản thân chìm đắm trong những ký ức mà chúng tôi đã từng chia sẻ cùng nhau. Sự yên tĩnh ôm lấy tôi bằng đôi tay êm ái. Một tay tôi ôm lấy một bên mặt và tìm vết sẹo cũ mà Kaede đã để lại. Có quá nhiều ký ức, cả vui lẫn buồn.

Nước mắt rơi xuống mặt tôi. Tôi tự hỏi Day đang nghĩ gì khi lên đường tới một đất nước khác, và có hay không một phần nhỏ trong cậu nhớ tới tôi, về những gì chúng tôi đã có cùng nhau, ngay cả khi nó đã bị chôn sâu trong lòng.

Càng ở lại đây lâu, trái tim tôi càng nhẹ nhõm. Day sẽ tiến về phía trước và sống cuộc sống của mình. Tôi cũng sẽ thế. Chúng tôi sẽ ổn thôi. Một ngày nào đấy, có lẽ trong một tương lai xa xôi và vô định, chúng tôi sẽ tìm thấy nhau. Cho tới lúc đó, tôi sẽ nhớ tới cậu. Tôi với tay chạm vào một bức tường và tưởng tượng rằng tôi có thể cảm nhận sức sống cùng hơi ấm của cậu, rồi tôi lại nhìn xung quanh lần nữa, ngược lên mái nhà và rồi tới tận bầu trời đêm nơi một vài ngôi sao đang chiếu sáng yếu ớt, nơi mà tôi nghĩ rằng mình thực sự *có thể* nhìn thấy cậu. Tôi có thể

cảm nhận được sự hiện diện của cậu ở đây trong từng viên đá cậu đã từng chạm vào, trong từng con người cậu đã giúp đỡ, trong từng con ngõ, con đường và thành phố nơi cậu đã thay đổi chúng chỉ trong vài năm cuộc đời mình, bởi vì cậu chính là nước Cộng hòa, là ánh sáng của chúng tôi, và mình yêu cậu, mình yêu cậu, cho tới ngày chúng ta gặp lại mình sẽ giữ cậu ở trong trái tim và bảo vệ cậu ở đó, buồn vì những điều chúng ta chưa từng có, đau yêu vì những điều chúng ta có cùng nhau. Mình ước rằng cậu ở đây.

Mình yêu cậu, luôn luôn như vậy.

LOS ANGELES, CALIFORNIA

CỘNG HÒA MỸ

☆☆☆

MƯỜI NĂM SAU

JUNE

**18:36, MƯỜI MỘT THÁNG BẢY.
KHU VỰC BATALLA, LOS ANGELES.
25.5 ĐỘ C.**

Hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi bảy của tôi.

Tôi tổ chức hầu hết các bữa tiệc sinh nhật của mình mà không gặp vấn đề gì. Năm mười tám tuổi, tôi mời Anden, đôi ba thượng nghị sĩ, Pascao và Tess, và một vài người bạn cùng lớp cũ ở trường Drake tới dự một bữa tối đơn giản tại quán bar trên sân thượng một tòa nhà ở khu vực Ruby. Sinh nhật thứ mười chín của tôi được tổ chức trên một con tàu ở thành phố New York, một phiên bản tái hiện lại thành phố cũ đã bị chìm của Thuộc địa, nơi mà phần ngoại ô hiện giờ cũng dần dần nghiêng xuống biển Đại Tây Dương. Tôi đã được mời tới một bữa tiệc tổ chức cho vài nhà ngoại giao tới từ Châu Phi, Canada và Mexico. Tôi tận hưởng sinh nhật lần thứ hai mươi một mình, rúc trên giường cùng với Ollie ngủ trên đùi mình, xem tin vắn về ngày tốt nghiệp sớm của Eden em trai Day ở học viện của Nam Cực, cố gắng tìm kiếm hình ảnh Day năm hai mươi tuổi, và nhận được tin cậu đã được tuyển dụng vào một cơ quan tình báo của Nam Cực. Sinh nhật tuổi hai mươi một của tôi là một sự kiện lớn tổ chức ở Vegas, nơi mà Anden mời tôi tới lễ hội mùa hè và kết thúc với việc hôn tôi trong phòng nghỉ của khách sạn. Năm thứ hai mươi hai: sinh nhật đầu tiên tôi tổ chức cùng Anden với tư cách là bạn trai chính thức của tôi. Năm thứ hai mươi ba: tôi tham dự lễ giới thiệu bổ nhiệm tôi vào vị trí chỉ huy toàn bộ lực lượng của California, chỉ huy trẻ tuổi nhất trong lịch sử Cộng

hòa. Năm thứ hai mươi tư: một sinh nhật không có Ollie. Năm thứ hai mươi lăm: Ăn tối và khiêu vũ trên boong tàu RS *Constellation* cùng Anden. Năm thứ hai mươi sáu: Ở cùng Pascao và Tess trong khi tôi kể với họ rằng mình và Anden mới chia tay, vị Cử tri trẻ tuổi và tôi đã nhất trí rằng tôi đã không thể yêu anh như cách anh muốn.

Một vài lần được trải qua trong niềm vui, còn lại là nỗi buồn, nhưng tôi vẫn luôn chịu đựng được những sự kiện buồn bã nhất. Những điều tồi tệ hơn rất nhiều đã từng xảy ra, và không có điều gì trong suốt những năm ấy có thể so sánh với bi kịch của những năm tháng thiếu niên. Nhưng ngày hôm nay thì khác. Tôi luôn sợ hãi ngày sinh nhật mình đã nhiều năm nay, bởi nó gợi tôi nhớ lại những sự kiện trong quá khứ mà tôi cố gắng chôn giấu.

Tôi dành gần như cả ngày trong trạng thái khá lặng lẽ. Tôi dậy sớm, thực hiện những bài tập khởi động trên đường chạy và rồi hướng tới khu Batalla để phân công các đại tá dưới quyền về hoạt động ở những thành phố khác nhau. Hôm nay, tôi sẽ dẫn theo hai trong số những đội lính tuần tra giỏi nhất của mình để tháp tùng Anden trong cuộc gặp gỡ với các đặc phái viên Thuộc địa. Chúng tôi có thể không ở chung một căn hộ nữa, nhưng chẳng có gì thay đổi trong việc tôi kiên quyết giữ an toàn cho anh. Anh sẽ luôn là Cử tri của tôi, và tôi dự định sẽ giữ nguyên điều đó. Ngày hôm nay, anh và những quan chức Thuộc địa đang ở giữa phiên thảo luận về vấn đề nơi lỏng tình trạng di cư qua biên giới hai nước, Liên hiệp các thành phố đã trở thành một khu vực phát triển mạnh mẽ dành cho người dân cả Thuộc địa lẫn Cộng hòa. Thứ từng là đường phân cách cứng giữa chúng tôi nay trông chỉ như một con dốc. Tôi đứng một bên quan sát khi Anden bắt tay với đại sứ và chụp ảnh. Tôi tự hào về những gì anh đã làm. Đi những bước chậm rãi nhưng không dừng lại. Anh Metias sẽ hạnh phúc khi thấy cảnh này. Và cả Day nữa.

Khi chiều muộn, tôi rời khỏi lâu đài Batalla và hướng tới một tòa nhà màu trắng ngà với bề mặt không tì vết nằm ở tận cùng phía Đông của quảng trường Batalla. Ở đây, tôi trình diện thể

căn cước của mình ở lối vào rồi đi lên tầng mười hai của tòa nhà. Tôi đi theo từng bậc quen thuộc dọc hành lang, tiếng giày của tôi vang vọng trên nền đá cẩm thạch, cho tới khi tôi dừng bước trước một bia mộ với dòng chữ ĐẠI ÚY METIAS IPARIS được khắc trên mặt đá pha lê trong suốt rộng chừng sáu xăng ti mét vuông.

Tôi đứng đó một lúc, rồi ngồi khoanh chân trước mộ và cúi đầu. “Chào anh, Metias,” Tôi nói với giọng nhẹ nhàng. “Hôm nay là sinh nhật em. Anh có biết em đã bao nhiêu tuổi rồi không?”

Tôi nhắm mắt lại, và xuyên qua sự yên tĩnh đang bủa vây xung quanh, tôi nghĩ tôi cảm nhận được một bàn tay vô hình đặt lên vai mình, sự xuất hiện nhẹ nhàng của anh trai tôi mà tôi vẫn thỉnh thoảng cảm nhận được, ngay trong khoảnh khắc lặng lẽ này. Tôi tưởng tượng ra anh cười với mình, vẻ mặt anh thư giãn và thoải mái.

“Hôm nay, em hai mươi bảy tuổi rồi,” Tôi tiếp tục thì thầm. Giọng tôi lạc đi trong một khoảnh khắc “Giờ thì chúng ta đã bằng tuổi nhau.”

Lần đầu tiên trong đời, tôi không còn là em gái bé bỏng của anh. Năm kế tiếp tôi sẽ bước về phía trước thêm một bước còn anh thì vẫn ở lại. Từ nay trở đi, tôi sẽ lớn hơn tuổi anh lúc anh còn sống.

Tôi cố gắng để nghĩ đến những điều khác, vì thế tôi kể cho linh hồn anh về năm đã qua, những chât vật và thành công của tôi trong việc điều hành các đội tuần tra, về công việc bận rộn mỗi tuần của mình. Tôi nói với anh, như mọi khi tôi vẫn nói, rằng tôi nhớ anh. Và lại như mọi khi, tôi có thể nghe thấy tiếng linh hồn anh thì thầm vào tai tôi, nhẹ nhàng đáp rằng anh cũng nhớ tôi. Rằng anh vẫn luôn trông chừng tôi dù ở bất cứ nơi nào.

Một giờ sau đấy, mặt trời cuối cùng cũng lặn và ánh sáng chiếu qua cửa sổ dần biến mất, tôi đứng dậy và chậm rãi rời khỏi tòa nhà. Tôi nghe những tin nhắn bị nhỡ qua tai nghe của mình. Tess sẽ sớm kết thúc ca trực, rất có thể sẽ lại có cả một đồng chuyện mới để nói về bệnh nhân của mình. Trong năm đầu tiên sau khi Day đi, hai người họ vẫn liên lạc thường xuyên, và Tess

vẫn liên tục kể cho tôi những cập nhật mới nhất về cậu. Những chuyện như thị lực của Eden đã cải thiện. Công việc mới của Day. Những trò chơi ở Nam Cực. Nhưng nhiều năm trôi qua, những cuộc nói chuyện của họ thưa dần, Tess lớn lên và sống cuộc đời của mình, dần dần, liên kết giữa họ chỉ còn là những lời thăm hỏi một năm một lần. Đôi khi chẳng có gì.

Sẽ là nói dối nếu tôi bảo không nhớ những câu chuyện của em về Day. Nhưng dù vậy, tôi biết mình vẫn trông chờ được nói chuyện với em và Pascao vào bữa tối, người hằn đang từ Đại học Drake về và chắc chắn sẽ rất sốt sắng được chia sẻ những cuộc phiêu lưu mới nhất của mình trong quá trình luyện tập ở trường quân sự. Tôi mỉm cười khi nghĩ về những điều họ sẽ kể. Tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm và tự do hơn sau cuộc nói chuyện với anh trai. Tôi thoáng vẫn vợ nghĩ về Day. Tự hỏi cậu đang ở đâu, với ai và liệu cậu có đang hạnh phúc không.

Tôi thực sự và từ tận đáy lòng hy vọng cậu được hạnh phúc.

Khu vực này tối nay không bận rộn lắm (chúng tôi đã không cần nhiều cảnh sát tuần tra trong vài năm gần đây), và nếu không kể một vài người lính đứng rải rác đó đây thì tôi đứng một mình. Hầu như đèn đường đều chưa bật, và trong màn đêm đang bao phủ tôi có thể nhìn thấy những vì sao lấp lánh trên đầu. Ánh sáng từ màn hình khổng lồ hắt ra thay đổi liên tục đủ màu sắc trên vỉa hè xám xịt của khu Batalla, và tôi khoan thai đi bên dưới chúng, đưa một tay ra hứng lấy những màu sắc nhảy nhót trên da mình. Tôi nhìn những đoạn tin tức trên màn hình với cảm giác không thích thú lắm trong khi đọc lướt qua các tin nhắn. Những quả tua trên vai tôi rung nhẹ.

Sau đó tôi dừng lại ở một tin nhắn Tess gửi cho tôi từ đầu giờ chiều. Giọng em vang lên bên tai tôi, ấm áp và đầy vui vẻ.

“Này, chị xem tin tức đi.”

Đó là tất cả những gì em nói. Tôi nhú mào, sau đó cười một chút với trò đùa của Tess. Tin tức có gì mới? Tôi đưa mắt nhìn màn hình, lần này thì hiếu kỳ hơn. Không thứ gì khiến tôi chú ý. Tôi tiếp tục tìm kiếm thứ mà Tess có thể đã nhắc đến. Vẫn không có. Rồi... một dòng tin nhỏ không có gì nổi bật, ngắn tới

mức tôi chắc hẳn đã bỏ qua nó suốt cả một ngày trời. Tôi chớp mắt, như thể mình đã nhìn nhầm, và đọc trước khi nó biến mất.

EDEN BATAAR WING TỚI LOS ANGELES ĐỂ PHỎNG VẤN VÀO VỊ TRÍ KỸ SƯ CỦA BATALLA

Eden? Một tia sáng lóe lên trong sự im lặng đã bao phủ tôi suốt cả ngày hôm nay. Tôi đọc lại dòng tít hết lần này đến lần khác cho tới khi thuyết phục được chính mình rằng họ thực sự đang nói về em trai Day. Eden đang ở đây để phỏng vấn cho một công việc tiềm năng.

Em ấy và Day đang ở đây.

Tôi nhìn quanh những con phố theo bản năng. Họ đang ở đây, đi lại trên cùng một con phố với tôi. *Cậu ấy* đang ở đây. Tôi lắc đầu cô gắng xua đi cô bé mới lớn đang thức tỉnh trong trái tim mình. Thậm chí sau từng đó thời gian, tôi vẫn hy vọng. *Bĩnh tĩnh nào, June*. Nhưng trái tim tôi vẫn như muốn nhảy cẫng lên. Tin nhắn của Tess vắng vắng trong đầu tôi. Tôi quay lại đi bộ dọc theo con phố. Có lẽ tôi có thể tìm thấy nơi họ đang ở, chỉ là ngó qua một chút xem cậu đã ra sao trong suốt thời gian qua. Tôi quyết định gọi lại cho Tess sau khi tới ga tàu.

Mười lăm phút sau, tôi đứng ở ngoại ô khu Batalla; ga tàu dẫn tới khu Ruby hiện ra ở góc đường. Bóng tối đã buông xuống để những ngọn đèn đường phải sáng lên, và một vài binh lính đang bước đi phía bên kia đường; ngoài họ ra, tôi là người duy nhất ở khối nhà này.

Nhưng khi đến một đoạn rẽ trên phố, tôi nhìn thấy hai người khác đang đi về phía mình. Tôi dừng lại giữa chừng. Nheo mắt cố gắng nhìn kỹ lại con phố phía trước. Tôi vẫn không dám tin vào mắt mình.

Hai người đàn ông trẻ tuổi. Từng chi tiết tự động ăn khớp với suy nghĩ của tôi, quen thuộc tới mức mà tôi không cần nghĩ hai lần. Cả hai người họ đều cao và gầy gò, với mái tóc bạch kim nhạt màu tung bay trong ánh đèn mờ ban đêm. Ngay lập tức tôi

biết rằng họ là họ hàng, vì sự giống nhau trong ngoại hình và dáng điệu. Người phía bên trái đeo kính và đang nói chuyện một cách rất sôi nổi, mái tóc xoăn vàng óng của cậu lay chuyển trong từng bước đi, đôi tay cậu vẽ ra một thứ gì đó như biểu đồ trước mắt. Cậu xắn tay áo lên tới khuỷu tay, thân áo thả lỏng và nhàu nhĩ. Một nụ cười vô tư sáng lên trên gương mặt cậu.

Người đàn ông ở phía bên phải có vẻ khép kín hơn, đang lắng nghe một cách kiên nhẫn những lời của người bạn tóc xoăn trong khi đút tay vào túi áo. Một nụ cười mỉm hiện lên trên khóe môi cậu. Mái tóc cậu khác với những gì tôi nhớ, giờ nó ngắn, trông thoải mái và hơi lộn xộn, và khi bước đi, thi thoảng cậu lại vô thức lùa tay vào tóc khiến nó trông càng lộn xộn hơn. Đôi mắt cậu vẫn xanh như thế. Mặc dù giờ đây cậu đã trưởng thành, với gương mặt của một người đàn ông thay vì một chàng trai tôi đã từng biết rất rõ, cậu vẫn cho thấy một vài dấu hiệu của tuổi trẻ mỗi khi cười rộ lên vì những điều em trai mình nói, những khoảnh khắc chói sáng tới sững sờ và đầy sức sống.

Trái tim tôi bắt đầu đập nhanh hơn, xóa tan sự nặng nề đè lên lồng ngực. *Day và Eden.*

Tôi cúi đầu khi họ đi gần hơn. Nhưng từ khóe mắt, tôi có thể thấy Eden để ý tôi trước. Em dừng lại trong một giây khi đang nói dở câu, và thoáng mỉm cười. Đôi mắt em liếc qua phía anh trai.

Day đưa mắt về phía tôi.

Ánh nhìn ấy bắt được đúng lúc tôi mất cảnh giác, tôi đã không đối mặt với ánh nhìn của cậu trong một thời gian quá lâu tới mức đột nhiên tôi không thể thở. Tôi đứng thẳng và bước nhanh hơn. Tôi cần phải rời khỏi đây. Nếu không, tôi không chắc mình có thể kìm nén được cảm xúc đang dần hiện trên khuôn mặt.

Chúng tôi đi ngang qua nhau mà không nói một lời. Phổi tôi như muốn vỡ tung, và tôi cần phải hít thở một chút để ổn định bản thân. Tôi nhắm mắt lại. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là tiếng mạch máu chảy, và tiếng đập nhịp nhàng của trái tim mình. Tôi nghe được tiếng bước chân của họ nhỏ dần phía sau

lưng mình. Một cảm giác chìm ngấm từ từ đọng lại. Tôi nuốt khan, buộc những dòng thác ký ức rời khỏi tâm trí.

Tôi hướng về phía nhà ga xe lửa. Tôi sẽ về nhà. Sẽ không nhìn lại.

Tôi không thể.

Rồi... tôi nghe thấy những tiếng chân ở sau lưng mình lần nữa. Tiếng bước vội vã xuống vỉa hè. Tôi dừng bước, khựng lại, và quay về phía sau.

Đó là Day. Cậu đuổi theo tôi. Ở ngay sau cậu, Eden chờ đợi với hai tay đút túi. Day nhìn vào mắt tôi với một biểu cảm dịu dàng và bối rối, khiến một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi. “Xin lỗi,” cậu nói. *Ôi, giọng nói ấy.* Trầm hơn, dịu dàng hơn tôi nhớ, không phải sự non nớt của thiếu niên mà là sự nhã nhặn của một người trưởng thành. “Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Trong một khoảnh khắc, tôi gần như không thể nói gì. Tôi nói gì đây? Tôi đã dùng rất nhiều năm để thuyết phục bản thân mình rằng chúng tôi không còn biết đến nhau nữa. “Không,” Tôi thì thầm. “Xin lỗi.” Trong tâm trí mình, tôi cầu xin bản thân hãy nói với cậu theo cách khác.

Day nhú mào, bối rối trong khoảnh khắc. Cậu lùa tay qua mái tóc mình. Với cử chỉ đó, tôi thoáng thấy ánh sáng lấp lánh của một thứ gì đó trên ngón tay cậu. Đó là một chiếc nhẫn được làm bằng những sợi kim loại. Từ những cái kẹp giấy. Tôi thở hắt vì sốc.

Cậu vẫn còn đeo chiếc nhẫn kẹp giấy mà tôi tặng.

“Ồ,” cuối cùng cậu đáp, “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô. Tôi thấy... tôi thấy cô trông rất quen. Cô có chắc là chúng ta chưa từng gặp nhau chứ?”

Tôi nhìn kỹ đôi mắt của cậu trong im lặng. Tôi không thể nói gì. Có một cảm xúc kỳ quặc xuất hiện trên gương mặt cậu, một thứ gì đó ở giữa sự quen thuộc và lạ lẫm, thứ cho tôi biết cậu đang cố gắng hiểu xem tôi là ai, tôi ở đâu trong tâm trí cậu. Trái tim tôi biểu tình dữ dội, nó muốn lao tới để cậu khám phá. Nhưng, chẳng lời nào được thốt lên.

Day chăm chú nhìn gương mặt tôi thật dịu dàng. Sau đó cậu lắc đầu. “Tôi *biết cô*,” Cậu thì thầm. “Từ lâu rồi. Tôi không biết ở đâu, nhưng tôi nghĩ tôi biết tại sao.”

“Tại sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Cậu im lặng một lúc. Sau đó bước từng bước một tới gần tôi, đủ gần để tôi thấy một vết xước nhỏ xíu trong con mắt trái của cậu. Cậu cười một chút, gò má hơi ửng hồng. “Tôi xin lỗi. Chuyện này nghe có vẻ lạ.” Tôi cảm thấy như mình đang bị lạc trong sương mù. Giống như một giấc mơ và tôi không dám tỉnh dậy. “Tôi...,” Cậu mở lời, như thể đang tìm kiếm cách diễn đạt sao cho đúng. “Đã lâu rồi tôi tìm kiếm điều mà tôi nghĩ là mình đã đánh mất.”

Một thứ gì đó mà cậu ấy đã đánh mất. Những từ ngữ ấy khiến cổ tôi như nghẹn lại, một con sóng đột ngột và dữ dội của hy vọng. “Không lạ đâu,” Tôi bỗng thấy bản thân mình đáp lời.

Day mỉm cười đáp lại. Một vẻ ngọt ngào và khao khát hiện lên trong mắt cậu. “Tôi cảm giác như tôi tìm thấy thứ ấy khi tôi nhìn cô, ở đó. Cô có chắc... là cô không biết tôi? Có phải tôi đã từng gặp cô không?”

Tôi không biết phải nói gì. Phần bên trong tôi đã từng một lần quyết định bước ra khỏi cuộc đời cậu nói với tôi rằng hãy làm thế một lần nữa, để bảo vệ cậu khỏi ký ức đã khiến cậu tổn thương trong suốt một thời gian dài. *Mười năm... đã lâu vậy rồi sao?* Một phần khác trong tôi, cô gái đã gặp cậu lần đầu tiên trên phố, thúc giục tôi nói với cậu sự thật. Cuối cùng tôi cũng cất lời, tôi nói, “Tôi phải đi gặp vài người bạn bây giờ.”

“Ồ, xin lỗi.” Day hắng giọng, không chắc về bản thân mình. “Tôi cũng thế, dĩ nhiên. Một người bạn cũ ở khu Ruby.”

Một người bạn cũ ở khu Ruby. Mắt tôi mở lớn. Đột nhiên tôi hiểu tại sao giọng Tess trong tin nhắn lại có vẻ tinh nghịch, tại sao em lại nói tôi xem bản tin buổi tối. “Có phải bạn của anh tên là Tess?” Tôi ngập ngừng hỏi.

Lần này thì đến lượt Day ngạc nhiên. Cậu cười với tôi một nụ cười ngượng ngùng và lúng túng. “Cô biết em ấy.”

Tôi đang làm gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Đây thật sự là một giấc mơ, và tôi sợ hãi phải tỉnh dậy bây giờ. Tôi đã có giấc mơ này rất nhiều lần. Tôi không muốn nó bị cướp đi. “Vâng,” Tôi lẩm bẩm. “Tôi ăn tối với em ấy tối nay.”

Chúng tôi nhìn nhau trong im lặng. Gương mặt Day rất nghiêm túc, và ánh nhìn của cậu mãnh liệt tới mức tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của nó chạy dọc từng xương tủy trên cơ thể mình. Chúng tôi đứng cùng nhau như thế trong một lúc, một lúc lâu, và ngay lúc này đây, tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. “Tôi có nhớ,” Cuối cùng cậu cũng nói. Tôi tìm kiếm trong đôi mắt cậu nỗi buồn nhức nhối, sự đau đớn và khổ sở vẫn luôn xuất hiện mỗi khi chúng tôi ở bên nhau. Nhưng tôi không còn thấy nó nữa. Thay vì thế, tôi nhìn thấy một thứ gì đó khác... tôi thấy một vết thương đã lành, một vết thương tựa như không bao giờ lành cuối cùng cũng đã khép miệng, điều gì đó từ một chương của cuộc đời mà cuối cùng cậu đã có thể, sau ngần ấy năm, sống hòa bình với nó. Tôi hiểu rồi... Có thể xảy ra không? Có thể là sự thật không?

Tôi nhìn thấy những mảnh ký ức trong đôi mắt cậu. Những mảnh ký ức của *chúng tôi*. Chúng đã tan nát và vỡ vụn, nhưng chúng vẫn ở đó, dần dần được hàn gắn một lần nữa trong ánh mắt tôi. *Chúng vẫn ở đó.*

“Đúng là cậu,” Cậu thì thầm, vẽ bắn khoắn trong giọng nói.

“Đúng là gì cơ?” Tôi thì thầm đáp lại, giọng tôi run lên với tất cả những cảm xúc mà tôi đã giấu giếm quá lâu.

Day đang ở rất gần, và đôi mắt cậu thật sáng. “Tôi hy vọng,” Cậu đáp một cách nhẹ nhàng, “có thể làm quen với cậu một lần nữa. Nếu cậu sẵn lòng. Có một đám sương mù xung quanh cậu mà tôi muốn xua nó đi.”

Những vết thương của cậu sẽ không bao giờ tan biến. Tôi chắc chắn là thế. Nhưng có lẽ... có lẽ... theo thời gian, theo năm tháng, chúng tôi lại có thể trở thành bạn bè. Chúng tôi có thể hàn gắn. Có lẽ chúng tôi sẽ trở lại đúng vị trí mà chúng tôi đã từng, khi mà chúng tôi còn ngây thơ và trẻ trung. Chúng tôi thực sự có thể gặp nhau bình thường như mọi người, trên một

con phố, trong một buổi tối êm đềm, nơi mà chúng tôi tình cờ nhìn vào mắt nhau và dừng lại để giới thiệu bản thân. Tiếng vọng từ những nguyện ước xưa cũ của Day giờ đây đang trở lại với tôi, hiện lên từ trong đám mây mù của những ngày tháng trước đây.

Có lẽ đây *chính* là thứ được gọi là định mệnh.

Tôi vẫn đợi, không chắc bản thân phải trả lời gì. Tôi không thể là người hành động trước. Tôi không nên. Vị trí đó thuộc về cậu.

Trong một khoảnh khắc, tôi nghĩ điều đó sẽ không xảy ra.

Rồi Day tiến tới và chạm tay vào tay tôi. Cậu bắt lấy tay tôi. Và cứ như thế, tôi được liên kết với cậu một lần nữa, tôi cảm giác mạch đập của chúng tôi lại được nối liền, và quá khứ, tình yêu xuyên qua đôi bàn tay ấy, như một con sóng ma thuật, sự trở lại của một người bạn thất lạc lâu năm. *Của một thứ đã được số phận sắp đặt.* Cảm giác đó khiến nước mắt tôi rơi. *Có lẽ chúng tôi có thể cùng nhau bước về phía trước.*

“Xin chào,” Cậu nói. “Mình là Daniel.”

“Xin chào,” Tôi đáp. “Mình là June.”

LỜI CẢM ƠN

Việc kết thúc chặng đường luôn mang một cảm giác lạ lùng và tiếc nuối. Trong những năm qua, tôi đã sống trong thế giới của *Huyền thoại*; cuộc đời của tôi trở thành cuộc đời của Day và June, tôi đã nhìn thấy sự sợ hãi, niềm hy vọng và khát khao của chính mình được khắc họa trên bức tranh về họ. Hiện tại tôi đã chạm đến ngưỡng mà các câu chuyện của chúng tôi bắt đầu rẽ sang hướng khác. Chúng không thể vượt quá giới hạn của một tác phẩm ba tập; tôi bước sang một bên và vẫy chào tạm biệt họ. Tôi không biết họ sẽ đi đâu nhưng tôi nghĩ họ sẽ sống tốt.

Tất nhiên, tôi sẽ không đứng ngoài một mình. Đứng với tôi là những người đã cùng tôi bắt đầu và những người tôi gặp gỡ trên suốt chặng đường đã qua:

Những người đại diện độc nhất vô nhị của tôi, Kristin Nelson, đội NLA: Anita Mumm, Sara Megibow, Lori Bennett và Angie Hodapp. Cảm ơn, cảm ơn và cảm ơn tất cả các bạn đã cùng tôi vượt qua mọi khó khăn.

Những biên tập viên tài năng của tôi, Jen Besser, Ari Lewin và Shauna Fay Rossano, người đã tiêu diệt những “con quái vật” ở tập 3 trong một trận chiến quả cảm. Chúng ta đã thành công! Tôi không biết phải làm sao nếu không có các bạn. Yêu các cô gái của tôi rất nhiều.

Đội Putnam Children, đội Speak và đội Penguin: Don Weisberg, Jennifer Loja, Marisa Russell, Laura Antonacci, Anna Jarzab, Jessica Schoffel, Elyse Marshall, Jill Bailey, Scottie Bowditch, Lori Thorn, Linda McCarthy, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Emily Romero, Erin Gallagher, Mia Garcia, Lisa Kelly, Courtney Wood, Marie Kent, Sara Ortiz, Elizabeth Zajac, Kristin

Gilson và Eileen Kreit. Các bạn là những đội xuất sắc nhất mà một cô gái như tôi được sát cánh cùng.

Những con người phi thường ở hãng CBS Films, Temple Hill, UTA và ALF&L: Wolfgang Hammer, Grey Munford, Matt Gilhooley, Ally Mielnicki, Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Gina Martinez, Wayne Alexander và nhà làm phim tuyệt vời của tôi, Kassie Evashevski. Cảm ơn tất cả vì đã tiếp tục tin tưởng vào những giấc mơ của nhà văn này.

Công ty Wicked Sweet Games: Matt Sherwood, Phil Harvey, Kole Hicks, Bobby Hernandez và tất nhiên Cử tri Primo. *Cities of Legend* là một trò chơi “cực khủng”, bởi các bạn là những con người “cực khủng”.

Cảm ơn những nhà xuất bản nước ngoài tuyệt vời của tôi vì đã đưa *Huyền thoại* lên tầm cao mới, và đôi khi còn kéo theo cả những fan hâm mộ đến thẳng Pasadena! (Tôi đang nhìn bạn đấy, Ruth tuyệt vời à.)

Những người bạn nhà văn của tôi: JJ, Elio, Andrea, Beth, Jess Spotswood, Jess Khoury, Leigh, Sandy, Arnie, Ridley, Kami, Margie, Tahereh, Ransom, Cindy, Malinda, và những quý cô tuyệt vời của PubCrawl. Gặp gỡ được các bạn như vậy là điều rất đáng trân trọng. Tôi không thể diễn tả hết bằng lời về tầm quan trọng của mọi người đối với tôi. Cảm ơn tình bạn mà các bạn đã dành cho tôi.

Các thành viên trong gia đình, bạn bè tôi, Andre, cô và chú của tôi, vị hôn phu tuyệt vời của tôi và trên hết là mẹ của tôi. Mẹ đã luôn là chỗ dựa cho con trên mọi nẻo đường. Con yêu mẹ.

Cuối cùng, ở cuối con đường này tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành tới:

Những bạn đọc của tôi. Chính các bạn là động lực cho tôi tiếp tục làm những điều mình thích. Đặc biệt, dành cho những bạn đọc trẻ: những cuốn sách tôi đọc thời niên thiếu luôn được đặt ở một nơi an toàn và trang trọng trong trái tim tôi. Sẽ thật vô cùng vinh dự khi *Huyền thoại* được đặt ở một nơi trang trọng trong trái tim của một số các bạn. Tôi rất cảm động khi nhận

được email và thư tay của các bạn gửi đến trong những năm qua. Các bạn là một thế hệ trẻ của những con người tuyệt vời, và tất cả các bạn sẽ làm được những điều kỳ diệu trong cuộc đời mình.

Cảm ơn và thật vinh dự cho tôi khi được kể chuyện cho các bạn.

[1] Frisco: Tên gọi tắt của thành phố San Francisco.

[2] “Cảm ơn” trong tiếng Tây Ban Nha.

[3] Nitroglycerin là một chất lỏng không màu, được dùng chế tạo các loại thuốc nổ và một số ứng dụng khác.

Table of Contents

Start DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY JUNE DAY

JUNE

DAY

JUNE

JUNE

LỜI CẢM ƠN